ltima oară cînd ne luăm rămas-bun

Cynthia Hand

5 februarie

Mai întîi, aş vrea să se consemneze că ideea de a scrie această poveste nu a fost a mea, ci a lui Dave, terapeutul meu. El e de părere că am probleme în exprimarea sentimentelor, motiv pentru care mi-a sugerat să scriu într-un jurnal - să le las să iasă, a zis el, ca în zilele de odinioară, cînd medicii obişnuiau să le ia sînge pacienţilor pentru a-igoli de otrăvuri misterioase. Ceea ce mai mereu se sfîrşea prin a-i omorî, în pofida bunelor intenţii ale doctorilor, aş putea sublinia.

Conversaţia noastră a decurs cam aşa:

El voia ca eu să iau antidepresive.

Eu i-am spus să şi le bage acolo unde soarele nu ajunge.

Aşa că ne aflam într-un oarecare impas.

- Hai să încercăm o nouă abordare, a spus el într-un final şi <i întins mîna în spatele lui, de unde a luat un carnet mic şi negru.

Mi l-a întins. L-am luat, l-am deschis, folosindu-mă de degetul mare, apoi l-am privit, derutată.

Carnetul era gol.

M-am gîndit că ai putea încerca să scrii, ca o alternativa, mi-a spus. E o agendă din moleschin, a elaborat, cînd tot ce făceam era să-l privesc lung. Hemingway obişnuia să scrie în astfel de carnete.

— O alternativă la ce? l-am întrebat. La Xanax?

— Vreau să încerci timp de o săptămînă, mi-a zis. Să scrii, vreau să spun.

Am încercat să-i dau agenda înapoi.

— Nu sunt scriitoare.

— Am descoperit că poţi să fii destul de elocventă, Alexis, atunci cînd vrei să fii.

— De ce? Ce rost are?

— îţi trebuie un debuşeu, mi-a zis. Ţii totul în tine şi nu e bine.

Drăguţ, am gîndit. Mai departe, o să-mi spună să-mi mănînc

legumele, să-mi iau vitaminele şi să mă asigur că am parte de un somn neîntrerupt de 8 ore în fiecare noapte.

— Corect. Şi tu îl vei citi? l-am întrebat, deoarece nu exista nici cea mai mică şansă ca eu să fac asta.

Era destul de rău că vorbeam despre viaţa mea neaşteptat de tragică timp de o oră în fiecare săptămînă. în niciun caz n-aveam de gînd să-mi vărs gîndurile într-o agendă, astfel încît el s-o ia acasă şi să-mi verifice cu minuţiozitate gramatica.

— Nu, mi-a răspuns Dave. Dar să sperăm că într-o zi te vei simţi destul de în largul tău, astfel încît să vorbeşti cu mine despre ce ai scris.

Vezi să nu, am gîndit, dar ceea ce am spus a fost:

— în regulă. Dar să nu te aştepţi la Hemingway.

Nu ştiu de ce am fost de acord cu asta. încerc să fiu o pacientă de treabă, bănuiesc.

Dave părea extrem de încîntat de sine.

— Nu vreau să fii Hemingway. Hemingway a fost un idiot. Vreau să scrii orice îţi trece prin minte. Viaţa ta zilnică. Gîndurile tale. Sentimentele tale.

Nu am sentimente, voiam să-i spun, dar, în loc de asta, am încuviinţat din cap, căci părea să aştepte asta în mod deosebit, ca şi cum starea sănătăţii mele mintale depindea în întregime de cooperarea mea în privinţa scrisului în acest jurnal tîmpit.

Dar apoi a spus:

— Şi cred că, pentru a-şiface cu adevărat efectul, ar trebui să scrii şi despre Tyler.

Ceea ce a făcut ca toţi muşchii maxilarului meu să se contracte involuntar.

— Nu pot, am reuşit să îngaim printre dinţi.

— Nu scrie despre sfîrşit, mi-a sugerat Dave. încearcă să scrii despre o perioadă cînd era fericit. Cînd eraţi fericiţi împreună.

Am clătinat din cap.

— *Nu-mi pot aminti.*

Şi asta e adevărat. Chiar şi după aproape 7 săptămîni, nimic altceva decît 47 de zile în care nu am interacționat cu fratele meu în fiecare zi, în care nu am aruncat cu mazăre în el peste masa din bucătărie, în care nu l-am văzut în sălile de la şcoală şi în care nu m-am prefăcut, aşa cum orice soră mai mare îndatoritoare ar face-o de dragul aparențelor, că mă scotea din sărite, imaginea lui Ty devenise voalată în mintea mea. Nu pot să-l vizualizez pe Ty cel care nu este mort. Creierul meu gravitează spre sfîrşit. Trupul. Sicriul. Mormîntul.

Nu pot nici măcar să încep să mimez fericirea.

— *Concentrează-te asupra primelor şi ultimelor momente, m-a instruit Dave. Te va ajuta să-ți aminteşti. De exemplu: cu circa douăzeci de ani în urmă, aveam un Mustang '83. Am muncit mult la maşina aia, dar acum, după atîția ani, nu mi-o pot aminti pe deplin. Dar dacă mă gîndesc la primele şi la ultimele întîmplări cu Mustangul, aş putea să-ți spun despre prima dată cînd l-am condus sau despre ultima dată cînd l-am luat la un drum lung, ori la prima dată cînd am petrecut o oră pe bancheta din spate cu femeia care avea să devină soția mea, şi atunci îl văd clar. Dave şi-a dres glasul. Sunt acele momente-cheie veşnic imprimate în mintea noastră.*

Nu e o maşină, mi-am spus. Este fratele meu.

în plus, m-am gîndit că era posibil ca Dave tocmai să-mi fi spus cum făcuse sex cu soția lui. Ceea ce era ultimul lucru pe care aş fi vrut să mi-l închipui.

— *Aşadar, asta este însărcinarea ta oficială, a concluzionat el, rezemîndu-se de spătarul scaunului, de parcă asta ar fi stabilit lucrurile. Scrie despre ultima dată cînd îți aminteşti că Tyler a fost fericit.*

Ceea ce mă aduce în momentul de față.

Să scriu într-un jurnal despre cum nu vreau să scriu într-un jurnal.

Sunt conştientă de ironie.

Pe bune, totuşi, nu sunt scriitoare. Am primit 720 de puncte la secțiunea de scriere a SAT, ceea ce e destul de decent, însă nimeni nu acordă atenție acelui scor pe lîngă cel perfect de 800 la mate. N-am ținut niciodată un jurnal. Tata mi-a dat unul cînd am împlinit treisprezece ani, unul roz, cu un cal pe el. A sfîrşit în fundul bibliotecii mele, împreună cu un exemplar din NIV Teen Study Bible[1], cu Seventeen Ultimate Guide to Beauty[2] şi cu toate celelalte chestii care ar fi trebuit să mă pregătească pentru viață între 13 şi 19 ani - ca şi cînd aş fi putut fi vreodată pregătită pentru asta. Şi care sunt toate încă aici, 5 ani mai tîrziu, umplîndu-se de praf.

Asta nu sunt eu. M-am născut cu cifre în creier. Gîndesc în ecuații. Ce aş face, dacă aş putea cu adevărat să mă apuc de scris şi să rezulte ceva folositor, ar fi să iau amintirile, aceste momente pasagere, dureroase, ale vieții mele, şi să găsesc o cale de a le aduna, de a le scădea şi de a le împărți, de a introduce variabile şi de a le muta, încercînd să le izolez, să le descopăr înțelesurile subtile, să le traduc din posibilități în certitudini.

A şi *încerca să mă rezolv pe mine. Să descopăr unde a mers totul prost. Cum am ajuns aici, din punctul A în punctul B, A fiind Alexis Riggs, cea care era atît de sigură pe sine, care era isteață şi rezistentă, care rîdea mult şi plîngea din cînd în cînd şi care nu eşua în cele mai importante lucruri.*

în asta.

Dar, în schimb, pagina albă cască spre mine. Stiloul pare nefiresc în mîna mea. E mult mai greu decît creionul. Permanent, în viață nu există radiere.

A şi *tăia totul şi aş începe din nou.*

---

[1] Test standardizat pentru admiterea la facultate.

[2] *Ghidul suprem de frumusețe Seventeen.*

1

MAMA PLÎNGE DIN NOU ÎN DIMINEAȚA ASTA. în ultima vreme face asta ca şi cînd înlăuntrul ei s-ar deschide un robinet în momente aleatorii. Suntem la cumpărături, în maşină sau ne uităm la televizor, şi cînd arunc o privire peste umăr, ea plînge în tăcere, ca şi cînd nu ar fi conştientă că o face - iară suspine sau vaiete sau smiorcăieli, doar un rîu de lacrimi care îi curg pe față.

Aşa. în această dimineață. Mama pregăteşte micul dejun, exact aşa cum o face aproape în fiecare dimineață a vieții mele. Pune scrobul pe farfuria mea, unge cu unt pîinea prăjită, îmi toarnă un pahar de suc de portocale şi le aşază pe toate pe masa din bucătărie.

Plîngînd în tot acest timp.

Cînd lacrimile curg şiroaie, încerc să mă port ca şi cînd nimic nu e ieşit din comun, ca şi cînd e absolut normal ca mama ta să plîngă deasupra micului tău dejun. Ca şi cînd asta nu m-ar privi. Aşa că spun ceva vesel, cum ar fi „Mamă, asta arată grozav! Mor de foame", şi încep să împing mîncarea arsă prin farfurie într-un mod care sper să o convingă că mănînc.

Dacă asta s-ar fi întîmplat înainte, dacă Ty ar fi aici, ar face-o să rîdă. Ar face bule în laptele lui cu ciocolată. Ar crea o față din şunca şi ouăle lui şi s-ar preface că vorbeşte cu ea, şi ar țipa ca şi cînd ar fi în toiul unui film de capă şi spadă, în timp ce ar mînca încet unul dintre ochi.

Ty ştia cum să dreagă lucrurile. Eu nu.

Mama stă aşezată în fața mea, cu lacrimile picurîndu-i de pe bărbie, şi îşi împreunează mîinile în poală. încetez să mă mai prefac că mănînc şi îmi las capul în jos, căci, deşi am renunțat să mai cred în Dumnezeu cu ceva timp în urmă, nu vreau să complic

lucrurile mărturisindu-i mamei ateismul meu în devenire. Nu acum. Are destule pe cap.

Dar, în loc să se roage, îşi şterge faţa udă cu şervetul şi ridică privirea spre mine cu ochi umezi, cu genele ude lipite laolaltă. I nspiră adînc, genul de inspiraţie pe care îl practici atunci cînd eşti pe punctul de a spune ceva important. Şi surîde.

Nu-mi pot aminti ultima dată cînd i-am văzut zîmbetul.

— Mamă? spun eu. Te simţi bine?

Şi atunci spune chestia aia. Chestia aia nebunească. Chestia pe care nu ştiu cum să o iau.

Spune:

— Cred că fratele tău este încă în casă.

Continuă să-mi explice că noaptea trecută s-a trezit dintr-un somn adînc fără niciun motiv. S-a dat jos din pat să ia un pahar i u vin şi un diazepam. Să o ajute să adoarmă la loc, îmi zice. Stătea în faţa chiuvetei de la bucătărie, cînd, din senin, a simţit mirosul coloniei fratelui meu. Pretutindeni în jurul ei, îmi spune.

Ca şi cînd el ar fi stat alături de ea, zice.

Acea colonie are un miros aparte. Ty şi-a cumpărat-o acum două Crăciunuri într-o sticlă de vreo doi litri de la Walmart, un llacon verde-mocirlă-radioactivă de Brut - „esenţă de bărbat", după cum glăsuieşte cu mîndrie ambalajul. Ori de cîte ori fratele meu se dădea cu chestia asta, ceea ce se întîmpla destul de des, mirosul umplea încăperea. Era ca şi cum un nor ar fi plutit la trei metri înaintea lui în timp ce se deplasa pe coridor la şcoală. Şi nu e vorba că mirosea urît, mai exact, ci că te forţa într-o bizară acaparare a simţurilor. *MIROASE-MĂ!* cerea cu insistenţă. *Nu-i aşa că miros bărbăteşte? 1ATĂ-MĂ!*

înghit bucăţi mari de ou şi încerc să mă gîndesc la ceva folositor de spus.

— Sunt sigură că sticla aia degajă emanaţii spontane, îi spun în cele din urmă. Şi în casă e curent.

Poftim, mamă! O explicație perfect logică.

— Ba nu, Lexie, insistă ea, scuturînd din cap, rămăşiţele zîmbetului ei încă stăruind la colţurile gurii. El e aici. Pot să-l simt.

Treaba este că nu pare nebună. Pare optimistă. De parcă ultimele şapte săptămîni au fost toate un vis urît. De parcă nu l-ar fi pierdut. De parcă el nu ar fi mort.

Asta va fi o problemă, îmi spun în sinea mea.

2

MERG CU AUTOBUZUL LA ŞCOALĂ. Ştiu că e o afirmație îndrăzneață pentru o elevă din ultimul an, mai ales una care deține în proprietate o maşină, dar în paradoxul vechi de cînd lumea de a alege între timp şi bani, aleg întotdeauna banii în detrimentul timpului.

Locuiesc în adormitul orăşel Raymond, Nebraska (populație 179), însă merg la şcoală în întinsa metropolă Lincoln (populație 258.379). Liceul este la 19,95 kilometri distanță de casa mea. Asta înseamnă o călătorie de 39,9 kilometri dus-în- tors. Vechea mea rablă Kia Rio (pe care am poreclit-o, nu prea afectuos, „Lămîia") face aproximativ 47 de kilometri cu un galon[3] de benzină, iar benzina costă în medie 3,59 dolari galo- nul în această cutie de chibrituri din Nebraska. Aşa că mersul cu maşina la şcoală m-ar costa 3,07 dolari pe zi. într-un an şcolar sunt 179 de zile, ceea ce înseamnă un total de 549,53 de dolari, totul numai pentru a beneficia de un plus de 58 de minute din ziua mea.

Este ceva simplu şi nu solicită intelectul. La anul am de plătit o

[3] Unitate de capacitate în SUA egală cu 3,78 litri.

facultate. Am economii serioase în plan. O parte din acel plan implică să iau autobuzul şcolii.

De fapt, îmi plăcea autobuzul. înainte, vreau să spun. Cînd puteam să-mi pun căştile în urechi, să dau drumul muzicii de Bach şi să privesc soarele ridicîndu-se deasupra ogoarelor albe şi goale şi a clişeizatelor case de fermieri, scăldate de soare, ascunse de la drum. Morile de vînt care se învîrteau. Vacile care se înghesuiau una în alta pentru căldură. Păsările - presuri de trestie de culoarea ardeziei, şi piţigoi, şi ocazionalele străfulgerări colorate ale păsărilor cardinal - care lunecau uşor prin aerul iernii. Era tihnit şi intim şi plăcut.

Dar de cînd a murit Ty, am senzaţia că toată lumea din autobuz se uită la mine, unii oameni din compasiune, sigur, gata să se repeadă la mine în orice clipă cu o batistă, dar alţii de parcă aş fi devenit ceva periculos. Ca şi cînd aş avea gena proastă în sînge, ca şi cînd viaţa mea tristă e ceva ce ar putea fi transmis printr-un contact întîmplător. Ca o boală.

Mda, în fine, să-i ia naiba!

Fireşte, nu are rost să mă enervez. Este neproductiv. Ei încă nu înţeleg. Că aşteaptă cu toţii acel telefon care va schimba totul. Că, în cele din urmă, toţi se vor simţi la fel ca mine. Deoarece cineva drag lor va muri. Este una dintre certitudinile crude ale vieţii.

Aşa că, avînd în minte asta, încerc să-i ignor, dînd muzica mai tare şi citind. Şi nu-mi ridic privirea pînă ce n-am parcurs cei nouăsprezece kilometri pînă la şcoală.

Săptămîna aceasta recitesc O *minte sclipitoare,* biografia matematicianului John Nash. A fost şi un film, care, după părerea mea, a avut prea puţină matematică, dar altminteri a fost în regulă. Cartea e grozavă. îmi place să mă gîndesc la modul în care Nash a văzut comportamentul nostru ca fiind matematic.

în asta a constat genialitatea lui, chiar dacă a înnebunit şi a început să vadă oameni imaginari: a înţeles conexiunile dintre numere şi

lumea fizică, dintre acțiunile noastre şi ecuațiile invizibile care le guvernează.

Să o luăm pe mama mea, de exemplu, şi anunțul ei potrivit căruia fratele meu este încă alături de noi. Ea încearcă să re-structureze universul nostru, astfel încît Ty să nu dispară. Aşa cum un peşte îşi va zvîrcoli trupul pe nisip atunci cînd este tras pe uscat, o reacție involuntară, un mecanism de supraviețuire, în speranța că ar putea să se basculeze înapoi în apă.

Mama încearcă să-şi găsească drumul înapoi spre apă. Are noimă, dacă privesc din acel unghi.

Nu că ar fi sănătos. Nu că aş şti ce să fac în privința asta.

Nu cred nici măcar o secundă că Ty mai este în casa noas- Ră. S-a dus. în minutul în care viața l-a părăsit, în minutul în care neuronii din creierul lui au încetat să mai transmită impulsuri nervoase, el a încetat să mai fie fratele meu. A devenit o adunătură de celule moarte. Şi acum, grație miracolelor procesului de îmbălsămare modernă, se află pe drumul de a deveni un sicriu plin de o substanță vîscoasă verde.

Nu-1 voi mai vedea niciodată.

Gîndul îmi readuce gaura din piept. Asta se tot întîmplă,

0 dată la cîteva zile, de la înmormîntare. Am senzația că o cavitate uriaşă se cască între cea de-a treia şi cea de-a patra coastă de pe partea stîngă, un spațiu gol care lasă să se vadă

i aunul de vinii din autobuz, aflat în spatele omoplaților mei.

1)oare, şi întreg trupul meu se crispează de durere, maxilarul mi se blochează, pumnii se strîng şi respirația îmi îngheață m plămîni. Cînd se întîmplă, întotdeauna am senzația că aş putea să mor. Că *sunt* pe moarte. Apoi, la fel de pe neaşteptate precum vine, gaura se umple din nou. încerc să înghit, dar gura mi s-a uscat.

Gaura este Ty, cred.

Gaura seamănă cu durerea sufletească.

La şcoală nu se întîmplă mai nimic. Plutesc pe pilot automat, pierdută în gînduri despre John Nash, peşti eşuați pe plajă şi logica matematică, potrivit căreia curenții de aer ar fi putut să poarte mirosul coloniei fratelui meu, de acolo de unde stă prăfuită pe marginea chiuvetei din subsol, prin toată încăperea, în sus pe scări, spre bucătărie, pentru a o zăpăci peste măsură pe mama.

Apoi ajung la ceea ce obişnuia să fie cea mai bună oră a zilei: a şasea oră, Laborator de analiză matematică pentru avansați, îmi place să-i spun Sediul tocilarilor, cea mai mare adunare de cei mai deştepți oameni din şcoală pe care e cel mai probabil să-i întîlneşti intr-un anumit loc.

Un fel de *casă, dulce casă* pentru mine.

Ideea acestei ore este să le dea timp elevilor să studieze şi să-şi facă temele la analiză matematică. Dar, fiindcă suntem tocilari, ne terminăm temele în primele zece minute. Apoi ne petrecem restul orei jucînd cărți: poker, război, cupe, rummy, orice ne este pe plac.

Profesoara noastră, geniala şi matetastica[4] domnişoară Mahoney, stă aşezată la catedră şi se preface că noi desfăşurăm o activitate şcolară serioasă. Căci e cumva şi ora ei liberă, de vreme ce din pricina reducerilor operate în bugetul şcolii s-au eliminat orele ei de pregătire.

Domnişoarei îi plac tare mult filmulețele cu pisici de pe YouTube.

Fiecare cu slăbiciunile lui.

Aşa că iată-ne, jucînd o variantă de poker. Mă descurc excelent. Am trei aşi. Ceea ce constituie în sine o problemă de mate - probabilitatea de a avea trei aşi într-o singură mînă este de 94/54.145 sau (dacă vreți să vorbim despre probabilități) 575 la 1, ceea ce este destul de puțin probabil, dacă stai să te gîndeşti.

Jill şade la stînga mea, răsucindu-şi pe deget o şuviță din părul

---

[4] Combinație între „matematică" şi „fantastică".

ei roşu aprins. Cred că vrea ca răsucitul părului să pară un fel de semn, ca şi cînd ar avea o mînă grozavă, dar probabil că înseamnă taman opusul. Eleanor stă în dreapta mea şi are

0 mînă proastă, lucru pe care îl ştiu, deoarece tocmai anunță public:

— Am o mînă proastă.

Şi îşi strînge cărțile. Aşa e El - spune ce gîndeşte, fără să mai treacă prin filtrul rațiunii.

Ceea ce ne aduce la Steven, care stă aşezat în fața mea cu o mînă foarte bună. De unde ştiu? încearcă să-şi păstreze chipul lipsit de orice expresie, lucru la care eşuează în orice fel. Este unul dintre lucrurile care îmi plăceau tare mult la Steven - inabil itatea lui de a-şi ascunde trăirile. Poți să vezi cu exactitate ce se petrece în mintea lui prin intermediul acelor ochi mari şi

1 ăprui ai lui. Care, în acest moment, denotă în mod categoric lericire datorită cărților pe care le-a primit.

Aşa că, da, are o mînă bună, dar la fel de bună ca trei aşi? Probabil că nu.

— Pun cît ai pus şi tu şi plusez cu cincizeci de Skittles.

Număr şi împing bomboanele în centrul mesei.

)ucătorii icnesc la unison - sunt o mulțime de bomboane.

Steven mă priveşte cu suspiciune.

- Ei? lansez eu o provocare, şi gîndesc: *Numai pentru că ne am despărțit nu înseamnă că trebuie să te menajez. Numai pentru că ceva rău s-a întîmplat nu înseamnă că tu trebuie să mă menajezi.*

I)ar înainte ca el să poată să răspundă, domnişoara Maho- ney mă strigă.

— Alexis, pot să vorbesc cu tine un minut?

Mă cheamă doar pe mine. Asta nu poate fi de bine.

Las cărțile cu fața în jos pe masă şi, fără tragere de inimă, îmi croiesc drum spre catedră. Domnişoara îşi muşcă buza de jos, un alt semn de rău augur.

— Ce s-a întîmplat? ciripesc eu.

— Voiam să vorbesc cu tine despre asta.

împinge spre mine o foaie de hîrtie peste catedră.

Lucrarea de la jumătatea semestrului, de acum o săptămînă.

Care face 25 la sută din media mea totală.

Pe care, lîngă numele meu, este mîzgălit un *71 %* mare şi roşu.

îmi împing ochelarii pe nas şi examinez înspăimîntată inofensiva bucată de hîrtie. Se pare c-am dat răspunsuri de-a dreptul greşite la trei probleme, iar ea mi-a acordat pentru cea de-a patra problemă numai un credit parțial. Din zece.

71 la sută.

Practic un 6.

înghit. Nu ştiu ce să spun.

— Ştiu lucrurile astea, spun cu un glas răguşit după cîteva secunde înfiorătoare, uitîndu-mă din nou peste lucrare, vă- zîndu-mi erorile grosolane atît de clar, încît mi se pare un soi de glumă proastă.

Uite-aşa se duce media mea frumoasă, gîndesc. Bum!

— îmi pare rău, spune domnişoara Mahoney încetişor, de parcă n-ar sta toată lumea din încăpere cu urechile ciulite deja la această conversație. Te pot lăsa să o dai din nou vineri, dacă tu crezi că te va ajuta.

îmi ia cîteva secunde să înțeleg. Pentru ce îi pare rău. De ce îmi oferă posibilitatea de a da din nou lucrarea, cînd ea nu face asta niciodată. Nota este un fapt împlinit, spune ea mereu. Trebuie să înveți să te descurci cu faptele.

îmi îndrept spatele.

— Nu. O accept. Apuc de marginea lucrării şi o trag spre mine, ridicînd-o şi împăturind-o în două pentru a ascunde nota. Mă voi descurca mai bine la lucrarea finală.

Ea încuviințează din cap.

— îmi pare rău, Lex! zice din nou.

Ridic bărbia.

— Pentru ce? întreb, ca şi cum nu aş şti. Nu dumneavoastră aţi rasolit lucrarea. Eu am făcut-o.

— Ştiu că a fost greu de cînd Tyler...

Şi se opreşte.

Dumnezeule, detest pauza asta, timp în care persoana care vorbeşte caută cel mai diluat mod de a spune *a murit*, ca şi cum, spunîndu-i altfel, va face să fie mai puţin îngrozitor: termeni ca *11 răposat*, de parcă moartea ar fi vreun gen de aţipeală; *a dispî- t ut* sau *s-a dus*, de parcă ar fi o vacanţă; *a expirat*, care se presupune a fi mai tehnic, dar sună ca şi cum decedatul ar fi o cutie de lapte, cu o dată imprimată pe el, după care devine... în fine, lapte acru.

S-a sinucis, completez eu în locul domnişoarei Mahoney.

Cel puţin, sunt hotărîtă să fiu corectă în această privinţă, l i aţele meu s-a sinucis. în garajul nostru. Cu o puşcă de vînătoare. Seamănă cu cel mai morbid joc de Cluedo care a existat vreodată, dar iată...

Faptele.

Trebuie să învăţăm să ne descurcăm cu faptele.

Sunt bine, îi spun. Apoi, din nou: Mă voi descurca mai bine la lucrarea finală.

Ea mă priveşte lung, cu ochii plini de acea compasiune enervantă.

Mai e ceva? o întreb.

— Nu, asta-i... asta-i tot, Alexis, îmi răspunde. îţi mulţumesc!

Mă duc înapoi la masa de poker. Pot să simt privirile insistente ale celorlalţi elevi aţintite asupra mea, ale prietenilor, ale colegilor de clasă, pe majoritatea cunoscîndu-i încă din clasa a şasea şi participînd împreună cu ei la Clubul de Mate, în echipa Olimpiadei de Ştiinţă sau la Cupa Fizicii, în ultimii patru ani. Toţi se gîndesc

acum că trebuie să fiu foarte rece şi imperturbabilă să o spun aşa. Ca şi cînd nu-mi pasă. De parcă e clar nu mi-am iubit fratele dacă pot pur şi simplu să pălăvrăgesc cu atîta uşurinţă despre faptul că e mort.

Mă aşez, strecurînd testul ofensator în rucsacul meu, şi încerc să-i privesc în faţă pe prietenii mei. Ceea ce se dovedeşte a fi oarecum imposibil.

Ochii lui Jill strălucesc de la lacrimi. Nu mă pot uita la ea, altminteri sunt sigură că va începe să plîngă cu suspine. Ceea ce ar putea să le stîrnească pe toate fetele din sală, cu excepţia lui El, poate. Deoarece plînsul isteric al fetelor, spre deosebire de sinucidere, este în mod categoric contagios.

Aş putea să plec, mă gîndesc. Aş putea pur şi simplu să ies din clasă, să o iau pe coridor, afară din şcoală, în după-amiaza rece de minus 6 grade Celsius şi pe drumul de douăzeci de kilometri spre casă. Să deger şi să mor ar fi de preferat acestei situaţii. Domnişoara Mahoney m-ar lăsa. Nu aş da de belea.

Dar tocmai pentru că nu aş da de belea nu pot să plec.

Nu se poate să fiu tratată preferenţial, nu pentru asta.

Aşa că îmi iau cărţile, încerc să zîmbesc şi eşuez complet şi apoi spun, pe cît de nonşalant cu putinţă:

— Acum, să vedem, unde am rămas?

A, da! Trei aşi.

— Lex..., zice El. Ce notă ai...

Arăt spre Steven.

— Cred că era rîndul tău să plăteşti.

El clatină din cap.

— Renunţ.

De data asta, ce e scris pe toată faţa lui este că vrea să spună mai multe. Mult mai multe. Dar nu ştie dacă asta mai este I reaba lui, să încerce să mă consoleze pe mine. Nu ştie cum să mă consoleze. Aşa

că renunță.

îi arunc o căutătură urîtă lui El. Ea îmi evită privirea, dar i idică dintr-un umăr şi se zgîieşte la unghiile ei de parcă ar fi plictisită.

— Eu aveam mîna proastă, îți aminteşti?

— Beaker? o îmboldesc.

)ill dă din cap aprobator, inspiră sacadat şi împinge cea mai mare parte a bomboanelor sale Skittles spre centrul mesei.

— Mă bag, zice.

Nu are nimic. O pereche de dame.

Bun cărțile jos, cu aşii în sus. Aşa că, ura! Cîştig toate bomboanele. Dar am senzația că am pierdut ceva cu mult mai Important.

SE ÎNTÎMPLĂ MAI TÎRZIU ÎN ACEA SEARĂ.

Este o seară tipică post-Ty. Sunt în camera de la subsol, în pijama, întinsă în fotoliul rabatabil abandonat al tatei. Mama |este sus, pe canapeaua din camera de zi, îmbrăcată încă în uniforma medicală, citind *Cînd lucrurile rele li se întîmplă oamenilor buni*[5]. Subliniază o dată la cîteva rînduri, în felul în care o face cu genul acela de cărți pe care oamenii continuă să ni le dea, de parcă fiecare lucru pe care autorul îl spune o vizează pe ea. Dar măcar nu plînge. Nu continuă să bată cîmpii despre fantome. E funcțională.

Aşa că am lăsat-o să studieze şi mi-am petrecut cea mai bună parte a ultimelor ore ronțăind floricele de porumb uşor arse la microunde şi dînd pe repede-înainte în timpul pauzelor publicitare, urmărind episoade înregistrate din *Cititorii de oase.* Plănuiesc să urmăresc reluările sezonului pînă ce voi fi prea

---

[5] *When Bad Things Happen to Good People,* de Harold Hushner. Publicată în 1978, după ce fiul său a murit de o boală ereditară, cartea a devenit bestseller *New York Times.*

obosită să mai urmăresc intriga şi, ca atare, prea obosită să mă gîndesc iar şi iar la calamitatea de azi de la analiză matematică.

Seara este, în mare, un cadavru neplăcut după altul.

încerc să mă imunizez la vederea morților. Să mă gîndesc la noi, la toate creaturile vii de sub soare, ca fiind carne. Lapte acru. Mîzgă verde. Orice altceva. Ceva ce, inevitabil, va pu- Irezi. Nu ştiu de ce, dar mă ajută să văd moartea ca fiind ineluctabilă, inevitabilă şi certă.

Mda, e o tîmpenie, îmi dau seama. Dar faci ce trebuie să faci.

Şi aşa se întîmplă că exact la ora 10:11, chiar cînd termin episodul şaptesprezece, simt mirosul coloniei fratelui meu.

Puternic.

MIROASE-MĂ! zice. IATĂ-MĂ!

Nu am timp să procesez asta. Dacă m-aş putea opri să pro- i esez, aş gîndi logic că sticla de colonie este mult mai aproape de locul unde stau (la subsol, la numai aproximativ cinci metri de baia de la subsol) decît era de mama atunci cînd a simțit mirosul, sus, aseară. Ar fi uşor de explicat.

Dar nu am timp să procesez. Deoarece imediat îmi desprind privirea de la televizor pentru o fracțiune de secundă, pentru a vedea cît e ceasul pe mobilul meu, iar cînd îmi ridic ochii...

lată-1!

Stînd în uşa camerei sale, îmbrăcat în jeanşii lui preferați şi cu un tricou alb.

Ty

Nu stau pe gînduri.

Țip şi arunc cu telefonul în el.

1,1 dispare înainte să-l ajungă, ca un fulger care izbucneşte pe < ei. imaginea lui fiind acolo şi apoi dispărînd într-o fracțiune de -.ci undă. Telefonul meu izbeşte puternic peretele, crăpîndu-se.

— Lexie? mă strigă mama de sus, cu vocea înăbuşită d

straturile de lemn şi de covoare dintre noi. Ce-a fost asta?

Nu pot să-mi recapăt respirația.

Ty.

— Lex? strigă mama din nou.

— Sunt bine! strig şi eu. Totul este bine...

Mă forțez să mă ridic şi să mă duc să-mi adun mobilul. Mîinile îmi tremură în timp ce încerc să evaluez paguba, şi nu pentru că l-am văzut pe Ty. Ci pentru că mi-am spart telefonul.

Deoarece este ceva în telefonul meu ce nu aş vrea să pierd. Ce nu pot să pierd. Nu pot.

Apăs butonul de pornire şi mă zgîiesc la ecranul negru crăpat. Reflexia mea fracturată se zgîieşte înapoi. Arăt absolut înnebunită.

Ecranul licăreşte.

Porneşte. Se reinițializează.

închid ochii preț de cîteva secunde. Te rog, gîndesc. Te rog!

în mod miraculos, în afară de ecranul crăpat, telefonul pare în regulă. Derulez mesajele, unul după altul, sutele de mesaje trimise de persoane îngrijorate, care s-au îngrămădit în ultimele şase săptămîni, cele care spun *îmi pare rău să aud asta* şi *mă rog pentru tine şi familia ta* şi *dă-ne de ştire dacă ai nevoie de ceva*, pînă la un mesaj cu data de 20 decembrie.

Seara în care Ty a murit.

E încă acolo.

Vederea mi se împăienjeneşte, aşa că nu pot să văd cuvintele, dar nu am nevoie să le mai văd. Nu ştiu de ce, dar, pe bune, ideea de a pierde acest mesaj mă face să intru în panică. Nu voi pierde niciodată acest mesaj. Va fi întipărit în mintea mea pentru tot restul vieții mele.

îmi îngădui să respir. Durează preț de două sau trei respirații înainte ca măcar să încerc să înțeleg ceea ce tocmai s-a întîmplat.

Tyler.

Ty. Cuvîntul este ca o bătaie a inimii.

Privesc lung spre locul unde stătea.

— Ty! îl chem în şoaptă.

Dar încăperea este pustie.

Fratele meu nu e aici.

9 februarie

Asta nu are noimă.

~~Ultima dată cînd l-am văzut pe Ty~~

XL IvU.

~~Nu a fost~~ ~~real.~~

~~Ultima dată cînd l-am văzut pe Ty fericit~~ Bine, deci Ty n-a părut niciodată chiar atît de nefericit, p bune, nu genul ăla de nefericit care ar trebui să fii ca să Se simțea mai bine Fusese în regulă. Fusese...

Sigur că era trist uneori. Nu suntem cu toții trişti uneori?

Avea motivele lui pentru ceea ce a făcut:

tata

Megan

fata aia Ashley

prietenii lui, atleții ăia tîmpiți şi superficiali ■

mama

eu

senzația pe care trebuie să o fi avut, că nimeni nu era niciodată acolo pentru el

caracterul nasol al vieții în general

Dar totuşi, viața e naşpa pentru cei mai mulți dintre noi. Şi nu toți părăsim lumea asta cu un glonț în piept.

Ar trebui să termin cu asta.

I iliima dată cînd l-am văzut pe Ty fericit, cu adevărat fericit, a ¡ost în seara balului şcolar. Pe 11 octombrie. Invitase o fată şi ea acceptase. Urma să o ia la 8. Prima parte pe care mi-o amintesc cu cl fericit a fost probabil înjur de 7:15, cînd a apărut în spatele meu ıı oglinda din dormitor, exact cînd terminam să mă machiez.

Mi-a spus că arătam drăguț.

M-am strîmbat la el, deoarece detest machiajul. Detest să port lentile de contact. Detest toată chestia cu scena de dans de Iu liceu, pe bune, drama tuturor acestor lucruri, rochiile incomode şi pozele siropoase, punciul jalnic şi faptul că toți stau în pn ioare şi sorb din băuturi, astfel încît să nu fie nevoiți să vor- hească. Devin claustrofobă în preajma grupurilor mari de oameni - e ceva legat de felul în care aerul devine înăbuşitor din muza atîtor trupuri îngrămădite în jurul tău. Trebuie să am spațiul meu. Am nevoie să respir.

Dar Steven a venit cu argumentul că dansurile sunt rituri de li a ere şi, cu toate că sunt un soi de tortură, sunt un rău necesar.

Mergem, ca să avem dovada că am fost cîndva tineri, mi a zis.

('.red că de fapt el voia doar să mă vadă îmbrăcată cu o rochie.

()ricum, Ty a spus că arătam drăguț.

Îhî. Ce vrei? l-am întrebat, bănuitoare.

Am nevoie de ajutorul tău, mi-a răspuns. E important, ı.ı'x, şi nu pot să o fac fără tine. Te rog!'

Privirile ni s-au întîlnit în oglindă. Aveam aceiaşi ochi (a tatei), căprui, cu un cerc auriu în jurul pupilei. Aveam acelaş nas (al mamei), cu aceeaşi vagă protuberantă pe şa. Avea acelaşi păr şaten, cîrlionțat, care arăta întotdeauna bine la T cu ajutorul unei mulțimi de produse, şi sălbatic la mine, deoarece nu-mi pasă într-atît încît să mă ocup neapărat de el. Or de cîte ori mă uitam la fratele meu, eram frapată de felul în care el era o copie uşor îmbunătățită a mea, mă rog, cel puțin la capitolul înfățişare.

Expresia lui era atît de gravă, încît am cedat instantaneu.

— Bine, sigur, i-am zis. Despre ce e vorba?

Mi-a întins o pensetă de-a mamei.

— Am nevoie să-mi rezolvi monosprînceana.

L-am împins deoparte.

— Bleah! Nici vorbă! Nu sunt responsabilă pentru nimic legat de igienă.

— Te rog! m-a implorat el.

— Fă-o singur.

— Am încercat. Nu pot. Nu ştiu cum!

— Există saloane pentru genul ăsta de lucruri, nu?

— E prea tîrziu pentru asta. Trebuie să o iau în mai puțin de o oră. Haide, Lex! Arăt ca Bert din Strada Sesame. Trebuie să mă ajuți!

Apoi a apelat la privirea aia de cățeluş. Am sfîrşit prin a încălzi micul vas cu ceară pe care o folosesc pentru a-mi face sprîncenele - şi eu aş arăta ca Bert dacă m-aş lăsa în voia naturii, şi, în vreme ce s-ar putea să nu fiu superpreocupată de înfățişarea mea în cea mai mare parte a timpului, a existat un incident în clasa a noua, cînd Jamie Bigelow m-a strigat troglodită păroasă, şi, în consecință, am început să smulg şi să rad şi în general să mă torturez în numele feminității.

Ty s-a aşezat pe blatul din baie, în timp ce eu i-am întins cu grijă ceara între ochi. Am apăsat bucata de pînză şi am nete- il-o în direcția de creştere a părului. Ty s-a prins de marginea hiatului, cu putere, şi a inspirat adînc.

*— Am încredere în tine! îmi amintesc că a zis. Să nu mă faci **vi** arăt ca un ciudat!*

— Deja arăți ca un ciudat, i-am spus, dar ştia că glumeam. In regulă, am să număr pînă la trei...

Dar n-am numărat. Pur şi simplu am smuls fişia.

l'y a căzut pe spate, urlînd, apucîndu-se cu mîna de față.

— Au! a țipat el. Tîrfă nebună!

Am fost şocată. Ty nu vorbea urît. Niciunul din noi n-o făcea. (and eram copii, mama ne făcea zile fripte pentru modul în care ne cenzuram instinctiv cuvintele necuviincioase sau obscene, folosind eufemisme: naiba, rahat, fir-ar, fund, măgar, afurisit şi a.a mai departe. Dacă înseamnă acelaşi lucru, obişnuia mama ***sr)*** *ne dojenească, de ce să le mai rosteşti? Bănuiesc că dojana ne a afectat, căci Ty şi cu mine nu puteam, se pare, să înjurăm i a convingerea potrivită. Venind de la noi, cuvintele necuviin- > luase sunau bombastic şi nefiresc.*

Aşa că, uau! Tîrfă nebună. Niciodată pînă atunci nu fusesem făcută tîrfă. Am descoperit că nu-mi plăcea.

Măgarule! am ripostat într-un soi de reacție reflexă. Inept imbecil!

Scorpie sadică!

Retardat smiorcăit! am ripostat.

Hoață de păr sonată!

Tîmpitule! am răcnit stîngaci.

Apoi amîndoi am izbucnit în rîs. Tare. Am rîs şi am rîs, /¡emil de rîs în care te ții de burtă şi în care sfîrşeşti aproape plîngînd. Am rîs pînă ce ne-a durut. Apoi am oftat amîndoi,
iar Ty şi-a frecat fața, şi amîndoi ne-am întors la oglindă spre inspecta lucrarea mea.

Care nu arăta bine.

Deoarece părul dispăruse - asta era adevărat -, dar acu exista o fişie de piele iritată roz-aprins între sprîncenele lui T Arăta ca şi cînd fusese atacat de un marker fosforescent.

— *Hopa! am zis, rîzînd pe înfundate.*

— *Lex..., a spus el, ce mi-aifăcut?*

L-am asigurat că avea să fie mai bine a doua zi.

Mi-a aruncat o căutătură urîtă.

Apoi mi-a spus că o plăcea cu adevărat pe fata aia pe care ducea la dans - Ashley, a spus că se numea -, că voia să o impre sioneze

şi că, practic, eu tocmai îi ruinasem viața.

— Stai aşa, nu te supăra!

Am scos o dischetă din bumbac pentru a-i aplica uleiul cal mant care vine la pachet cu ceara.

Uleiul calmant, din păcate, nu se ridică la înălțimea numelu său. Am aşteptat 10 minute post-ulei, dar fața lui arăta în conți nuare ca şi cum cineva l-ar fi marcat între ochi cu un fier încins.

Am încercat cu gheață. Am încercat loțiune. Am încercat cremă contra hemoroizilor, una dintre cele mai ingenioase idei ale mele, dar la finalul tuturor acestor lucruri, fața lui era, la drept vorbind, şi mai roz.

— Lex, a spus el. Cred că sunt nevoit să te strîng de gît acum.

Glumea doar pe jumătate.

— Nu mai rămîne decît un singur lucru de făcut, i-am spus pe un ton grav.

Am ridicat sticluța mea cu fond de ten.

*Nu s-a opus. A stat liniştit cît timp l-am pictat, cu grijă, între sprîncene, cu un strat de fond de ten Clinique Stay-Matte Oil-Free. Era o nuanță puțin prea deschisă pentru tenul lui, **i** lut mai bine decît rozul. A trebuit, de asemenea, să-i acopăr i**>** porțiune destul de mare a frunții, astfel încît să nu se vadă ililerența.*

Ei bine, acum mă simt total emasculat, mi-a zis cînd am terminat.

Taci din gură sau scot rujul! l-am tachinat, şi apoi a fugit țoy ca să-şi dea cu colonie şi să termine pregătirile.

*Cîteva minute mai tîrziu, mama s-a întors acasă de la ser- **i'i<** iu şi, înainte să plecăm, ne-a pus pe Ty şi pe mine să stăm împreună în fața uşii ca să ne facă o poză.*

*la uitați-vă la cei doi copii frumoşi ai mei! îmi amintesc **i il** a spus.*

*Ty şi-a petrecut brațul pe după umerii mei, iar eu mi-am cul- **. i**il **i** upul pe umărul lui şi amîndoi am zîmbit. Aparatul defo- loeiafiat a*

luminat brusc. Mama s-a întors să scoată ceva din ***/'i ',-i****-la, iar Ty m-a sărutat brusc pe obraz, genul de sărut scîrbos,*

. *o colivă, de tachinare, care m-a făcut să mă trag deoparte şi să-i liay un pumn în umăr.*

Cară-te, puştiule! i-am zis, ştergîndu-mă pe obraz.

Mama i-a întins cheile maşinii ei.

ia miezul nopții, a spus.

Da, să trăiți, căpitane! i-a răspuns el.

I a a mijit ochii, examinîndu-i fața.

Eşti... machiat?

II a ridicat din umeri, ca şi cînd habar nu ar fi avut despre ***ic*** *vorbea mama.*

Ei bine, arăți drăguț, a spus ea după un minut.

(*hiar arăta. Costumul îi venea perfect şi era elegant. Fireşte,* ***mii*** *l am spus asta, căci eram sora lui şi ar fi fost ciudat. Dar tuuhi, am gîndit atunci, ca şi cînd, în sfîrşit, s-ar fi simțit bine hi pielea lui. Relaxat. Gata să fie el însuşi.*

— Să fii un gentleman! i-a zis mama.

— Da, doamnă!

A zîmbit şi a salutat-o milităreşte, iar apoi dus a fost. Mama s-a întors spre mine cu nostalgie parentală scrisă pe toată fața.

— Copilaşii mei cresc, a constatat ea, oftînd.

Mi-am dat ochii peste cap, iar apoi Steven a ciocănit la uşă. Venise să mă ia pentru a demonstra că, da, odată ca niciodată, am fost tineri.

Nu-mi pot aminti o mulțime de lucruri din timpul balului, darl îmi amintesc că atunci cînd am ajuns la sala de dans, care era\ decorată cu panglici argintii şi cu baloane albe şi albastre şi lumini stroboscopice, Steven m-a luat de mînă şi m-a răsucit în ***j*** *cerc, astfel încît să poată să-mi examineze rochia. Eram îmbrăcată cu o rochie fără mîneci, pe talie, evazată, care îmi ajungea* ***I*** *pînă la genunchi, din dantelă neagră*

*dublată cu satin verde, pe **I** care aruncasem 79 de dolari la Macys.*

— Arăți ca formula lui Euler, a murmurat, în timp ce măi privea din cap pînă în picioare.

*Traducere tocilară: se spune că formula lui Euler este perfecțiunea în materie de formule scrise vreodată. Simplă, dar **!** elegantă. Minunată.*

*— Mulțumesc! i-am spus, roşind, şi am încercat să mă gîn- **]** dese la un compliment asemănător, poate teoria relativității generale sau ecuația Callan-Symanzik, dar în loc de asta, i-am dat cu: Arăți sexy. Pe bune.*

Steven a zîmbit. E un tip care arată bine, cu ochi căprui şi păr castaniu-auriu drept, dinți albi, perfecționați ortodontic, dar oamenii din jurul nostru, de obicei, nu văd asta. Ei văd doar cît de entuziasmat devine în privința orei de fizică. îi văd calculatorul din buzunarul de la spate. îi văd ochelarii.

Mi-a ridicat mîna la buzele lui şi mi-a sărutat-o.

— Vino, doamna mea, m-a invitat, să dansăm!

O vreme ne-am bățîit neîndemînatic pe ringul de dans şi, urînd, Beaker şi El au venit cu partenerii lor şi, discret, am rîs Ic fetele feminine cu părul lor umflat şi rochiile vaporoase. Apoi, ne am admirat în mod ipocrit una alteia rochiile şi ne-am pozat i Ic dragul posterității şi am mai dansat puțin.

*Şi apoi vine partea pe care mi-o amintesc foarte clar. Dansam i u Steven pe o melodie lentă şi îmi lăsasem capul pe pieptul lui, unde îi simțeam inima bătînd. Melodia era „A Thousand Years" **<i** Christinei Peni. Rîseserăm de cît de siropos şi de excesiv de sentimental era, şi mai făcuserăm vreo două glume cu Amurg. Aur apoi ne apucaserăm să dansăm cu adevărat. E o melodie bună pentru dans. Steven avea mîinile pe şalele mele, fața în **i** urbura umărului meu, respirația lui îmi încălzea pielea, şi am avut acel moment de euforie subită. Suntem perfecți împreună, i un gîndit. Ne potrivim.*

Aveai impresia că era intr-adevăr formula lui Euler.

Am ridicat capul, iar el şi l-a ridicat pe al lui. Privirile ni \ au întîlnit. Picioarele ni s-au atins în timp ce ne legănam încet înainte şi înapoi.

— „Darling, dont be afraid, I have lovedyou for a thousand vears", cînta cu prea mult sentiment Christina Peni. „I'll Iove you for a thousand more

Stai, am gîndit. Stai aşa!

Aveam o întreagă viaţă măreaţă înaintea mea, facultate şi o • ai icră şi viaţa de adult, iar ăsta nu era momentul să „mă în- ihăgostesc" de nimeni. Eram prea tineri pentru asta. Hormonii,

' „Iubitule, nu te teme, te iubesc de o mie de ani. Te voi iubi încă o *puteam să înţeleg. Să-ţi dai întîlniri, să te giugiuleşti şi să des coperi cum este să săruţi şi să fii sărutată, toate astea aveau noimă. Dar asta - felul în care mă simţeam atunci în braţele lu, Steven - dădea senzaţia de ceva mai mult decît numai hormoni,*

Dădea senzaţia de mult mai mult.

Mi-am înteţit strînsoarea braţelor în jurul gîtului lui Steve şi mi-am culcat din nou capul pe pieptul lui. Inima lui, sub obra zul meu, bătea repede.

La fel şi a mea.

Am aruncat o privire la întîmplare şi l-am văzut pe Ty la doi metri de mine, dansînd cu o fată - Ashley, am presupus. Nu i-am văzut chipul, ci doar spatele rochiei ei roz-pal măturînd podeaua şi părul ei auriu căzîndu-i pe umeri în onduleuri aran jate cu grijă. Dar l-am văzut limpede pe Ty. Avea ochii închişi, degetele răsfirate pe şoldul ei, în timp ce se mişca odată cu ea. Nu zîmbea, dar pe chipul lui exista o mulţumire tihnită. O pace.

Arăta la fel de fericit pe cît îl văzusem vreodată.

Apoi, ca şi cum ar fi putut să mă simtă privindu-l, a deschis ochii şi m-a zărit. A rînjit.

Tîrfă, a rostit pe muteşte.

Am rînjit şi eu, apoi am arătat spre spaţiul dintre sprîncenele mele. Eşti machiat? am rostit pe muteşte.

Subtil, mi-a arătat degetul mijlociu.

Am rîs sonor, ceea ce l-a făcut pe Steven să se tragă înapoi şi să întrebe:

— Ce-i aşa de amuzant?

— Nimic, am răspuns, încercînd să-mi stăpînesc chicotelile. Fratele meu e un nătărău.

Steven s-a întors şi a dat din cap spre Ty în genul care-i-treaba-frate, mişcare pe care Ty i-a întors-o.

Băieţii şi codurile lor.

— îmi place de fratele tău, a spus Steven.

— Şi el te place.

Am zîmbit, deoarece era adevărat - Ty aprobase întru totul i ii Steven să fie prietenul meu. „Tipul ăsta e de treabă", mi-a ***%/»us*** *odată. „Te place." Şi pe atunci era adevărat. Steven chiar mă plăcea.*

Muzica viorilor s-a intensificat spre crescendoul final şi apoi ***s*** *a stins. Ne-am oprit din dansat şi ne-am privit.*

— Şi acum? m-a întrebat Steven.

Acum bem jalnicul punci, am glumit eu, şi ne-am îndepărtat.

Nu-mi amintesc ce s-a mai întîmplat la bal. Toate aminti- illc s-au pierdut laolaltă cu celelalte secunde insignifiante trecătoare ale vieţii mele. Eu. Steven. Ty. Trecînd mai departe. N-am pitit să savurez momentul de pe ringul de dans, să înţeleg cît ***i/i*** *minunat şi de rar a fost, cît de fragil, cît de efemer, cînd Ty era fericit. Cînd toţi eram fericiţi şi eram împreună şi eram în Pguranţă.*

N-am ştiut.

4

CABINETUL LUI DAVE ESTE SITUAT într-una dintre acele clădiri de birouri din centru, greu de descris - cunoaşteţi genul de loc la care mă refer, unde mergi pe holuri citind numele avocaţilor, ale contabililor şi ale agenţilor imobiliari de pe plăcuţele identice de pe uşile lor identice, pînă ce ajungi la plăcuţa pe care scrie david harrington, consiliere famili- | ALĂ „NOUA SPERANŢĂ".

Prima oară cînd am mers acolo, cu circa o lună în urmă, am intrat cu picioarele tîrşîite în cabinetul lui Dave, aşteptîndu-mă la aceiaşi pereţi gri şi covor berber de pe hol, dar apoi uşa s-a deschis spre o sală de aşteptare demodată, cu obiecte în neorînduială, cu acvarii, o înşiruire de lămpi cu lavă, o măsuţă pentru cafea cu o colecţie de păpuşi dansatoare de hula de pus pe j bord, un perete pe care era etalată impresionanta colecţie de sticle vechi de sos Tabasco a lui Dave şi, cel mai bun lucru dintre toate, cea mai masivă acumulare de reviste de benzi desenate (precum cele tipărite în secţiunile distractive ale ziarelor) pe care să o fi văzut vreodată. Am stat jos preţ de zece minute, i .isfoind o colecţie veche de *Peanuts.* Charlie Brown încercînd .ı lovească o minge de fotbal. Lucy smulgîndu-i-o de sub el.

I uria lui Charlie. Şi am rîs de bietul Charlie şi mi s-a părut . mdat să rîd, căci, la vremea aceea, Ty murise cu numai două • ..iptămîni în urmă.

Acela a fost momentul cînd Dave a ieşit din cabinetul lui. M am aşteptat, judecînd după sala de aşteptare, ca el să fie un lnpiot

sau vreun gen de persoană stranie, excentrică, dar era îmbrăcat cu o cămaşă în carouri şi cu pantaloni kaki neşifonabili, i ıı o barbă perfect aranjată şi cu părul blond grizonant tuns m nrt şi pieptănat cu grijă şi fixat cu puțin cam prea mult gel. Mi a întins mîna.

— Lexie, presupun, mi-a zis. Eu sunt Dave!

Probabil că arătam surprinsă, deoarece a spus:

Scuze. Preferi să ți se spună Alexis? Cînd m-am întîlnit < ıı mama ta, ea ți-a spus Lexie.

— Ați vorbit cu mama? în persoană?

Da, pe scurt, mi-a răspuns. A vrut să mă pună la curent . ıı situația.

Nu mi-o puteam imagina pe mama în acel loc, şezînd .ii olo cu picioarele încrucişate alături de dansatoarele de hula .ı de peretele cu sos picant, aşteptînd să intre şi să-i poves- 1« .iscă acestui bărbat despre fiul ei mort şi despre fiica ei cea tristă.

în fine, a spus Dave, făcînd un gest cu mîna spre interiorul cabinetului său, unde aşteptau o canapea uriaşă în carouri 'îl o cutie de şervețele. Intră!

Am şovăit.

Ştiți, poate că nu e o idee...

Practic, eu sunt aici pentru a asculta, Alexis, mi-a spus el .dunei. Dacă vrei să vorbeşti. Fă o încercare!

Dave este un tip destul de drăguț. încă nu mi-am dat seam la ce este bun, în afară de a fi o modalitate greşită prin car mama să simtă că face ceva pentru mine în aceste vremuri de restrişte. Ca şi cînd oricum viața nu ar fi absolut nasoală acum Dar, mă rog. Fratele meu a murit. Nu vorbesc prea mult, nu ies, cu prietenii mei şi nu sunt Lex cea normală şi binedispusă aş cum s-ar aştepta toți.

Aşa că, e limpede, ar trebui să merg la terapie.

în această după-amiază, stau aşezată în cabinetul lui Dave

vreme de treizeci de minute întregi înainte să pot să mă gîndesc la ceva productiv de spus. Pînă acum el n-a avut nimi împotrivă - să mă lase să vorbesc cînd sunt pregătită -, dar az îmi dau seama că e ceva în mintea lui, vreo nucă a psihicului meu pe care el este nerăbdător să o spargă.

Şi în mintea mea este ceva, dar nu-i spun.

Vreau să o fac. Ultimele zile au fost extrem de dificile în mintea mea. Mă tot gîndesc că trebuie să fiu nebună. Ceva înăuntrul acestui creier fragil al meu trebuie să fi plesnit su' toată încordarea emoțională. Mi-am pierdut contactul cu realitatea în mod oficial.

Deoarece Ty e mort.

S-a dus. Nu se va mai întoarce niciodată.

Ce am văzut seara trecută *trebuie să fi fost* o halucinație sau o parte a unei prăbuşiri mentale sau un vis cu ochii deschişi.

Lăsa senzația de real.

Dar nu ar fi putut să fie real.

Oricum, ar fi o dovadă de isteține să-i povestesc lui Dav despre asta. La urma urmelor, este plătit să mă asculte. Din punct de vedere rațional, el este persoana perfectă cu care să vorbesc - imparțial, neemotiv, practic. La asta se presupune că e bună terapia: să lase nebunia să iasă. Să te faci mai bine. Să te descurci.

I)ar ce pot să spun? *Ăăă, da, am văzut fantoma fratelui meu mort in subsolul meu acum patru seri.*

I *a care Dave va spune:* *O, asta e foarte interesant, Alexis; hai* ***•il*** *li dăm nişte pilule drăguțe.*

Aşa că Dave mă întreabă cum mă simt, iar eu îi răspund că m i sunt bine. Cum de fapt nu mă simt. Mă întreabă cum a fost lulpl Amîna mea, iar eu îi răspund că a fost în regulă. Ceea ce, absolut categoric, n-a fost.

Apoi e linişte, cît timp Dave mă țintuieşte cu acei ochi albaştri plini de bunătate şi eu îmi folosesc vîrful tenisului pentru a-mi

lin c de lucru cu marginea covorului.

1ı ı cele din urmă, Dave spune:

Sper că nu mai eşti supărată pentru săptămîna trecută.

II privesc lung, inexpresiv, preț de cîteva secunde, înainte «ii ini amintesc. A! Săptămîna trecută.

(orect. Am avut un mic dezacord săptămîna trecută.

I nndcă i-am povestit despre gaura din pieptul meu. Despre "iIII ină simt ca şi cînd am să mor în timp ce se întîmplă. Cum ■.... .. îngrozită că aceste momente vor veni din ce în ce mai des (l i .ı vor dura din ce în ce mai mult, pînă cînd tot ce simt este ■mu a, şi atunci poate că mă va înghiți pentru totdeauna.

A iii crezut că a fost curajos din partea mea să-i mărturisesc, lin m .un să mă deschid în fața lui. încercam să fac ce se presu- ..... i .ı ar trebui să faci.

• rea ce voiam ca Dave să-mi spună era că această gaură 9«li oribilă, da, în mod categoric, dar că este normală, şi că Va li mai bine, nu mai rău, şi că n-am să mor, cel puțin nu ·piiIiii o perioadă lungă, foarte lungă. Mă va durea un timp, itm voi trăi.

'a apoi aş fi încercat să-l cred.

I >ai ce a spus el a fost:

I x istă o medicație pe care ți-o putem da pentru asta.

Apoi a continuat despre ISRS[6] şi despre minunile Xanax-ului. sau poate să începem cu diazepam, care nu dă dependență, şi l-am privit în tăcere pînă ce a terminat să vorbească poetic despre droguri. Apoi mi-a zis:

— Ce părere ai?

L-am întrebat:

— Vreți să mă treceți pe antidepresive?

El a spus că antidepresivele împreună cu terapia tradițională

---

[6] Inhibitori selectivi ai recaptării serotoninei - antidepresivi folosiți în tratamentul depresiei.

constituie o combinație foarte eficientă.

L-am întrebat:

— Credeți că sunt deprimată?

A tuşit.

— Cred că ai trecut prin ceva foarte dificil şi medicația ar putea să facă să-ți fie ceva mai uşor.

— înțeleg. Ați citit vreodată *Minunata lume nouă*[27], l-am întrebat.

A clipit de cîteva ori.

— Nu. Nu cred.

— Este vorba despre o societate din viitor, unde au un drog care se numeşte soma şi care îi face pe toți să se simtă fericiți, i-am explicat. Se presupune că rezolvă totul. Nu eşti mulțumit la serviciu? Nicio problemă. Iei soma şi nimic nu te mai supără. îți moare mama? Iei nişte soma şi totul îți va părea mişto.

— Alexis, a spus Dave. încerc să te ajut. Ceea ce spui tu despre această gaură sună ca descrierea clasică a unui atac de panică...

— Dar uitați cum stă treaba, am insistat eu. Acea societate futuristă, unde toată lumea este drogată pentru a fi fericită, tot timpul, indiferent ce se petrece, este oribilă - ba chiar nnnstruoasă -, e ca sfîrşitul omenirii. Căci noi ar trebui să iimțim lucruri, Dave. Fratele meu a murit şi eu ar trebui să •lint asta.

M-am oprit, brusc rămasă fără suflu. Voiam să spun mai multe. Voiam să țip despre cum luase şi Ty antidepresive, le li ii se mai mult de doi ani, pînă la moartea lui, şi mult bine i c i au mai făcut! Voiam să-i povestesc lui Dave despre micul micii secret ironic: că ştiu că ar trebui să simt această durere pentru fratele meu - mîhnire, durere sufletească, oricum ai vi ca să-i spui -, că eu chiar *vreau* să o simt, dar nu simt. în alai a de acele momente cu gaura, nu simt absolut nimic.

Nu am nevoie de droguri pentru a-mi amorți durerea.

înțeleg, a zis Dave.

Dumnezeule, cînd au devenit terapeuții insistenți? am Inlicbat, încă surescitată.

I >ave a zîmbit, ca şi cînd ar fi socotit că insulta mea era umoristică, şi apoi imediat a încercat să mă împace.

în regulă, Alexis, în regulă. Fără droguri.

Şi atunci a fost momentul în care a sugerat chestia cu |in naiul.

Si risul ca alternativă la Xanax.

Am scris în jurnal săptămîna asta, îi comunic acum.

A rată atipic de surprins.

— Ce ai scris?

Ridic din umeri.

— Chestii.

Aşteaptă să spun mai mult, şi cînd n-o fac, pur şi simplu <lt c:

Bine. Săptămîna asta mi-ar plăcea să vorbeşti despre pi letonii tăi.

Acum nu am prieteni, îmi scapă.

I I ridică din sprîncene.

— Nu ai prieteni?

Hopa!

— Vreau să spun, ba da, am prieteni, însă...

— Au încetat să-ți mai fie prieteni? mă întreabă. Uneori oa menii nu ştiu cum să reacționeze la ceva cum ar fi...

— Ba nu, bat eu în retragere. Ba nu, sunt grozavi. Doar că. .1 eu cred că am încetat să mai fiu de-a lor.

Dave scoate un mic sunet preocupat, ca şi cînd asta ar f mina de aur a unui terapeut.

— De ce?

îmi acord un minut ca să mă gîndesc la asta. Păi, în cazull lui Jill, este din pricina faptului că mă sufoca mereu cu com-l pătimirea ei. Cînd a murit Ty, oriunde m-aş fi învîrtit, ea erai prezentă, cu ochii plini de îngrijorare şi roşii de la plîns. „Tel

simți bine?" mă întreba întruna.

Nu, cretino, îmi ziceam în gînd. Nu mă simt bine. Fratele] meu a murit.

Dar îmi înghițeam vorbele astea şi îi răspundeam „Mda, mă simt bine", lucru care, după cîteva zile, a cedat locul datului vag din cap, apoi ea spunea ceva de genul „Să-mi zici dacă ai j nevoie de ceva" sau „Sunt aici dacă vrei să vorbeşti". Ceea ce,] după o vreme, mi-am dat seama că era ceea ce voia ea cu ade-1 vărat să fac. Voia ca eu să vorbesc despre Ty. Despre moartea lui. Despre sentimentele mele legate de moartea lui. Şi, brusc, am avut senzația clară că voia ca eu să plîng, astfel încît să poată fi umărul pe care să plîng. Voia ca eu să mă frîng, astfel încît ea să poată să mă adune la loc, să poată să fie cea mai tare prietenă a mea care să mă ajute să trec prin momentele dificile pînă la capăt.

Ştiu că probabil nu e drept din partea mea. O iubesc pe Beaker. Chiar o iubesc. Ne cunoaştem din clasa a şasea, cînd rum cele mai tocilare tocilărițe din clasa de elevi înzestrați talentați. Am dormit de o sută de ori una la cealaltă şi am l>m lat o mulțime de conversații lungi, serioase, la ore mici din noapte, despre sensul vieții, despre probabilitatea existenței • Kiratereştrilor pe alte planete şi despre stupizenia generală a băieților. Dar chestia asta cu Ty nu e doar o altă conversație se- i masă. Este întreaga mea viață stricată, dată peste cap. Sunt eu.

Nu mă poate repara.

Mi se facea rău privind-o cum încearcă. Aşa că, pur şi simplu, m- am retras încet.

li spun toate astea lui Dave, iar el dă aprobator din cap.

Dar ceilalți prieteni? Iubitul tău?

Ne-am despărțit acum cîteva săptămîni, îi răspund.

Subiect nou:

-Şi mai am o prietenă, Eleanor, însă cu ea e mai simplu, luti

un fel. Mă evită, în timp ce încearcă să pară că nu mă evită, desigur. Nu cred că m-a mai privit în ochi de cînd s-a Inlîmplat. Dar e-n regulă. înțeleg. Cum ai spus, unii oameni ıuı ştiu cum să reacționeze.

— Aşadar, acum nu ai prieteni?

- Ei bine, mă văd cu prietenii vechi la şcoală, iau prînzul i u ei şi avem ore împreună. Dar nu prea am chef să fac ceva în ilara şcolii şi trebuie să fiu acasă pentru mama. Aşa că presupun că nu, nu am. Nu în momentul ăsta.

— E o situație tristă, Lex, zice el.

Zilele astea, e cel de-al doilea prenume al meu. Alexis Tristă Itiggs.

— Nu trebuie să treci singură prin asta, spune Dave. în- i « arcă să laşi oamenii să se apropie de tine. E singura modalitate prin care te pot ajuta.

Nu pot fi ajutată, gîndesc eu. Nu există nicio vrajă care să-l aducă înapoi pe Ty. Nimeni nu poate să facă nimic.

— Am să mă străduiesc, spun, şi revin la a-mi face de luc cu covorul.

E din nou linişte. Literalmente pot să aud ceasul din cabin ticăind. Au mai rămas patru minute din şedința de terapie.

Trei minute.

Două.

— Mai e ceva despre care ai vrea să vorbim? mă întreab Dave.

Ultima şansă, gîndesc. Spune-i că l-ai văzut pe Ty.

— Nu, răspund. Sunt bine.

Ceea ce trebuie să fie Minciuna nr. 17 numai în cadrul aceS tei şedințe.

Apoi mă ridic în picioare, cu toate că au mai rămas nouă zeci şi şase de secunde, şi mă îndepărtez de terapie pe cît d repede pot.

Iau cina cu tata la Olive Garden. în mod normal, cinăm împreună în serile de marți, după obişnuitele mele şedințe cu Dave. Deoarece Megan are yoga marțea. Cina cu tata e întotdeauna o treabă tăcută, căci el are şi mai puține de spus decît mineJ Nu are cea mai interesantă slujbă din lume - este contabil - şi ştie că nu vreau să aud despre Megan, sau despre casa în care locuieşte cu ea, sau despre cum îşi petrec ei timpul, aşa că nu mai rămîne mare lucru de discutat. Era mai uşor atunci cînd era Ty cu noi (cu toate că Ty detesta cinele cu tata şi găsea mereu o scuză în ultimul minut ca să nu apară), deoarece măcar atunci puteam să vorbim despre sport.

Acum mai avem doar un subiect de conversație sigur.

— Cum merge şcoala? întreabă tata.

— Am luat 71 la lucrarea de la analiză matematică de la jumătatea semestrului, rostesc dintr-o suflare.

Nu ştiu de ce îi spun. E jenant, mai ales cu tata, care este, vldent, el însuşi un tip al cifrelor. Nu mă pot uita la el cînd o «pun. Sunt sigură că sunt roşie ca focul la față, dar continui să i liigulesc din salată ca şi cînd totul ar fi bine.

l ata îşi lasă jos grisina.

Asta sună grav.

Este grav, sunt eu de acord. Media mi-a scăzut cel puțin la un zece minus. Ceea ce înseamnă că nu voi fi şefa de promoție.

Poți să dai testul din nou? mă întreabă.

Nu.

Minciuna nr. 18.

înțeleg.

îşi drege glasul, apoi se întoarce la mîncatul grisinei.

îmi pare rău, tată! spun după un minut.

Şi chiar îmi pare. Detest să-l dezamăgesc, chiar şi după li MIC cele întîmplate. îmi pasă de ce crede el.

Nu este important, zice el, dar nu asta gîndeşte.

l ata mereu îi dă înainte cu cît de mult trebuie să munceşti pentru a fi cel mai bun, să excelezi în toate, să ajungi în Imute - cele mai bune medii, cea mai bună educație, cea mai hună slujbă -, aşa încît să poți trăi la nivelul potențialului tău, »pune el întotdeauna, ceea ce se traduce cu *astfel încît să nu alungi un contabil în Nebraska, cu un divorț şi doi copii (stai, l'iuic doar unul acum), cînd ai fi putut să fii mult mai mult.*

Mîncăm. Tata bea două pahare de vin roşu, cu toate că detestă vinul. Apoi insistă să comand desert.

Ce face mama? mă întreabă, în timp ce dezasamblez o porție de tiramisu.

I aş putea spune despre chestia cu plînsul. Dar nu vrea să •udă asta. Nu vrea să ştie că ea plînge tot timpul şi că nu se dă)iis din pat dacă nu trebuie să meargă la serviciu sau la biserică şi că doarme cu vechea maimuță din pluş a lui Ty, ținută str" la piept. Nu vrea să audă că ea crede că Ty este în conținu în casă, şi nici măcar nu ştiu ce ar face dacă i-aş spune ce a văzut la subsol.

Vrea ca eu să-i spun că mama e bine.

Aşa că îi spun:

— E în regulă.

Minciuna nr. 19.

Tata plăteşte nota. Ne punem paltoanele şi ieşim în aer rece al serii, iar el mă îmbrățişează țeapăn, şi apoi, ca de obice pornim pe drumuri separate.

5

• ANI) AJUNG, ÎN CASĂ E ÎNTUNERIC. Mama trebuie să ir li culcat deja, ceea ce nu este atît de neobişnuit, chiar şi la ni a opt seara. Doarme pentru a nu fi nevoită să stea trează, iîl Ici ¡ncît să fie conştientă cît mai puțin posibil de ceea ce s-a InlAmplat.

M i -aş dori să pot să dorm şi eu aşa.

Petrec o oră facîndu-mi temele. Apoi ajung la momentul în ■ in în mod normal aş coborî să mă uit la televizor.

Asta este o dilemă. Nu m-am mai aventurat la subsol de piilm zile, nici măcar să spăl rufe. Nu m-am uitat la televizor.
! Iu am discutat cu mama că poate chestia cu colonia nu era ii.it de ridicolă, la urma urmelor.

I >a, sunt conştientă că sunt o adevărată laşă.

Scot jurnalul pe care mi l-a dat Dave. Preț de cîteva secunde i li iar iau în calcul să scriu din nou în el, mîzgălind o măr tu- i l.sire lungă despre tot ce nu am spus cu voce tare. Despre fan-loină. Despre Ty. Despre mine. Dar nu mă pot hotărî s-o fac.

Aşa că vîr agenda din moleschin sub saltea, ca un tribut .nins clişeelor, şi mă ghemuiesc în pat o vreme, citind O *minte sclipitoare,* în care nu pot pătrunde cu adevărat. Apoi încel *Contact*[7] de Cari Sagan, care este romanul meu preferat din totdeauna, însă ochii mei parcurg pagina fără a găsi înțeles! cuvintelor. Mă gîndesc întruna la expresia de pe chipul lui 1 atunci cînd am aruncat cu telefonul în el: speriat, ofensat] puțin trist. N-am mai aruncat niciodată pînă atunci cu nim în el. Noi nu eram aşa. întotdeauna ne-am înțeles bine.

Brusc, sunt furioasă. Mă gîndesc: Ei, şi ce? N-am să mj merg niciodată la subsol? Am să mă furişez în vîrful picioar] lor prin casă pînă ce voi pleca la facultate? Voi fi speriată de c anume, de o plăsmuire a imaginației mele? Ce, am zece ani dil nou? Mă tem de întuneric?

---

[7] Roman SF, publicat în 1985.

Vino-ți în fire, Lex! îmi spun în sinea mea. Curaj!

Aşa că sar în picioare. Merg direct la subsol şi stau cîtevi minute privind furioasă spre locul unde a apărut Ty alaltă seară, la micul semn de lovitură din perete, care este, fireştej tot acolo, unde am aruncat cu telefonul în el. Mă hotărăsc sa mai stau acolo cinci minute întregi.

Nu văd nimic ciudat. Nu simt niciun miros ciudat. Mă simj pur şi simplu proastă.

Uşa de la dormitorul lui este deschisă.

Mă opresc în cadrul uşii. Luna străluceşte prin fereastră] N-am mai fost în camera lui Ty de cînd am coborît să luăm] hainele în care a fost îngropat, dar arată la fel cum mi-o aminl tesc. Biroul este plin cu cărți şi cu chestii de şcoală. Hainele pe podea. Pantofi. O minge de baschet parțial dezumflată. Vechiul] model de aeroplan prăfuit, cel pe care el şi tata l-au construit împreună cînd avea unsprezece ani, atîrnă din tavan. Poze cu el şi cu prietenii săi tapetează pereții. Postere cu formații şi] filme care îi plăceau, şi cu jucători din NBA.

(lînd păşesc înăuntru, mireasma lui mă învăluie - nu doar

• nlonia sa, ci şi izul uşor de transpirație pe care îl avea, şi de-

• M li tiantul lui, care miroase vag mentolat. A rumeguş de cre- ln.me ascuțite. A şosete murdare. A clei pentru lemn.

Ty

înghit cu greu. E ca şi cum el e încă aici, nu sub formă de liinlomă, ci ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat niciodată. Dacă htmîn aici, dacă închid ochii, îmi pot imagina că Ty a ieşit ■ In.II undeva şi că se va întoarce.

Mi-aş dori să pot plînge. Ăsta ar fi un lucru bun de făcut Iu icest moment: să mi-1 amintesc pe fratele meu şi să plîng.

Dar nu pot.

Mă întorc şi dau să ies, şi atunci văd pe cineva dormind în

piitul lui. Cuverturile sunt adunate în jurul unei siluete culcate pe o parte, cu spatele la mine.

Inima începe să-mi bată cu putere. Ştiu că nu e Ty, ştiu că nu poate fi, dar în acel moment vreau să fie. Vreau să-l văd din nou, chiar dacă asta înseamnă că sunt nebună. Poate că ăsta < sic motivul pentru care nu aş putea să-i spun lui Dave sau de i e nu pot să scriu asta, deoarece atunci cu siguranță mă vor obliga să iau pilulele şi ceea ce s-a întîmplat alaltăseară cu te- Idonul nu se va mai întîmpla din nou, şi nu-1 voi mai vedea pe I y, niciodată, atîta timp cît voi trăi, şi nu cred în viața de apoi, iiş.i că nici atunci nu voi ajunge să-l mai văd vreodată.

Ştiu că nu este cel mai bun raționament.

Dar tot îl cred.

Mă furişez pe cealaltă parte a patului. Ating umărul persoanei culcate acolo şi îl găsesc cald, mişcîndu-se uşor cu fiecare i expirație.

Respirînd. Viu.

Nu este el, gîndesc în timp ce apuc marginea cuverturii şi încep să o trag deoparte. Nu este el.

Şi am dreptate. Nu este.

E mama. Doarme, îmbrăcată într-un tricou roşu, decolo rat, cu Led Zeppelin, un vechi tricou de-al lui Ty. Pe obraji ar dungi uscate de rimei, precum tuşul pentru tatuaje, gravate îi ridurile din jurul ochilor, pătînd fața de pernă.

Pare bătrînă. Mică. Doborîtă. Trag înapoi cuvertura pest ea, apoi mă aşez pe pat şi o privesc o vreme, studiindu-i respi rația, mişcările ochilor îndărătul pleoapelor. Oare ce visează îi patul lui Ty, înconjurată de lucrurile şi mirosul lui?

Vreau să o trezesc, să o scot de aici, căci nu e în regulă ca ea să fíe aici. Nu e sănătos. Dar o las să doarmă. Deoarece, ce puțin pentru moment, ea nu pare să fie îndurerată.

Uneori mă întreb dacă şi-ar dori ca eu să fi murit în locul lui

Ty, fiica ei sarcastică, nepoliticoasă şi irascibilă, în locul fi-l ului ei acceptabil social. Ştiu că mă iubeşte. Dar dacă ar putea' să aleagă?

Dar asta este vina lui Ty.

El i-a lăsat un bilet. Aşa cum se întîmplă în cazul biletelor de adio ale sinucigaşilor, era scurt şi la obiect. Spunea:

îmi pare rău, mamă, dar mă simțeam tare pustiit.

Tatei nu i-a scris niciun bilet. Sau oricăruia dintre prietenii lui. Sau mie. Pur şi simplu a lăsat acele nouă cuvinte pe un bilet galben Post-it, lipit pe oglinda dormitorului său. Singura lui explicație.

E încă acolo. Polițiştii l-au luat pentru o vreme, drept dovadă, dar s-au întors şi l-au pus înapoi exact acolo unde îl lăsase el. Făcuseră o fotografie a încăperii, aşa că au ştiut unde. Pînă acum, niciuna dintre noi nu a avut inima să-l dea jos.

Mă ridic şi traversez încăperea spre oglindă.

îmi pare rău, mamă, dar mă simțeam tare pustiit.

întind mîna.

I)egetele mele tocmai au atins marginea hîrtiei, cînd văd n llexia lui Ty în oglindă.

Slă chiar în spatele meu.

I V -

I >in nou, nu mă gîndesc la asta. Nu mă opresc să meditez Iii i cea ce o persoană rațională ar face în această situație. Nu Invrstighez cu calm.

Fug.

Mă îndepărtez brusc din fața oglinzii, departe de el, depui c, în sus pe scări, pe uşă afară, şi, înainte să-mi dau seama t c s a întîmplat, mă aflu pe stradă, afară, încălțările mele stri- \ lud zăpada înghețată în timp ce alerg şi alerg şi alerg.

***Asta nu se întîmplă* este gîndul care se repetă în mintea mea.**

Asta nu se întîmplă.

Parcurg trei străzi înainte de a mă opri, la marginea par- • ului unde Ty şi cu mine obişnuiam să ne petrecem toate ■ lupă- amiezile de vară atunci cînd eram nişte puşti. Mă aplec, galîind, simțind, în cele din urmă, frigul muşcător. Nu eram îmbrăcată cu palton atunci cînd am țîşnit din casă afară, ci mimai cu un tricou şi cu o pereche de jeanşi, iar aerul de iarnă M simte pe brațele mele goale usturător şi vag dureros. Sus, pe i ci, luna străluceşte. Parcul pare încremenit, cu leagănele atîrnam! perfect nemişcate. Părăsite. O maşină trece de-a lungul -.li a/.ii, încetinind cînd ajunge în dreptul meu. Mă şterg la nas, lini îndrept spatele şi încerc să respir normal. Nu ştiu ce fac.

Ty. în casă. în camera lui.

Asta nu se întîmplă, gîndesc.

Un fior mă cuprinde şi nu are nimic de-a face cu frigul.

Simt un fel de resemnare cînd mă duc înapoi către casă. Uşa T la intrare este pe jumătate deschisă, aşteptîndu-mă. Cobor,

tîrşîindu-mi picioarele, ca un zombi, spre dormitorul lui T unde mama continuă să doarmă.

Ty nu este în oglindă.

Remarc imediat că sertarul din dreapta sus al biroului său este deschis. Nu-mi pot aminti dacă era deschis înainte, dai acum mă izbeşte ca fiind ciudat, nelalocul său. Oare o fi scoto cit mama cît timp am fost plecată? Sau aşa era şi mai devreme? Sau a fost altcineva?

Asta nu se întîmplă, gîndesc. Ba se întîmplă.

îngenunchez lîngă pat şi o scutur cu blîndețe pe mama de umăr. Ea scoate un țipăt slab în timp ce deschide ochii. îi ia cîteva secunde înainte să se concentreze asupra chipului meu,

— O, Lexie! zice ea. E totul în regulă?

Aruncă o privire în jur. Văd cum i se schimbă expresia în timp ce înregistrează unde se află. în camera lui Ty. Ty s-a dus. Ty e mort.

Suferința îi inundă chipul.

— Am venit să-l trezesc în acea dimineață, zice ea. Era chiar aici. Părea în regulă.

— Ştiu.

— Ar fi trebui să simt că ceva era în neregulă în acea zi. Sunt mama lui. Ar fi trebuit să-mi pot da seama.

N-am ştiut niciodată ce să spun la asta. Ea îşi are jocul ei de învinovățire şi eu îl am pe al meu, diferența fiind că eu chiar am de ce să mă simt vinovată.

— E frig aici, jos, îi spun, în timp ce o ajut să se ridice din pat. Hai să te ducem sus!

Mai tîrziu, după ce am culcat-o în patul ei şi a adormit la loc, mă strecor înapoi la subsol să investighez sertarul deschis. Este gol, cu excepția unui singur obiect. Un plic sigilat.

() scrisoare.

Inima îmi sare din piept, gîndindu-mă că poate el mi-a `H i is o mie.` **Nu** am răspuns mesajului lui, aşa că mi-a scris ceea vi tise să-mi spună. Motivele lui. Acuzațiile lui, `poate. Ultimele`

Iul i uvinte.

Iilcea mă umple de uşurare şi de groază, **întorc** plicul cu mîini nesigure şi atunci e momentul în care **> Aii pe** hîrtie numele mîzgălit cu îngrozitorul scris de mînă al

iui iy.

I'cntru Ashley, ***scrie.***

12 februarie

Prima dată cînd fratele meu a încercat să se sinucidă, ***ctl*** *aproape 2 ani în urmă, a fost ziua în care s-a încheiat divorțul părinților mei. Nu ştiu dacă el a intenționat să fie ca un gen dă declarație menită să impresioneze sau ceva de genul ăsta. Nici îm acea seară nu am fost acolo pentru el; eram la un film cu Beakei****I*** *Nici măcar nu-mi pot aminti care film. Ştiu doar că nu am fost prezentă cînd s-a dus la chiuveta din bucătărie cu un flacon mare de Advil şi a început să înghită pilulă după pilulă. A făcut-o, practic, sub nasul mamei, în timp ce ea stătea cu spatele la el, la masa din bucătărie, studiind alternativ pentru examenele ei de intrare în corpul asistentelor medicale, trecînd încet prin uriaşul teanc de fişe etichetate cu dozaje şi părțile componente ale corpului uman şi definițiile diferitelor terminologii medicale, şi studiind Biblia, încercînd să se împace cu ideea că divorțu, era în regulă, atîta timp cît era implicat adulterul.*

La 42 de ani, mama era cea mai în vîrstă studentă din grupa ei de la şcoala de asistente medicale, dar cea mai bună. Era concentrată, motivată, hotărîtă să-şi croiască o nouă viață post-tata. Nici măcar nu şi-a ridicat privirea atunci cînd fiul ei

I, 11 uni a luat 63 de mici tablete maronii de analgezic, i-a spus ***P»ii/>/r***

bună, apoi a coborît în dormitorul lui şi s-a băgat în pat.

I *doua zi, cînd s-a trezit, a fost dezamăgit. A apărut din* ***pW'sii/*** *cu o expresie pe care nu o voi uita niciodată: un soi de p mirare resemnată, nedumerită, pentru că pur şi simplu nu tre- , mc pe lumea cealaltă în timpul nopții.*

Azi nu mă duc la şcoală, a anunțat în timp ce se aşeza la ml, II*I dejun. Nu mă simt bine.*

*Mama, o adevărată asistentă medicală chiar şi înainte să se **i** ali/lce pentru a fi una, i-a pus mîna pe frunte. Era rece. I-a pus **i** îleva întrebări: roşu în gît? Durere de cap? Dureri de burtă? El **,i i** întinat din cap şi s-a uitat la ea, a ridicat din umerii lui slabi, **ni i/r** păsăruică, şi i-a spus ce fãcuse.*

ia spital, tot ce au putut să facă pentru el a fost să-l interneze mir un salon şi să-l țină sub observație. Era prea tîrziu pentru »pnlături stomacale. M-am aşezat într-un colț şi m-am uitat la id, vizor împreună cu el, în timp ce asistentele intrau şi ieşeau, ccrificîndu-i semnele vitale, schimbîndu-i perfuzia. Din cînd in cînd mama intra brusc în încăpere, înlăcrimată, în agonie din cauza alegerii pe care fusese nevoită să o facă - dacă să stea , n noi toată ziua sau să-şi facă vizitele clinice în spital, fiind ultima ei săptămînă de practică pentru obținerea diplomei de iHlstcntă. Fără de care nu putea să absolve.

Mă simt bine, i-a spus Ty, ba chiar i-a şi zîmbit pentru a-şi dovedi spusele, cu chipul lui palid în lumina fluorescentă a spinii ului, cu buzele decolorate în timp ce alcătuia cuvîntul du-te.

Mă întorc, a promis ea, iar şi iar, înainte să plece în grabă. Eu n-am ştiut ce să-i spun lui Ty în acea zi. M-am prăbuşit in scaunul inconfortabil din plastic şi am încercat să mă gîndesc Iu nişte sfaturi de soră mai mare, care aveau să-l tragă înapoi de l>c marginea prăpastiei.

Dar pe atunci aveam 16 ani - ce ştiam eu? Aveam şi eu problemele mele, propriile nefericiri intime dacă e să fiu sinceră, ar trebui să recunosc că ideea de a da col îmi trecuse şi mie prin minte de cîteva ori în ultimul an înf rător, între plecarea tatei care ne părăsise pentru clişeul pe a îl cunoscuse la birou, care era exact de jumătatea vîrstei lui, mama care se reîntorsese la şcoală, casa fiind brusc lipsită adulți într-unfel care era perceput ca fiind total greşit.

însă n-am avut niciodată un plan real de a-mi pune cap vieții. îmi era prea teamă de moarte. De întuneric. De a înce să mai exist.

-– A fost stupid, a sfîrşit el prin a-mi spune în acea zi, atuni cînd tăcerea devenise densă între noi.

M-am simțit uşurată să-l aud spunînd-o.

— Da, a fost. Absolut imbecil, am fost eu de acord.

*Şi apoi am continuat să urmărim World's Wildest Police **îl** deos[8] la televizorul cocoțat pe perete, aproape de tavan. Asistew tele veneau şi plecau. Mama venea şi pleca. Şi amîndoi ne-art întrebat (dar nu cu voce tare) dacă tata avea să apară cîndva.*

*în cele din urmă, a apărut. Era îmbrăcat cu un tricou de goli îmi amintesc. Venise să ne ia acasă, de vreme ce spitalul se **/ioj** tărîse să-l externeze pe Ty, iar mama mai avea încă 3 ore di cursuri practice. Nici tata nu părea să ştie ce să spună în timp **<1** ne conducea cu maşina înapoi acasă. A bătut darabana cu de**I** getele pe volan, a verificat în oglinda retrovizoare, şi-a încrucişM privirea cu a mea, s-a uitat în altă parte, iar apoi şi-a dres glasul.*

— Tyler..., a început el, în timp ce trăgea pe alee.

— Vino acasă! l-a întrerupt Ty. Te rog, tată! Vino acasă! îi[1] rog!

*Respirația mi s-a blocat în piept. Ty nu spunea niciodată ase• menea lucruri. Era supărat pe tata; aşa reacționa el. întotdeauna •**ii**\(iiiuse că îl ura pe tata, că era bucuros că tata plecase, că nu-i t ia dor de el.*

Te rog! a spus el din nou.

Şi cu? m-am gîndit. Voiam ca tata să vină acasă? Ne-amfi /iniul preface că ultimul an umilitor nu existase, că nu era un Iilminos şi o persoană infidelă şi un jalnic exemplu de ființă umană, că nu fusese totul întors cu susul în jos? Puteam să ne întoarcem la felul în care fuseseră lucrurile înainte? Voiam eu să hr întoarcem?

lata şi-a dres din nou glasul.

*Am aşteptat ca el să spună: nu pot. Sau: îmi pare rău, fiule. **Sun** ceva despre felul în care viața e grea, dar asta nu înseamnă **ii)** renunțăm.*

---

[8] Emisiune americană de tip reality show, difuzată între 1998 şi 200.'

I bir nu a spus nimic.

Şi n-a rămas. Cu toate că doctorul spusese că Ty trebuia să fie tub strictă supraveghere în următoarele 24 de ore. Pur şi simplu ***i*** *o uitat la mine şi a zis: „Sună-mă dacă aveți nevoie de ceva", im cu am dat cumva din cap şi ochii mă usturau de la lacrimile de luriepe care nu le-am lăsat să cadă, şi m-am întors cu spatele fi I uni condus pe Ty pe treptele de la intrarea în casă.*

Mai tîrziu, cînd Ty dormea, m-am dus din cameră în cameră, iiJunînd tot ce ar fi putut să fie periculos. Lame de ras. Pastile, i a luate că deja stabiliserăm că asta nu era o metodă eficientă să u ■■mucizi. Funii. Apoi am descuiat dulapul din fundul biroului iniei şi m-am uitat lung la şirul de 3 puşti de vînătoare din caietele lor. Am verificat să mă asigur că niciuna nu era încărcată, Hpoi m-am dus la raft şi am răsturnat toate gloanțele într-o cutie împreună cu restul lucrurilor. Am sigilat cutia cu bandă ade- ***tlvil,*** *am etichetat-o ROMANE DE DRAGOSTE şi am ascuns-o In t nlțul din spate al dulapului meu, sub un morman de păpuşi llarbie pe jumătate dezbrăcate, care încă mai zăceau acolo. După*

ce am terminat, m-am dus să văd ce face Ty, l-am ascultat cui respira şi am încercat să mă conving că avea să fie bine. Apoi, ***fl*** *vîrful picioarelor, am urcat şi m-am aşezat la masa din bucătM rie şi, în cele din urmă, mi-am îngăduit să plîng.* ■

Pe atunci puteam să plîng. ***I***

îl iubeam pe Ty. îl iubeam şi aproape că îl pierdusem. Aşa ***cl*** *am plîns. Lacrimile încă erau parte din anatomia mea.*

*L-au numit norocos, atunci. Trupul lui era capabil să metd bolizeze Advilul. Ficatul îi era deteriorat, dar probabil că ave****J*** *să se vindece. Norocos, continuau să spună la spital în timp* ***cl*** *îi luau declarația şi îi făceau teste şi se purtau ca şi cînd toată treaba ar fi fost o cascadorie, ca şi cînd el ar fi încercat o mişcan nebunească pe bicicletă. Eşti atît de norocos, norocosule!*

Norocos ar fi fost ultimul cuvînt pe care fratele meu l-ar fi ales pentru a se descrie pe sine. Dar la sfîrşit a dat aprobator din cap şi le-a spus că aveau dreptate. Ca să-i dea drumul să plece. ***1*** *Treaba cu Advilul a fost un „strigăt de ajutor", au spus ei, aş* ***J*** *că i-au cerut să meargă la un terapeut, care l-a pus pe fratelA meu pe antidepresive şi a încercat să-l facă să vorbească despm „durerea" lui în fiecare săptămînă din următorul an sau cam\ aşa ceva, la 60 de verzişori bucata, ceea ce asigurarea noastră****I*** *nu acoperea, dar mama l-a convins pe tata să plătească. Şi timp\ de 2 ani, nu prea s-a întîmplat mare lucru. Mama a devenit' asistentă medicală autorizată. Tata s-a însurat cu clişeul. Eu am luat 800 de puncte la secţiunea de mate a SAT şi toată lumea a început să vorbească despre facultatea la care aveam să merg. Ty a intrat în echipa de baschet. A început să ridice greutăţi, iar trupul i s-a împlinit. Braţele i-au devenit mai puternice şi mai musculoase. Purta o geacă de colegiu atunci cînd se plimba ţanţoş pe culoarele şcolii. Fetele îl plăceau. Oamenii îl plăceau, în general. Era popular într-un mod în care eu nu aş fi putut* ***sd***

W*i* *să fiu. Şi era uşor să uiţi că fusese îndeajuns de trist încît* ****ii*** *tic a pe gît un flacon de pastile.*

I >upă acea zi de la spital, am mai vorbit despre situaţia lui lima o singură dată. Trecuseră aproximativ 2 săptămîni şi ne ullnnn la Dennys, aşteptînd ca tata să apară pentru micul dejun. lUln întîrzia. M-am uitat la Ty, l-am privit cu adevărat, şi ochii Im păreau sticloşi, ca şi cînd s-ar fi zgîit la viaţa lui printr-un ***ut*** *hi ¡lc geam.*

Te simţi bine? l-am întrebat.

Mi a aruncat o privire, tresărind.

Mi-e foame. ***Aş vrea ca*** *tata să ajungă odată.*

Nu asta am vrut să spun, i-am zis. Eşti bine?

I s au înroşit urechile.

O, asta! Ţi-am spus, a fost o idioţenie. Sunt bine. Pe bune. S 'im să mai fac asta.

In regulă. Dar vreau să-mi promiți că, dacă ai să te simți ho in jelui ăsta, ca şi cum ai vrea să...

N-am să..., mi-a spus.

Dar dacă o să fie, trebuie să-mi spui. Sună-mă, dă-mi un incui/, trezeşte-mă la trei dimineața, nu-mi pasă. Vreau să ştiu tlc .pic asta. Sunt aici pentru tine.

Nu s-a uitat în ochii mei, însă a dat din cap.

în regulă.

Promite-mi! i-am cerut.

îți promit.

Bun, am spus, dar mi-am făcut griji că el îmi spunea doar ıı flia că voiam să aud.

I a sfîrşit, nu ar fi trebuit să-mi fac griji dacă avea să-şi țină pi omisiunea.

Ar fi trebuit să mă gîndesc dacă eu aveam să mi-o țin pe a meu.

ASHLEY DAVENPORT, POTRIVIT ANUARULUI şcolii, majoretă. Este elevă în clasa a zecea. Are părul lung şi blond sau cel puțin aşa cred - e greu să-mi dau seama din fotografi^ alb-negru, minusculă, de la pagina 173.

E posibil ca ea să fie.

Există 1.879 de elevi la liceul meu şi nouăsprezece dintr ei se numesc Ashley: circa 1 la sută. în ultimele două zile a verificat-o deja pe Ashley Adams, care e, practic, măritată cu iubitul ei (foarte limpede că nu e androidul pe care îl caut), pej Ashley Chappie, care este în ultimul an şi ştiu sigur că nu avea cum să-şi dea întîlniri cu Ty, şi pe Ashley Chavez, al cărei păr negru ca pana corbului nu se potriveşte cu amintirile mele le gate de fata pe care a invitat-o Ty la bal.

Aşa că acum sunt la cele cu D, şi la Ashley Davenport Blondă. în clasa a zecea. Majoretă.

Ashley Davenport e obiectivul zilei de azi.

De asemenea: e Ziua îndrăgostiților. Ceea ce e naşpa.

Anul trecut, de temuta Zi a îndrăgostiților, cînd am ajuns la şcoală, am descoperit o margaretă albă din hîrtie strecurată ■Iniir şipcile din partea de sus a dulapului meu. Era hîrtie, M0 li'l un stat locului, ținîndu-i tulpina verde din sîrmă între ■■le. zîmbind prosteşte, înainte să-mi aplec capul şi să-i Mtilii", petalele. Mirosea precum cărțile, un amestec amețitor M hAi lie, tuş şi clei, o familiaritate dulce.

IV lloare nu era niciun bilețel. Nicio felicitare. Niciun nume.

I >n mister.

lin î iui ne întîlneam - nu începuserăm să ne întîlnim ofi- |ti il p.lnă în iunie -, dar mi-am dat seama că floarea era de la ItfM'ii Nu mi-a mărturisit niciodată că ar fi lăsat-o acolo penița mine, însă ştiam. Din pricina a ceva ce spusesem cîndva |iim I ue învîrteam printr-o băcănie împreună în acel an, în- «m îml să găsim pe fugă un dar pentru doamna Seidel, profe- Him a noastră de chimie, care era în spital, bolnavă de cancer.

Nu văd rostul, pe bune, îi spusesem, în timp ce examinam trandafirii ambalați în celofan. De ce să-i oferi unei fete ■va t e se presupune a reprezenta iubirea şi care se va veşteji şi Vii muri în numai cîteva ore?

Sloven a rîs şi a spus că era un mod cam pesimist de a vedea Viața. iar eu am ridicat din umeri.

Apoi a zis:

Şi cu toate astea, Lex, toate lucrurile bune sunt aşa, toate Im i urile frumoase. O parte a frumuseții vine din faptul că au Vlnța scurtă. A ales un buchet de trandafiri roşu-închis şi mi l-a tnllus, spunînd: Ăştia nu vor fi niciodată la fel de frumoşi cum li ml in acest moment, aşa că va trebui să ne bucurăm de ei acum.

I am privit lung. S-a scărpinat la ceafă, un pic îmbujorat, Ipni mi-a oferit un surîs sfios.

— Spune-mi că sunt un romantic, mi-a zis.

Am vrut să-i spun că există unele lucruri în această lume, unele foarte rare, care sunt frumoase şi rămîn aşa. Dar, în loc • li asta, am luat buchetul din mîna lui.

— Bine. Flori să fie!

Am rîs şi am cumpărat trandafirii pentru doamna Seidl

Apoi, cîteva săptămîni mai tîrziu doar, margareta din li tie. O floare ce nu avea să moară. încă o mai am, prinsă AH, piuneză de marginea panoului din plută de deasupra biroul meu de acasă.!

Azi, cînd mă duc la dulap, nu mă aşteaptă nicio flofl * Ştiam că aşa avea să fie. Scot cărțile pentru prima oră şi trfl tesc uşa. îmi spun că nu avea să meargă niciodată, cu Steven cu mine, şi că a fost cel mai bine că am tăiat-o atunci cîndl o făcut-o. Totuşi, nu mă pot abține să nu mă uit după el în fliul de elevi care intră pe culoar. Mulți dintre ei zîmbesc, îmbrăc în roşu sau roz, cărînd cutii cu bomboane pentru partenq lor, şi, în cele din urmă, îl văd pe Steven, mergînd cu capull jos, cu rucsacul atîrnîndu-i pe un umăr. Ridică privirea. A vede. îmi face un semn vag cu mîna.

Privesc în altă parte. Nu am timp pentru asta, îmi spun I sinea mea. Am o sarcină de îndeplinit aici. Un obiectiv. Aşal mă întorc şi pornesc spre zona de dulapuri a celor din clasa zecea, scrutînd cu privirea fetele blonde.

Una dintre ele este Ashley Davenport, sunt sigură.

Numai că nu ştiu care.

Zăresc un grup dintre vechii prieteni ai lui Ty, echipa dt atletism, rîzînd de ceva într-un colț. întotdeauna par să rîdț de parcă ar fi deja o frăție petrecăreață. Mă uit la chipurile lai şi încerc să-mi amintesc numele, dar nu-i cunosc pe prieteni lui Ty de la liceu aşa cum îi cunoşteam pe cei de la gimnaziu, şi nu țin minte numele, aşa că tot ce capăt este: tipul cu creastă; j puştiul cu multiplele medalii de aur cusute pe geacă; Lungan™ din echipa de baschet; Grayson, cu toate că nu ştiu dacă ăsta ■] numele sau prenumele; şi un tip care e înotător sau luptător sau ceva ce-i face

trupul în formă de triunghi, într-un mod ridicol.

I **Inul dintre ei, Lunganul, îşi ridică privirea şi mă vede zgî-lll ml Aceasta e partea în care eu ar trebui să mă duc spre ţl *a i întreb:** ***Bună! Cunoaşteţi vreo Ashley? Fata pe care a***

II ***n*** *l y la bal? Care e numele ei de familie? E Davenport?*

I >iu In timp ce stau acolo, uitîndu-mă la ei, brusc mă gîn- a(l ni trebui să existe un spaţiu. Unde obişnuia Ty să stea ml era cu ei. Dar nu există. Sunt aranjaţi în semicerc, păşind necesara distanţă masculină de treizeci de centimetri lir ei, şi nu mai este loc pentru nimeni altcineva. Spaţiul nit era cîndva Ty l-au închis.

t ¡rea ce face ca afurisita aia de gaură din pieptul meu să se iţii iar. Aştept să-mi treacă, dar nu-mi trece, nu pentru ceea l (iiiie a fi mult mai mult decît obişnuitele treizeci de secunde. * de obicei, încep să simt că e ceva fizic în neregulă cu trupul U<n nu pot să respir, inima îmi bate prea repede, nu pot să Hupli, nu pot să respir. Şi, în mod cert, Lunganul i-a spus ceva Imului Triunghi, deoarece toţi membrii echipei de atletism se na ai um la mine cu aceleaşi expresii uşor precaute.

Apoi cineva mă înghionteşte de la spate, destul de tare încît ,(nu cadă o carte pe podea, şi, deodată, plămînii îmi funcţio- ii'n/.l din nou.

I lei! icnesc spre nimeni în mod special. Uită-te pe unde

Mergi!

băţoasă, mă aplec să-mi ridic cartea, dar cineva o apucă înaintea mea.

- S-a rezolvat, zice el.

Inspir şi expir de cîteva ori pentru a-mi dovedi mie însămi i ,1 pot s-o fac, apoi îmi ridic privirea.

O, bună, Damian! îl salut.

Salvatorul cărţii mele este Damian Whittaker: din clasa a , ■ ca, unul dintre acei tipi numai piele şi os care încă nu au MM ut complet, tot numai tricou larg şi păr slinos care îi cade

în ochi, şi acnee care îi punctează bărbia. E un puşti timid, gn de remarcat, genul care evită lumea şi nu pare să fie interesat! nimeni şi nimic. Un singuratic, potrivit ierarhiei sociale a scol

Dar în aceste zile Damian încearcă să fie prietenul meu.®

El şi Ty au fost foarte buni amici în urmă cu vreo doi al în vara în care tatăl meu şi-a luat zborul spre casa lui Meg4 Damian, un alt băiat, Patrick, şi Ty au fost precum cei trei mu chetari în acel an. îşi petreceau toate după-amiezile disponibl jucînd Halo şi Guitar Hero şi stînd tolăniți în vechea noasl i căsuță de joacă, unde ascultau Led Zeppelin şi The Doors. S credeau clasici şi mişto. Dar asta a fost cu mult timp în urni i Damian nu ne-a mai călcat pragul de cînd Ty a început licel şi sportul şi întrecerea pentru titlul de Domnul Popularități Dar Damian întotdeauna face un efort să zîmbească şi să nJ salute cînd mă vede. Ca şi cînd ar fi prietenul meu, în loc d< prietenul fratelui meu. Ceea ce înseamnă că în ultima vrenl tot se iveşte pretutindeni prin şcoală şi încearcă să mă antra neze într-o conversație.

E cumva drăguț, cu toate că e ultimul lucru pe care îl vreau

Şi chiar este - ultimul lucru pe care îl vreau. Cînd îl văd pi Damian, tot ce pot să gîndesc e că n-am să-l mai văd niciodatl i pe Ty. Cînd Damian îmi spune despre un film pe care l-a văzut weekendul trecut, mă gîndesc că Ty nu va mai vedea niciodatl acest film. Nu va mai juca niciodată jocul ăla nou care îi placul lui Damian. Nu va mai termina niciodată clasa a zecea. Şi Da| mian va termina.

Şi nu mi se pare corect.

— Ah, oroarea! îmi spune Damian acum.

— Poftim?

Zîmbetul lui este la fel de timid ca mîinile care îmi înapoiază cartea.

Inima întunericului[9]*, zice el.*

Poftim? îl întreb încă o dată.

(liteşti *Inima întunericului.* E o replică faimoasă la iMtoții „Ah, oroarea!"

Mfl simt prost, ceea ce nu este o stare normală pentru mine.

A, da, corect. Oroarea.

Mi-a plăcut cartea aia, spune.

Sunt cam la un sfert din *Inima întunericului, o* temă pentru im ii **de engleză la avansați, dar pînă acum este exact genul de im le pe care îl detest, în care povestirea pare destul de simplă, Interesantă, dar apoi ajung la oră şi profesoara începe să pe- • me/e despre sensurile ascunse, metafore, semnificația culorii dnlhene. Tot acel înțeles pe care autorul încearcă să-l redea cililor ului ca un mesaj scris într-o limbă secretă.**

Nu e genul meu.

Nu ştiu ce să-i spun lui Damian. Pare să aştepte, de parcă el ți i u mine suntem pe cale să avem o discuție literară incitantă di pic Joseph Conrad.

Eu... ăăă, încă n-am terminat-o de citit, îi spun.

li piere zîmbetul.

Of! Ți-am stricat lectura. îmi pare rău!

M-am săturat nespus de sintagma *îmi pare rău.*

Hei, o cunoşti pe Ashley Davenport? îmi scapă mie, căci im mai mi-am amintit ce caut pe tărîmul celor de-a zecea. E m.ijoretă?

Ochii lui Damian, care au o nuanță decolorată de cenuşiu, drvin distanți instantaneu.

— Da, mormăie el. O cunosc. De ce?

— Știi cum pot să dau de ea?

Ridică din umeri.

— E în clasă cu mine la biologie.

---

[9] *Heart of Darkness,* nuvelă de Joseph Conrad (1899).

– Care clasă de biologie? îl întreb.

– A domnului Slater.

– Cînd?

Aruncă o privire la ceasul electronic de pe peretele de dea supra capetelor noastre, care arată 6:56 a.m.

– în patru minute.

– Mulțumesc! îi spun repede, deja îndepărtîndu-mă de d Ar trebui... Am ceva de luat din dulapul meu. înainte să sun clopoțelul.

– Bine, spune el simplu şi zîmbeşte din nou. Ne mai vederd Lex!

– Pa!

Mă îndrept din nou spre dulapul meu. Să iau scrisoarea Să ajung în aripa de ştiință şi înapoi la ora de engleză pentru avansați în mai puțin de patru minute.

Deodată, sunt atît de speriată de perspectiva de a o găsi pe adevărata Ashley (şi apoi ce am să fac, hm?), încît atunci cînd ajung înapoi la dulapul meu, cît pe ce să nu o văd.

Floarea.

Un trandafir, de data asta, vîrît între şipcile dulapului, iacut din hîrtie albă simplă, dar e mai sofisticat decît anul tre cut. Are ceva scris pe el cu creionul, abia vizibil, o singură frază, şi trebuie să răsucesc floarea ca să citesc cuvintele de pe petale

Te iubesc precum planta care nu înfloreşte niciodată, dar poartă în ea lumina florilor ascunse.

închid ochii. Roşeața dă năvală pe chipul meu. Rahat! Căre fete nu i s-ar înmuia genunchii la asta?

O, Steven! gîndesc. Ce faci?

Şi acum am aproximativ două minute. Ar trebui să arunc trandafirul. Nu ştiu dacă Steven mă urmăreşte cu privirea, însă li oblii să scap de floare în caz că da. Asta i-ar arăta că s-a Ui minat,

deoarece e clar că el nu crede că s-a terminat cu ade- Vlti .ii dacă a putut să-mi dea floarea asta.

Mă duc la coşul de gunoi de la capătul holului. Mîinile lini Iremură în mod prostesc în timp ce ţin floarea deasupra glirll cenuşii, căscate, a recipientului pentru gunoi. înăuntru fM'.iA un *burrito* pe jumătate mîncat, nişte hîrtii oarecare şi fluturaşi - *Participă la preselecţia pentru piesa şcolii! Sîmbăta iin ii da are loc vînzarea de produse de patiserie ale echipei de bau hct Gator Girls!* -, un amestec de doze de băuturi carboga- IMmso goale, un creion rupt.

1.1 o! gîndesc eu.

1 >ă-i drumul!

Sună clopoţelul. Oftez şi mă duc înapoi la dulap, unde vîr lliindafirul din hîrtie în rucsac, intr-un buzunar lateral, unde să im poată fi strivit de restul bagajelor mele. Iau scrisoarea penii II Ashley şi o strecor în buzunarul din faţă al caietului meu cu il< p.lrţitoare, nu că aş avea de gînd să i-1 dau chiar acum, dacă »• ilovedeşte a fi acea Ashley potrivită - nu pot să gîndesc atît do tlrparte -, dar, din cine ştie ce motiv ilogic, vreau să am scri- mi.ii ca cu mine. Apoi mă grăbesc la ora domnului Slater. Dacă Inii amintesc bine, asta e în sala 121B.

Ajung la 121B cu un minut întreg de irosit pînă să sune • l"| 'oţelul pentru întîrziaţi, dar, înainte să pot arunca o privire fliflimtru, sunt împinsă de o roşcată îmbrăcată în uniformă dr majoretă. Se grăbeşte atît de tare să ajungă înainte să sune i lopoţelul din nou, încît se izbeşte de mine. Cărţile şi hîrtiile noastre se împrăştie pe covoraşul din faţa uşii.

îmi pare rău! se scuză ea în timp ce amîndouă, în genuin Iii, încercăm să ne adunăm lucrurile amestecate. îmi pare Inie rău!

Sună de intrare.

—

Ashley! aud vocea domnului Slater bubuind dinăuntr* clasei. Ai

întîrziat. Din nou. |

Ea îmi oferă un zîmbet.

– îmi pare rău, domnule S! Vin imediat! strigă ea drepți răspuns.

–

Ashley Davenport? o întreb. ;

Ea pare luată prin surprindere.

– Da. Tu eşti... sora lui Ty, corect?

Faima mea de fata-al-cărei-frate-a-murit s-a răspîndit del parte şi pe scară largă.

O examinez pe Ashley. Este majoretă, desigur, şi elevă îil clasa a zecea, şi mai e şi drăguță, cu ochi mari, de un albastru] intens, şi cu tenul atît de alb, încît pare străveziu, atît de liml pede, încît pot să văd o venă de un albastru-pal ramiflcîndu-sej sub suprafața tîmplei ei şi dispărînd sub breton. Dar părul este] cu totul altul. E prea scurt, legat la spate într-o coadă de cal strînsă, care se termină cu un ciot ce abia îi atinge ceafa. Iar culoarea este cea a sîrmei de cupru. Roşu.

Nu este fata cu părul blond pe care am văzut-o dansînd cu Ty în acea seară.

Nu e Ashley care trebuie.

Las să-mi iasă respirația pe care mi-o țineam.

– Asta-s eu, spun drept răspuns la întrebarea ei anterioară.

îi întind maculatorul de biologie şi mă îndrept de spate.

– Ăsta-i... al meu? mă întreabă, şi văd că are plicul de la Ty şi se încruntă acum, deoarece pe el e scris numele ei.

1-1 smulg din mînă.

– Nu. E-al meu.

Şi fără alte explicații, mă ridic în picioare, intenționînd să o iau la fugă, deoarece şi eu am întîrziat. Pentru ora de engleză. Pentru Ty.

Pentru orice. Am întîrziat.

7

I I'KVI'IN ESTE ÎN CLASA MEA DE ENGLEZĂ. Sigur că este - Mi vi n, Eleanor şi Beaker sunt toți în clasa mea de avansați. A lii»l o vreme cînd ăsta era un lucru bun, ba chiar unul grozav. |im mi azi. Am întîrziat cinci minute, însă pupitrul la care stau • i ibicei, cel din extremitatea dreaptă, între Steven şi Beaker şi iu liița lui El, este în continuare gol. Aşteptîndu-mă. Steven îşi iiilii *A* privirea şi zîmbeşte, iar eu simt cum mă îmbujorez iar, j|Am!indu-mă la trandafir.

Itahat!

I loamna Blackburn se opreşte din vorbit şi se uită lung la illlue de pe locul ei de la catedră, nedumerită de întîrzierea litra foarte neobişnuită.

îmi pare rău! mormăi şi mă strecor în fundul clasei, gătind un loc în stînga.

Nu pot să am de-a face cu prietenii mei chiar acum.

Iu special cu Steven.

1)oamna Blackburn îşi continuă prelegerea pe care o ținea. Im epe un exercițiu de etimologie cu noi, zice ea - studiul ori- i'lmi cuvintelor. Ne arată un site unde poți tasta orice cuvînt şi acesta îți va descărca rădăcinile cuvîntului: definiția sa, uni şi cum a apărut, şi cum s-a modificat utilizarea cuvîntului I timp. în conjuncție cu lectura cărții *Inima întunericului,* ne dl monstrează cum funcționează site-ul, folosind cuvintele *heM* (care provine din norvegiana veche, *hjarta)* şi *darkness* (dai engleza veche, *deorcnysse*), şi ne poartă înapoi prin istoria fii cărui cuvînt. I

– Aşadar, copii, ni se adresează doamna Blackburn atunl

cînd a terminat cu lecția de istorie generală despre naşteral unei limbi. Pînă acum, care ar fi alte cuvinte pe care le-ați ascfl cia cu *Inima întunericului*?

Ridic mîna, ceea ce o surprinde, deoarece, de obicei, nu ml ofer voluntar atît de iute în această situație (nu e preferata mei vă amintiți), apoi sugerez cuvîntul *oroare*, despre care site-ul înfl spune că provine din franceza timpurie a secolului al XlV-lea. I

Ah l'horreur!

Doamna Blackburn pare încîntată că, aparent, am termini deja cartea şi cunosc semnificația cuvîntului.

îți mulțumesc, Damian!

Apoi ne trimite la laptopurile clasei să căutăm propriul se® de cuvinte.

— Cercetați un cuvînt pe care îl aveți în minte, ne înl deamnă ea.

Privesc lung ecranul gol destul de mult timp înainte să tasl tez un cuvînt pe care îl am în minte.

FANTOMĂ (substantiv):
***Origine:* fr. *fantome,* lat. *fantauma* 1. Sufletul unei persoane decedate, un spirit imaterial închipuit, de obicei ca o formă vagă, obscură sau evanescentă, rătăcind printre sau bîntuind persoa- ¡1 nele vii.**
2, O umbră, o fantasmă sau o formă înşelătoare; o L protecție.
t. O posibilitate îndepărtată.

A . : nu există nici măcar o *umbră* de şansă ca tot ceea ce Iii vă/ut - ce vedeam, presupun că ar fi o descriere mai exactă, Bfl ■. a întîmplat de două ori pînă acum - să fie real. Pare "Ml, | >r moment. Dă senzația de real. Dar nu e real.

I antumele nu există. Sunt o persoană înzestrată cu rațiune. |tlu

asta.

(cea ce mă duce la:

HALUCINAȚIE (substantiv):

Origine: ***fr.*** *hallucination,* ***lat.*** *hallucinatio*

I. Percepție falsă sau distorsionată a obiectelor sau a evenimentelor, cu o convingătoare senzație a realității iu estora, de obicei ca rezultat al unei tulburări mintale (<!'??) sau al drogurilor (nu, sunt absolut curată în ceea i c priveşte drogurile; nici măcar nu-mi place să iau analgezice). Obiectele sau evenimentele astfel percepute. (Vezi şi: iluzie.)

0 întrerupere a echilibrului mental.

() pauză.

Asta pare o explicație mult mai plauzibilă.

1)eschid caietul şi mă uit lung la marginea scrisorii lui Ashley (•re se iveşte din buzunarul din față, felul în care cerneala este uy ii mînjită la litera *y.* Ty era stîngaci: întotdeauna avea o pată pi latura palmei la sfîrşitul zilei de şcoală, după ce-şi trecea mîna peste tot ceea ce scria.

Pentru Ashley. Nu *lui* Ashley, ci *pentru* ea.

PENTRU (prepoziție):

Origine: **derivat din cuvîntul „printru" (din „pre-întru") I**

1. Cu obiectul sau scopul de

2. Cu rolul de a aparține sau de a fi folosit în legătură cu B

3. în interesul sau spre folosul B

4.

Pentru a obține, a dobîndi sau a-şi însuşi fl

5. Folosit pentru a exprima o dorință, drept ceva de I experimentat sau de obținut

***Pentru* are prea multe sensuri.**

— în regulă, copii! rosteşte brusc doamna Blackburn.B destul timp, cred, pentru a cugeta la semnificația unui cuvîJ Haideți să le împărtăşim colegilor!

Nu pot să împărtăşesc aşa ceva. *Fantomă. Halucinație. Pen<\ tru.* Bună, clasă! Sunt o persoană nebună.

Stau, cuprinsă de panică, în timp ce doamna Blackburn începe să circule printre şirurile de bănci, oprindu-se din cîni în cînd şi culegînd cîte un cuvînt de la un elev: *baseball* de la Rob Milton, *frumos* de la Jen Petterson, *carte* de lq Alice Kei- sig - suntem un grup teribil de original şi, se pare, blocați la cuvintele cu *B*[10].

— Ceea ce sper eu că veți înțelege în timp ce studiați etimon logia este că un cuvînt nu e doar un cuvînt, ne spune doamna Blackburn cu acea intonație profesorală dramatică, de parei ceea ce ne oferă ea aici ar fi chestii care schimbă vieți.

E tipul ăla de profesoară - tipul care amplifică totul, ni se adresează pe numele de familie în loc de prenume, astfel încît conversațiile noastre să sune mai formal, accentuează importanța fiecărei cărți pe care o citim, a fiecărui eseu pe care ll »ıı km, de parcă ar fi cel mai important lucru pe care noi să-l ■im înainte de a ne aventura în lumea cea mare şi rea.

Vom deveni intelectuali cultivați, chiar dacă asta o s-o omoare.

t ontinuă:

Fiecare cuvînt are un istoric anume, un context, o evoluție |fni.\ .ı semnificației. Cele mai multe cuvinte pe care le folosim |y l pi < »vin dintr-o ciocnire a culturilor: normandă contra saxonă,

---

[10] *în original: baseball, beautiful, book.*

Ulluă versus germanică, sunete moi contra sunete guturale. Se tl|urşte lîngă Eleanor. Domnişoară Green, dă-mi un cuvînt!

***Brav*, spune El.**

< cea ce, fireşte, este un cuvînt la care s-ar fi gîndit El. El a prins cîndva un tip care încerca să fure plăcuța cu numărul de înmatriculare de la spatele maşinii ei, pe strada pe care se află IIIM ci, şi a sfîrşit prin a-1 fugări prin cartier cu o bîtă de baseball, Irt» nlnd ca o regină amazoană războinică. El este neînfricată.

Din franceză, am dreptate? o interoghează doamna HI,»» kburn.

Da.

Şi ce îți place la acest cuvînt, brav?

îmi place că e derivat dintr-un verb, răspunde El. Brav mi este ceva ce eşti. E ceva ce faci. Provine din acțiune. Apre- i Ic/ asta.

Excelent! exclamă doamna Blackburn, trecînd mai departe.

Se întoarce şi se îndreaptă spre capătul rîndului.

Domnule Blake, zice ea. Un cuvînt.

Steven îşi drege glasul. Chipul i se colorează uşor în roz, dar vocea nu-i tremură atunci cînd răspunde:

— Am ales *Iove*, iubire şi a iubi.

Doamna Blackburn face ochii mari şi zîmbeşte.

— Iubire? Aşadar, asta e în mintea unui tînăr.

— Este Ziua îndrăgostiților, explică el, cu o urmă de zîrJ bet. Aşa că mă gîndesc la asta, da.

Privirea lui se intersectează cu a mea, apoi şi-o mută repedl în altă parte.

— Ca verb sau ca substantiv?

— Ca verb, spune el.

Te iubesc precum planta care nu înfloreşte niciodată, dai poartă în ea lumina florilor ascunse.

Rahat.

Doamna Blackburn încuviințează din cap.

– Şi de unde provine cuvîntul /ove?

– Din engleza veche, citeşte el de pe laptop. *Lufian.* A prețuij a avea o afecțiune deosebită pentru cineva, a aproba. Care provine din vechea germană de sus, *lubon,* ceea ce însemna cevaj gen bucurie.

– Ceva gen bucurie, repetă doamna Blackburn, de parcă] ar fi recitat un poem. Minunat. Dar tu, domnişoară Riggs?

Sunt luată prin surprindere şi nu sunt pregătită. De ce să mă pună pe mine? Sunt în cealaltă parte a afurisitei ăsteia de clase; Oare asocierea mea cu Steven este cea care s-a întipărit în toți cei din jurul nostru?

– Poftim? întreb, ca şi cînd poate că nu am auzit corect, j

– Care este cuvîntul tău?

– O! Al meu nu este foarte bun, răspund.

Ea aşteaptă.

Oftez. îmi cad ochii pe un cuvînt de pe monitor.

– *Iluzie,* spun, în timp ce degetele mele îl tastează.

O să mă descurc din mers.

– Din latinescul *delusio,* înseamnă „o credință în voia căreia te laşi, chiar dacă e falsă, şi pe care o accepți drept adevăr".

Interesant, spune doamna Blackburn, cu un aer medita- !v (o te-a făcut să alegi *iluzie*?

Hi bine, vorbeam despre iubire, nu-i aşa? Iubirea este un mnnplu clasic de iluzie.

I hiamna Blackburn chicoteşte.

O, înțeleg. Nu eşti o romantică, nu-i aşa?

Nu, răspund fără ezitare. Nu cred în iubirea romantică. De ce nu? mă întreabă.

Ai um e acum!

întrucît ceea ce asociem cu ideea de iubire este ceva pur

tliimic. Poate fi descompus în faze demonstrate ştiinţific: în- |9 |ic cu o doză de testosteron şi estrogen, ceea ce socotim a fi „tini mţă sexuală", urmată de absurda fază „bolnav de dragoste", jrt ii ce reprezintă o combinaţie de adrenalină, dopamină şi o »> adore a nivelurilor de serotonină - care, apropo, ne fac cre- leiiil să se comporte întocmai precum cele ale dependenţilor fir i ocaină -, şi se termină, dacă trecem de fazele unu şi doi, iii „ataşament", atunci cînd corpul secretă oxitocină şi vaso- |in ină, care, practic, ne fac să vrem să ne îmbrăţişăm în mod rm «siv. Este ştiinţă. Atîta tot.

Hmm! face doamna Blackburn. Ăsta da discurs, Alexis!

Sloven îmi zîmbeşte iar, dar de data asta e un zîmbet trist. I III zîmbet compătimitor.

Asta mă scoate din minţi.

Aşa că îi dau înainte:

Toată chestia asta cu Ziua îndrăgostiţilor vine dinspre lliiirile afaceri care cîştigă capital de pe urma iluziei iubirii. Ibiite dulciurile, cinele la lumina lumînărilor, florile... întîlni si privirea lui Steven şi i-o susţin, preţ de o secundă, apoi mă tllt in altă parte. Generează beneficii mai mari de un miliard de ilnl.ti i în fiecare an. Pentru că oamenii vor să creadă în iubire. Insa ea nu e reală.

Doamna Blackburn clatină din cap, încruntîndu-se.

— Dar ai luat în considerare conceptul potrivit căruia lu crurile în care credem - în care alegem să credem - *sunt* reale Devin reale, pentru noi.

îmi împing ochelarii în sus pe nas şi o fixez cu o privir lipsită de expresie.

— Poate că ai dreptate, adaugă ea, şi ceea ce percepem drepa iubire nu e nimic mai mult decît o combinaţie de anumit! chimicale din corpurile noastre. Dar dacă noi credem că iu-j birea este o forţă puternică ce ne leagă pe unii de alţii, iar dacăl această credinţă ne aduce fericire şi stabilitate în lumea asta tu multoasă, atunci, ce-avem de pierdut?

Ridic bărbia, ca şi cum aş avea ceva de dovedit. Poate că am cu adevărat ceva de dovedit.

– Potrivit experienței mele, iubirea nu aduce fericire şi stabilitate. însă credința în iubire poate face foarte rău.

Ca în cazul părinților mei.

Ca în cazul fratelui meu.

Doamna Blackburn îşi aranjează verigheta pe deget preț de un minut înainte să vorbească din nou.

– Găsesc că iubirea este un concept foarte asemănător bravurii, domnişoară Riggs. Eu, de exemplu, sunt căsătorită cu acelaşi bărbat de treizeci şi doi de ani. Şi, în tot acest timp, nu m-am „îndrăgostit" de el în fiecare zi, nu în felul în care iubirea este descrisă în comediile romantice şi în romanele de dragoste, dar l-am iubit. Iubirea este o alegere pe care am facut-o. Un verb. Iar asta, deoarece cred în ea, deoarece țin seamă de ea, e reală. Iubirea e un lucru foarte real pentru mine.

în clasă se aşterne tăcerea. Discuția a intrat pe un teritoriu bizar prea personal. Nu vrem să ne gîndim la viețile romantice ale profesorilor noştri.

tini privesc lung mîinile timp de un minut. Ştiu că nu ar ||«'IMII să discut în contradictoriu cu ea. Nici măcar nu ştiu de k vreau să discut în contradictoriu cu ea - pentru că nu vreau H I las pe Steven să scape cu trandafirul? dar se pare că nu ftlA pot abține.

A existat un studiu, spun în cele din urmă, cînd un om tir şl i ință i-a făcut pe oameni „să se îndrăgostească" cu o simplă |fi le de acțiuni: i-a pus să vorbească despre anumite subiecte k<i sonale şi să se uite unii în ochii celorlalți pentru o anumită •l iloadă şi să aibă un anumit contact fizic, iar dacă pui toți (tu şii factori laolaltă, atunci, bum! - oricine se poate îndră- ținii de oricine. Unii dintre oamenii care au participat la acel iludiu s-au căsătorit mai tîrziu şi au avut o rată a divorțului mul scăzută decît media națională. Nu e

mare filosofie. Faci Anumite lucruri, te îndrăgosteşti. E doar biologie. Punct. Că oamenii cred în asta ca în orice altceva este doar o dovadă a cît di .ulînc fixată este iluzia în societatea noastră.

I loamna Blackburn rămîne cu privirea pierdută la mine, roşie la față, ca şi cum nu i-ar plăcea nimic mai mult decît să nu trimită la biroul directorului, dar nu-i trece prin minte un motiv destul de întemeiat - faptul că sunt în mod oficial norul de ploaie ce amenință parada iubirii de Ziua îndrăgostiților nu poate constitui un motiv.

Mi se strînge partea din spate a gîtlejului. înghit pentru a •i apa de această senzație.

(Ceasul rotund de perete de deasupra uşii îşi ticăie secundele. Apoi Jill, întotdeauna cea care vine în ajutor în situațiile (mante, zice:

— Hei, am un cuvînt. *Muced.* îmi displace cuvîntul *muced* - miikî pur şi simplu dezgustător. Cine s-ar gîndi la un cuvînt pre- (mn *muced*? Apelează la laptopul ei: Se dovedeşte că provine din ceva numit „latinescul vulgar" - orice o fi însemnînd asta - *mm cidus*, ceea ce înseamnă „slinos, stătut, mucegăit". Dezgustatei nu-i aşa? Şi apoi, undeva în secolul al XlII-lea, s-a metamol fozat în cuvîntul din franceza veche, *moiste*, ceea ce înseamiB „umed". |

Doamna Blackburn clipeşte, de parcă ar fi uitat ce avea dll gînd să spună, apoi rîde scurt.

îți mulțumesc, Beaker!

— Nici mie nu mi-a plăcut niciodată acest cuvînt, spui* doamna Blackburn în timp ce trece pe nesimțite spre partea dini fața clasei. Ceva în felul în care sună este neplăcut, sunt de acordll spune şi rîde din nou. Studiul cuvintelor scoate întotdeauna îol evidență o examinare a sentimentelor noastre, ceea ce cred căi devenit evident azi, nu-i aşa? Asta este ceea ce fac cuvintele. Li un nivel elementar, ele sunt simple colecții de simboluri grupații

laolaltă pentru a reprezenta un obiect. *S-C-A-U-N* reprezinți asta - pune mîna pe spătarul locului ei gol -, scaun. Dar flecari cuvînt reprezintă ceva diferit pentru fiecare dintre noi.

Sună clopoțelul.

— Pentru luni, zice ea, ridicînd glasul pentru a acoperii zgomotul de hîrtii şi de paşi tîrşîiți, scrieți un eseu de o mii de cuvinte despre înțelesul unui cuvînt şi cum vă face acesta sil vă simțiți şi de ce.

O, frate! Clasa scoate un oftat colectiv.

— Puteți pleca, zice ea. Bucurați-vă de restul Zilei îndrăll gostiților!

— Hei, Lex, aşteaptă-mă!

Cînd ies grăbită din clasă, Beaker fuge să mă ajungă din urmă. Mă opresc pe hol şi o aştept. Ea ajunge în fața mea, cu părul ei strălucitor şi cîrlionțat căzîndu-i liber pe umeri şl ilIn/.mdu-i-se în hanorac în timp ce şi-l pune pe ea. îl trage Im A şi îmi zîmbeşte, rămasă fară suflu.

1 îl şi cu mine o să dăm o petrecere anti-Ziua îndrăgostiților i UNA la El în seara asta. Nu e o petrecere pe bune; este o ne-pe- |n m\ doar pizza şi vreo două filme cu psihopați criminali şi Miitlc o partidă, două, de Coloniştii din Catan. îşi muşcă buza

i »e uită la mine plină de speranță. Vii?

Inii place Coloniştii din Catan.

lini place pizza.

Ila chiar şi filmele cu psihopați criminali îmi plac.

I Imp de două secunde întregi, îmi îngădui să-mi închipui:

ii a Beaker şi El în pijamale, în subsolul lui El, aşa cum stăteau Aiulvu lucrurile. Şi poate că le-aş spune. Ne-am cuibări pe ca- ui| II ana veche şi jerpelită a lui El, cu căni de ciocolată caldă, şi |ț povesti tot ce se petrece: mama şi teoria ei potrivit căreia Ty i»lr

Incă în casa noastră, şi cum eu nu mai sunt atît de sigură ii mii că ea se înşală, scrisoarea către Ashley, astfel încît să le pot nlicb a ce cred ele că ar trebui să fac cu ea, şi poate că aş vorbi luai şi despre ce s-a întîmplat în seara în care Ty a decedat, ir'.pi e Steven. Despre mesaj.

I >ar în secunda în care chiar mă las în voia imaginației, simt iama revenind. Dacă numai gîndul la lucrurile astea mă face ut mă simt de parcă aş muri, cum ar fi să o spun cu voce tare? ji apoi iau în considerare felul în care Beaker are tendința să irtila atunci cînd este emoționată. îmi imaginez chipul lui El, jltlAțlşarea pe care o capătă atunci cînd cineva spune ceva prea lldlcol pentru a fi crezut. Şi mă gîndesc: Nu, nu. Nu le pot ipime. Nu pot.

Lex? mă îmboldeşte Beaker cu blîndețe.

(Matin din cap.

Ştii, în seara asta trebuie să fiu acasă cu mama.

Şi asta ar fi adevărat, dacă mama nu ar lucra în seara asj Aşa că, practic, este o minciună.

Gura lui Beaker se strînge într-o linie de frustrare. O cum îşi trece în revistă opțiunile şi decide că nu are niciuij Nimic nu întrece o mamă tristă şi singură.

— Oricum, de ce nu ieşi cu Antonio? o întreb.

Ea îşi îndeasă o şuviță de păr pe după ureche.

— A! Nu mai suntem împreună. E un ticălos.

— îmi... pare rău! spun, jalnic.

Nu mi-a plăcut niciodată Antonio. Era genul de băiat cad! voia întotdeauna să se giugiulească cu Beaker, dar niciodată ni a părut să vrea să vorbească cu ea.

Era un nemernic.

Beaker flutură din mînă de parcă n-ar fi important şi scoatt un *pfui.*

— Ei bine, iubirea nu este reală, aşa cum ai spus, nu? Şi hor

monii lui Antonio au decis să reacționeze chimic cu altcineva

– Naşpa!

– Mda, cam aşa ceva, zice ea rîzînd cu amărăciune. Eşt sigură că nu vrei să ieşi cu noi? Mi-e dor de tine! Tuturor..j ne e dor de tine, Lex! A fost super cum ai pus-o la locul ei doamna Blackburn.

Tuturor, a zis ea.

– Va fi şi Steven acolo? o întreb.

– Nu trebuie să fie, răspunde, ceea ce înseamnă că da, al trebui să fie, bineînțeles, este prietenul lor, chiar dacă nu mal este iubitul meu, dar i-ar anula invitația dacă asta m-ar face să mă simt mai bine.

Nu pot să stau în fața lui Steven. Dar nici nu pot să-l dau afară de la petrecere.

– Aşa cum am zis, trebuie să-i țin companie mamei în seara asta, îi spun. îmi pare rău! Pare că va fi distractiv.

Iii ne, în fine. Pune o mînă pe umărul meu. Hei, dacă pot B Itu ceva... dacă ai să vrei vreodată să vorbeşti...

Bine. Trebuie să plec, îi zic. Am oră.

Şl le asta. Şi ea are oră, aceeaşi oră - Istorie pentru avansați ți apoi analiză matematică, fizică, programare pe calculator, fthali/.ă matematică - laborator, apoi prînzul, pînă la cea de-a VUl'lrn oră, cînd ea are franceză şi eu germană, şi apoi a opta tllA, atunci cînd sunt ajutorul profesoarei la ora de chimie a doamnei Seidel, iar Beaker are oră de teatru, care serveşte dirpt prima oră a repetiției de după-amiază pentru piesa de la, ți oală.

I)ar ea îmi dă drumul şi eu mă trag înapoi, iar apoi mă în- • I< | ’.irtez înainte să fiu nevoită să privesc prea lung la dezamă- de pe chipul ei.

PENTRU CINĂ ÎMI PREPAR LA CUPTORUL cu microunde o tartă cu pui congelată şi stau şi mă uit la ştiri la micul televizor din bucătăria noastră, în timp ce ciugulesc din tartă,' pînă ce reportajele despre Ziua îndrăgostiților devin prea îngrețoşătoare.

închid televizorul. Afară ninge, trecerea a încă unui viscol.

Ar trebui să curăț zăpada de pe alee, cred. Asta ar constitui o surpriză plăcută pentru mama cînd va ajunge acasă.

însă ar însemna să mă duc în garaj.

Nu mă duc în garaj.

Sună telefonul. Ridic receptorul, dar nu e nimeni - doar tăcere preț de un moment, timp în care eu spun de cîteva ori *alo*, iar apoi închid. E vechiul telefon din bucătărie, aşa că nu pot să văd numărul.

Mă întreb dacă e Steven care mă verifică.

Mi-aş dori să fi spus ceva, dacă a fost el.

Nu că i-ar mai fi rămas ceva de spus. Nu că aş şti cum să răspund dacă ar zice ceva.

Inii termin tarta. Nu este o cină la lumina lumînărilor în jur

ce mi se cîntă o serenadă de către un cvartet de coarde, t,

(luînd cont de calitatea preparatelor congelate, nu-i prea rea.

Se aude un zgomot în hol, ca şi cum ceva greu a lovit li'iuia.

M,\ duc să cercetez.

Un tablou a căzut de pe perete. îl ridic şi îl întorc. Fotogra- flrt lipseşte. Caut pe podea, însă nu este acolo. Dosul ramei nu ■ile desprins, aşa că cineva trebuie să fi scos fotografia şi apoi •A II atîrnat rama goală la loc.

Asta-i ciudat.

Şl iu fotografia lipsă. E o poză cu tata şi cu Ty, de acum patru •ml. pre-Megan, în timp ce erau pe punctul de a pleca la prima VAu.iloare de căprioare a lui Ty. Erau îmbrăcați din cap pînă In picioare cu echipamente de camuflaj şi purtau şepci porii n uliu-neon. Amîndoi zîmbeau, ținînd puştile ridicate, însă Mmbetul lui Ty era încordat.

Nu voia să meargă. Fusese îngrozit săptămîni la rînd.

I)ar s-a dus, căci credea că asta avea să-l facă fericit pe tata.

îmi amintesc ziua în care s-au întors acasă din acea excursie. Aveau un cerb, un animăluț slab, cu cornițe.

Hopa! am spus cînd m-am dus să văd cum îl atîrnă de Kilndă în garaj. O zi proastă pentru Bambi.

Ty a zîmbit la gluma mea, dar era tăcut. Tata era mîndru, ıı il vorbea despre dificultatea împuşcăturii pe care o executase Ty, ce lovitură precisă fusese, astfel ca animalul să nu sufere, dur Ty nu a spus nimic. La cină, nu prea a avut poftă de mîn- • iire. S-a dus la culcare devreme în acea seară. După ce mama a înrămat fotografia şi a pus-o pe perete, el nu se oprea niciodată ■..! se uite la ea atunci cînd trecea prin hol.

Simt începutul durerii din piept. Gaura.

Deodată, sunt inundată de senzația că nu sunt singur Dacă mă întorc să mă uit, voi vedea o figură întunecată la ca pătul holului. îl voi vedea pe el.

Pe Ty.

Mi se ridică părul la ceafa la acest gînd. N-am ştiut niciodat că poate să facă asta - să se ridice la ceafa -, dar se întîmplă. A pielea de găină pe brațe. Umerii îmi sunt atît de încordați, încît mă dor. Am gura uscată. îmi sug buza de jos pentru a o umezi.

De data aceasta n-o să fug. Voi sta față în față cu el.

Mă întorc încet.

Nu e nimeni acolo. Holul este pustiu.

Dau drumul respirației pe care mi-o țineam, apoi încerc să rîd de mine. Iluzie, îmi spun. A te lăsa în voia unei credințe, chiar dacă e falsă, şi a o accepta drept adevăr în deplinătatea facultăților mintale. Nu o fantomă, nu o halucinație. O iluzie.

Agăț rama goală la locul ei de pe perete.

14 februarie

***ln**»ri, mi-e dor să fiu sărutată.*

EPure un lucru mărunt, un lucru banal, ca buzele mele să le ăl urască pe ale lui, dar, cîteodată, cum ar fi în această seară, ıı întinsă în pat fără să dorm şi mă zgîiesc la tavan şi îmi $niiulcsc ce senzație aveam, nu doar partea cu sărutatul, ci momentul dinainte, cînd fețele noastre erau atît de aproape una de uliu, cînd îi puteam simți respirația şi îi vedeam ochii închişi, tiu bura fiecărei gene negre, mica îndoitură acolo unde gîtul lui fniîlnea maxilarul. Secundele dinainte de a mă săruta. Antici- /Hiicu. Graba buzelor sale peste ale mele.

***< >** persoană normală, sau aşa îmi spune internetul, petrece ,'ti IM) de minute din viață sărutîndu-se.*

Mă întreb care era totalul nostru.

I dumnezeule! Ziua Îndrăgostiților mi s-a strecurat în creier.

*I'rima persoană pe care am sărutat-o vreodată pe buze a fnî un băiat pe nume Nathan Thaddeus Dillinger al II-lea. Eu **im** vum 14 ani, iar Nate era genul de băiat ai cărui părinți i-au ıı împărat o maşină sport cînd a împlinit 16 ani, pe care a dis- ıınıs o (dar a supraviețuit pentru a spune povestea) înainte să*

facă 16 ani şi jumătate. Era înalt, brunet şi chipeş, purta jean de firmă şi avea genul ăla de zîmbet strălucitor care le făceai profesoare să fie îngăduitoare cu el.

Da, era sexy. Bravo mie!

Dar în ciuda numeroaselor calități ale sale, lui Nate îi lips\ inteligența.

Rămînea corigent la algebră.

înțelegeți încotro duce asta.

Primul sărut s-a întîmplat într-o sală de studiu a bibliotеț publice Williams Branch. îi predam lui Nate sistemele de ecuați Rezolvam o problemă-poveste:

John cumpără 3 peştişori aurii şi 4 betta pentru 33 de dolat Marco cumpără 5 peştişori aurii şi 2 betta pentru 45 de dolari, Cît va cheltui Celia dacă ea cumpără 6 peştişori aurii şi 4 betta

Capetele noastre erau apropiate unul de altul, aplecate deasii pra maculatorului meu, unde tocmai terminasem de scris ecuațiilț

3a + 4b = 33

5a + 2b = 45

cînd, deodată, fără niciunfel de avertisment, Nate Dillingt, m-a sărutat.

Hmm, îmi amintesc că gîndeam în timp ce buzele lui mişcau peste ale mele. Nu este chiar neplăcut.

Apoi, el a încercat să-şi vîre limba în gura mea, iar eu aut gîndit ceva de genul: îh, nu, grețos, şi m-am tras înapoi.

— îmi pare rău! a spus Nate, zîmbind într-un fel foarte opui părerii de rău.

— E-n regulă, i-am spus, uluită.

Vreau să zic, el tocmai îmi furase primul sărut. Nu aveam să-l mai primesc niciodată înapoi. Asta era.

El a luat „e-n regulă" drept o permisiune de a o face iar, şi s-d aplecat spre mine. Eu m-am tras în spate.

• Stai, măcar mă placi? l-am întrebat. ***mflhii*** *încruntat, încurcat.*

(,V *vrei să spui?*

N> *(lăseşti că sunt, în fine, nu ştiu, atrăgătoare?*

| // *a ridicat din umeri.*

' lişti în regulă.

I *Inimă, potoleşte-te!*

Doar în regulă? am pufnit. Atunci de ce m-ai sărutat?

I > *altă ridicare din umeri.*

> *Hram plictisit.*

I ui plictisit. Mi-a furat primul sărut deoarece era plictisit.

Ah, oroarea!

Am oftat şi am rezistat impulsului de a-i spune ceva supără- ***|(i /*** *ra băiat, aşadar construit din punct de vedere biologic pen- tfn n imbecilitate de acest tip. Am putea trece peste, mi-am zis. fbi* ***,i*** *puteam să duc la capăt sesiunea de meditaţii şi să primesc ţti de dolari care îmi fuseseră promişi.*

I lai să ne întoarcem la John şi la Marco, bine? i-am sugerat. Anim, primul lucru pe care vrem să-l facem este să înmulţim **0** *doi ia ecuaţie cu -2, astfel încît avem a* **+** *4b şi a - 4b, care se* ■***t/f«*** *reciproc, iar apoi vom aduna...*

Acela a fost momentul în care a încercat să mă sărute iar.

Şi aşa:

Nule Dillinger + nas plin de sînge = eu - 50 dolari Mda, aşa

că primul meu sărut n-a fost mare chestie.

('.el de-al doilea sărut, cel care contează, nu a avut loc pînă valii trecută.

In acea zi trebuia să mă întîlnesc cu toată gaşca la librăria Ihirnes & Noble de la centrul comercial SouthPointe Pavilions **1** *ii i<) pierdem puţin vremea,, apoi să mergem să vedem un film In cinematograful de alături. Ca de obicei, Steven a sosit mai devreme; era deja acolo atunci cînd mi-am făcut apariţia.* ***IM*** *El trimisese un mesaj că avea una din durerile ei de cap (a se* ***djl*** *maraton Downton Abbey) şi Beaker sunase să raporteze că* ***eÎI*** *cu Antonio aveau „probleme cu maşina" (adică erau* ***ocupaf/jl*** *bancheta din spate a maşinii ei) şi nu credea că aveau să ajum pînă ce începea filmul.*

— Se pare că azi vom fi doar tu şi cu mine, i-am spus lui ***SH*** *ven atunci cînd l-am găsit frunzărind un exemplar din* ***c-iVm«***

American în secțiunea pentru reviste. Ceilalți ne-au tras clapaM

*– Bun, îmi amintesc că a spus, arborînd un zîmbet **iăci|||** semnificativ, pe care îl are uneori. A trecut prea mult timp **I** cînd te-am avut numai pentru mine.*

*Am rîs, dar, subit, m-am simțit inexplicabil de emoționcî la ideea de a-l avea pe Steven „numai pentru mine". Poate **1** simțeam că avea să se întîmple ceva. O schimbare în ecuația mi*

*Mi-am spus în sinea mea că eram caraghioasă. Steven şi **<** mine eram prieteni. Ne ştiam de cînd aveam 12 ani, cînd an decis că puştilor isteți din gimnaziul nostru le-ar fi fost mai bint dacă se țineau împreună. Cu cît mai mulți, cu atît mai sigu Credeam că Steven era drăguț şi atunci. Dar atractivitatea **n** nu consta neapărat în felul cum arăta, căci au fost perioade **t** care a avut o acnee urîtă şi aparat dentar şi era slab ca un țîr Era pur şi simplu ceva la el. în felul în care se entuziasma pentru chestii ca Tolkien, fizica cuantică şi Doctor Who. încă mai ave**I** acel simț al uimirii de care majoritatea populației adolescenților se ruşinează cam pe cînd fac 18 ani. încă îi plăceau lucrurili despre lume. Găseam asta sexy în mod inerent.*

Asta, şi întotdeauna îmi dădeam seama că mă plăcea. Exis tase floarea din hîrtie de Ziua îndrăgostiților, iar uneori îl sur prindeam uitîndu-se la mine într-un mod care era dincolo dt prietenos. Interesat.

ț In MI Steven era prea rațional pentru o poveste de dragoste, un iptmeam eu. Ca mine.

** **A/c** am dus la secțiunea de literatură SF şi fantasy şi ne-am »opiat datorită adorației noastre pentru Jocul lui Ender şi am ti alai cum Hollywoodul nu o scrîntise prea tare cu filmul, nu avea să se apropie de experiența pe care o capătă cineva Hindi artea, şi m-am relaxat. între noi, totul se simțea la fel, aşa **i**un lusese dintotdeauna.*

Apoi Steven a scos Contact.

Ar trebui să citeşti asta, mi-a zis.

• Cari Sagan, astrofizicianul? am întrebat, mijind ochii la ufi ilă, care avea pe ea o imagine cu Jodie Foster, din cine ştie ***ir*** *motiv misterios. El a scris literatură?*

E o carte uluitoare! a spus Steven. Descrie cum credința în Kfllgie şi credința în ştiință sunt în esență asemănătoare. Credem, ***t*** *Iu ui dacă nu o putem dovedi, chiar dacă nu o putem vedea.*

Dar în ştiință există dovezi, am argumentat. Există probe.

Citeşte-o! Ai să înțelegi ce vreau să spun. O să-ți placă.

Mi-am pus mîinile în şold şi am zîmbit arogant.

De unde ştii ce mi-ar plăcea?

Privind retrospectiv, înțeleg că asta ar fi putut fi interpretată iliipt o încercare jalnică de flirt din partea mea.

Şi a funcționat.

— O, cred că te cunosc, Lex, a zis Steven, sunetul vocii lui M *himbîndu-se față de cum fusese cu un minut în urmă. Ştiu ce ți ar plăcea.*

— Bine, am murmurat, şi am întins mîna după carte, dar el nu i-a dat drumul.

— Dacă tot am atins subiectul, ştii ce altceva ți-ar mai plăcea?

Şi-a dres glasul şi a aruncat o privire înjur. Eram singuri, cel puțin în acea secțiune anume a librăriei.

— Ți-ar plăcea să ieşi cu mine. Dar nu o ieşire ca între amiM

La o întîlnire, adică. ***H***

Bum! O întîlnire. ***H***

Am tras aer în plămîni. ***jH***

— Asta e o întrebare? am întrebat prosteşte.

— Da. Vreau să spun, ai lua în considerare... Ai vrea să ***leii*** *cu mine?*

L-am privit lung. O duzină de motive pentru care asta cla nu ar fi fost o idee bună îmi mărşăluiau prin minte: genul ăst de lucruri nu ar

face decît să complice lucrurile, să dea bătăi (k cap. Detestam bătăile de cap. Viața mea era destul de haotic aşa cum era. Tocmai începeam să simt că îmi revenea pămîntu sub picioare după divorțul părinților mei. Aveam nevoie să mi concentrez asupra şcolii, să-mi păstrez mediile perfecte, să intri la facultate, să-mi configurez traiectoria vieții. îl plăceam pt Steven - îl plăceam foarte mult; asta era uşor de recunoscut; ***e*** *era unul dintre oamenii mei preferați -, dar, dacă aveam să fim împreună aşa, asta urma să-ifacă pe ceilalți membri aigrupululi nostru să se simtă aiurea. Avea să ne strice prietenia.*

Aveam să sfîrşim prin a ne face rău unul altuia. ***.1***

—

Steven... ***jfl***

Mă pregăteam să-i spun toate lucrurile dure. ***9***

*— Aşteaptă! m-a întrerupt el. Ascultă-mă! A extras cartea cu blîndețe din mîna mea şi a pus-o la loc pe raft, apoi mi-a luat cealaltă mînă în a lui. Ştiu că o relație romantică ar putea fi considerată riscantă în acest stadiu, a spus. Mai avem un an de liceu înainte să pornim, probabil, pe căi separate. Ştiu că scopul unui angajament romantic, la nivel biologic, este pentru procre-****1*** *are, şi niciunul dintre noi nu vrea asta, fireşte. Dar... A aruncat*

o privirea în jos, la mîinile noastre unite. Asta nu e tot. Mai există şi aspectul social, al învățării de a interacționa cu cineva,

i Inter, ceea ce ar putea fi folositor pentru experiența noas-Viitoare. Şi s-a dovedit că o companie romantică este bună 'in sănătate: ajută la eliberarea endorfinelor, la relaxare, ru o senzație de securitate mai mare şi...

Iii acel moment ne-am înroşit amîndoi la față. Eram foarte lănători, am gîndit. Cînd ne emoționăm, amîndoi înce- ***i*** *oi vorbim ca nişte savanți idioți.*

Ilați cîmpii, am remarcat eu.

Şliu, a spus, oftînd, şi a continuat să vorbească: Eu cred am putea

fi buni împreună, Lex. îți promit să nu voi face pre- $ian asupra ta, în legătură cu... nimic, şi că nu voi avea niciun ■>/ de aşteptări legate de ce se va întîmpla peste un an începînd ***Mp*** *anim. Vreau doar să aflu cum am putea fi împreună. Un mpcriment, să-i zicem, i Mi am muşcat buza. El făcea ca totul să sune rezonabil. Logic. Ii alanl. Asta, şi faptul că mă țintuia cu acei incredibili ochi* ***ui*** *pi ui ai lui şi cu expresia care spunea:*

I I. ROG, SPUNE DA!

Aşadar, experimentul va fi dacă există sau nu chimie între Hal, am zis.

I I mi-a dat drumul la o mînă pentru a-şi împinge ochelarii înapoi pe nas şi a zîmbit.

Exact. Un simplu experiment de chimie.

Ceea ce avea noimă. Nu exista nimic mai mult pe lume să-i placă lui Steven decît chimia.

Asta va însemna ca noi doi să ieşim împreună, a continuat el, trecînd la logistica modului în care se va întîmpla. Poale o dată sau de două ori pe săptămînă, sau mai mult de atît, dacă vrei. Orice preferi, pe bune... Am putea...

- Da.

Cuvîntul mi-a ieşit pe gură înainte să mă pot răzgîndi.

— Voi ieşi cu tine. Da.

*— Excelent, a zis el, arătînd atît de încîntat, încît m-a***1** *gîndit că ar putea să înceapă să danseze chiar acolo în librării Nu vei regreta.*

Şi aşa a început.

M-a ținut de mînă în timpul filmului. Am stat în întunerim pîlpîitor uluită de ideea că asta se petrecuse atît de uşor, după tot acel timp de cînd ne cunoşteam. M-a rugat să mă gîndescm el în mod romantic şi am spus că o voi face. Pur şi simplu.

— Nu e prea ciudat pentru tine, nu? m-a întrebat în şoapm după o vreme.

— Nu, am răspuns, strîngîndu-l de mînă. E bine.

Şi era.

După film, m-a condus cu maşina dincolo de Lincoln, ■ Oven, un restaurant indian din centru. Mi-a deschis uşa, mi-ă tras scaunul cînd ne-am aşezat la masă şi a insistat să plăteascm el cina.

Asta a fost puțin ciudat.

Apoi m-a condus acasă şi m-a însoțit pînă la uşă. Şi, pe vc\ randă, s-a oprit.

— Pot să te sărut? m-a întrebat răguşit.

Existau foarte multe lucruri în expresia lui şi am putut să ti citesc pe toate. Mă plăcea. Chiar mă plăcea. Nu voia să o dea fi bară. Credea că era posibil să fie prea curînd, dar voia să mă sărute. Voia să ştie că simțeam ceea ce simțea şi el. Sărutul ăstț era o parte reală a experimentului. Era:

Oare eu + Steven + întîlnire = chimie?

Pentru asta se presupune că ar fi sărutul, la nivel biologic Este un test al gustului, pentru a vedea dacă v-ați potrivi.

— Da, i-am răspuns şi am păşit mai aproape de el. Poți să mă săruți.

Ini el, şi-a plecat capul, pînă ce buzele lui aproape că le-au pe ale mele. A zîmbit şi m-am simțit zăpăcită de cît de kli am descoperit că doream asta. Mi-am tras buza inferioară țlt dinți pentru a o umezi şi i-am zîmbit şi eu. Fără suflu. Mlflînd.

** bine, a spus în şoaptă, cu respirația lui fierbinte pe obra- il nii II. începem.*

dura lui a coborît cu blîndețe peste a mea, fără presiune, şi mnn cuvinte să descriu cum era, în afară de caldă, minunată I Wi , şi niciunul dintre aceste cuvinte nici măcar nu se apropie realitate. După un minut, gurile noastre s-au deschis şi limba ■H a atins-o pe a lui, şi cele mai îndepărtate lucruri din minim mea ar fi fost cuvintele îh sau nu sau grețos. Avea gust de UfM' roşu şi de ceai dulce. Electricitatea îmi gonea prin trup şi | miaua în partea de jos a pîntecelui meu, şi am gîndit, uau! asta e senzația! Mă întrebasem întruna în tot acest timp.

aproape 18 ani şi nu mă mai simțisem niciodată atît de ***ptn*** *lată cu o altă persoană.*

A*II am făcut mîna căuş şi am prins în ea soliditatea umăru-* ***Kl *ili<*** *şi l-am tras mai aproape. El a scos un mic sunet aspru din Ithlm ut pieptului şi a schimbat unghiul, iar ochelarii noştri s-au Iți nil unii de alții. Ne-am desprins, rîzînd.*

' ■ Asta a fost..., a început el.

Spectaculos, am şoptit eu.

Spectaculos, a repetat el, cu ochii lui căprui sclipind.

I h'oarece rezultatele experimentului nostru erau concludente: I a ***(*** *Steven* ***+*** *întîlnire* ***=*** *combustie spontană Ml a dat o şuviță de păr după urechi, degetul lui mare zăbovind pe obrazul meu. M-am înfiorat. Voiam să-l sărut din nou.*

Noapte bună, Lex! a zis, iar apoi s-a întors brusc şi a luat-o hi fugă înapoi spre maşina lui.

A stat aşezat acolo preț de cîteva minute fără să porneam maşina, iar eu m-am întrebat ce făcea, pînă ce mi-a bîzîit ***mo*** *bilul cu o serie de mesaje transmise la foc automat. în care scrm*

Există unele lucruri pe care nu am avut ocazia să le spm înainte.

Eşti o fată uimitoare, Lex! Eşti deşteaptă şi amuzantă şi bu4 şi frumoasă. Tot tacîmul.

îți mulțumesc că ai spus da!

Ne vedem mîine?

I-am răspuns printr-un mesaj că da, mi-ar plăcea grozavM ne vedem mîine. Am rînjit unul la altul prin sticla geamului ***i*** *la portiera lui şi el a pornit cu maşina, iar eu am intrat în* ***casă***

Era în 20 iunie.

Urma să am şase luni cu Steven, şase Iutii fix, 183 de zile ***d****sărutări, înainte ca ecuația să se schimbe din nou.*

9

fv Şl CU MINE NE PLIMBĂM PRIN PĂDURE. Nu există tiuite păduri din care să alegi în Nebraska - suntem mai cu- Aml un stat de tip cîmpie dar, cînd eram copii, mama şi ■il.i ut* duceau în această parte din Nebraska National Forest, tu.li existau copaci înalți, un lac şi un teren pentru camping.

I ii urneam în corturi, Ty şi cu mine într-un cort, iar părinții *vl • i în altul. Nu-mi amintesc cîți ani aveam, dar eram mici, Iții i i ed. Destul de mici, astfel încît cortul nostru, în care eram mim.ii noi doi, ni se părea cea mai mare aventură. Am stat treji jumătate de noapte şuşotind, făcînd umbre chinezeşti cu lanternele, privind lung prin plasa din vîrful cortului la umbrele întunecate ale ramurilor copacilor care se legănau deasupra in ».«st ră, imaginîndu-ne stelele. A doua zi dimineață, ne-am iu /il devreme pentru a pescui în lac. Ty a prins cinci peşti față tir > ei patru ai mei, dar i-a aruncat înapoi în apă. Era milos, li ui şi pe atunci, prea delicat pentru a omorî un peşte nevi- miv.it. Dar tata i-a lovit în cap pe ai mei cu un ciocan special şi i i Iript la focul de tabără pentru prînz. Şi apoi i-a zis lui Ty:

— Asta-i realitatea. Mănîncă!

Tata nu e tocmai un tip sentimental. în privința mea, aşchB n-a sărit departe de trunchi, presupun.

în fine. Sunt acele păduri, cred. Unde Ty şi cu mine mergem acum.

E îmbrăcat cu un tricou alb şi o pereche de jeanşi negri. 1

Soarele apune undeva în spatele nostru. Nu ştiu în cotii

mergem. Am în spate rucsacul şi e greu. Vreau să mă opresj doar ca să mă pot uita mai bine, în lumina care păleşte, la chil pul lui Ty. încep să-l uit. Forma nasului său. Urechile. Buzele lui, care sunt întruna crăpate. Obişnuiam să-i spun: „Amice, cumpără-ți odată un strugurel!" Acum vreau doar să-l memo4 rez, toate amănuntele pe care le pot căpăta, buzele crăpate şi tot, pentru a-mi scoate din minte imaginea cu el galben şi țeapăn şi acoperit cu un strat de machiaj aplicat de firma de pompe funebre.

– Hei! îl strig eu. Putem să ne odihnim o clipă?

Se întoarce spre mine.

– Ai obosit deja? Abia am pornit. Dar se aşază pe o piatră mare. Dă-mi şi mie din apa ta!

Descopăr că duc o sticlă mare de apă. I-o arăt doar.

– Care sunt cuvintele magice? îl necăjesc.

– Te rooog, zice el, întinzînd mîna şi zîmbind, iar eu cla tin din cap.

– Nup.

– Muced, zice el. Cuvîntul magic este *muced.*

– îh! Nu.

– Nu este *iluzie,* măcar asta ştiu precis.

– Taci din gură! Improvizam.

– Despre ce cuvînt ai să scrii eseul?

– N-am de gînd să fac tema aia, îl informez.

!► Tu. N-ai de gînd să-ți faci temele. Tu.

■» I)ar de unde ştii despre asta? l Itidlcă din umeri.

«- (^e cuvînt? insistă. Despre ce cuvînt ai să scrii? i>- ***l'ontălău,*** **ripostez eu.**

P * (ienial. Ți se potriveşte, spune, dîndu-şi ochii peste cap. It uni dă-mi apa, Lex! Mor aici.

Arcuiesc dintr-o sprînceană în direcția lui. j»

Zîmbeşte ştrengăreşte, p Metaforic vorbind.

Il dau apa. El dă înghite lacom jumătate din ea, se şterge 1« gură cu dosul palmei cu un gest atît de familiar, încît mă j0hiiii' în piept, şi îmi înapoiază sticla.

***Ml c dor de tine*, vreau să spun. îmi stă pe vîrful limbii, dar HiA gîndesc că dacă atrag atenția asupra faptului că ăsta e un vin atunci mă voi trezi.**

Nu vreau să mă trezesc.

(eva pocneşte în pădure. Un stol de păsări dintr-un copac se •perle şi îşi ia zborul, cu aripile pîrîind în aer. Lumina păleşte i II llecare minut. Mă uit la Ty. El priveşte cu ochii pierduți spre |im tea cea mai întunecată a pădurii.

Ar trebui să mergem, zice în timp ce se ridică în picioare.

Bine.

I'ornim din nou. Tot nu ştiu încotro mergem. Nu pare să fHlste o cărare, însă Ty se poartă de parcă ar şti drumul. Se tot mi .ı înapoi peste umăr, de parcă s-ar teme, iar asta mă face să-mi Uf li ică. Brusc, e foarte întuneric. Umbrele ne asaltează din toate H lecțiile.

Mergem mai repede. Rămîn fără suflu. Mă împiedic de o i iidăcină de copac sau de ceva.

Cad.

Ty mă prinde de mînă şi mă ajută să mă ridic în picioari în pădurea care rămîne în urma noastră se mai aud zgomofl de crengi trosnind şi de frunze foşnind, zgomotele a ceva ce M mişcă spre noi. Ceva ne urmăreşte. Ceva mare.

M-am lovit la gleznă. Rău.

– E un urs, zice Ty, cînd deschid gura să-i spun că n-o s| fiu în stare să fug. Un grizzly.

– Nu există urşi grizzly în Nebraska.

– Ar trebui să ne urcăm în copacul ăla. Ty alege un copac

uriaş, un stejar masiv, care, de asemenea, nu ar trebui să exist» I în aceste păduri. Poți să te cațări?

Nu am experiență la cățăratul în copaci, dar încerc. Mi urc cu mîinile şi picioarele pe trunchi, ignorînd durerea din gleznă, întinzîndu-mă spre ramuri. Ty e în urma mea, aju- tîndu-mă să mă echilibrez, împingîndu-mă în sus, instruB indu-mă. Dar sunt lentă. Nu mă cațăr destul de sus sau destuii I de repede. Sunt neîndemînatică.

– Grăbeşte-te! strigă Ty. E aici.

Este atît de întuneric, încît nu văd mare lucru, dar recuB nosc umerii uriaşi, cu argintiu la vîrfuri, ai ursului de sub noi, f | imposibil de mare. Ursul scoate un soi de pufăit, ca un lătrat.*! Se întinde spre noi. Apoi are în bot piciorul lui Ty. începe să-l fi tragă din copac.

îl apuc de brațe. îl țin.

Ty se uită în ochii mei. Zîmbeşte, şi e un zîmbet trist, deoarece ştie cum se va sfîrşi. Amîndoi ştim.

– Nu te uita! îmi cere el. Rămîi aici sus, unde eşti în siguranță! în curînd se va termina.

– Ty, nu! exclam şi îl strîng mai tare de brațe. Nu o face!

Ursul este prea puternic. Nu pot să-l țin pe Ty. E smuls. Cade. în întunericul pădurii, îl aud țipînd.

I NIC un vis, îmi spun în sinea mea. Ăsta e doar un vis. Nu se H|lr lift moară din nou.

I lai moare. Aud cum ursul îl omoară. Se aud răgete, țipetele *m*> durere şi de groază ale lui Ty, sfîşiatul hainelor şi pîrîitul pixrlot . îmi apăs fața în scoarța aspră a strejarului, închid ochii i" Air. şi ascult cum moare. Chiar şi acum, în visele mele, nu ■ni ..1 plîng pentru el. Nu pot să împiedic asta. Nu pot să ajut.

Simt absolut inutilă, îmi spun. Nu-1 pot salva.

Apoi, cînd s-a terminat, cînd în pădure se lasă din nou Itlllțlea,

mă trezesc. în propria mea cameră. în întuneric. Din UIMI singură.

Am visele astea deja de cîteva săptămîni. întotdeauna sunt |l i Ic.işi, eu şi Ty, făcînd ceva ce obişnuiam să facem, vorbind

i um obişnuiam să vorbim, şi apoi, după o vreme, ceva Minge prost şi Ty moare. Pînă acum a murit intr-un accident •v ui ic, a fost împuşcat de un membru al unei bande şi a fost llivll de un fulger în timpul unei furtuni. într-un vis a căzut de pi- un rînd de trepte şi şi-a frînt gîtul. în altul a fost izbit de o maşină în timp ce mergeam cu bicicletele spre şcoală. E ca va- rlmtla mea personală de Kenny din *South Park*, doar că Ty nu im Mi e niciodată în felul în care a murit în realitate. Şi de fiecare ilulA cînd moare, de fiecare dată cînd îl urmăresc cu privirea, In ii lasă impresia de real.

Mi se răzvrăteşte stomacul, ca şi cum mi-ar veni să vomit. Inspir adînc de cîteva ori, pentru a mă linişti, ca atunci cînd liilu era în faza Pilates şi ne obliga pe toți să învățăm să respi- lAin profund, şi mă ridic în capul oaselor. îmi dau părul în- i urcat de pe față. Şi atunci inima mi se blochează în gîtlej iidoma unei bucăți de gheață.

In lumina difuză care intră pe fereastra dormitorului meu, v .ul ceva stînd acolo. O siluetă. O persoană.

— Ty? întreb cu glas răguşit.

Figura se foieşte uşor, ca şi cînd s-ar fi uitat pe stradă dar acum se răsuceşte pe călcîie. Nu vorbeşte. Bîjbîi pe nopți«* eră după ochelari. Fără ei sunt oarbă ca un liliac. Cînd eranil puştoaică, obişnuiam să o iau razna în toiul nopții, gîndindu-mî că dacă un monstru ar fi ieşit atunci din dulap, nu l-aş fi pututl vedea pînă n-ar fi fost prea tîrziu.

Degetele mele se strîng în jurul ramei ochelarilor. Leii desfac brațele cu grijă, îi pun la ochi şi privesc din nou spre fereastră.

El nu este acolo. E doar umbra sălciei plîngătoare de afară, f

Cad iar pe pernă.

O umbră. O tîmpită de umbră. A tîmpitului de copac.

Ty nu va fi niciodată acolo cînd deschid ochii, îmi spun cu i fermitate. Nu pe bune. Indiferent ce aş visa.

Mă întorc pe o parte, cu fața la perete. îmi impun să adorm din nou. Aleg metoda încercată şi adevărată: numerele. 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, fiecare număr fiind suma celor două numere din fața lui. Şirul lui Fibonacci, aşa se numeşte, după un matematician italian care a scris despre el în 1202. Numerele lui Fibonacci există pretutindeni, în natură, chiar, în modelul frunzelor pe o tulpină, în felul în care cercurile se prezintă pe coaja unui ananas sau în aranjamentul semințelor dintr-un con de brad. Matematică. Matematică sigură, de încredere.

Nu există nimic mai real decît numerele.

Bătăile inimii mele încep să se răărească. Umerii mi se rela- xează. îmi îngădui să respir.

34. 55. 89. 144.

îmi amintesc că am ochelarii pe nas şi mi-i scot, îi pliez şi duc mîna la spate ca să-i pun pe noptieră. încăperea devine întunecată şi înceţoşată ca o pictură impresionistă, culori fără nil tlistincte. Ca o pictură de Van Gogh, obişnuiam să spun în iiim mea. *A naibii noapte înstelată.* îmi trag pătura pînă sub ibie.

233. 377. 610. 987. 1 597. 2 584.

Şi chiar atunci, în timp ce pleoapele încep să mi se îngreu- flr/e, pe măsură ce plutesc spre spațiul cenuşiu unde Ty nu este mni |, îi simt mirosul.

Un amestec de lemn de santal, de busuioc şi un strop de litmîie.

Brut.

Simt mirosul coloniei fratelui meu.

CINEVA BATE ÎN UŞA DE LA INTRARE.

Ignor bătăile. Am mîinile pline, literalmente. Mînecile îmi sunt

suflecate şi mi-am pus mănuşile de cauciuc şi şorțul şi toate, şi am mîinile vîrîte pînă la coate în apa fierbinte, cu săpun, în mijlocul muntelui de vase care s-au adunat toată săptămîna pe blatul din bucătăria noastră, de vreme ce nici mama şi nici eu nu avem energia pentru spălat vase.

N-am dormit bine.

Acum, am decis, nu e un moment bun pentru o vizită din partea grupului de persoane compătimitoare.

Oricine-o-fi bate din nou în uşă.

Sunt enervată. Mama încă doarme. Da, e trecut de ora trei după-amiază într-o zi de duminică, dar a dormit toată ziua. Nu s-a dat jos din pat nici măcar să se ducă la biserică, ceea ce e semn rău. Pînă acum a reuşit întotdeauna să se dea jos din pat pentru Dumnezeu.

Ciocănitul se repetă.

Hei, asta e în regulă, îmi spun, continuînd să-l ignor, punînd o farfurie în maşina de spălat vase. Mama nu trebuie
H meargă la biserică. Ne este îngăduit să fim antisociale. Ne Hti' permis să dormim cît de mult vrem. Avem un permis. |Uli singurul beneficiu real care vine odată cu treaba aia cu ți »1 pierdut-fratele: o perioadă neprecizată de timp pentru a |1 m uzat. Nu trebuie să deschid uşa.

I >ar ciocănitul ăsta! E tare. Insistent. Un ciocănit care nu are |t înceteze prea curînd.

Alunei îmi trece prin minte că oricine-o-fi ar putea să ne liliK .i cina. Ăsta este modul în care cultura americană îi învață |tr oameni să se descurce cu moartea: îți aduc un vas cu mîn- pie. O plăcintă. O salată de fructe. Ritualul ăsta îi asigură perii >>tiici care îl oferă senzația că a făcut ceva folositor pentru noi. • ,A ne-a hrănit. Aşa ne arată că îi pasă de noi.

In prima săptămînă, oamenilor le-a păsat o mulțime. Am avui atît de multă mîncare, încît cea mai mare parte s-a stricat Iu,unte să o

putem mînca. Mama şi cu mine nu am fost nici pe i IcI mrte flămînde în acel moment; şedeam doar în poziții diverse I ,1 i ferite piese de mobilier, iar oamenii gravitau în jurul nostru, mlucîndu-ne batiste de hîrtie, apă, la cîteva ore întrebîndu-ne iltti ă n-am vrea să mîncăm ceva. Eu întotdeauna fluturam din mînă pentru a îndepărta mîncarea, dar mama încerca. Voia să 11«* politicoasă. O priveam stînd la masă, forțîndu-se să treacă pun mişcările de a mînca, mestecînd cu grijă fiecare bucățică, ingh ițind, încercînd să zîmbească şi să reafirme cît de bună era, i ai de frumos din partea respectivelor persoane.

în cea de-a doua săptămînă, oamenii dispăruseră în cea m.ii mare parte, iar noi alegeam cele mai bune lucruri pe care iu le lăsaseră: prăjiturile cu ciocolată, puii prăjiți, brioşele. Am >n uncat restul. Cam prin a treia sau a patra săptămînă, am în- > eput să-mi recapăt puțin pofta de mîncare, dar chiar atunci a lost momentul cînd mîncarea a încetat să mai vină.

Oamenii îşi văd mai departe de viețile lor.

Chiar dacă noi nu putem.

Ceea ce e foarte rău, de vreme ce eu nu ştiu să gătesc nici dacă viața mea ar depinde de asta, iar mama devine din ce în ce mai puțin de încredere în acest domeniu.

Brusc, sunt extrem de optimistă în timp ce merg să deschid uşa. Un vas cu mîncare sună uimitor. Sunt lihnită de foame. J

Deschid uşa şi iat-o pe Sadie Mclntyre, vecina care stă la trei case de noi. *Voilà.* Dar ceva nu e în regulă. Ea nu urmează pro-' tocolul vizitatorului obişnuit atunci cînd mă vede, nu zîmbeşte, 1 nu mă întreabă ce fac. Nu ține un platou de prăjituri sau o tavă cu *enchiladas* sau vreun alt fel de ofrandă, oricare ar fi asta. Pur şi simplu stă acolo, cu un picior în fața celuilalt, fixîndu-mă cu ochii ei albaştri strălucitori, cu o expresie neutră pe față.

— Bună? o salut întrebător.

– Mă duc la Jamba Juice, îmi zice cu glasul ei aspru de la ţigări. Vrei să mergi?

Această solicitare nu are noimă din următoarele motive:

1. Suntem în februarie. în Nebraska. Azi este o zi deosebit de rece; telefonul meu crăpat îmi raportează că acum sunt în jur de minus cincisprezece grade. Cînd Sadie îmi adresează întrebarea, această iese într-un nor de abur.

Vrei să mergi la Jamba Juice?

Probabil să luăm o băutură cu gheaţă.

2. Sadie şi cu mine nu ne-am petrecut niciodată timpul împreună după şcoala primară.

Cînd eram copii, cînd eram foarte mici, vreau să spun, practic locuiam una în casa celeilalte. Aveam drumul meu secret de la uşa din spate, traversînd veranda doamnei Croft, de-a lungul marelui zid din piatră care se întinde pe latura curţii din spate a doamnei Widdison, printr-o gaură în tufele
llc liliac ce mărginesc proprietatea familiei Mclntyre şi peste pţlu/.a lor spre fereastra de la dormitorul lui Sadie. Aş fi putut Holbate itinerarul ăla şi în somn.

Sadie a fost prima mea prietenă. Nici măcar nu-mi pot aminti •riîoada dinainte de a o cunoaşte pe ea, cu toate că părinţilor Unştri le plăcea să povestească cum a fugit Sadie de acasă cînd IVru doi ani şi a sfîrşit în groapa cu nisip din curtea noastră din »pute, şi că aşa ne-am cunoscut. *Petardă,* aşa îi spuneau părinţii im i lui Sadie. A fost prietena mea cea mai bună ani la rînd. I iucă ceilalţi copii îmi spuneau Aragaz cu Patru Ochi sau Sticle dr Cola sau Saşia (ochelarii erau pe atunci o mare vulnerabili- lule), puteam întotdeauna să mă bazez pe Sadie să-mi ia apăra- mm. Avea patru fraţi mai mari, şi dacă se lua cineva de noi, Sadie

ar fi asmuţit ca pe o haită de cîini asupra celui care nu ne lăsa in pace. Am supravieţuit în şcoala primară, în mare parte, da-

torită lui Sadie şi a băieților Mclntyre.

încă mi-o pot aminti pe Sadie din acele zile: slăbănoagă şi arsă de soare, cu părul ei cîrlionțat şi ciufulit aproape alb de la marele verii, îmbrăcată cu un tricou curat, dar decolorat, donat de unul dintre frații ei, care era mereu atît de lung pe ea, încît

" llutura în dreptul genunchilor în timp ce alerga. Lui Sadie îi plăcea să alerge. Niciodată nu mergea la pas nicăieri dacă putea să se ducă acolo alergînd. Şi pentru că îi plăcea atît de mult, şi pentru că era prietena mea, întotdeauna alergam după ea.

Pînă într-o zi, cînd Sadie a încetat să mai alerge. A primit o bicicletă şi şi-a ales de la frații ei mai mari un traseu pe care să împartă ziare, aşa că putea să-şi cumpere propriile haine cînd a început clasa a şasea. A început să se machieze şi să zîmbească intr-un mod diferit. Se transformase într-o cu totul altă Sadie.

Ca să fiu sinceră, şi eu m-am schimbat în acel an. Am început să-mi petrec timpul cu Jill, Eleanor şi Steven. Sadie şi cu mine ne-am înstrăinat. Se întîmplă. în clasa a zecea, Sadie a avut un incident nefericit cu furatul din magazine, despre care tot cartierul ştie, dar despre care nimeni nu vorbeşte. Ea îşi petrece timpul cu grupul drogaților. Eu sunt în brigada tocilarilor. încă suntem în relații amicale, dar cercurile noastre sociale nu se suprapun prea des.

Acum stă în pragul uşii mele, îmbrăcată cu o jachetă roşie ecosez uzată şi jeanşi, cu găuri făcute în mod deliberat în craci, cu buclele ei blonde vîrîte sub o pălărie neagră tricotată. Poartă mănuşi şi e dată cu prea mult tuş de ochi. Mă întreb de ce drogații simt întotdeauna nevoia să-şi dea cu tuş la ochi.

– Lex? mă îmboldeşte ea, căci eu nu i-am răspuns încă la întrebare.

O, corect. Jamba Juice.

Nu înțeleg ce vrea de la mine, ce ar putea să pună la cale, însă nici nu-mi trece prin cap o scuză bună, şi, sincer, ideea de a ieşi

puțin din casă mă atrage. Aşa că încuviințez din cap şi îmi scot mănuşile de cauciuc.

– Sigur, îi spun. Stai să-mi iau paltonul.

Jamba Juice e pustiu cînd ajungem noi. Mare surpriză! Tipul din spatele tejghelei tresare cînd ne vede, de parcă am fi intrat din greşeală.

– Fir-ar să fie! zice Sadie cu un zîmbet jucăuş în timp ce se îndreaptă spre tejghea. E caniculă afară. Mor de sete.

Glumeşte, însă asta nu-l atinge pe Tipul de la Tejghea, care îşi lasă jos mobilul, la care scria de zor, şi se zgîieşte la noi de parcă ar fi o farsă, ca şi cînd în orice secundă ar putea să zărească o cameră video care filmează asta.

– Am să iau Matcha Green Tea Blast, spune Sadie fără să consulte măcar meniul, ca şi cum ar fi prezentă aici în fiecare zi.
(II intensificatorul antioxidant. Se întoarce spre mine. Ia-ți şi tu umil, Lex! Fac eu cinste. Trebuie să combați renegații ăia liberi.

Radicali liberi, îmi spun, dar nu o corectez. Comand la fel.

Putem să ne aşezăm oriunde? îl întreabă Sadie pe Tipul tir la Tejghea după ce plăteşte. Sau trebuie să aşteptăm să se elibereze o masă?

Kl flutură din mînă spre localul gol şi se întoarce la telefonul lui, iritat de parcă l-am întrerupe în timpul liber. Sadie alege o masă în colțul îndepărtat, îşi atîrnă poşeta voluminoasă din piele peste spătarul scaunului ei, se aşază şi se apucă să-şi bea băutura, care are, se cuvine să menționez, cam aceeaşi culoare ți textură ca *guacamole-xx*\ proaspăt.

Ar trebui să fie interesant.

– Unii oameni, zice, nu au simțul umorului.

Iau o gură mică din smoothie. Este surprinzător de bun.

– Aşadar, spune Sadie după ce smoothie-urile noastre s-au

golit pe sfert. Vreau să vorbesc cu tine despre ceva.

începe! Discursul cu „îmi pare rău". Strîngerea compătimitoare de mînă. Oferta de „cum pot să te ajut?" pentru care mă simt de fapt vinovată atunci cînd o refuz. Partea unde devin noul proiect favorit al lui Sadie.

– Te-am văzut seara trecută, îmi zice. Alergînd.

O! Asta. Clipesc. încerc să-mi imaginez cum trebuie să fi arătat, afară fără palton, gonind prin cartier de parcă aş fi fost fugărită de cîini sălbatici.

O persoană nebună, aşa arătam. Clar o alienată care delirează.

– Te-ai apucat de alergări? mă întreabă Sadie.

Ideea este atît de absurdă, încît îmi vine să rîd în hohote. Chiar şi în acele zile cînd obişnuiam să alerg după Sadie, întotdeauna îmi displăcea. Disprețuiam orice aspect legat de alergat: transpiratul, gîfîitul, gustul ciudat pe care îl simțeam în gură, felul în care mă dureau fluierele picioarelor după aceea. Am o regulă potrivit căreia evit total efortul fizic, dacă este posibil.

Dar ce pot să-i spun, că fugeam de fantoma fratelui meu mort?

– Ceva de genul ăsta, mormăi.

Sadie dă din cap ca şi cum ar confirma un zvon despre care auzise.

– Asta-i grozav, zice. M-am gîndit şi eu să reiau alergatul. Am o aplicație pe telefon care ar trebui să te facă să te ridici de pe canapea şi să alergi cinci mii de kilometri pe lună. începi alternînd mersul cu alergarea şi apoi sfîrşeşti prin a alerga tot timpul. Se ard cinci sute de calorii pe oră.

– Aşa am auzit şi eu, îi spun.

– Aşadar, poate că am putea alerga împreună, sugerează 1 ea cu nonşalanță, şi mă fixează cu privirea asta ciudată, de ț parcă mi-ar arunca o provocare.

Hopa! Pericol, Will Robinson.[11] Alertă maximă.

– Ăăă, sigur, reuşesc să îngaim. Chiar ar trebui să facem asta, , absolut. Vreau să spun, acum sunt puțin cam ocupată, dar poate 1 peste cîteva săptămîni. Şi nu ştiu dacă e o idee bună să alergăm 1 în frig, nu e bine pentru plămîni sau ceva de genul ăsta. Poate j la primăvară. Dar atunci am olimpiada la fizică şi am de dat o grămadă de teste pentru avansați, iar orarul meu e cam dificil. Poate la vară...

Sadie mijeşte ochii.

– O, Lex! exclamă ea atunci. Mă rog.

Cînd eram într-a cincea, am trecut printr-o fază în care jucam jocul ăsta numit „Mă rog", în care, practic, încerci să scapi de toate cărțile din mînă minținд în legătură cu ce ai, dar dacă cineva spune *Mă rog* şi te prinde cu minciuna, trebuie

|A Ici toată grămada. Sadie era o maestră a acelui joc, îmi amin-|pNI . Putea întotdeauna să mă prindă cu minciuna.

Mă face mincinoasă.

- Sadie..., încep.

Se petrece ceva cu tine, zice ea, încrucişîndu-şi brațele Iii piept. Erai speriată în seara aia pe stradă. Vreau să ştiu de ce drrgai.

O privesc neajutorată.

- Nu fugeam de nimic...

– Mă rog, Lex, zice ea. Mă rog. Ai vreun necaz. Simt asta.

Liniştea se aşterne între noi. Gîndesc: fireşte că am un necaz. Nu ai fost atentă în ultimele două luni? Şi: ce-ți pasă dacă am un necaz? N-am mai fost apropiate de ani la rînd. Nu e treaba ta. Dar impulsul de a-i spune cuiva - impulsul tic a-mi descărca ultima săptămînă din suflet - se prăbuşeşte peste mine ca o maree. Sadie încă e prietena mea. Şi nu e ca toți . cilalți prieteni; nu e o ființă super rațională şi pragmatică, şi poate că nu se va repezi să tragă concluzii cu privire la sănăta- tea mea mintală dubioasă. Ar putea fi

[11] Replică celebră din serialul SF *Pierduți în spațiu* (1965-1968).

deschisă la minte.

Ar putea să asculte.

Cercetez rapid localul. Tipul de la Tejghea nu se vede nicăieri, e probabil undeva în spate. Jamba Juice e pustiu.

– Alergam deoarece... Trag adînc aer în piept. Deoarece .ıı ıı crezut că l-am văzut pe Ty. Şi aşa că a trebuit să ies din casă o vreme.

Sadie se apleacă în față. Ochii ei sunt absolut serioşi.

– în regulă, zice ea după ceea ce jur că sunt cele mai lungi şaizeci de secunde din viața mea. Spune-mi tot!

() oră mai tîrziu suntem închise în dormitorul meu, uitîndu-ne la *Puteri paranormale în Longlsland.* După ce am terminat să-i dau lui Sadie detaliile de bază ale povestirii Ty-ar-putea-fi-fantomă, ea a insistat să o iau acasă şi să o duc jos, la subsol, să-i arăt urma de pe perete, unde aruncasem cu telefonul înspre Ty, ca şi cum ar fi vrut să vadă dovada cu ochii ei, cu toate că nu e nicio dovadă reală. M-a supus unui tir de întrebări: la ce oră din zi, cu exactitate, l-am văzut pe fratele meu? Mi-a fost cald sau frig în prezența lui? Era îmbrăcat în alb sau în negru? Arăta normal sau era schimbat în vreun fel?

Am încercat să răspund cît de bine am putut.

Apoi ea s-a postat în mijlocul dormitorului, privind lung în oglindă, de parcă s-ar fi aşteptat să apară dintr-o clipă în alta. N-am ştiut dacă să mă simt uşurată sau dezamăgită cînd el nu a apărut.

– Ăsta-i biletul? m-a întrebat, zăbovind cu privirea asupra Post-it-ului din centrul oglinzii.

îmi pare rău, mamă, dar mă simțeam tare pustiit.

Am încuviințat din cap.

Ea l-a privit lung timp de cîteva secunde, iar cînd m-a întrebat, vocea îi era joasă:

– A vorbit cu tine?

– Nu, i-am răspuns, şi m-am gîndit: asta e o nebunie, cum e posibil să purtăm o conversație despre asta ca şi cînd s-ar fi

întîmplat cu adevărat? A fost aici doar una sau două secunde, de ambele dăți, am adăugat. A fost ca o străfulgerare.

– Ei bine, a spus ea cu gravitate, în mod cert va încerca să găsească o modalitate de a exprima ceea ce vrea. E aici dintr-un motiv, iar tu va trebui să-ți dai seama care este motivul.

Corect.

– De unde ştii atît de multe despre fantome, totuşi? am întrebat-o.

Şi aşa am sfîrşit prin a ne uita la *Puteri paranormale în Long Island* pe laptopul meu, sus. N-am mai văzut pînă atunci emisiunea, dar se pare că Sadie a prins aproape toate episoadele.

Theresa este hilară, spune ea acum, întinsă de-a latul la i ipătul patului meu, pe burtă, cu picioarele atîrnîndu-i în aer. I .iproape ca şi cum nu s-ar putea abține. Trebuie să vorbească i ii spiritele ori de cîte ori le găseşte.

Asta e adevărat. Pînă acum în acest episod, Theresa - meii lu mul, care are un accent puternic de Long Island şi un păr iii mş, platinat - s-a simțit obligată să livreze un mesaj de din- i olo unui tip dintr-un restaurant chinezesc şi unei fete pe care n intîlneşte la un curs de gastronomie.

– întotdeauna îşi muşcă buza atunci cînd aude spiritele, adaugă Sadie. îmi place şi cum le spune oamenilor. Pur şi sim- l'lu apare şi zice: „Sunt medium. Vorbesc cu morții."

Nu m-a convins. Nu că emisiunea nu ar fi antrenantă, căci, dacă e să fiu sinceră, este. Dar se pare că mediumul le spune oamenilor ceea ce, bineînțeles, vor să audă: că persoana care a murit este în siguranță şi fericită şi împăcată şi că nu ar trebui • a se simtă vinovați de orice s-ar simți ei vinovați şi că totul e iii regulă.

Din cîte ştiu eu, nimic nu este în regulă.

– Deci, spune Sadie, după ce emisiunea se încheie. Ce i rezi că încearcă Ty să-ți spună? De ce este aici?

Şovăi. Apoi îmi iau rucsacul din locul în care l-am lăsat în i olț şi îi răstorn conținutul pe birou.

– Oho! Trandafirul ăla e din hîrtie? mă întreabă Sadie, răsucindu-se pentru a se ridica în capul oaselor. E uluitor! De unde îl ai?

– De nicăieri.

înfig o piuneză prin tulpina de sîrmă şi prind trandafirul .ı lături de margareta de anul trecut înainte ca Sadie să apuce vi-1 cerceteze. Pe bune că nu vreau ca ea să se bage în viața mea .imoroasă chiar acum. în schimb, scot scrisoarea lui Ty dintre paginile maculatorului. O țin preț de un minut, simțindu-i greutatea, ezitînd să o las din mînă, şi apoi i-o întind lui Sadie.

– Am găsit asta în biroul lui, îi explic, un amănunt peste care am cam sărit înainte. După ce l-am văzut... mai tîrziu,] vreau să spun, am găsit-o.

– Cine e Ashley? mă întreabă imediat.

Oftez.

—. Fata pe care a luat-o la bal. în afară de asta, habar n-am. 1 îi arăt lista mea de posibile Ashley.

– La naiba! exclamă ea, explorînd pagina cu degetul. Sunt o mulțime de Ashley.

– Mie-mi spui?

– Şi alte indicii nu ai? înghit.

– E blondă. Am văzut-o o singură dată, de la spate.

– Nu e de mare ajutor. Se uită la chipul meu şi se încruntă. Ei, nu te simți vinovată. Eu nu ştiu niciodată cu cine se întîlnesc frații mei. Zilele astea, familia mea e ca un episod din *Burlacul.* 1 Sunt nevoită să aflu pe internet care este statusul relației lor.

Asta mă face să mă simt cam cu 5 la sută mai bine.

Şi apoi răspunsul mă izbeşte din plin.

Icnesc şi înşfac laptopul.

– Desigur. Cît de proastă pot fi uneori!

– Ce e?

Sadie trage cu ochiul peste umărul meu.

– Internetul. Se poate ca Ty să fi postat despre bal.

Nu-mi petrec timpul deloc pe rețelele de socializare, dar am cont pentru cele mai multe lucruri. Mă loghez pe unul din ele. Mă duc la pagina lui Ty. E inundată de postări ale altor persoane, mesaje de genul *Ne e dor de tine, Ty!* şi *De ce a trebuit să ne părăseşti atît de curînd?* şi *Nu te vom uita!*

(Ihiar ar trebui să-l închidem, cred. Nu pot spune exact de i c mă deranjează ideea că prezența pe internet a lui Ty este tiu ă activă, în vreme ce el însuşi nu este, dar mă deranjează.

Mai spune-mi o dată, cînd a avut loc balul? mă întreabă Sadie. în septembrie? Nu mă duc niciodată la dansurile astea prosteşti.

— în octombrie.

Derulez în josul paginii, apăs postări mai vechi, apoi de- i ulez din nou în jos, merg invers prin cronologia lui, pînă ce tijung în octombrie.

Şi, deodată, pur şi simplu, iat-o! O fotografie a lui Ty şi a partenerei lui la bal. El stă în picioare în spatele ei, în fața unui fundal din satin albastru, cu mîinile pe talia rochiei ei din voal roz, zîmbind cu toată gura. Ea e cu capul întors spre el, privindu-1, cu gura uşor întredeschisă, de parcă aparatul foto ar fi surprins-o rîzînd.

Mă întreb dacă ea o fi remarcat machiajul.

Părul ei este lung şi blond, aşa cum mi-1 amintesc, şi nu-mi pot da seama de culoarea ochilor ei din unghiul ăsta. Dar o recunosc instantaneu.

Trebuie să-şi fi tăiat părul. Trebuie să se fi vopsit.

Căci o cunosc pe fata din fotografie. Trag mouse-ul peste chipul ei şi numele apare. A etichetat-o.

Ashley Davenport.

La urma urmelor, scrisoarea îi aparține majoretei.

16 februarie

Prima dată cînd lui Ty i-a plăcut o fată, cel puțin din cîte ştiu eu, avea 8 ani. A venit într-o zi de la şcoală şi a anunțat că avea de gînd să se însoare cu Melissa Meyers, o fată din clasa a doua, colega lui. Deoarece era drăguță, a spus. Şi pentru că era „cea mai de treabă". Aparent, o ceruse în căsătorie într-o pauză, iar ea acceptase. Aşa că era o afacere încheiată.

Părinții mei, veşnic sensibili, au izbucnit în rîs cînd le-a povestit.

— Ai sărutat-o măcar pînă acum? s-a interesat tata printre ***I*** *chicoteli.*

— îh, nu, scîrbos! a răspuns Ty. Fetele au microbi.

Acest răspuns i-a făcut pe mama şi pe tata să rîdă şi mai ***j*** *tare, iar Ty s-a prins că era ținta unui soi de glumă. S-a înroşit şi* ***;*** *s-a încruntat, apoi s-a furişat în camera lui pentru a contempla în intimitate iubirea lui nemuritoare pentru Melissa.*

Asta a fost prima dată cînd Ty a oferit în mod voluntar familiei informații despre viața lui amoroasă. A fost şi ultima.

îmi amintesc bine incidentul, deoarece la acel moment eu însămi, la 10 ani, făcusem o pasiune pentru unul din băieții
A li *Intyre: Seth, care era cu 2 ani mai mare decît mine şi genul* ***i/c*** *puşti dur, întotdeauna implicîndu-se în bătăi la şcoală, însă pentru mine era, după cum formulase Ty, „cel mai de treabă". Am văzut ce i se întîmplase fratelui meu şi mi-am făcut o îndemnare în minte ca nici eu să nu le spun niciodată părinților mei despre experiențele mele romantice.*

Nu că ar fi fost prea multe de povestit. Nu m-am lăudat deloc i ii mica mea întîlnire cu Nate Dillinger.

Obişnuiam să-l tachinez pe Ty în legătură cu fetele, nu în mod excesiv, ci suficient. Era datoria mea de soră, aşa credeam. „Mişto colonie", se prea poate să-ifi spus din cînd în cînd. „încerci să Impresionezi o fată?" „Cui îi scrii mesaje?" îl întrebam dacă îl surprindeam verificîndu-şi telefonul. „Unei fete?" „Era iubita ta?" îl îmboldeam dacă îi zîmbea unei fete în timp ce mergeam împreună spre şcoală. „Cum o cheamă?"

Tipic, avea un răspuns în două părți:

l.Nu.
2. Taci din gură!

însă doar îl tachinam, deoarece ştiam că nu era nimic serios în legătură cu care să-l tachinez, iar el ştia asta. Cînd îşi rostea replica „Nu, taci din gură!", mereu avea un zîmbet strîmb, căci ştia că era un joc pe care îl jucam, jocul de-a sora-mai-mare- care-îl-necăjeşte-pe-fratele-mai-mic.

Cu Ashley a fost altceva. în acea seară dinaintea balului, cînd el a recunoscut că o plăcea pe fata asta, o plăcea cu adevărat, n-am glumit, deoarece am simțit că asta era ceva serios. Nu am insistat să aflu detaliile: învăța la şcoala noastră? Era şi ea în clasa a zecea? Cefei de persoană era? Ce-i plăcea la ea? O sărutase deja?

l-ar fi displăcut să-l întreb dacă o sărutase sau nu.

Avea să-mi povestească despre ea cînd era pregătit să o facă,] m-am gîndit. în ritmul lui.

*Nu îl presam, nu îl tachinam, dar îl urmăream. Observam unele lucruri. Cum ar fi că în octombrie şi în noiembrie a stat o mulțime la telefon, iar glasul lui cînd vorbea la mobil era mai] blînd şi mai dulce decît îl auzisem eu vreodată. începuse să se **1** dea cu colonie în fiecare zi şi se rădea, deşi nu prea era nevoie să o **9** facă, şi îşi petrecea mai mult timp diminețile aranjîndu-şi părul. **I** Ieşea cu pieptul înainte. Fluiera cînd*

ieşea pe alee. Ba chiar părea ***1*** *mai relaxat în timpul cinelor noastre cu tata.*

Mă bucuram pentru el. Era plăcut să-l văd zîmbind cînd îi vedea numele apărînd pe telefon.

Nu m-am gîndit că avea 16 ani şi, astfel, partea fericită nu avea să dureze.

Nu m-am gîndit la despărțire.

Nu ştiu exact în ce zi s-a terminat. Mi-am dat seama de asta } în prima săptămînă din decembrie, cînd Ty s-a luat la harță la şcoală cu unul dintre prietenii lui, atleții. Nu ne-a dat amănunte, dar din felul în care directorul i-a descris cearta mamei mele, Ty trăsese primul pumn. A fost suspendat doar o zi, dat fiind că era prima lui abatere, însă am remarcat după aceea o schimbare subtilă în modul în care oamenii se comportau în jurul lui la şcoală, ***i*** *Ca şi cum ar fi fost suspendat şi din clubul oamenilor cool, poate ' nu permanent, ci doar pentru moment. Iar Ty se străduia din răsputeri să se poarte ca şi cînd nu i-arfi păsat deloc.*

A încetat să mai vorbească, cu excepția celor mai seci cuvinte posibile: te rog, dă-mi sarea, ies în oraş etc... Stătea în camera lui, în cea mai mare parte a timpului, şi punea muzica foarte tare, basul bubuind pînă sus, în dormitorul meu.

Fericirea se terminase.

Acest gen de comportament a continuat pînă în 10 decembrie, cînd o uriaşă furtună de zăpadă a trecut prin oraş. A des- ***i*** *ărcat un strat de un metru de zăpadă în doar cîteva ore, iar ıımducerea districtului a suspendat orele la şcoală. Ty şi cu mine iim petrecut după-amiaza uitîndu-ne la televizor în birou. Era l>i>sac. De-abia scosese trei cuvinte la micul dejun şi îşi dăduse* ***ut*** *hii peste cap atunci cînd mama sugerase că era rîndul lui să* ***</><7e*** *vasele, şi, după miros, nu făcuse duş de două zile.*

Ceva trebuia făcut.

Am decis să văd dacă puteam remedia situația.

– Deci, l-am interpelat, în timp ce zapa printre canale. Ce ' a întîmplat cu fata aia Ashley?

Niciodată nu am fost pricepută la subtilități.

Şi-a transformat chipul într-o mască de indiferență atentă, dar au existat cîteva secunde, înainte să-şi adune gîndurile, cînd în ochi i-am zărit un licăr de durere pură.

– Nimic nu s-a întîmplat, a răspuns.

– Nu ieşeați împreună sau ceva de genul ăsta?

S-a uitat la televizor, meditînd la ce să-mi spună.

– Am ieşit o vreme. Dar nu mai ieşim. E-n regulă.

Nu era-n regulă. Clar.

– Îhî, va trebui să o iau la bătaie? l-am întrebat. Căci, să ştii, o s-o fac.

A zîmbit vag.

– Nu.

– Cine e tipa asta, totuşi? Ashley şi mai cum? Care e numele ei de familie? Fiindcă am de gînd să-ifac fundul arşice, am spus, iar cuvîntul fund a ieşit atît de brutal şi de nenatural, încît Ty a scos un chicotit, dar a continuat să spună nu, nu avea de gînd să-mi dezvăluie numele ei de familie, nu era nevoie s-o bat, se descurca şi singur, mersi frumos!

Nu intenționam cu adevărat să mă confrunt cu Ashley. încercam doar să-l înveselesc pe Ty cu ideea că eu, cu ochelari şi cu brațele mele subțiri ca nişte rămurele, aş fi fost capabilă să bal pe cineva. Aşa că am continuat să-i dau înainte, să pun întrebări, iar el a continuat să-mi spună că era în regulă. Apoi l-am tîrît în curtea din spate să construim un om de zăpadă, o efigie a lui Ashley, pe care să o atacăm cu bulgări de zăpadă, ceea ce a făcut fără chef, dar apoi a început să arunce cu bulgări în mine, ceea ce a degenerat într-un adevărat război. Apoi, cînd am fost amîndoi acoperiți cu un strat de zăpadă şi osteniți, am sugerat să intrăm şi să facem chestia aia de fete, adică să mîncăm o mulțime de ciocolată.

Operațiunea „înveseleşte-l pe Ty" a funcționat. Ty a zîmbit. Pentru

restul zilei a părut mai înseninat. Ba chiar a spus o glumă în timpul cinei.

Avea să-şi revină din asta, m-am gîndit. Avea să o uite pe fata asta, Ashley. Avea să fie bine.

I CEVA LEGAT DE SALA DE SPORT A LICEULUI - poate I/,urile de transpirație de adolescent, de dezinfectant şi de cauciuc, felul în care mormăielile şi țipetele reverberează din pereți, fiecare sunet amplificat, tenişii scîrțîind pe podea, răcoarea perpetuă a aerului - care mă irită imediat. Asociez locul ăsta cu pedepse fizice: exercițiile, alergările pe distanțe lungi de un kilometru şi jumătate şi numărul de flotări pe care chiar nu reuşesc să le fac pentru a satisface standardele de fit- ness ale şcolii. Mă cocoşez incomod pe o bancă din metal în colțul din spate al tribunelor goale şi arunc o privire la podeaua lucioasă a terenului de baschet. Nu este locul meu aici. Lumea mea a fost întotdeauna sala de clasă, cu mirosul ei de cretă şi de tablă magnetică, sau al bibliotecii, siguranța cărților şi a informațiilor şi a iluminatului slab, nu al celui fluorescent care inundă sala de sport.

Şi totuşi, iată-mă aici. E cea de-a opta oră. Am chiulit de la ultima oră a zilei, astfel încît să pot să stau aşezată în sala rece de sport şi să urmăresc antrenamentul majoretelor.

îmi scot caietul.

Subiect nou: Ashley Davenport.

E uşor de reperat în grupul fetelor în uniforme maro din ca pătul sălii de sport. Părul ei roşu în contrast cu toate nuanțele de blond. Şi ea este înaltă. Nu dominatoare, dar mai înalții decît cele mai multe dintre celelalte fete. Suplă. Glasul ei, cînd strigă încurajări, este limpede şi grozav.

Hai, G! Hai, G!
Hai, O! Hai, O!

Hai, puternici Gators[12]!
Hai!

O privesc o vreme şi iau notițe, şi iată ce am aflat în următoarele patruzeci şi cinci de minute de observare a ei:

Ashley Davenport poate să sară foarte sus.

Poate să facă şi şpagatul. Şi trei volte cu spatele la rînd.

E puternică. Arată de parcă ar fi floare la ureche atunci cînd stă în picioare cu o altă fată balansîndu-se pe umerii ei.

Cam asta e tot ce am.

N-ar fi trebuit să-mi irosesc cea de-a opta oră.

încerc să-mi amintesc de Ashley din alte vremuri în care trebuie să o fi văzut la meciurile de baschet ale fratelui meu. Dar pe atunci era doar o majoretă, un alt set de pompoane fluturînd, ambalată într-o fustă prea scurtă din poliester. Nu aveam niciun motiv să o deosebesc de restul.

Se aude deodată un declic al unui aparat de fotografiat care se declanşează şi, brusc, înțeleg sintagma *îți sare inima din piept* **cu mai multă claritate. Mă întorc, pregătită să-l văd pe director sau pe paznicii campusului gata să mă prindă că am tras chiulul.**

Am o scuză bună. De îndată ce voi găsi una. De asemenea:

|M».ite fi chiul dacă nu am părăsit cu adevărat incinta şcolii?

I)ar e Damian. Stă într-o tribună la două rînduri mai sus de mine, îmbrăcat în obişnuitul lui hanorac gri şi jeanşi largi, ținînd un aparat de fotografiat cu un obiectiv mare şi focali-/.md majoretele.

— O, bună, Damian! spun din reflex. Nici măcar nu sunt iil.il de surprinsă că-l văd, odată ce bătăile inimii mele revin la normal. Ce faci?

— Fac fotografii pentru anuarul şcolii, îmi explică, în timp • c se aude iar declicul aparatului de fotografiat.

---

[12] Aligatori.

îl lasă în jos şi se întoarce să mă privească.

— *Tu* ce faci, Lex?

— Pierd vremea, îi răspund, ca şi cum sala de sport ar fi extrem de relaxantă.

El încuviințează din cap de parcă ar avea noimă.

— Nu ştiam că eşti fotograf, îi spun.

îşi dă din ochi părul lățos.

— Mă ocup şi de asta, printre altele. Să văd dacă pot să lac aparatul de fotografiat să vorbească prin mine sau ceva de genul ăsta. Vezi tu, eu sunt invizibil pentru oameni, aşa că mi-e uşor să fac instantanee interesante.

Asta sună, într-o oarecare măsură, a ceva ce-ți dă fiori.

— Nu eşti invizibil, îi răspund. Eu te văd.

Zîmbeşte din nou în felul lui timid.

— Ştiu. Dar cu unii oameni - cu cei mai mulți, de fapt - pur şi simplu mă contopesc cu fundalul. Dacă aş dispărea într-o zi, dacă aş dispărea cu adevărat şi nu m-aş mai întoarce niciodată, ei nici măcar n-ar observa.

Eu sunt exact opusul, gîndesc. Am senzația că deja am dispărut, Lex cea care am fost înainte, iar unii oameni au observat în mod categoric că am dispărut. Dar faptul că ei au observai că lipsesc nu înseamnă că trebuie să mă întorc.

Probabil că am un aer tragic şi contemplativ, deoarece Da mian încearcă să-mi însenineze starea de spirit.

— Totuşi, cam asta-i treaba cu liceul, zice el. Toți sunt prinşi în propriile lor chestii. Suntem cu toții starurile propriilor filme. Oricum, asta e superputerea mea. Domnul Invizibilii ale Maximă.

Just. îmi frec pantoful de marginea de metal a tribunelor,! Damian mai face o fotografie majoretelor în timp ce ele se aliniază pentru încă o încurajare.

Mîndrie avem! **(bătăi din palme)**

Cu toții putem! **(bătăi din palme)**

o știți! O vedeți!

Mîndrie avem!

— Cine născoceşte chestiile astea? îl întreb. Pe bune.

El dă din cap.

— Hei, sunt nişte rime excelente! Avem şi putem. Ştiți şll vedeți. Gen, uau!

Rîdem amîndoi. Nimic nu le dă mai multă satisfacție toci larilor înnăscuți decît să le ia pe majorete peste picior.

— Ai fotografiat vreodată meciurile de baschet? îl întreb Pentru anuar, vreau să spun?

Dă din nou din cap.

— Cum să nu? De cîteva ori.

— L-ai văzut pe Ty jucînd?

Vocea mi se poticneşte la numele fratelui meu, deoarece nu prea îl mai rostesc, nu cu voce tare, în public, şi faptul că il rostesc mă face să mă simt vulnerabilă sau uşor egoistă, ca şl cînd aş cere compătimire sau atenție. Nu am intenționat să aduc i l>a de Ty, dar se pare că nu mă pot abține. Deoarece Damian umoştea pe Ty, îl cunoştea cu adevărat, probabil mai bine i ,ît l-ar fi cunoscut oricare dintre prietenii lui Ty din echipa atletism.

N-a ratat niciodată o lovitură, murmură Damian. Apoi i <• ochii mari la cum sună asta, în contextul meu personal, ha bun, zice. N-au mai cîştigat niciun meci de cînd el...

Şi iată pauza.

I)e data asta nu o umplu. Las tăcerea să se prelungească.

S-ar putea să am cîteva poze cu el din anul ăsta, dacă le Vin, îmi spune Damian după un minut.

Da. Le vreau, îi răspund.

LI tuşeşte în mîneca sa.

Ți le-aş fi dat mai devreme, dar n-am ştiut dacă le-ai...

Le vreau, îi spun din nou. Te rog!

Bine.

Acum se simte stingherit. L-am făcut să se simtă stingherit. N ar fi trebuit să aduc vorba de Ty. îmi verific ceasul.

— Oricum, zic, e gata să se sune. Eu ar trebui... Noi ar licbui...

îmi vîr caietul în rucsac şi pornesc să cobor din tribună. I '.unian mă urmează. Mă ajută să trec peste bara din metal de la partea de jos a scaunelor.

— Mulțumesc, Damian! îi spun.

— Pe curînd, Lex! zice, şi apoi se îndepărtează greoi.

Sună clopoțelul.

Mai arunc încă o privire majoretelor în timp ce se îndreaptă Ipic vestiar. Ashley Davenport rămîne în urma lor. Se opreşte |1 îngenunchează să-şi lege şiretul. Celelalte pleacă.

(ane este fata asta? mă întreb. Ce s-a petrecut între fratele meu şi ea? Ce s-a întîmplat?

Termină să-şi lege şiretul şi se ridică în picioare, dar nu urmează pe celelalte. Priveşte dincolo de terenul de bascii dincolo de tribune.

La mine.

Sunt sfîşiată între impulsul de a mă ascunde şi cel de a' face cu mîna, dar nu fac nici una, nici alta. Pur şi simplu rănT acolo, privind-o lung, în timp ce şi ea mă fixează cu privire Preț de un minut, suntem suspendate în timp.

Am scrisoarea cu mine. O am mereu la mine. Aş putea sA i-o dau. Aş putea să mă duc chiar acum, să cobor din tribună şi să i-o pun în mînă.

— Hei, Ash! o strigă o fată, aruncînd o privire din vestiar. Vii? Mergem la Starbucks, ai uitat?

Ea îşi lasă iute capul în jos.

— Mda. Vin.

Nu mă mai priveşte în timp ce se duce spre vestiar.

|N AUTOBUZUL CĂTRE CASĂ, Sadie se strecoară pe locul ilr lîngă mine. Nu cred că am mai văzut-o să meargă cu autobuzul pînă atunci, dar iat-o, în jeanşii ei negri uzaţi şi tenişii vei zi, umărul ei atingîndu-l pe al meu în timp ce autobuzul se Imrducă pe stradă.

— Vrei să luăm cina împreună la mine acasă? mă întreabă, îmi lasă gura apă numai cînd mă gîndesc la cina de la fami- 1ı a Mclntyre. Mama lui Sadie este un geniu culinar - mîncăruri t u carne, lasagna şi pui fript cu piure de cartofi, toate preparatele variate pe care le-am mîncat în casa Mclntyre mi se rotesc prin minte, bucăţică minunată după bucăţică minunată.

îmi scot mobilul şi îi scriu un mesaj mamei, spunîndu-i că ajung acasă mai tîrziu. *Ies cu o prietenă,* **tastez. Ar trebui să fie bucuroasă pentru asta.**

Să o vadă pe Lex socializînd.

Dar cînd ajungem acasă la Sadie, casa e ciudat de tăcută, îmi amintesc că înainte era întotdeauna un freamăt de activitate şi de zgomot - fraţii lui Sadie vorbind şi glumind şi împin- gîndu-se, muzica trîmbiţînd, mama ei strigîndu-le să o lase mai încet însă acum nu e nimeni acasă, după cum se auil*, Sadie mă conduce jos, la subsol, spre camera de zi a familiei, Arată la fel cum mi-o amintesc, aceeaşi canapea, aceleaşi culoft pe pereţi, doar televizorul este mai mare acum. încă miroase vaJ a popcorn, de la vechiul aparat de făcut popcorn pe care părinţii ei îl cumpăraseră de la un cinematograf din Lincoln cînd aceşti dăduse faliment, dar aparatul a dispărut, un petic de covor cev|j mai deschis la culoare trădînd locul în care stătuse la perele, Ne plăcea să-l vedem cum se încălzea şi cum făcea floricele dl porumb, grăunţele explodînd şi revărsîndu-se ca un deliciul vulcan de bunătate untoasă. Petreceam ore întregi acolo jos. 0 bună parte din viaţa mea.

— Stai jos! mă invită Sadie, şi se trînteşte şi ea pe canapea,

— Unde sunt toți ceilalți? o întreb.

Se încruntă de parcă nu înțelege întrebarea.

— Frații tăi.

— A! Acum au locuințele lor, cu excepția lui Seth. Josh « căsătorit. Austin e la Facultatea de Drept. Matt studiază psl hologie infantilă la UNL[13], cu toate că îşi schimbă specializa rea principală la fiecare cîteva luni. Sunt prin zonă, aş pute* spune. Vin la cină duminicile şi îşi fac apariția dacă au nevoie de rufe spălate. Sadie îşi pune picioarele pe cufărul ce serveşte drept masă pentru cafea şi oftează mulțumită. E plăcut să am televizorul numai pentru mine.

Totul se schimbă, gîndesc. Asta e singura constantă. Cu toții creştem.

Aproape toți.

— îmi amintesc că am văzut aici *Fălci,* spun, strecurîndu-mă pe pernele de lîngă ea. Cît aveam, opt ani? Mama m-ar fi omorît dacă ar fi ştiut.

Sadie se cutremură.

Mi-au trebuit nişte ani ca să uit de filmul ăla. Nici măcar im puteam să înot în lac fără să-mi închipui un rechin în apa sub mine, aşteptînd să se ridice şi să mă rupă în două.

I îeschide televizorul şi aduce DVR-ul, unde văd, după cum

2 de aşteptat, o grămadă de episoade din *Puteri paranormale In I onglsland.* Dar mai există şi *Vînătorii de fantome* şi *Paranormal State* şi *My Haunted House* şi cam toate celelalte seriale cu Imitome. La care, din motive bine întemeiate, nu m-aş fi aşteptat. Nu aş fi categorisit-o pe Sadie ca pe cineva obsedat de ocultism.

Ai o preferință? mă întreabă. Nu trebuie să vedem chestii cu fantome. Putem vedea orice. Putem doar să vegetăm,

• lai ă vrei.

---

[13] Universitatea Nebraska-Lincoln.

3 — De ce îți plac serialele astea? o întreb, deoarece nu pricep. Nu înțeleg cum orice persoană întreagă la minte care nu se luptă cu ideea fratelui ei mort ce ar putea fi fantomă ar urmări «temenea seriale.

Sadie ridică din umeri.

— Sunt morbidă, bănuiesc. îmi place ideea că nu încetăm *it existăm după ce murim.

— Crezi în rai şi în toate alea?

Privirea ei se intersectează cu a mea, surprinsă.

— Păi, da. Cred.

— Dar dacă raiul ar exista, care e treaba cu fantomele? o în-li'fb, gesticulînd spre televizor. Aşadar, toți cei pe care îi aude l'heresa în emisiunea ei sunt persoane care nu s-au dus în rai, i are doar dau tîrcoale pe pămînt sperînd să sporovăiască cu orice medium le-ar ieşi în cale?

— Ba nu, mă informează Sadie pe un ton firesc, de parcă ar li o chestie dovedită ştiințific. Theresa are de-a face cu spirite, im cu fantome.

— Care-i diferența?

— Spiritele sunt oameni care au trecut în partea cealaltă. H ca o altă dimensiune, iar ele ne pot vizita şi pot veghea asuprii noastră şi ne pot transmite mesaje, dar sunt împăcate. Fanlo»! mele, pe de altă parte...

Atunci îi trece prin minte că poate că nu vreau să aud de» pre aşa ceva, şi şovăie.

— Ce e cu fantomele? o întreb, ridicîndu-mă în capul oaselor. Spune-mi!

— Fantomele nu au traversat. Au treburi neterminate in această lume, aşa că mai zăbovesc.

îmi vine să rîd şi să-i spun că sunt numai prostii, dar nu pot. Nu după toate astea.

— Aşadar, crezi că ce am... experimentat... e o fantomă, formulez eu o ipoteză. Nu un spirit.

— Păi, i-ai văzut figura, dar n-a vorbit, îmi explică Sadie, ceea ce e mai plauzibil în cazul fantomelor. Spiritele sunt vorbărețe. Iar el este un sinucigaş.

— Dar ce importanță are? mă trezesc întrebînd, vocea mea fiind mai ascuțită decît intenționam. Vreau să spun, cu sinucigaşii, ei vor să părăsească pămîntul ăsta. Vor să traverseze, nu?

Sadie îşi muşcă buza şi mă întreb dacă nu-mi spune de fapt că ea crede că sinucigaşii se duc în iad sau că a fi fantomă este un fel de purgatoriu. O pedeapsă. Mă întreb dacă şi ea îl judecă la fel ca toată lumea.

— Eu cred că sinucigaşii de multe ori se agață de ceva, îmi răspunde în cele din urmă. Vreo mînie sau durere sau ceva ce trebuie rezolvat.

— Deci tu crezi că fratele meu este prins în casa mea deoarece are ceva ce trebuie rezolvat, spun eu. Treburi neterminate.

I o idee caraghioasă. Stupidă. Nebunească. Tîmpită.

Sadie nu-mi răspunde.

Scot scrisoarea din rucsac şi stau un minut cu plicul în Ană.

Treaba neterminată a lui Ty.

- Nu ştiu dacă a intenționat să-i dea asta ei, spun monoliții. Ce treabă neterminată ar putea să aibă cu Ashley? Vreau spun, ei s-au despărțit. El e mort. Asta e o treabă încheiată, uț zice.

— N-ai citit-o, nu-i aşa? mă întreabă Sadie cu vocea ei rftguşită.

Am vrut. Am vrut atît de mult!

— E sigilată. N-ar fi sigilat-o dacă ar fi vrut să o mai ci- Icască şi altcineva.

Ea priveşte lung, meditativ, plicul.

— Ei bine, ai mai mult autocontrol decît mine. Nu ştiu dacă uş

fi putut să n-o citesc, dacă aş fi avut o asemenea scrisoare.

— E sigilată, spun din nou, de parcă asta ar fi lămurit i liestiunea.

— Ar trebui s-o citeşti. Atunci vei şti ce voia Ty să facă cu ea.

— Sadie, spun, clătinînd din cap. Nu e real. Ty nu e o fantomă. El nu vrea nimic. E mort.

Mă fulgeră cu privirea.

— Nu crezi că e real? Dar ce zici de...

— L-am văzut poate în total preț de cinci secunde. Nici măcar nu ştiu ce am văzut de fapt. Prima dată, se prea poate să fi adormit uitîndu-mă la televizor şi să-l fi visat, iar a doua oară... Mă gîndesc cum chipul lui Ty se contura deasupra mea în oglinda din dormitor. Nu ştiu. Nu ştiu ce am văzut. Poate că eu sunt problema. Poate că sunt...

îşi încrucişează brațele la piept.

— Nebună? Crezi că eşti nebună?

Netezesc un colț al scrisorii. Unghiile mele sunt scurte, zimțate, roase. Nici nu-mi amintesc să le fi muşcat; este un obi- 1 cei prost pe care nu l-am mai avut pînă acum. Chiar şi numai asta constituie o dovadă că ceva nu e în regulă cu mine.

Sadie clatină din cap.

— Nu eşti nebună.

îi arunc o privire.

— De unde ştii?

— Oamenii nebuni nu se întreabă niciodată dacă sunt ne- 1 buni. Pe bune, Lex. Dacă tu eşti nebună, noi ceilalți suntem într-o mare încurcătură, asta e tot ce spun.

Nu mi se par prea liniştitoare cuvintele ei.

— Chiar dacă ai fi nebună, ceea ce nu eşti, şi chiar dacii 1 fantoma nu este reală, subliniază ea, scrisoarea e încă reală şi e, j categoric, menită lui Ashley. Aşa că ar trebui să i-o dai.

Ar trebui să i-o dau, zice ea. Să i-o dau fetei care i-a frînt inima fratelui meu. Majoreta aia.

Clatin din cap.

— Nu, murmur eu.

— Nu crezi c-ar trebui să-i respecți dorințele? mă întreabă Sadie.

Brusc, umerii mă strîng. Plămînii încep să se închidă. Am senzația că toate se năpustesc asupra mea deodată - vise urîte, amintiri neplăcute, alegeri proaste. E prea mult.

— Ce dorințe a respectat Ty? mă răstesc eu. De ce nimeni nu se interesează de asta niciodată, mă întreb. Unde e respectul aici?

— Lex, hei, e în regulă..., începe Sadie. Ştiu...

— Ba *nu* ştii, i-o tai eu. Nu am cerut asta. Nu sunt mesagerul lui Ty. Dacă a vrut ca fata asta să aibă scrisoarea, ar fi putut ■•<> pună la poştă. Ar fi putut s-o lase într-un loc unde să fie iu ită de altcineva. Nu de mine. De ce trebuie să fiu eu?

> — Poate că a vrut ca tu să...

Ba nu. Nu cred în chestia asta. Refuz. Nu vreau...

Nu pot să termin fraza. Gaura se cască larg în pieptul meu. Nu mai am aer.

Nu vrei ca el să fie în casa ta, murmură Sadie.

li cea mai oribilă ironie, Ty detestîndu-şi într-atît viața, încît să aleagă să-i pună capăt, numai pentru a sfîrşi înapoi în ■ isa noastră, înapoi în camera lui, captiv, la fel de neajutorat ca întotdeauna în a-şi schimba situația.

E cel mai rău lucru la care pot să mă gîndesc.

Refuz s-o cred.

Stau un minut fără să respir. Sadie îşi pune mîna pe umă- M il meu şi mă strînge. Nu spune nimic, ci mă trage într-o îmbrățişare, iar eu o las. Cînd eram mai mici, mirosea a detergent de rufe ieftin şi a săpun Ivory şi a transpirație de copil tio la atîta alergat. Acum,

aroma care emană dinspre ea este un parfum de fructe, un soi de pepene verde, amestecat cu un tlarnf de țigări.

După ce îmi recapăt abilitatea de a trage aer în plămîni, Sadie se dă înapoi.

— Simți nevoia să dai cu pumnul în ceva? mă întreabă. Găsesc că a da cu pumnul în ceva este terapeutic.

Clatin din cap, stînjenită, respirînd şuierat. Nimeni nu a avut vreodată un loc atît de în față pentru gaura din pieptul meu.

— îmi pare rău! în ultima vreme am fost cam mototoală.

Flutură din mînă spre mine, gen „nu-i bai".

— Să nu-ți pară rău. Asta este. Cînd a murit tata, am crezut că o iau razna mult timp. Am avut o durere imensă şi n-am ştiut ce să fac cu ea, aşa că pur şi simplu am vărsat-o asupr* oamenilor. Mama şi Seth au avut parte de ce-a fost mai rău.

O privesc lung.

Tatăl ei a murit. Ştiam asta, undeva în străfundurile minții mele. S-a întîmplat în urmă cu trei ani, în vara în care aveam cincisprezece ani. Tatăl ei se juca de-a prinselea cu frații ei în curtea din spate, şi pe urmă s-a aşezat jos pe iarbă şi a spus că nu mai avea suflu. Şi apoi a murit.

Eram în tabăra de mate din Vermont în acea vară. Mama m-a sunat să-mi spună. Nu m-am dus la înmormîntare. Sadic şi cu mine ne înstrăinaserăm pe atunci.

Dumnezeule! gîndesc. Ce fel de prietenă egoistă şi îngro zitoare sunt?

Am uitat că tatăl ei murise.

De-asta mama ei nu este acasă. Mama ei a trebuit să-şi ia o slujbă. De-asta e casa atît de pustie.

— E în regulă, murmură Sadie.

Nu e în regulă. *Nu* e în regulă.

Nu ştiu ce să spun. Sunt o nasoală.

Chiar atunci, uşa din spatele nostru se deschide şi Seth intră agale. E îmbrăcat doar cu pantalonii lui de pijama de camuflaj şi cu nimic altceva, cu părul lui scurt şi blond ciufulit. îşi freacă faţa şi ne aruncă un zîmbet somnoros.

— Salutare! Care-i treaba? îşi mută privirea asupra mea. Bună, Lexie!

— Bună, Seth!

Şi el e altfel decît mi-l amintesc. Este, evident, mai înalt. S-a împlinit, de la adolescentul lung şi subţire care era, devenind musculos, cu tatuaje răspîndite pe ambii bicepşi, cu un dragon negru întinzîndu-se pe coastele lui. Ridică dintr-o sprînceană cu piercing spre mine.

— Nu ne-am mai văzut de mult, zice.

Încuviinţez din cap.

— Abia te-ai trezit?

Sadie pufneşte.

— Doarme toată ziua. Leneşul.

— Nu sunt leneş, se apără Seth, întinzîndu-şi neceremo- liios constituţia pe jumătate goală pe canapea, alături de mine.

în vreme ce Sadie are doar un iz vag de nicotină, în jurul lui Seth pluteşte un nor de miros stătut de ţigări.

— Lucrez nopţile, zice el.

— E recepţioner la Residence Inn de la ieşirea de pe Corn-luisker Highway, mă informează Sadie, ca şi cînd asta ar fi cea mai puţin solicitantă slujbă care a existat vreodată. Practic, stă aşezat pe un scaun toată noaptea şi le duce oamenilor prosoape în plus.

Seth schiţează un zîmbet. îşi îndreaptă atenţia spre televizor.

— Să nu-mi spui că iar te uiţi la chestia aia cu fantome. Chestia aia e o prostie, să ştii. Au prins vreodată o fantomă reală? Nu. Filmează orbite ciudate, lumini plutitoare stranii, sunete misterioase dătătoare de fiori. Nici urmă de fantome. E o afurisită de

escrocherie.

Vreau să-i dau dreptate. în plus, sunt invidioasă pe felul în care cuvintele injurioase pot pur şi simplu să-i zboare de pe limbă, ca şi cum nu ar face niciun efort să le producă.

— Hei, Lex, cred că am găsit în ce să tragi cu pumnul, spune Sadie afectuoasă.

— Aş putea să-ți spun o poveste cu fantome mai bună decît orice ai putea să vezi la televizor, se împăunează Seth.

Sadie îl ia în rîs.

— Bine, istețule. Dă-i drumul! Spune-ne o poveste cu fantome.

— Sunteți sigure că vreți să o auziți?

— O, suntem sigure!

Se uită la mine. Dau aprobator din cap.

— Bine. Se apleacă în față, cu coatele sprijinite pe genunchi, şi arborează o mină serioasă. Acum cîțiva ani lucram la Cir ■ cuit City de pe O Street.

Mai că-mi vine să rîd. Cumva, cînd am auzit cuvintele *po-* I *veste cu fantome,* mintea mea nu a sărit drept la Circuit City de 1 pe O Street.

— Acum este închis, dar am lucrat acolo circa un an. Era o slujbă destul de normală. O slujbă puțin solicitantă. Zîmbeşte 1 cu aroganță spre Sadie. în mare, pierdeam vremea la raionul de DVD-uri şi încercam să-i împiedic pe golani să fure filme. întotdeauna furau şi chestii bizare, gen *Jurnalul* şi *Mary Poppins* şi alte rahaturi.

— Ooh, îngrozitor! îl ironizează Sadie.

O ignoră.

— Aşa că într-o seară, după ce închisesem, m-am dus în biroul din spate să iau nişte role de bonuri ca să-mi refac stocul de la casa de marcat, şi am avut o senzație ciudată.

— O senzație ciudată? îl întreabă Sadie, cu scepticism. Poate senzația că trebuia să-ți iei o slujbă adevărată?

Din nou se uită la mine. Ochii lui au aceeaşi culoare albastră limpede pe care mi-o amintesc.

— O senzație că cineva mă urmărea. La început am crezut că poate era cineva în încăpere cu mine, cum ar fi un client sau un spărgător sau altcineva. Am întrebat: „Cine-i acolo?" şi am luat bîta de baseball pe care şeful meu o ținea în colțul birou- I lui. M-am dus în încăperea din spate şi am aprins luminile şi am verificat toate cotloanele şi alte chestii, dar nu era nimeni. Totuşi, nu puteam scăpa de senzația asta.

Aştept ca Sadie să facă un alt comentariu meschin şi pro- Liul critic, dar n-o face. Se apleacă în față, aşteptînd să audă pktşilul poveştii. Şi eu la fel.

Aşa că am lăsat bîta la o parte şi m-am întors să ies din *im* ni pe coridor, şi atunci am observat-o. Seth se lasă pe spate, 1« vn rînd, e limpede, faptul că suntem atît de interesate. Umbra.

Nu mă pot abține; un fior îmi străbate şira spinării. Tremur.

- Umbra? repetă Sadie cu glas răguşit.

— Pe perete, era umbra unui bărbat. Şi atunci m-am întors brusc să văd ce anume arunca umbra şi am văzut un tip stînd iii/olo, uitîndu-se pur şi simplu la mine. Era un indian. Purta pantaloni din piele de căprioară şi mocasini şi o pană în păr şi întreg ansamblul de amerindian, care era destul de bizar, dar şi mai I II/.ar era faptul că puteam cumva să văd prin el, spre acel semn de pe perete care număra cîte zile trecuseră de la ultimul accident.

Preț de mai multe secunde e tăcere. Sadie şi cu mine ne ținem respirația.

— Aşa deci, continuă! îl îmboldeşte Sadie. Ce-ai făcut?

— Am făcut iute cîțiva paşi îndărăt, zice Seth.

— Şi el ce-a făcut? vreau eu să ştiu.

— A dat din cap, foarte solemn, şi apoi a ridicat mîna aşa. Seth îşi ridică palma. Şi apoi a spus; „Cum îți merge?"

— „Cum îți merge”? repet eu. „Cum îți merge” ce?

— Adică, „Cum îți merge, albule? Vin cu gînduri paşnice.” Şi după asta am fost absolut prieteni, eu cu Tonto[14], şi în fiecare seară după muncă dădeam pe gît o bere.

începe să rîdă.

Sadie îl pocneşte peste umăr.

— Tontălăule! strigă ea. Dumnezeule, nu poți să fii serio» nici măcar două secunde?

El continuă să rîdă. Mă las pe spate pe perne, în parte uşurată, în parte dezamăgită, în vreme ce Sadie îl cicăleşte.

Tontălău, **i-a spus. înghit.**

— Dar, serios, zice el, apucînd-o pe Sadie de încheieturile mîinilor atunci cînd ea încearcă să-i tragă un pumn. Acel Cii cuit City a fost construit peste un vechi cimitir indian. CauUl pe internet dacă nu mă crezi. Şi, cîteodată, pe bune, auzeam paşi sau chestii care erau mutate în diferite locuri cînd părăseam încăperea. Pe bune.

— Hai, Lex! zice Sadie dezgustată, sărind în picioare. Hai să plecăm de lîngă ratatul ăsta!

— Şi eu te iubesc, surioară! strigă el după noi, rînjind rău tăcios. Ar fi trebuit să vă vedeți fețele. De neprețuit.

Ea mă ia de mînă şi mă mînă spre scări. Cînd ajungem în bucătărie, scoate două farfurii din carton, desface doi burrito congelați din congelator, îi încălzeşte la microunde preț de două minute şi apoi ia unul cu o spatulă şi îl aşază în fața mea.

Fleoşc!

— Doamnelor şi domnilor, anunță ea. Cine este servită.

Mama e încă trează atunci cînd intru în casă, cîteva ore mai tîrziu.

---

[14] Aluzie la Tonto, tovarăşul indian comanş al lui Lone Ranger, perso-naje populare din westernurile create de George W Trendie şi Fran Striker, prezente în seriale radio şi TV americane şi chiar în benzi desenate începînd cu anul 1933.

— Ce mai face Jill? Stă aşezată la tejgheaua din bucătărie, frunzărind revista *Better Homes and Gardens* şi sorbind dintr-un pahar cu vin alb. V-aţi distrat? mă întreabă ea.

— De fapt, eram cu Sadie Mclntyre, îi mărturisesc.

Un amestec de surpriză şi dezaprobare îi traversează chipul - Sadie nu este ceea ce ea ar considera o „influenţă bună" -, dar îl maschează iute.

Ce ţi-a venit? mă întreabă, păstrîndu-şi glasul vesel. Nu Ircdeam că tu şi cu Sadie mai aveaţi multe în comun, în ultima vreme avem mai multe în comun.

începe să înţeleagă şi asta i se citeşte în ochi. Mamei nu îi e dieti să-şi aducă aminte că tatăl lui Sadie e mort. Mama este o lilnţă umană decentă.

— Ei bine, cred că e drăguţ că te-ai văzut cu Sadie, zice Jupă un moment. Voi două eraţi nedespărţite.

Dau aprobator din cap, amintindu-mi chipul lui Sadie cînd v orbea despre tatăl ei, tensiunea gurii ei în timp ce încerca '„i şi împiedice buza să-i tremure, chiar şi după tot acest timp.

I a crede că tatăl său este într-un loc mai bun acum, dar asta n -o împiedică să fie obsedată de spirite şi de fantome şi de ceea i e se întîmplă după ce murim.

Mă gîndesc la ce a spus despre scrisoarea pentru Ashley, (ă nu contează dacă fantoma este reală sau nu, că Ty voia ca Ashley să o aibă. Că ar trebui să-i respect dorinţele.

— Pari pierdută în gînduri, zice mama, facîndu-mă să tresar. Ai avut o zi lungă?

— Cea mai lungă, răspund. Aşa cum mi se pare fiecare zi.

— Vrei să vorbim despre asta? mă întreabă mama.

E frumos din partea ei. Mi-aş dori să pot să-i spun mamei despre situaţia cu scrisoarea. Mă închipui povestindu-i, în felul în care obişnuiam să-i cer din cînd în cînd sfatul, şi apoi ea mă ajuta să

înțeleg problemele insignifiante pe care le aveam înainte în viața mea, dar mama nu mai este acea mamă şi eu nu mai sunt acea Lex. Femeia din fața mea, care îşi toarnă al doilea pahar (sau al cîtelea o fi) de vin, este aproape o străină pentru mine, dar ştiu sigur un lucru despre ea: este fragilă. De-abia mai rezistă. Dacă i-aş spune acum că l-am văzut pe Ty, şi-ar pierde controlul. Ar cădea.

— Promit că discutăm altă dată, bine? îi spun, îmbrățișînd-o scurt.

Sunt varză.

în hol, observ că rama goală, cea din care lipseşte poza tatei cu Ty, e din nou pe jos. O ridic. Sticla este crăpată într-un colț. O întorc şi o inspectez, dar nu pare să fie nimic în neregulă cu inelul de pe spate sau cu cîrligul de pe perete. Doar se întîmplă să fie pe podea. Din nou.

Oftez. Măcar o dată mi-ar plăcea să trec printr-o zi întreagă fără să se întîmple nimic ciudat.

Mă întorc în bucătărie.

— Hei, mamă! o strig. Ai făcut ceva cu fotografia asta?

Ea se încruntă.

— Ce fotografie?

îi întind rama.

— E cea cu Ty şi cu tata ducîndu-se la vînătoare. Ai scos-o tu?

Ea clatină din cap, fixînd cu privirea locul gol din cadru.

—

îmi amintesc ziua aia, murmură ea. Tatăl tău era tare \ mîndru! Iar Tyler... /I

Nu-şi termină propoziția, dar nici nu trebuie. Ştiu. ■

Ty nu voia niciodată să omoare nimic. Niciun peşte, nicio j căprioară şi nici măcar un păianjen. Aşa era el. ■

Cum se face, atunci, că a reuşit să-şi facă un asemenea rău mare lui însuşi?/

9

Mama îşi şterge ochii. ; 9

—

Nu. N-am luat-o eu.I Iar acum am reuşit s-o fac pe mama să plîngă din nou.

|

Minunat! .*>9

—

Mai e o poză care lipseşte, totuşi, adaugă ea. De pe casa scării. 9

—

Poftim? **Jfl**

— Poza cu ziua în care a absolvit tatăl tău. Am observat usta alaltăieri, cînd...

Cînd s-a dus jos să se culce în patul lui Ty.

Mă duc direct la scări. Există zeci de fotografii pe peretele de aici pe măsură ce cobori la subsol: toate pozele ciudate de l.tmilie şi portretele rudelor din ambele părți. O fotografie a tatei şi a celor două surori mai mari ale lui stînd în fața casei lor, cu coafurile lor din anii şaptezeci, pe cînd tata era doar im țînc ce abia începea să umble. Un portret cu mamaia şi ta- laia, părinții mamei, de la nunta lor pe treptele unei biserici din piatră. Tata cu un barbişon demodat, ținînd un bebeluş ud şi gol (bine, asta-s eu) într-un prosop pufos, portocaliu. Bunicul la cea de-a şaizecea sa aniversare. Felicitări de Crăciun cu pozele verişorilor mei. Fotografii îngrozitoare cu clasa. Şi mama are dreptate; lipseşte o poză, în dreapta jos. Rama este încă acolo, ilar fotografia a dispărut. Era o fotografie profesionistă în alb şi negru a tatei purtînd costum şi cravată, zîmbind senin, ca şi cînd nu ar fi existat niciun lucru pe lume pe care să şi-l fi dorit atît de mult ca absolvirea cu o diplomă de licență în contabilitate de la Universitatea din Nebraska-Lincoln.

Oftez. Doar o afurisită de zi.

Cînd eram mică, făcusem o pasiune pentru Sherlock Holmes, pentru felul în care putea să constate atît de multe folosind raționamentul deductiv şi observația simplă. Am trecut printr-o fază cînd le spuneam oamenilor că aveam să devin detectiv cînd mă făceam mare. Dar acum am acest mister aparent simplu în fața mea şi habar n-am cum să mă ocup de rezolvarea sa.

Mă îndrept spre scări. Mama stă încă în bucătărie. încă bea. încă plînge.

Ridică privirea, fornăind.

— Da, afirm. Fotografia lipseşte.

— Am crezut că poate a trecut tatăl tău pe-aici şi-a luat-o, zice.

încă are cheia casei. Poate că a luat-o şi pe cea din hol.

Această explicație are noimă, presupun. în ambele fotogra fii lipsă este tata. Dar (a) sper că tata nu are senzația că se poate furişa în casă ori de cîte ori are chef şi să ia lucruri. Ar putea să-mi ceară mie dacă ar vrea ceva. Nu i-aş face zile fripte. Şi (b) de ce ar lua fotografiile, dar nu şi ramele? De ce ar zăbovi, în toiul furişatului, să desfacă ramele cu grijă, să scoată fotografiile şi apoi să pună ramele la locul lor? Şi, în sfîrşit, şi poate cel mai important, (c) de ce ar lua fotografia lui de la absolvire şi pe cea de la vînătoare şi nu ar lua, să spunem, fotografia împreună cu surorile sale, sau cea a bunicului, sau cea în care mă ține pe mine în brațe?

—- Ar trebui să schimbăm încuietorile, îi spun mamei.

Ea îşi lasă paharul pe blatul de bucătărie.

— Pentru că avem de-a face cu un hoț de fotografii?

— Pentru că tata nu ar trebui să mai aibă cheia de la casă. Sau îi pot cere să o dea înapoi, presupun. Cum preferi.

îşi împreunează mîinile în poală şi se uită la ele, postura ei de luat decizii.

— Nu ştiu, Lex. Asta pare cam exagerat.

Nu este exagerat. Au trecut trei ani de cînd s-a mutat. Au divorțat.

***Tata nu se mai întoarce niciodată*, vreau să-i spun, dar n-o fac. Nu vreau să o presez. Dar îmi doresc ca mama să fie mai puternică. Să nu mai plîngă. Să nu fi fost atît de distrusă cînd tata a plecat. Să fi făcut treaba aceea pe care o fac femeile odioase şi să-i fi pus grămadă lucrurile în curte şi să le fi dat foc. Poate, cred eu, dacă nu ar fi fost atît de slabă, atunci Ty ar fi putut să scape de furia pe care o simțea ori de cîte ori o vedea facîndu-şi**

N«llrl rău. Ar fi putut să meargă mai departe. Şi atunci poate că im nr fi avut prima tentativă cu Advilul. Şi poate că i-ar fi trecut |n m cap să riposteze cînd viața devenea dură.

Poate că ar fi încă în viață.

Aşa că în acest moment, cu toate că e cam singura ființă litre mi-a mai rămas pe lume, o învinovățesc.

Dar nu e nimic de făcut cu sentimentul ăsta, în afară de a ml I reprima.

— O să i-o cer, îi spun, cu toate că nu clarific dacă mă refer l.i fotografie sau la cheia casei. Mă răsucesc. Mă duc la culcare, /Ic şi îmi înclin capul spre hol şi spre dormitorul meu care aşteaptă. Sunt frîntă.

— Noapte bună! răspunde ea. Somn uşor, scumpo!

Da, cum să nu!

17 februarie

Ultimul meci de baschet pe care l-am văzut în care a jucat Ty a fost în prima săptămînă din decembrie. Pe 3 decembrie, dacă îmi aduc bine aminte. O seară de marți. Joi dimineață mama avea să fie chemată în biroul directorului, deoarece Ty îl bătuse cu pumnii pe unul dintre amicii lui atleți. Se zvonea că îi spărsese nasul. Pînă vineri, lumea de la școală îi arunca lui Ty acea privire de am-terminat-o-cu-tine. Aşa că miercuri seara se poate să fi fost momentul cînd el şi Ashley s-au despărțit.

Aceea a fost săptămîna în care Ty a

devenit shooting guard' în echipa de juniori a școlii. Era ceva foarte important. Era mîndru de asta, mi-am dat seama după cum se mișca atunci cînd a intrat pe teren în acea seară, purtînd maioul negru cu numărul 02 pe spate. A încercat să arate încrezător în pofida agitației: nonșalant, impasibil, extrem de cool. Apoi s-a uitat lung spre tribune, cum făcea mereu, scrutînd mulțimea. Nu a spus-o niciodată, dar știam că îl căuta pe tata.

Tata a fost motivul pentru care Ty s-a apucat de baschet.

Baschetul fusese una dintre obsesiile tatei de cînd Ty avea 12 ani. Așa era tata înainte, întotdeauna căutînd un nou hobby de weekend, găsind ceva ce îl interesa și apoi lîsîndu-se acaparat de asta, cheltuindu-și tot timpul și banii în plus pentru a procura i el mai bun echipament și manuale de instrucțiuni și îmbrăcăminte. Obișnuiam să pun asta pe seama faptului că tata avea

2 ea mai plictisitoare slujbă din lume și de aceea căuta puțină emoție în viața lui. La fiecare cîteva luni era un lucru diferit. Tenisul a fost

primul de care îmi amintesc, o înșiruire de dimineți de sîmbătă și duminică devreme, cînd tata ieșea îmbrăcat cu șort alb și ducînd o rachetă cu el. Apoi navigatul - tata cumpărase o barcă cu vele (da, o barcă cu vele în Nebraska: statul fără ieșire la mare) și un set de alte șorturi albe, și a petrecut
3 veri întregi lunecînd ușor înainte și înapoi de-a lungul lacului Branched Oak înainte să-și piardă interesul. A urmat patinajul pe role, care a fost din fericire scurt, numai cîteva săptămîni în care ne-a tîrît în parcarea pustie a bisericii, încărcați cu căști și apărători pentru a exersa rotirea și oprirea. Apoi ciclismul montan, care s-a încheiat cu tata rupîndu-și piciorul. Apoi șah, în timp ce i se vindeca piciorul rupt. Și apoi, dacă îmi amintesc corect, a fost baschetul.

Ne-am trezit într-o duminică dimineață la zgomotul produs de o minge care lovea betonul de pe aleea din fața casei, cu tata îmbrăcat într-un soi de salopetă, aruncînd și ratînd și înjurînd în timp ce mingea ricoșa din coșul pe care îl instalase deasupra ușii garajului.

— Hei, copilași, a zis el cînd am

ieşit pe verandă să-l privim. Vreţi să marcaţi cîteva coşuri?

Eu am refuzat. împrumutasem o carte despre Einstein de la bibliotecă şi voiam să-mi petrec ziua cuibărită în camera mea, încercînd să-mi fac creierul de 14 ani să priceapă teoria relativităţii. însă fratelui meu i s-a luminat privirea.

în sfîrşit, ceva ce putea să facă. Ceva ce el şi tata puteau tM facă împreună.

După asta, Ty era mereu acolo, afară, exersînd. Tata a trecui la vînătoare şi arme şi tir în acel an, dar Ty a rămas la baschet

Echipa juca împotriva lui Omaha North în acea seară, in ultimul meci în care l-am văzut pe Ty jucînd. Clubul de mate i se ocupa de bufet, ca de obicei, însă m-au lăsat să stau în tri bune în cea mai mare parte a meciului şi pe urmă m-am grăbit înapoi la pauza de la jumătatea meciului ca să ajut la umplutul paharelor cu suc şi să torn un sos de brînză nu prea bun peste chipsuri vechi şi să operez casa de marcat. Aşa că l-am văzut jucînd. I-am surprins privirea pe care a aruncat-o în mulţime, în

căutarea tatei, iar cînd s-a uitat în direcţia mea, am ridicat mîna şi i-am zîmbit. El a dat din cap, bucuros să mă vadă şi dezamăgit că eram singură, şi s-a întors. A doua oară nu s-a mai uitat.

Tata a venit la cîteva meciuri la început, dar asta s-a isprăvit rapid. Bănuiesc că nu putea să suporte să fie departe de Megan atît de mult timp. Păcat că tata nu a apucat să-l vadă pe Ty jucînd. Era o încîntare să-l priveşti. Şi l-ar fi făcut foarte fericit pe Ty - chiar dacă nu ar fi recunoscut asta niciodată - dacă tata ar fi putut vedea cît de important devenise pe teren.

Era cel mai bun jucător din echipă. Fără niciun dubiu. Cîteodată mă întreb dacă nu cumva aşa se prezenta gena matematicii în Ty - abilitatea lui de a calcula unghiul şi forţa muşchilor braţelor sale, astfel încît să poată să arunce o minge de la jumătatea terenului şi pe urmă să se dea înapoi şi să o privească intrînd fără nici cel mai mic efort în coş. Nu era cel mai rapid jucător şi nici cel mai înalt, şi nu era grozav

la blocatul adversarilor sau la apărare sau să marcheze sărind deasupra coşului, însă fratele meu putea să arunce.

Vreau să-mi amintesc meciul ăla. Am încercat de nenumă- hilc ari în ultima săptămînă, de cînd am înţeles că scrisoarea li n par ţine lui Ashley Davenport. încerc să-mi amintesc fiecare i «îs marcat de el în acea seară. Trebuie să fi marcat de mai multe uri - noi am cîştigat cu 97 la 33. îmi amintesc afurisitul ăla de m or, cifrele roşii electronice aprinzîndu-se pe tabela de marcaj, Inii amintesc ce s-a întîmplat chiar înainte, cînd a ieşit pe teren împreună cu echipa, şi ce s-a întîmplat după, dar, indiferent de cîte ori aş relua în minte, nu-mi amintesc niciun moment ¡mume cu Ty în timpul meciului în sine.

Cînd încerc să mă gîndesc la meci, îmi amintesc în schimb ce s a întîmplat 17 zile mai tîrziu.

îmi pare rău, mamă, dar mă simţeam tare pustiit.

Şi atunci totul devine din fericire amorţit. Sau mi se deschide gaura din piept. Una sau alta.

Iată ce-mi amintesc despre 3

decembrie:

Steven a coborît de la bufet cam la 10 minute după ce începuse meciul şi a zis că El şi Beaker îi ţineau locul. M-a luat de mînă şi mi-a ţinut-o o vreme, apoi a întors-o cu palma în sus şi şi-a plimbat arătătorul de-a lungul ei. Toţi nervii mei au început să ia foc. M-am înfiorat şi am rîs şi i-am spus să înceteze, dar îmi plăcea. Şi-a împletit degetele cu ale mele şi am urmărit meciul, dar în realitate îl urmăream cu privirea pe Steven, mişcarea mărului lui Adam atunci cînd înghiţea, micul pistrui pe care îl are lîngă urechea dreaptă, felul în care îşi împingea ochelarii în sus pe nas puţin neîndemînatic cu mîna stîngă, deoarece mîna lui dreaptă o ţinea pe a mea, felul în care genele erau suficient de lungi ca să-i atingă lentilele ochelarilor dacă îşi împingea ochelarii prea aproape de faţă.

îmi amintesc că la începutul pauzei de la jumătatea meciului Beaker 1-a imitat pe directorul Boone atît de amuzant, încît El a pufnit suc pe nas şi am încercat să nu murim de rîs aproape in toate cele 15 minute ale pauzei, în timp ce număram banii ou

menilor și le serveam mîncarea, iar ei ne priveau extrem de ciu dat, căci ce putea să fie atît de hilar, iar asta ne făcea să rîdem și mai tare.

îmi amintesc că mama a apărut cu 20 de minute înainte ca meciul să se termine. Arăta obosită, dar fericită că reușise să vină. Mirosea a spital cînd s-a așezat alături de mine, a clor și a plastic ars și a antiseptic. L-a salutat pe Steven, iar el a scos un baton de ciocolată Hershey cu migdale (preferata mamei) din buzunarul jachetei, spunînd că îl luase de la un chioșc special pentru ea. O, zîmbetul pe care i l-a aruncat, zîmbetul aprobator de mamă, a fost ca o rază de soare în acea sală rece de sport.

Steven știa cum să o bucure.

– Ești un lingușitor absolut, i-am spus, împingîndu-mi umărul în al lui. Unde e batonul meu?

A ridicat din umeri, dar ochii lui spuneau că există lucruri în această lume mai bune decît ciocolata.

Da, existau.

îmi amintesc că, atunci cînd m-a adus acasă, am stat parcați în fața casei mai mult ca de obicei, pînă ce mama a aprins și a stins lumina de

pe verandă, ceea ce constituia felul ei de a spune: „Ajunge cu pupatul. E timpul să intri. Noapte bună, Steven!”

– Mamă. Te rog. Nu trebuie să faci asta, i-am spus cînd am intrat în casă. Sunt perfect capabilă să decid cînd ar trebui să spun gata.

Buzele îmi erau umflate și părul ciufulit, iar fața îmi era roșie, deoarece eram jenată pentru că arătam ca și cînd ne-am fi giugiulit. Ceea ce făcuserăm. Exagerat. Iar mama stătea pur și simplu dincolo de ușă precum poliția de moravuri.

– Va fi nevoie să reluăm „discuția”? m-a întrebat.

– Dumnezeule, nu! O dată a fost suficient pentru tot restul vieții, mersi frumos!

– Bine. Vrei să te iau cu mine și să-ți fac o rețetă pentru l'ilule contraceptive?

Am deschis gura și apoi am închis-o.

– Nu. în fine, poate. Nu știu.

– Prezervativele se rup, m-a informat.

Acum știu sigur că eram roșie ca racul la față.

– Sunt conștientă de asta.

Dumnezeule mare, mamă! Unde-i Ty? am întrebat-o, sigură că el avea să sară de pe hol cu un uriaș ¿ăмbet de superioritate.

Nu voiam să port această conversație în fața lui.

– Ty nu e încă acasă, a zis mama.

– A! Poate că lui îi trebuie „discuția".

Am dat să trec pe lîngă ea spre siguranța holului și a dormitorului meu, o retragere totală, și măcar de data asta m-am bucurat că tata nu mai locuia cu noi. Un singur părinte în situația asta era destul de rău. Nu aveam nevoie de tata și de pușca lui.

– Vreau doar să nu ai probleme! a strigat mama după mine.

– N-o să am, i-am răspuns, și apoi m-am dus în camera mea, am închis ușa și am respirat adînc.

Deoarece chiar nu aveam. Steven și cu mine încă nu trecu- serăм de, ăăă (cum era treaba cu etapele?)... de cea de-a doua etapă[15]. Dar eram în mod clar la a doua, făcînd cîțiva pași în direcția celei de-a treia.

Poate că era timpul ca noi să discutăm, m-am gîndit. Poate că era timpul.

---

[15] Faza de mîngîieri pe sîni.

Voiam să fie cu Steven, prima dată. Măcar atîta lucru știam sigur. Nu știam cînd sau cum sau unde putea să se întîmple așa ceva, dar știam sigur cu cine.

Și stînd acolo, în dormitorul meu, gîndindu-mă la asta, am roșit și am zîmbit.

3 decembrie. îmi amintesc toate astea. în amănunt.

Steven. El și Beaker. Mama. Steven.

Dar nu mi-l amintesc pe Ty jucînd. Nu mi-l amintesc interac- ționînd cu niciuna dintre majorete.

N-am fost atentă. Eram prea ocupată să fiu starul din propriul meu film, în timp ce fratele meu se poate să fi fost acolo în acea seară, în întuneric, undeva, alegîndu-se cu inima frîntă. Și 17 zile mai tîrziu, era mort.

13

DECI, CUM MERGE CU SCRISUL? mă întreabă Dave din scaunul lui confortabil.

— Grozav, răspund.

El aşteaptă să-i dau un răspuns sincer.

Ridic din umeri.

— Nu cred că mă ajută cine ştie ce.

Arunc o privire la ceas. Dumnezeule! încă patruzeci şi două de minute.

— De ce spui asta?

— Nu are niciun rost. Niciun scop.

— Am mai discutat asta. Scopul este să disipeze o parte din durere, să o exprimi pe hîrtie, astfel încît să nu fii nevoită să o cari cu tine peste tot în viața de zi cu zi. E cathartic.

— Mda, nici vorbă, replic eu.

încă mai car destulă cu mine.

Sprîncenele i se adună laolaltă. Dave are nişte sprîncene foarte expresive.

— Scrii despre Tyler?

— Uite ce e, am făcut ce mi-ai cerut. Am scris despre pri mele şi ultimele momente. Oftez. Cred că e timpul să încercăm altceva. Hai să considerăm încheiat capitolul cu scrisul ca parte a procesului de vindecare, bine?

îşi trece mîna peste gură, apoi spune:

— Dar ce senzație ai atunci cînd scrii?

— Sincer? E naşpa să încerc să-mi amintesc. Doare. Nu vreau s-o mai fac.

— A! Doare. Bine, zice el.

Stai, gîndesc, e bine că doare? Dar atunci îmi pică fisa: Dave ştie despre amorțeală. Cumva, ştie. Şi chestia cu scrisul nu con stituie într-atît încercarea lui de a mă determina să-mi exprim sentimentele, ci mai curînd încercarea de a mă determina să am, de fapt, sentimente.

Dave e cam şiret.

— Poate că vreau să uit, îi spun, doar pentru a fi contra. Poate că ar fi mai uşor să uit şi să-mi văd mai departe de viața mea. Nu e mai sănătos? Să merg mai departe?

— Asta este ceea ce-ți doreşti cu adevărat? mă întreabă Dave.

— Vrei, te rog, să încetezi să-mi mai răspunzi la întrebări cu alte întrebări?

— Ce-ai vrea să-ți spun? Nu sunt oare unele întrebări vitale la care ar trebui să-ți răspunzi singură?

Dave nu joacă corect.

Mă reazem de spătar şi consult din nou ceasul. îh! Treizeci şi opt de minute.

— Cred c-ar trebui să continui cu jurnalul. Mai fa-mi o vreme pe plac, îmi spune. Ce cred eu că s-ar putea să-ți trebuiască, pentru a face scrisul mai relevant, este un destinatar.

— Un destinatar?

Asta nu sună bine.

— Cineva căruia să-i scrii.

O, asta e din ce în ce mai bine!

El îmi vede expresia de pe chip.

— Alexis. Nu-ți sugerez să-i dai cuiva jurnalul. E doar pen-1ı ti tine, înțeleg. Dar poate că dacă ai folosi jurnalul pentru a rxprima ceva pentru cineva anume, vei fi capabilă să scapi de unele chestiuni mai grele de pe umerii tăi.

Arcuiesc o sprînceană spre el.

— îmi spui că am nevoie de un public imaginar, ca să zic uşa. Ai pe cineva anume în minte?

— Păi, să vedem, spune Dave, ca şi cînd nu s-ar fi gîndit tleja destul la asta. Poate că ai putea să-i scrii unei viitoare ver-iuni a ta. Mulți oameni îşi scriu jurnalele pentru viitoarele lor

euri, cred. Asta demonstrează un fel de optimism.

— Aşadar, publicul meu ar fi o Alexis înțeleaptă care a supraviețuit tuturor rahaturilor şi, din cînd în cînd, deschide jurnalul să vadă cît de departe a ajuns şi îşi zice în sinea ei: Pfui! Mă bucur că asta nu mai este viața mea!

— întocmai.

Mi-aş dori să fiu ea, gîndesc. Să trec pe repede-înainte de această parte a vieții mele.

Clatin din cap.

— Dar poate că şi ea e la fel de dată peste cap cum sunt eu. Poate că toate astea m-au pervertit iremediabil şi voi fi pentru totdeauna incapabilă de un viitor normal, sănătos. Poate că nu va face decît să o chinuie pe Viitoarea Eu, avînd această înregistrare a momentului cînd totul a luat-o razna.

— Asta crezi? mă întreabă Dave. Că eşti pervertită?

îi ia cîteva secunde să scrie ceva în carnetul de notițe galben în care îşi păstrează însemnările. Asta mă face să mă simt neliniştită.

E timpul să schimbăm subiectul.

— Sau aş putea să scriu nepămîntenilor sau roboților sau oricui ar mai dăinui peste zece mii de ani. Un extraterestru m lua acest caiet cu degetele lui cenuşii şi ar gîndi: Hmm, aşadar, asta a fost viața unei femele *Homo sapiens.* Cît de interesant!

— Da, se arată Dave de acord, ca şi cînd m-ar lua întru totul în serios. Ai putea să le scrii nepămîntenilor.

Pe cine prostesc? Nimănui nu-i va păsa. Nici viitoarei eu. Şl cu siguranță nu unei specii de nepămînteni.

Asta nu are niciun sens.

— Ai putea să-i scrii lui Dumnezeu. Se ştie că asta a fost terapeutic pentru mulți oameni, îmi sugerează el.

— Nu. Lui n-am nimic să-i spun. Adică, eu nu cred în

Dumnezeu.

Dave scrie în continuare în carnețelul lui.

— Ai putea încerca să-i scrii altcuiva, spune el atunci. Cuiva cu care ai vrea să vorbeşti. Ai putea să vorbeşti cu el sau cu ea scriindu-i. Chiar dacă acea persoană nu îl va citi niciodată. Chiar dacă acea persoană nu poate să audă.

Ăsta e momentul în care înțeleg de fapt unde voia să mă aducă. Acea persoană.

— Vrei să spui Ty.

— Dacă ți-ar face plăcere.

— Nu vreau să-i scriu lui Ty, spun fără ezitare. Am avut ocazia să vorbesc cu el atunci cînd ar fi contat, cînd ar fi însemnat ceva, şi am ratat-o. El nu mai este.

— Oamenii pe care îi iubim nu mor niciodată cu adevărat.

— Mda, ştii ce, ar trebui să creezi abțibilduri pentru barele de protecție sau ceva de genul ăsta. E ceva profund. E ceva ce se reține uşor.

El se reazemă de spătar.

— Azi pari încordată, Alexis. S-a întîmplat ceva?

Mi se accelerează bătăile inimii. O parte din mine încă vrea •..I i spună totul, să-l întrebe ce ar trebui să fac cu scrisoarea şi •. i vorbească despre dățile în care l-am văzut şi i-am simțit mirosul lui Ty, despre visele pe care le am cu el, să pună totul pe masă, să vadă ce ar avea el de spus, dar dorința de a-i mărturisi este în continuare considerabil mai mică decît teama mea că va crede că sunt nebună, iar dacă un profesionist în sănătate mintală crede că sunt nebună, probabil că sunt.

— Lex? mă îmbie Dave. La ce te gîndeşti?

— La nimic, răspund automat. Nu s-a întîmplat nimic.

Treizeci şi unu de minute.

Oftează şi mai scrie ceva în carnețel.

— Ei bine, cred că tema ta în această săptămînă ar trebui să fie să te gîndeşti la un soi de public pentru scrierile tale.

— Un destinatar, spun.

— Da.

— Grozav! răspund.

Este inutil să mă contrazic cu Dave; este al naibii de calm.

— Mă apuc imediat de asta.

De-abia aştept.

14

DE DATA ASTA, EU ŞI TY ÎNOTĂM în lacul Branched Oak, iar apa e rece şi verde şi adîncă sub noi. La început, mi se pare ca altădată. El spune că ne vom întrece pînă la mal şi începem să înotăm în mod constant unul lîngă altul. Apoi îmi dau seama că înot singură.

L-am pierdut pe Ty din vedere.

Plutesc cu capul deasupra apei, dînd din mîini şi din picioare, căutîndu-1. A dispărut. Nimic altceva decît apă întunecată peste tot în jurul meu. Mă răsucesc în apă, căutînd, şi, brusc, el apare chiar lîngă mine, stropindu-mă cu apă, rîzînd.

— Te-am prins! îmi zice. Uită-te ce mutră ai! Ce, ai crezut că m-am înecat?

— Prostule! îi zic pe cînd ce inima mea îşi încetineşte bătăile.

Am mai avut un vis, în urmă cu două nopți, în care el se îneca într-o piscină, o formă fară viață pe fundul de un albastru

nedesluşit pe care încercam să o pescuiesc cu o plasă de curățat piscine.

— Ştii doar că mă iubeşti, spune acum.

îl iubesc.

Hei, ce-i asta? întreabă, şi priveşte peste umărul meu la tpva din apă.

Cred că încă glumeşte cu mine, dar mă întorc. Se vede o nnpioară înotătoare care despică apa spre noi, la şapte metri distanță, poate. Apoi la trei. Apoi la unu. Apoi se strecoară sub noi, ieşind din raza noastră vizuală.

— Hopa! rosteşte Ty, grav. Ştiam eu că nu trebuia să venim a ici. Nu e sigur.

— Nu-ți face griji, îi spun, cu acea logică bizară ce există în vise. Asta-i apă dulce.

De parcă faptul că anunț asta va nega existența acestui re- i liin inevitabil.

Ty se roteşte în apă.

— Acolo, spune, arătînd în jos. îl vezi?

îl văd. O formă uriaşă, întunecată, sub noi, apropiindu-se.

Ne atacă înainte să apuc să-mi trag răsuflarea.

Ty țipă. Se zvîrcoleşte şi este tras dedesubt. în apă țîşneşte sînge. Ty apare din nou, bolborosind, prins de mijloc de un rechin alb masiv. încerc să-l apuc în timp ce rechinul îl scutură aşa cum cîinele nostru îşi scutura jucăriile.

— Ty! îl strig. Tyler! Ty!

Nu pot să-l apuc. E prea alunecos.

Apoi, la fel de brusc cum a apărut, rechinul dispare. Ty iese la suprafață, gîfîind. E alb la față ca varul, cu buzele pătate de roşu.

— Lex, spune, înecîndu-se.

îl întorc pe spate, îl apuc de umeri şi pornesc spre mal, trăgîndu-1. în urma noastră e o dîră de sînge, atît de mult sînge, prea mult, dar nu mă opresc să mă gîndesc la asta.

— Lexie..., spune Ty din nou, de data asta ca un avertisment. Eu...

— Nu!

Lovesc apa cu forță, înotînd cu cît de multă putere pot, ilui malul nu pare să se apropie.

— Trebuie să... plec, spune el.

Mă opresc.

— Ba nu! Rămîi cu mine, Ty!

— Mă doare, şopteşte el.

— Rămîi cu mine! îl implor. Rămîi!

I se închid ochii. Respirația îi huruie în piept. Şi pe urmă se opreşte.

— Ty! țip, apoi mă ridic în capul oaselor cu o smucitură, încurcată în cearşafuri.

Un alt vis.

îmi tremură mîinile. Respir sacadat. încă mai simt răceala apei. încă mai simt mirosul sîngelui.

De data asta a fost unul urît.

Cu adevărat urît.

Se aude un ciocănit uşor în uşa mea, atît de uşor, încît mă întreb dacă l-am auzit cu adevărat. încerc să-mi liniştesc respirația ca să pot să aud. Ceea ce e greu. încă un ciocănit. Mai tare. Real.

— Scumpo? aud vocea mamei dincolo de uşă. Te simți bine? Bîjbîi după ochelari, oprindu-mă înainte de a mi-i pune pentru a-mi şterge fața. Plîngeam? Nu se poate să fi plîns. Nu-mi amintesc.

îndrept aşternutul înainte să răspund.

— Mă simt bine, mamă!

Uşa se deschide. Ea îşi vîră capul înăuntru.

— Am auzit un zgomot. Părea că eşti supărată.

Mă întreb dacă m-a auzit strigîndu-l pe Ty pe nume.

— Am avut un coşmar, atîta tot, îi spun. Sunt bine.

I .i intră şi se aşază pe marginea patului. Cînd eram mică iivoam coşmaruri, uneori obişnuia să se vîre în pat cu mine I *..« rămînă acolo pînă dimineața, cu trupul ei atît de cald de moale şi de sigur, încît coşmarurile nu mai reveneau. Şi pui, după ce tata a plecat, tot restul acelei veri nenorocite am tlnrmit cu ea, deoarece nu putea suporta să doarmă în patul ei in.ire singură, fară el.

Ha sforăia. Zgomotos. Ca un porc rănit. Dar şi eu, atunci cînd rram mică şi rămînea cu mine în patul atît de îngust, încît era nevoită să doarmă pe o parte ca să încapă, făceam în pat.

Lucrurile pe care le faci pentru oamenii pe care îi iubeşti...

Ea îmi dă o şuviță de păr după ureche.

— Cîteodată şi eu îl visez pe fratele tău.

îmi întîlneşte privirea. Acolo e o cunoaştere dureroasă. M-a auzit strigîndu-l pe nume.

— Mda, spun în şoaptă.

Nu pot să-i explic cum mă fac visele să mă simt, aceste vise în care Ty moare. Sunt urîte şi am senzația că se înrăutățesc, că devin mult mai tulburătoare, dar nu vreau să încetez să le mai am. într-un fel morbid, îmi place să le am. Deoarece măcar atunci ajung să-l văd pe Ty. Ajung să vorbesc cu el, uneori. Cel puțin, cînd sunt acolo, cînd Ty moare în orice fel ar muri el, eu îi sunt alături. Mă agăț de el. îl rog să nu plece.

în acele momente pot să fac ceva pentru el ce n-am făcut în viața reală. Pot să răspund la mesaj. Pot fi acolo.

— Diazepamul ajută. Vrei un Diazepam? mă întreabă mama. Cînd le iau, nu visez.

Ce e cu oamenii ăştia care încearcă să mă îndoape cu forța cu droguri? Clatin din cap.

— N-a fost chiar atît de rău.

Ea şovăie.

— Sunt bine, zău, insist eu.

— în regulă, scumpo. Se apleacă să mă sărute pe tîmplă, Te iubesc!

N-a fost cinstit din partea mea să o învinovățesc pe ea, înainte. Nu pentru Ty. Dacă e vinovată de ceva, e că iubeşte prea mult.

— Şi eu te iubesc!

Se ridică şi iese, închizînd încetişor uşa după ea, ca şi cînd ar mai fi cineva în casă şi n-ar vrea să-l trezească. Mă întind pe spate.

0. 1. 1. 2. 3. 5. 8. 13. 21. 34. 55. 89. 144.

Dar somnul nu vine mult timp, iar cînd o face, visele încă aşteaptă toate.

22 februarie

Dragă Dave,

Chestia asta cu scrisul mă omoară. Pot, te rog, să mă opresc acum? Apropo, am început să ies cu o nouă prietenă. Mă rog, teoretic, o veche prietenă. Dar o nouă prietenă. Sănătos, nu? Cathartic, nu? Sunt întruchiparea unei sănătăți mintale zdravene, jur.

23 februarie

Dragă rasă nepământeană din viitor,

Te rog să nu citești acest jurnal ca fiind reprezentativ pentru viața tipică a unei adolescente umane. Îți va da peste cap cercetările pentru anii ce vor veni. De fapt, probabil că cel mai bine ar fi dacă pur și simplu nu ai lua deloc în seamă ceea ce e scris aici.

De asemenea, dacă nu ai făcut-o deja, te rog nu anihila rasa umană. Putem fi fermecători.

A ta, cu sinceritate,
Alexis P. Riggs

15

MAŞINA MEA REFUZĂ SĂ PORNEASCĂ. Sunt în parcarea din fața cabinetului lui Dave, după încă o efervescentă oră de conversație neproductivă, iar acum, colac peste pupăză, Lă- mîia îşi bate joc de mine. Face asta uneori - un gen de scurt circuit electric care mă va costa să-l repar mai mult decît face maşina. Pun cheia în contact şi răsucesc, dar nimic nu se întîmplă. Fac toate chestiile care, în mod normal, ar funcționa în această situație. Deschid şi închid portiera, lovesc de cîteva ori în bordul maşinii, pun încălzirea la zero, zgîlțîi cheia şi încerc din nou. Nimic nu se întîmplă.

Aştept cinci minute şi încerc iar.

Nimic.

Asta e o problemă.

Sunt tocmai în partea opusă a Lincolnului, la cel puțin treizeci de kilometri de casă. Se întunecă.

Scot mobilul şi studiez lista de contacte. Nu pot să o sun pe Beaker - e la repetiții pentru *Brigadoon*[1]. Eleanor nu are maşină - mama ei o duce peste tot. Mama mea lucrează pînă la zece.

[1] Musical scris de Alan Jay Lerner şi compus de Frederick Loewe, care a avut premiera pe Broadway în 1947, fiind ulterior

a d a p t a t p e n t r u m i c u l ş i m a r e l e e c r a n .

Rahat!

Aş putea să-l sun pe tata. Trebuia să luăm împreună cina In seara asta, marți, ca de obicei, dar mi-a lăsat un mesaj mai .Irvreme în care îmi spunea că vrea să reprogrameze pentru '..imbătă dimineață.

Mă uit la ceas - 5:17. Ar putea să fie acasă deja. Casa lui Megan este la numai cîțiva kilometri de aici. Ştiu că s-ar bu- i ura să vină să mă ia.

Oftez şi încerc încă o dată cheia.

Nimic.

Nu l-am sunat niciodată pe tata, asta e chestia.

Nu de cînd a plecat.

El mă sună, dacă sunt planuri de făcut. Ne întîlnim în fiecare săptămînă la un şir de restaurante care se repetă, iar aceste întîlniri durează cel mult o oră. Vorbim despre muncă. Vorbim despre şcoală. Uneori îmi dă bani, o ofrandă prin care transmite că îi pare rău că mi-a dat viața peste cap, cuvinte pe care ştiu că nu îl voi auzi rostindu-le cu voce tare niciodată. Iau hanii. Taxa de tată rău, aşa îmi place să-i spun. Şi nu mă simt prost pentru asta, de vreme ce majoritatea economiilor pe care părinții mei le-au pus deoparte pentru taxele mele de facultate au fost înghițite de divorț.

Avem ritualurile noastre. Regulile noastre nescrise.

Nu vorbim despre Megan.

Nu vorbim despre Ty.

Nu mergem acasă la Megan.

Nu-l sun pe tata acasă.

Dacă aş face asta, ar fi ca şi cum i-aş spune că e în regulă ceea ce a făcut. Ca şi cînd i-aş accepta noua viață, cea pe care şi-a clădit-o fără noi.

Refuz să fac asta.

Formez numărul lui Sadie, dar ea nu răspunde. Formez mi< mărul ei de fix. Telefonul sună şi sună, dar chiar cînd suni |>t< punctul de a închide, aud o voce Iară substanță.

— Mda, zice vocea. Sunt aici, frate!

— Seth? întreb, dar cine altcineva ar putea să fie?

— în carne şi oase, răspunde, rîzînd somnoros. Pot cuie să te ajut?

încerc să ignor gramatica lui atroce.

— Bună, sunt Lex! Sadie e acasă?

— Sadie? Nup. Ai încercat pe mobilul ei?

— Da, Seth. Am încercat pe mobilul ei.

— Păi, nu ştiu ce să-ți spun, în cazul ăsta. Vrei să-i laşi un mesaj?

— Nu.

încerc cheia încă o dată. Nimic. Bat cu pumnul în volan. Tîmpită, tîmpită de Lămîie!

— Speram să poată să mă ducă acasă. Maşina mea este... tîmpită. în fine.

— Aş putea să te duc eu acasă, propune Seth. Unde eşti?

— Să mă duci tu? Cu motocicleta, vrei să spui?

L-am văzut pe Seth circulînd prin cartier cu aşa ceva. Scoate atît de mult zgomot, încît nu ai cum s-o ratezi.

Pufneşte.

— Pe motocicleta mea Kawasaki Ninja 300. O cheamă Georgia. Pentru că e o frumusețe.

Cum să nu?! încerc să mă imaginez, balansîndu-mă precar în spatele lui Seth pe motocicleta lui, ținîndu-l strîns de mijloc în timp ce ne înclinăm într-o parte, cale de treizeci de kilometri, traversînd oraşul pe străzile pline de gheață.

— Nu, mulțumesc, Seth! refuz cît pot de politicos. Pot să rog pe altcineva să vină să mă ia. Am sunat doar pentru că am crezut că Sadie ar vrea să ieşim pe undeva.

O, aşadar eu şi Georgia nu suntem destul de buni pentru line? întreabă, tachinîndu-mă. Pe bune, Lex! Unde eşti?

— Nu-i nicio problemă, răspund repede. Probabil că în cu- i .ind trebuie să fii la serviciu şi eu sunt tocmai în centru şi nu vreau să te deranjez.

— Lex!

— Mai e cineva care poate să vină să mă ia, spun din nou. Nu-i nicio problemă. Oricum, îți mulțumesc pentru ofertă! I'oate altă dată mi-ar plăcea să merg... cu Georgia, bine?

— Eşti sigură?

— Absolut. Mulțumesc!

închid. încerc să pornesc iar motorul. Nimic.

O urăsc pe Lămîie.

— Rahat! spun, nimănui în mod special. Rahat!

îmi fulgeră prin minte o imagine a chipului lui Ty, o amintire a frunții lui brăzdate de frustrare atunci cînd îl învățam să conducă.

— Rahat! a exclamat el. A tras de maneta schimbătorului de viteze, facînd-o pe Lămîie să geamă drept protest. N-o să-mi iasă asta niciodată.

— Ba o să-ți iasă, i-am spus. Dar să sperăm că vei reuşi înainte să-mi strici transmisia.

Maşina a murit.

— Rahat! a gemut Ty.

în ultima vreme fusese cu toane, la fiecare zece minute intrînd

într-o altă stare de spirit. Am pus-o pe seama hormonilor. E o chestie teribilă să fii adolescent.

Mi-am pus mîna peste mîna lui de pe schimbător şi, preț de un minut, am fost şi eu furioasă pentru că eu îl învățam să conducă şi nu tata. Ar fi trebuit să fie tata.

— Hei! i-am spus lui Ty. E-n regulă. Trage aer în piept!

S-a lăsat pe spate în scaunul şoferului, a expirat forțat pe iun şi şi-a frecat ochii injectați. începuse să poarte lentile de contai I cu cîteva săptămîni înainte. încă încercam să mă obişnuiesc să-l văd fară ochelari.

— Sunt o catastrofă, a zis. Ar trebui să iau autobuzul.

— Chiar eşti o catastrofă, am fost eu de acord. Dar, vezi tu, la început cam toți sunt nişte catastrofe şi toată lumea învăț;! să conducă, mai devreme sau mai tîrziu, aşa cum toată lume.t învață să meargă. Pas cu pas. Pune piciorul pe ambreiaj!

M-am întins şi am răsucit cheia în contact şi, de data aceea, lucru care s-a întîmplat cu mai mult de un an în urmă, Lămîia a pornit imediat.

— Poți să faci asta, i-am spus. Nu e mare scofală.

A dat din cap şi a zîmbit uşor.

— Mersi!

Apoi a şofat. Nu chiar bine, nu atunci, dar ne-a dus din punctul A în punctul B.

Clipesc să-mi reprim amintirea.

Răsucesc cheia, dar motorul nu scoate niciun sunet. Poate că de data asta e moartă bateria. Poate că maşina mea de rahat a răposat în cele din urmă.

Am dat de belea.

Desigur, mai există altcineva pe care aş putea să-l sun. Nu mințeam cînd i-am spus asta lui Seth.

Cineva care în mod categoric ar veni să mă ia.

Cineva care nu e tata.

Mă zgîiesc la mobilul meu.

Ar fi ciudat. Jenant. Jalnic, chiar. Dar ce altă alternativă am?

înghit cu putere.

— Pot să fac asta, spun în şoaptă, apoi apăs pe trimite. Nu-i mare chestie.

| hmăzeci de minute mai tîrziu, maşinuța lui Steven - o Toyota i molia albastră pe care o împarte cu sora lui mai mare, *.,n .ih - trage alături de Lămîie. Frînele scîrțîie cînd se opreşte.

I ti jos geamul.

- Vrei să încerc să te împing? mă întreabă.

— Nu-ți bate capul, îi răspund, căci vreau ca el să depună tiu i cît mai puțin efort cu putință. Trebuie doar să ajung acasă.

Se apleacă să-mi deschidă portiera din dreapta şi să ia de pe scaun un teanc de cărți şi de hîrtii, astfel încît să pot să mă .işez. Aşteaptă în timp ce-mi pun centura de siguranță, apoi îşi drege glasul şi ieşim cu spatele din parcare.

Ne îndreptăm spre nord pe O Street. Acum e complet întuneric şi ninge uşor, iar fulgii captează lumina becurilor de pe stradă. Flecărim o vreme: despre vreme (rece, ca întotdeauna), despre domnişoara Mahoney (grozavă, ca întotdeauna) şi despre planurile pentru facultate (încă aşteptăm să primim scrisorile de acceptare). Apoi ajungem în dreptul Cimitirului Wyuka, cu gardul său din fier forjat de culoare neagră, care se întinde de-a lungul drumului, cu mormintele, pomii bătrîni şi mauso- leele sale ce se înalță amenințător dincolo de gard.

Steven şi cu mine tăcem în timp ce trecem prin fața cimitirului. Apoi îşi drege iar glasul, brusc înnegurîndu-se la față.

— Lex..., începe el.

— Ştiu că n-ar fi trebuit să te sun, spun eu, dar n-aveam la cine altcineva să apelez. îmi pare rău! N-o să se mai întîmple.

— Ba sigur că trebuia să mă suni pe mine! spune el tăios. Suntem în continuare prieteni, nu-i aşa? Credeam că încă suntem

prieteni.

— Nu ştiu, recunosc eu.

Dacă definiția cuvîntului *prieten* este cineva cu care te simți în largul tău, cineva în preajma căruia te simți bine, atunci Steven şi cu mine nu suntem prieteni, asta e cert.

— Mi-ar plăcea să fim prieteni, Lex, spune el.

Dar chiar şi venind de la el sună a minciună.

— Vrei să luăm ceva de mîncare? mă întreabă cînd cotim 1 pe 27th. Ne apropiem de Imperial Palace.

Localul meu chinezesc preferat. 'H

Acolo am mers să luăm cina în acea seară. Oare Steven îşi j aminteşte?

— Nu, răspund repede, înainte să întoarcă şi să intre în parcare. Mă aşteaptă cina acasă.

O minciună evidentă.

— Unde mai pui că am o tonă de teme de făcut, plusez eu.

Nu mă contrazice. Mergem o vreme, trecem de restaurant, de o sală de jocuri unde obişnuiam să ne ducem, de florăria de unde mi-a cumpărat buchețelul pentru corsaj pentru bal şi de unde am luat florile pentru înmormîntarea lui Ty. E atîta linişte, încît am senzația că îmi va face implozie capul. n

Steven întinde mîna spre butonul radioului, dar se opreşte înainte să-l pornească.

— Muzică?

O, Dumnezeule, da! Muzică.

— Da, te rog.

Suntem inundați de violoncelul lui Yo-Yo Ma cîntînd Suita nr. I în sol major a lui Bach. închid ochii şi las notele să mă învăluie. A fost o idee proastă, gîndesc pentru a mia oară. Dar cel puțin suntem la mai bine de jumătate din drumul spre casă.

— Deci, spune Steven, exact cînd am senzația că aş putea

să supraviețuiesc acestei fapte nesăbuite. Tot nu vrei să-l suni pe tatăl tău, hm?

Deschid ochii. El se uită la drum, lumina farurilor maşinilor de pe contrasens trecînd ca nişte linii peste chipul lui, însă am senzația că se uită la mine.

Nu, nu-l sun. Nimic nu s-a schimbat pe frontul ăla. Păcat. M-am gîndit că poate povestea cu Ty ar putea să va aducă împreună, spune el.

| — Nu vreau să fiu împreună cu tata, mă răstesc la el.

Ne oprim la un semafor. Steven se uită la mine. Deodată, Htich nu mai este suficient să înece tăcerea.

III **De ce nu? mă întreabă.**

IV **Dacă tata nu ne-ar fi părăsit, Ty ar fi încă în viață.**

Mă surprinde cînd o spun. Nu ştiam că de fapt credeam asta - nu în termeni simpli, oricum - pînă ce cuvintele nu îmi ies din gură. Dar o cred.

V **Nu ai de unde să ştii asta, spune Steven.**

VI **N-am nevoie să fii terapeutul meu, Steven, îi zic, furia mea subită fiind bine-venită împotriva celorlalte lucruri pe care aş mai putea să le simt. Am un terapeut.**

VII **Atunci, ce ai nevoie să-ți fiu? mă întreabă şi mă țintuieşte cu privirea acelor ochi căprui bine intenționați. Spune-mi ce-ți trebuie, Lex, şi asta voi face. Voi fi acel lucru.**

Privesc în altă parte.

VIII **E verde.**

IX **Poftim?**

X **Semaforul e verde.**

XI **A!**

Calcă pedala de accelerație. Apoi întinde mîna şi închide radioul.

Oftează.

XII **Mi-aş dori să vorbeşti cu mine! Spune-mi ce se petrece cu**

tine! Ştiu că nu mai suntem împreună şi îți respect dorințele în această privință, dar asta nu înseamnă că am încetat să mai țin la tine. Eu...

XIII **O să-ți spun de ce nu am nevoie, îl întrerup. Nu am nevoie de poeme de iubire furişate. Nu am nevoie să vii la mine acasă să vezi ce fac. Nu am nevoie să am impresia că-mi sufli mereu în ceafa. De astea nu am nevoie.**

Pare încurcat.

XIV **Poftim?**

XV **Nu vreau să vorbesc despre asta, îi spun. Am nevoie sa mă ducă cineva acasă. Bine?**

îşi încordează maxilarul.

XVI **Bine.**

Sar înainte să oprească maşina complet în fața casei.

XVII **îți mulțumesc că m-ai adus!**

Dispar înainte să poată să formuleze un răspuns. Țîşnesc pe prima uşă disponibilă: uşa laterală a garajului. Dar nu închid complet uşa în urma mea. Las o crăpătură şi îl privesc acum pe Steven cum stă o vreme, cu ochii închişi, strîngînd volanul în mîini.

îl rănesc. încă îl rănesc.

Am avut dreptate să şovăi, atunci cînd Steven m-a invitat să ies cu el. Bineînțeles că am avut dreptate. Eram meniți să ne despărțim, aşa cum sunt condamnate să se sfîrşească toate poveştile de dragoste timpurii. Iar acum lucrurile sunt stînjenitoare cu prietenii noştri. Şi ne facem rău unul altuia.

Am avut dreptate.

Deschide ochii şi iese cu maşina în marşarier, apoi porneşte în viteză, împrăştiind zăpadă şi pietriş.

închid uşa.

Atunci îmi dau seama că sunt în garaj.

Arunc o privire locului.

Unde a murit fratele meu.

Au făcut curat după, o firmă care se ocupă cu asta. Nu mai există sînge acum, nu mai sunt pete întunecate care să marcheze locul, dar în ciment este o ciobitură. Nu-mi amintesc • Iacă a existat acolo anterior sau dacă a fost creată de glonț după t e a trecut prin corpul lui. Ceea ce mă face imediat să încep să i .ilculez unghiuri, traiectorii şi viteze, şi nu vreau să mă gîndesc la asta.

Privesc în jur la ultimele lucruri pe care le-ar fi văzut Ty: greblele şi lopețile ruginite aliniate lîngă perete, maşina pentru tuns peluza, acoperită cu resturi de iarbă, suflanta noastră de zăpadă, stricată, vechea roabă cu roata dezumflată, butoiaşul de mîncare pentru cîini, care e încă aici deşi cîinele nostru a murit acum un an. Miroase a praf, a ulei de motor şi a plante care putrezesc.

E un loc deprimant în care să mori. întunecat, rece şi murdar.

îmi imaginez împuşcătura, cum trebuie să fi umplut acest spațiu cu zgomotul ei, cum trebuie să îl fi asurzit în acele cîteva secunde în care a putut să o audă. îmi imaginez praful de puşcă încolăcindu-se în aer. Mirosul sîngelui. Răceala cimentului lipit de obrazul lui în timp ce vederea îi pălea.

Probabil că s-a simțit foarte singur aici.

Intru în bucătărie. Stau cîteva minute privind lung în frigider, care este ca o pustietate aridă, fiind cît se poate de gol, dar e în regulă, căci nu îmi mai e foame. Scot o sticlă din obligatoria rezervă de Cola Zero a mamei - de care am tot încercat s-o fac să se lase, avînd în vedere chimicalele dăunătoare - şi o înghit cu lăcomie. Bulele îmi ies pe nas, usturîndu-mă.

Aproape că am terminat-o, cînd mi se pare că văd cu coada ochiului o siluetă în reflexia geamului de la bucătărie. O străfulgerare. Ty.

Dar cînd las sticla jos, cînd mă întorc, a dispărut.

Desigur.

Arunc sticla în găleata de gunoi şi mă întorc cu spatele spre fereastră. De aici văd capul scărilor. Rama goală a fotografiei de la absolvirea tatei scînteiază, de parcă ar încer să-mi atragă atenția.

O, adevărat, gîndesc. Misterul.

Cum ar face Sherlock Holmes să rezolve cazul?

Ei bine, gîndesc eu, în primul rînd ar fi o idee bună să văd dacă mai lipsesc şi alte fotografii de acolo de unde ar trebui să se afle. Sau dacă fotografiile cu vînătoarea şi cu absolvirea tatei sunt singurele două. Asta ar putea constitui un început.

Fac, în minte, un scurt rezumat al locurilor în care sunt fotografii. Apoi verific poliția şemineului din camera de zi, dar acolo nu este nimic în neregulă. încerc în biroul tatei, unde încă mai există o fotografie cu ramă din argint a lui şi a mamei de la cea de-a cincisprezecea aniversare a căsătoriei lor. Tata nu a luat-o cînd a plecat. Mama nu a dat-o jos niciodată. E încă acolo, un exemplu prăfuit al genului de părinți pe care i-am avut. încerc în baia de oaspeți, unde, cu ani în urmă, mama a înrămat mai multe fotografii ale lui Ty şi ale mele făcînd baie împreună cînd eram ținci, toate zonele intime acoperite cu spumă, dar nu mai puțin umilitoare totuşi. Toate pozele alea sunt la locul lor. în afară de stocul considerabil de pe casa scărilor, nu mă pot gîndi la un alt loc unde să existe fotografii înrămate.

Nimic altceva nu mai lipseşte. înapoi de unde am plecat.

Clar, nu sunt Sherlock Holmes.

Dar cine spune că trebuie să fie fotografii înrămate? îmi trece subit prin minte. Asta mă trimite la un anumit raft din biblioteca biroului de la subsol, unde există un şir de albume foto. De la nunta mamei şi a tatei. Din luna lor de miere. Din vacanțele cu familia. Şi apoi albumele noastre din copilărie, atît ale mele, cît şi ale lui Ty.

Al meu este plin şi bine întreținut. Mama a completat cu grijă arborele nostru genealogic şi toate amănuntele legate de naşterea

mea, cum ar fi faptul că m-am născut la 9:46 seara după un Imvaliu de unsprezece ore, şi că am avut un scor Apgar excelent, (I i a în primele trei luni din viață am petrecut trei ore şi jumătate (><• /.i plîngînd fără niciun motiv, ceea ce se încadrează sub denumirea clinică de colici. Are datele şi orele primelor mele realizări: prima mea baie, primul meu zîmbet, primii mei paşi şi primele mele cuvinte (*Da-da*, apoi *Cu-ţu,* apoi *Ma-ma,* ceea ce a jignit-o i omplet pe mama), primii mei dinți, prima mea tunsoare, prima mea prietenă, unde scrie *Sadie Mclntyre,* cu scrisul perfect cursiv .il mamei. De parcă aş vrea într-adevăr să ştiu chestiile astea.

Albumul de bebeluş al lui Ty este mai subțire. Cînd a apărut Ty pe lume, mama era ocupată pînă peste cap cu mine şi nu mai avea timp pe care să-l petreacă documentînd drăgăstos loate momentele vieții lui. Cel de-al doilea copil e întotdeauna nedreptățit în privința fotografiilor. El e norocos, presupun, că are, totuşi, fotografii în album.

E greu să le răsfoiesc, dar o fac.

Ty ca un ghemotoc gras şi purpuriu dormind.

Ty ca un țînc bucălat şi adorabil.

Ty într-o excursie cu cortul, purtînd şapca de baseball Jeep a tatei, bînd o doză de Fanta de struguri cu paiul.

Ty mîngîind-o pe Sunny.

Ty în pat, pe un aşternut cu personajul Elmo din *Strada Se- same,* cu mînuțele lui cu gropițe împreunate şi cu ochii închişi, spunîndu-şi rugăciunile.

Acum mă întind să dorm.[16]

Sar peste fotografiile cu Ty şi cu mine, întrucît ceva în pieptul meu se răsuceşte atunci cînd mă uit la ele, toate aceste dovezi arhivate cu grijă a ceea ce am pierdut.

---

[16] „Now I Lay Me Down to Sleep" (titlul original) este o rugăciune clasică pentru copii de spus la culcare, datînd din secolul al XVIII-lea.

Primul lui cuvînt a fost *Ma-ma,* apropo. Flatant.

Nu durează mult pînă să-mi dau seama că şi din albumul ăsta lipsesc fotografii, nu doar locuri pe care mama a fost prin ocupată să le completeze, ci spații goale cu resturi de bandă adezivă dublă care încă marchează pagina. Dar, spre deosebite de fotografiile înrămate care au dispărut subit, fotografiile din albumul lui de bebeluş nu reprezintă ceva ce eu să fi memorai, Nu ştiu ce lipseşte. Tot ce pot să fac în acest punct este să emil doar o presupunere bazată pe oarecare informații ici şi colo şi să număr locurile de unde am concluzionat că a fost înlăturată o fotografie.

Opt fotografii, în total. Ceea ce ne aduce la un total general de zece fotografii lipsă.

Nici pe departe nu m-am apropiat de a înțelege ce se petrece aici. Sau de ce.

Aud paşi pe podeaua de deasupra mea. O parte din mine înlemneşte, preț de trei secunde, pînă ce recunosc sunetul zăngănitului cheilor mamei. Are un ritm al ei atunci cînd ajunge acasă: deschide debaraua pentru haine aflată lîngă uşă şi îşi atîrnă paltonul. Se duce în bucătărie şi pune corespondența în tava de pe blatul de bucătărie. Deschide unul dintre dulapuri şi îşi bagă poşeta şi cheile. îşi face un nes - sau, în ultimul timp, îşi ia un *wine cooler*[17] sau un pahar de vin.

încep să mă tem pentru ficatul ei.

Arunc o privire la ceasul de pe cutia cablului de lîngă televizorul din subsol. 6:07.

Mama n-ar trebui să fie încă acasă.

Urc treptele cîte două odată. Mama scoate un sunet strident cînd apar în capul scărilor.

---

[17] Băutură alcoolică din vin şi suc de fructe, de obicei amestecată cu o băutură carbogazoasă şi zahăr.

I — Bună! spun eu. Ai scăpat mai devreme?

XVIII **Cum a fost ziua ta? mă întreabă, evitîndu-mi întrebarea.**

O, ştii tu, mamă, gîndesc eu. Afurisit de fantastică.

XIX **Lămîia a răposat, îi dau raportul. Nu ştiu dacă îşi mai irvine de data asta. E încă în parcare la cabinetul lui Dave.**

XX **O, nu! exclamă mama. Cum ai ajuns acasă?**

XXI **A trebuit să mă aducă Steven.**

XXII **A!**

Acesta trebuie să fie cel mai încărcat „a" pe care să-l fi rostit vreodată o persoană.

XXIII **Mda, afirm.**

Ciudat oraş.

Expresia i se îmblînzeşte. Mama înțelege despărțirile. Rîde afectat.

XXIV **Maşina asta a ta are, în mod cert, numele potrivit, nu-i aşa?**

încuviințez din cap.

XXV **Dacă am avea nişte..., începe să spună, apoi se opreşte.**

Dacă am avea nişte bani. Să cumpărăm o maşină nouă.

încerc să nu mă gîndesc amănunțit la situația financiară a familiei noastre, căci dacă aş face-o, ar deveni extrem de clar că divorțul părinților mei a fost principalul contribuitor la problemele noastre cu banii şi nu aş putea să fac nimic cu această informație în afară de a mă înfuria. Dar acord atenție cifrelor. Ştiu că decesul lui Ty a costat 10 995 de dolari: numai coşciugul a fost 2 300 de dolari. Plus toate taxele funerare (îmbălsămatul, păstrarea trupului, costul închirierii spațiului mortuar pentru priveghi etc., care au dus suma la 3 895 de dolari), plus ceea ce au taxat pentru ridicarea cadavrului şi curățenie (400 de dolari), plus florile (200 de dolari), plus locul de veci la Wyuka (1 300 de dolari) şi costul săpatului gropii (1 000 de

dolari) şi, în final, piatra funerară, care a costat exact 2 000 de dolari. Mama este asistentă medicală calificată, dar lucrează dl mai puțin de un an, aşa că ea cîştigă 20,25 de dolari pe ori, Avea o poliță de asigurare de viață atît pentru Ty, cît şi penti u mine, dar pentru că moartea lui Ty a fost o sinucidere, compa nia de asigurări a declarat că polița lui era nulă. Tata a suportai jumătate din costuri, desigur, dar nici el nu înoată în bani. Ve/I avocați de divorț şi taxe de judecată şi banii pe care el a trebuii să-i scoată din buzunar pentru a plăti cursurile mamei de la şcoala de asistente după ce a plecat.

Cu alte cuvinte, suntem lefteri.

Vezi Lexie conduce un hîrb. **1**

XXVI **Nu-mi trebuie o maşină, îi spun acum mamei. Cînd o să fiu la MIT[18] la anul, o să merg cu metroul. Cambridge-ul are un transport public excelent, ceea ce este mai sigur, statistic vorbind, decît condusul unei maşini.**

Zîmbeşte trist şi mă mîngîie pe păr. Nu ştiu dacă ea crede că voi intra la MIT, dar se poartă de parcă ar crede. îmi face pe plac.

XXVII **Bine. Atunci mai tăiem de pe listă un lucru din pricina căruia să ne facem probleme, zice ea. Acum hai să ne gîndim ce facem cu Lămîia. Apoi putem să luăm cina.**

în mod ironic, Lămîia porneşte imediat cînd ne ducem după ea. Fără niciun impediment, bolboroseală sau altceva. Pur şi simplu toarce, revenind la viață.

XXVIII **N-a vrut să pornească, hm? spune mama din punctul ei de observație, aflat în următorul loc de parcare de lîngă mine. Eşti sigură că asta s-a întîmplat?**

---

[18] Massachusetts Institute of Technology - Institutul de Tehnologie din Massachusetts.

îmi aruncă o privire de parcă e posibil ca toată această lîrăşenie cu Steven care m-a adus acasă cu maşina să fie un vicleşug din partea mea. Pentru a petrece timpul cu Steven. (:ăci, desigur, încă trebuie să-mi placă de Steven. Căci este un tînăr integru.

Poate că mama nu înțelege despărțirile.

XXIX **Jur. Maşinii îi place să-şi bată joc de mine, îi spun. E temperamentală.**

Mama dă din cap atotcunoscătoare, apoi trece la planul legat de cină.

XXX **Ce părere ai de Imperial Palace? sugerează ea. îți place localul ăla.**

XXXI **Meh, fac eu şi ridic din umeri. E cît de cît OK.**

XXXII **în regulă. Putem face o alegere mai bună, cred.**

XXXIII **Ce zici de Spaghetti Works?**

N-am mai fost acolo de o veşnicie. Deoarece e prea scump. Nu ridicol de scump, dar prea scump pentru noi.

XXXIV **Am auzit că au o ofertă specială de spaghete la şase dolari. Mănînci cît vrei.**

XXXV **Spaghete sună minunat! zice ea. Mi-ar prinde bine un pahar de vin roşu acum.**

16

TIMPUL TRECE. ASTA E REGULA. Indiferent ce se întîmplă, indiferent cît de mult ai avea senzația că totul în viața ta a încremenit în jurul unui moment anume, timpul curge mai departe. După ce a murit fratele meu, timpul s-a scurs încet, cu mine tîrşîindu-mi picioarele prin toate activitățile obligatorii pe care oamenii încă se

aşteptau să le fac: ore, mîncat, dormit, spălat pe dinți, uscat părul, prefăcut că aş da doi bani pe astea. Fie asta, fie timpul a dispărut: m-am trezit dincolo de Crăciun fară să-mi amintesc mai mult decît un vîrtej ambiguu cu miros de pin. Un test la analiză matematică, trecut. Conversații întregi de care nu-mi amintesc.

Acum, brusc, descopăr că e 3 martie. O zi mare. O zi pe care o aşteptam: prima zi posibilă în care m-aş fi putut aştepta să primesc veşti de la MIT. După şcoală mă duc la cutia poştală şi acolo, pitit în întuneric, mare şi minunat, este un plic gros.

Am încercat să nu mă gîndesc la MIT prea mult, să mă abțin de la a deveni obsedată aşa cum li se întîmplă unor oameni sau să-mi fac speranțe nerealist de mari - mai sunt şi alte şcoli, instituții decente de învățămînt superior. Dar MIT rste instituția *ideală.* Şi, undeva în.adîncul ființei mele, mă iişleptam la asta. în fine, speram. Visam.

Nu-mi bat capul să intru în casă. Deschid plicul şi citesc, stînd în picioare lîngă cutia poştală.

Dragă Alexis,

în numele Comitetului de Admitere, am plăcerea de a-ți oferi admiterea la MIT. Te-ai remarcat ca fiind unul dintre cei mai talentați şi mai promițători solicitanți din cel mai competitiv lot de elevi care au depus cereri din istoria Institutului. Devotamentul tău față de excelența personală şi țelurile principiale ne-au convins că, în egală măsură, vei contribui la comunitatea noastră şi vei progresa în mediul nostru academic. Suntem de părere că tu şi MIT sunteți o combinație grozavă.

înghit nodul din gît şi examinez detaliile: am timp pînă pe 2 mai să îi anunț dacă le accept oferta, mă invită să particip la ceva ce se

numeşte „săptămîna de previzionare a campusului" din aprilie pentru a avea o idee despre cum va fi viața în campus, un student MIT mă va suna în săptămînile următoare şi mă va îndemna să mă uit peste detaliile pachetului meu de sprijin financiar. Frunzăresc mai departe şi mi se taie răsuflarea - mai mult de patruzeci şi trei de mii de dolari în burse. Citesc mai departe:

Şi acum, în ceea ce priveşte detaliile condițiilor indispensabile - trebuie să-ți amintesc că această ofertă de admitere este condiționată de încheierea anului şcolar cu succes. Distracție plăcută în restul ultimului tău an de şcoală, dar păstrează-ți mediile mari!

Sper că vei fi de acord cu noi că MIT este locul perfect în care să-ți pregăteşti viitorul. Ca membră a comunității noastre, te vei alătura constructorilor, savanților, antreprenorilor şi filantropilor. împreună, cu toții veți aduce o schimbare într-o lume care are nevoie disperată de voi.

Felicitări şi, încă o dată, bine ai venit la MIT! Acum, încetează să mai citeşti asta şi mergi să sărbătoreşti!

Asta se întîmplă.

Asta este ceea ce mi-am dorit încă de cînd am ştiut despre ce e vorba în facultate: să ies din Nebraska, să studiez mate cu cei mai buni profesori din țară, să-mi confrunt ideile cu cele mai ascuțite minți. Să devin *cineva.* Nu vreau să fiu bogată sau faimoasă, dar vreau să contribui cu ceva semnificativ la istoria gîndirii umane.

Teorema Riggs.

Asta este nemurirea mea, ideea mea de rai. Ceva pentru care oamenii îşi vor aminti de mine după moartea mea.

în timp ce mă întorc în casă, cu această scrisoare ajunsă în sfîrşit în mîinile mele, mă surprinde faptul că nu sunt extrem de încîntată. Nu e genul acela de încîntare pe care am crezut că îl voi avea.

Mă duc la MIT. Bine. Da. Asta este ceea ce am vrut. Da. Asta este, fără niciun fel de dubiu, cel mai grozav lucru care mi s-a întîmplat vreodată. Da. Da.

însă asta va însemna să o las singură pe mama în această casă. Mă aşez pe canapeaua din camera de zi şi citesc din nou scrisoarea. Mă forțez să-mi imaginez asta: eu stînd în fața unei table la MIT, devenind un geniu în fața unei probleme, eu cuibărită pe un pat din micuța mea cameră de cămin, citind despre mecanica cuantică, eu plimbîndu-mă de-a lungul unui trotuar mărginit de copaci, sporovăind cu ceilalți studenți, cu un teanc de cărți sub braț.

E drăguț să mă gîndesc la viitor ca la ceva ce nu e pe deplin mişpa.

Dar lucrurile stau altfel acum decît atunci cînd am completat cererile pentru facultate.

'■ martie. Nu le-am spus părinților mei. Nici lui Dave, cînd am iivut şedința noastră ieri. Nici prietenilor mei. Nu ştiu cum să o strecor în conversațiile de la şcoală. Bănuiesc că ar trebui să fie l.i fel de simplu ca: *la ghiciți! Am intrat la MIT. Ura, ura!* **Dar ori de cîte ori acea pauză se întîmplă, cînd aş putea să fac anunțul, mă blochez.**

Dacă le spun oamenilor, ei mă vor urmări, aşteptîndu-se la o reacție de super-fericire. Şi nu sunt Beaker; nu sunt o bună actriță. Sunt fericită că am intrat la MIT, chiar sunt. Dar nu ştiu dacă pot să mă descurc cu fericirea în acest stadiu al vieții mele. Nu în public. Nu la nivelul în care se vor aştepta cu toții.

Totuşi, aduc cu mine scrisoarea de acceptare, vîrîtă laolaltă cu

scrisoarea lui Ashley în buzunarul din față al caietului meu, şi, din cînd în cînd, îl deschid, mă zgîiesc la plic şi mă gîndesc la toate promisiunile adunate în acest loc, la toată speranța.

Poate că asta este ceea ce mă împiedică să le spun oamenilor - speranța.

Nu sunt obişnuită să mai sper.

Cel mai greu este să țin în mine vestea despre MIT în timpul orelor de analiză matematică. învățăm cum să găsim volumele de rotație folosind integralele, iar Steven este la tablă scriind aceste ecuații superbe, cu scrisul lui mult mai frumos decît al meu şi cu mult mai îngrijit, de aceea l-a şi chemat domnişoara Mahoney acolo, astfel încît el să poată să ne arate răspunsul în felul în care un pictor ar putea să creeze o natură moartă care să arate aşa:

$$^{v}cunu=^{n}f^{2}o\ <fW^{d}y$$

$$^{v}\text{cunu}=^{n}zi\ (f\ y)\ ^{1}{}^{d}y=^{n}/o^{2}\ (\backslash y^{2})dy\ (|$$

$$y^{2})\ ^{d}y=^{n}((f)\ >'^{3}\ ol)^{=6\,n}$$

XXXVI **Aşadar, spune domnişoara Mahoney cînd el aproape că a terminat. Să spunem că Steven este suflător de sticlă şi meştereşte o vază. Ar putea să folosească această metodă pen tru a înțelege diferitele forme pe care le face şi cantitatea de apî pe care ar putea să o țină vaza.**

XXXVII **Mda, Steven, chicoteşte El. Eşti un suflător de sticlă.**

El rînjeşte şi ridică dintr-un umăr.

XXXVIII **E o meserie.**

XXXIX **Despre ce fel de vază discutăm aici? întreabă Beaker. Ce culoare de sticlă? întotdeauna mi-a plăcut sticla albastră. Poți să faci o vază albastră pentru noi, Steven?**

XL **în regulă, zice el, şi se întoarce cu spatele la tablă. Vine sticla albastră.**

Clasa rîde şi înțelegem că e puțin cam neconvingător, dar întotdeauna am apreciat felul în care domnişoara Mahoney încearcă să ne ofere aplicații din lumea reală pentru lucrurile pe care le învățăm, aşa încît nu să nu fie doar mate şi atît. Vrea ca noi să vedem frumusețea acestor ecuații, cît de absolut de grozav este totul, dar vrea şi să fie real pentru noi. Niciodată nu conteneşte să mă uimească, în asemenea momente, faptul că aceste cifre explică ceva tangibil şi adevărat despre viață. Ele fac ordine într-o lume dezordonată.

Vreau să-i spun mulțumesc domnişoarei Mahoney. Pentru că îmi oferă asta. Pentru că încearcă să facă totul să fie amuzant şi nu doar „precis", doar nişte cunoştințe inutile.

Vreau să spun: *Hei, domnişoară Mahoney, am intrat la MIT.*

Apoi vreau să-i spun lui Beaker. Şi lui El. După toate visele (ii ochii deschişi pe care ni le-am făcut. MIT este un loc real şi ni mă duc acolo. Mă duc acolo.

Vreau să-i spun lui Steven.

Dar nu pot să-mi găsesc cuvintele.

Cuvintele nu au constituit niciodată punctul meu forte.

17

CÎND AJUNG ACASĂ, GĂSESC MAŞINA MAMEI pe alee. Este deja a doua oară cînd ea e acasă atunci cînd ar trebui să fie Ia muncă. Intru şi o strig, dar nu-mi răspunde. O parte din mine se panichează şi alerg în dormitorul ei, ținîndu-mi răsuflarea pînă ce pot să mă asigur că nu e întinsă pe pat, cu brațele atîrnîndu-i peste marginea lui, cu un flacon de medicamente împrăştiate pe covor.

De unde mi-a venit imaginea asta, mă întreb, cea mai celebră scenă cu supradoza fatală pe care o vezi mereu în filme? De ce mintea mea se repede la ce-i mai rău?

Deoarece s-a întîmplat, îmi răspund singură. Ce este mai rău s-a întîmplat deja o dată. S-ar putea întîmpla din nou.

— Mamă? țip eu.

Niciun răspuns. Verific în baia mamei, în biroul tatei, în bucătărie, fără succes, ceea ce face să-mi crească din nou nivelul de adrenalină.

Ar putea să fi ieşit cu vreo prietenă, reflectez eu. Apoi dau peste poşeta ei de pe blatul de bucătărie, cu telefonul înăuntru.

l'.il tonul ei atîrnă peste un scaun de bucătărie. Totul este aici, •Iar nimic la locul său.

XLI **Mamă! strig. Mamă!**

Stau nemişcată preț de un minut, ținîndu-mi respirația, ascultînd. Apoi o aud.

Muzică. Muzică foarte vagă.

Vine de la subsol.

O găsesc pe mama în camera lui Ty. Led Zeppelin se revarsă din

radioul cu ceas al lui Ty: „Stairway to Heaven", un cîntec pe care el, Patrick şi Damian obişnuiau să-l pună într-un ciclu constant pe cînd erau în gimnaziu, iar şi iar şi iar, pînă ce mama şi cu mine am fi putut cînta versurile şi în somn. Mama stă în picioare, cu spatele la mine, apăsînd cu mîinile un afiş de pe peretele îndepărtat cu Kevin Durant[19] marcînd pe deasupra coşului.

Simt cum mi se prăbuşeşte inima. îi dă jos lucrurile.

Presupun că la un moment dat avea să se întîmple.

XLII **Bună! o salut cu un glas răguşit. Te-am căutat peste tot. Ai auzit că te strigam?**

Ea clatină din cap. Umerii mici îi tremură. Plînge din nou.

XLIII **Te simți bine? o întreb.**

XLIV **Am avut şi zile mai bune.**

Inspiră adînc şi apoi netezeşte afişul, prinzînd un colț cu o piuneză aurie.

îl pune la loc, îmi dau seama. Nu îl dă jos.

Cercetez încăperea şi zăresc o cutie mare din carton lîngă pat, în care se află mai multe lucruri de-ale lui Ty: maioul lui de baschet, un borcan cu monede de cincizeci de cenți, adunate de la Zîna Măseluță, o cravată pe care o purta uneori la biserică, o curea, cartonaşele lui de baseball.

XLV „There's a lady who's sure all thatglitters isgold, and SHE'S *buying a stairway to heaven***intoneazăRobert Plant[20].**

Mirosul coloniei lui Ty este atît de puternic, încît mă face să tuşesc.

XLVI **Mamă, ce se întîmplă? o întreb.**

Ea se şterge pe față. Apoi întinde mîna şi opreşte muzica.

---

[19] Baschetbalist american, originar din Washington D.C.

[20] Muzician, cîntăreț, compozitor şi instrumentist englez, faimos pentru apartenența sa de 12 ani la grupul englez de rock Led Zeppelin.

XLVII **Mi-am luat concediu medical, spune, ducîndu-se spre cutie, de unde scoate un alt afiş - *Marea Mahmureală 2* - şi îşi vede de treabă, punîndu-l pe perete în fostul lui loc. Ai putea să mă ajuți?**

îmi desprind tălpile din locul în care încremeniseră şi țin hîrtia în aşa fel încît ea să poată să vîre piunezele înapoi în găurile originale.

XLVIII **Redecorezi? mă hazardez eu.**

XLIX **Gayle a trecut pe aici. Ea a adus asta. Mama arată spre cutie. A crezut că... e timpul... ca eu să strîng... Se apleacă, gîfîie, în timp ce lacrimile îi cad pe covor. Lucrurile lui Ty. A zis că m-ar ajuta... să merg mai departe.**

îmi muşc buza ca să nu izbucnesc într-un torent de cuvinte furioase la adresa lui Gayle. Cum îndrăzneşte? gîndesc eu. Cum îndrăzneşte să vină aici şi să decidă ce e mai bine pentru toată lumea?

L **Gayle vrea ca eu să vînd casa, continuă mama. Vrea să mă mut în Lincoln, mai aproape de spital, astfel încît să nu-mi fie greu să merg cu maşina la serviciu. Spune că ar trebui să iau o locuință mai mică, de vreme ce Ty nu mai este şi tu ai să pleci la şcoală şi o să rămîn doar eu. Mai vrea şi ca eu să-mi l.m o altă slujbă care a rămas liberă la terapie intensivă neona- i.ilă - să lucrez cu bebeluşi în loc să am de-a face cu oameni t .»re mor în mîinile mele la chirurgie.**

LI **Sună ca şi cum Gayle s-a gîndit la toate, spun şi mă aşez pe marginea patului lui Ty.**

Mama bagă mîna în buzunar după o batistă de hîrtie boțită. Işi suflă nasul şi se duce înapoi la cutie, de unde scoate o mănuşă veche de prinzător, din vremea cînd Ty era în Liga de Juniori.

LII **Unde stătea asta? mă întreabă în şoaptă.**

Ochii ei țîşnesc peste tot în cameră.

LIII **Nu-mi amintesc.**

LIV **Colțul de sus din dreapta al raftului, răspund automat.**

Ea încuviințează din cap.

LV **Aşa e. Desigur. întotdeauna ai avut o memorie perfectă. O memorie fotografică.**

Nu schițează nicio mişcare să pună mănuşa la locul ei. Stă acolo, ținînd-o în mîini, trecîndu-şi degetele de-a lungul suprafeței sale netede.

LVI **M-am oferit să antrenez echipa de T-ball[21] în acel an, îți aminteşti?**

îmi amintesc.

LVII **Mi-am luat o carte numită *Coaching Tee Ball: The Baffled Parents Guide*[22]. Nu ştiam nimic despre baseball.**

LVIII **Ai învățat.**

LIX **Ty s-a simțit umilit să mă vadă stînd acolo în fața tuturor cu cartea asta.**

LX I-

a trecut. <1

Ea priveşte lung mănuşa. i

LXI

Am încercat, spune după un minut. j

LXII **Ştiu.**

LXIII **Nu, vreau să spun că am încercat să fac ce a spus Gayli\ Am încercat să le dau jos pe toate, să le pun bine. Ba chiar m-am gîndit să-i sun prietenii şi să-i întreb dacă nu ar vrea o parte din lucruri. însă... Inspiră tremurat: Nu pot. Nu pot să-i dau drumul.**

începe să plîngă de-a binelea acum, cu suspine mari şi ră

---

[21] T-ball (sau tee-ball) este o versiune simplificată a baseballului, adresată copiilor între 4 şi 6 ani, pentru a-i ajuta să-şi dezvolte abilități sportive. La T-ball, mingea nu mai este lansată de un aruncător, ci este aşezată pe un suport, fiind astfel mai simplu de lovit.

[22] **Antrenor de tee-ball: ghidul părinților nedumeriți.**

suflarea întretăiată. Sar să o iau în brațe.

LXIV **Nu pot, plînge ea cu fața lipită de umărul meu. Nu pot...**

Gaura din piept mi se deschide şi mă agăț de mama dc parcă durerea ar trece de la una la alta, înainte şi înapoi, pînă ce o simt moale în brațele mele.

O conduc să se aşeze pe pat.

LXV **Am veşti importante, îi spun cu blîndețe. Veşti bune.**

Căci ne-ar prinde bine amîndurora acum nişte veşti bune.

Ea se uită la mine, zăpăcită, cu fața plină cu dîre de lacrimi.

LXVI **Ce anume?**

LXVII **Am intrat la MIT.**

Fața i se deschide aidoma unei flori la soare. Se desprinde din îmbrățişare şi mă priveşte lung, preț de mai multe momente, fară să vorbească, ci doar uitîndu-se la mine cu o expresie care spune că poate există un Dumnezeu, la urma urmelor. Care i-a răspuns rugăciunilor.

LXVIII **Mă bucur, spune în şoaptă atunci cînd îşi recapătă puterea de a vorbi. Sunt aşa de bucuroasă, Lexie!**

încerc să zîmbesc.

LXIX **Şi eu.**

LXX **Acum poți să te duci, spune ea pe un ton intens.**

LXXI **Pot să mă duc? Nu înțeleg.**

Mă ia de umeri şi mă scutură uşor.

LXXII **Poți să-ți construieşti o viață pentru tine. Asta e ceea ce v reau, ca tu să pleci din acest loc. Vreau să te duci în Massachu- »clts şi să nu mai priveşti niciodată înapoi.**

O zice ca şi cum am fi ultimii oameni la rînd pentru barca de salvare a unui vapor care se scufundă, spunîndu-mi să o părăsesc.

Spunîndu-mi să o las să se înece.

LXXIII **Nu trebuie să fie aşa, răspund cu glas răguşit. Şi tu**

poți să-ți construiești o viață nouă pentru tine.

îmi dă drumul şi se întoarce.

LXXIV **Ba nu. Viața mea s-a terminat.**

Sunt şocată să o aud spunînd-o aşa. înainte, mereu era optimistă. Chiar şi cînd tata a plecat, după ce a trecut peste şocul inițial, a continuat să spună: „îşi va veni în fire. Se va întoarce. Ne vom descurca aşa cum vom putea mai bine pînă atunci. Nu e sfîrşitul lumii." Chiar dacă în mod clar era. Sfîrşitul lumii noastre, oricum.

Iar acum îmi spune să viața ei s-a terminat.

LXXV **Mamă...**

Nici măcar nu ştiu de unde să încep.

Ea nu se mai uită la mine; priveşte lung la oglinda cu bilețelul Post-it şi la cuvintele *tare pustiit.*

LXXVI **N-ai murit, îi spun, cu vocea mai ascuțită decît intenționam. Eşti în viață. Este greu acum, dar... te vei vindeca. încă poți să fii fericită, într-o bună zi.**

Ea se duce la raftul cu cărți şi pune mănuşa la locul ei.

LXXVII **Nu, scumpo, zice cu glasul ei oficial de părinte, ca şi cînd aş avea din nou zece ani şi ea mi-ar comunica nişte adevăruri despre viață. Nu voi fi niciodată fericită. Cum aş putea, cînd el nu e aici? Cînd l-am dezamăgit? Nu. Nu. Nu mă voi vindeca de asta. Viața mea s-a terminat, spune. Dacă tu nu ai fi aici, aş...**

Lasă fraza neterminată.

LXXVIII **Dacă nu aş fi aici, tu ce ai face?**

Clatină din cap.

LXXIX **Nimic, răspunde, şi încearcă să-mi ofere un zîmbet liniştitor. Nu-ți face griji în privința mea, Lexie. Voi fi bine. Nu f voi fi fericită - nu pot să fiu -, dar voi fi bine.**

Privesc în tăcere cum continuă să despacheteze lucrurile din cutie, ajutînd-o să găsească locul fiecărui obiect, dacă ea nu şi I

aminteşte. A mai rămas un singur lucru de care să se ocupe: co lajul de fotografii pe care Ty l-a făcut în zilele de dinaintea morții ! sale, cel cu pozele prietenilor şi ale familiei.

Colajul nu are un loc anume. După înmormîntare, cineva l-a vîrît după uşa de la dormitorul lui şi de atunci a stat acolo.

Mama îl pune pe pat şi se uită la el.

LXXX **Nu ştiu ce să fac cu ăsta. Aş putea să scot fotografiile şl să le trimit oamenilor care apar în ele, însă nu-mi pot aminti numele lor. Nu-i aşa că e caraghios? Sincer, nu ştiu cine sunt cei mai mulți dintre oamenii ăştia. Arată spre o fotografie de pe una dintre margini: Mi-i amintesc pe Damian şi pe Patrick. Cel trei *amigos,* aşa obişnuiam să le spun. Şi mi-i amintesc pe băieții cu care se juca în şcoala primară. însă prietenii lui de-acum... I Eram la şcoala de asistente pe-atunci. Nu le-am dat prea multă atenție, aşa cum ar fi trebuit. Nu-i cunosc. Ce fel de mamă sunt, dacă nu i-am cunoscut prietenii?**

LXXXI **E-n regulă, mamă.**

Clatină din cap. Stăm cîteva minute uitîndu-ne la fotografii, într-una este înfățişată mama, care îi face baie lui Ty pe vremea cînd era bebeluş, ceea ce pare ciudat, ca el să fi vrut ca oamenii să vadă acea fotografie, dar mama este foarte frumoasă în ea. Are bigudiuri şi e îmbrăcată cu o cămaşă cadrilată, cu mînecile suflecate, susținîndu-i căpşorul lui Ty cu o mînă, cu cealaltă »cînd cu o cîrpă peste el. Se uită în obiectiv cu un zîmbet un |il< forțat, mîhnită să fi fost surprinsă atît de nepregătită, dar «rulă incredibil de tînără şi de înfloritoare şi, în acelaşi timp, maternă şi dulce. Pare o persoană diferită de femeia care stă al ăl uri de mine acum.

Intr-un alt colț recunosc fotografia pe care ne-a facut-o mama mic şi lui Ty în seara balului, eu în rochia verde, Ty în smo- i liing şi cu fruntea acoperită de machiajul fără cusur. El voia ca oamenii să

vadă şi asta. Noi împreună. Braţul lui în jurul meu. Asta e ceva. Nu este o explicație sau un rămas-bun, ci e ceva.

Şi, brusc, îmi pică fisa: fotografiile lipsă. Ăsta este locul unde Ty trebuie să fi pus fotografiile lipsă.

Cercetez colajul din nou, dar nu este nicio fotografie cu Ty şi tata la vînătoare. Nicio fotografie de la absolvirea tatei. Absolut nicio fotografie cu tata.

Ca şi cînd ar putea să-mi citească gîndurile, mama arată spre locul gol din colaj, singurul loc gol, care pare lăsat gol intenționat. I, am observat la înmormîntare, dar nu m-am gîndit prea mult la asta. Acum, totuşi, mama se uită la el cu o expresie tristă.

LXXXII **Aici ar fi trebuit să fie tatăl vostru, murmură ea. A fost i rud din partea lui Ty să-l lase pe dinafară.**

Crud **nu este un cuvînt pe care l-aş folosi vreodată pentru a-l descrie pe Ty.**

LXXXIII **Tata probabil că nici n-a remarcat, îi spun.**

LXXXIV **A remarcat. Mama atinge sticla cu degetul. L-am urmărit cu privirea în acea zi, cum se ținea în fundul bisericii, departe de noi, deoarece voia să stea lîngă... Strînge din buze, apoi continuă: Dar aproape de sfîrşit, cînd mulțimea s-a rărit, a venit şi s-a uitat la asta. A trecut de la o fotografie la alta, privind. Şi nu s-a găsit acolo nicăieri.**

LXXXV **Poate că tata nu merită să fie acolo, argumentez eu.**

Mama oftează.

LXXXVI **Poate că nu. Dar ar fi trebuit să-i vezi chipul atunci cînd şi-a dat seama că nu era inclus. Arăta aşa de rănit, cum nu l-ani văzut niciodată. Apoi doar şi-a vîrît mîinile în buzunare şi s-.i îndepărtat. A fost crud. Nu m-am gîndit că Ty avea genul ăla de răzbunare în el.**

LXXXVII **Ty era furios, i-am spus. Avea tot dreptul să...**

Mama a ridicat mîna să mă oprească.

LXXXVIII **Ştiu. Mi-aş dori numai ca el să nu fi încheiat**

lucrurile în felul ăsta.

îmi mestec buza de jos, gîndindu-mă. Mă uit din nou la colaj şi atunci observ că drept în mijloc, într-un loc important chiar, există o fotografie a lui Ashley Davenport. Nu fotografia de la bal cu Ty şi Ashley, ci un instantaneu în alb şi negru, făcut de cineva care, în mod evident, încerca să fie artist cu aparatul foto. Le arată pe Ashley şi alte două majorete în ceea ce trebuie să fi fost secundele de imediat după ce echipa de baschet marcase un coş, îmbrăcate în uniformele lor, zîmbind şi sărind pentru mulțimea din fundal, cu ochii strălucitori, atît de pline de acțiune chiar şi în fotografie, încît aproape că le aud strigătele.

Mama vede la ce mă uit.

LXXXIX **Sunt tare drăguțe, nu? zice ea. Adolescentele sunt în culmea drăgălăşeniei, asemenea florilor în timp ce se deschid.**

îmi înalț capul spre ea.

XC **Şi eu? Sunt o floare?**

Ea îmi oferă o tentativă de zîmbet.

XCI **Tu eşti o floare.**

XCII **Ai cunoscut-o pe fata asta? o întreb, bătînd uşor în sticlă deasupra fotografiei cu majoretele.**

XCIII **Era prietena lui Tyler, răspunde mama. Ashley. A adus-o acasă la cină o dată.**

Rămîn cu gura deschisă.

XCIV **A adus-o? Eu unde eram?**

XCV **La un concurs al Clubului de Mate, dacă nu mă înşel. (iftează, amintindu-şi. Aveam friptură făcută la** *slow cooker. A* **.idus 0 plăcintă cu mere făcută de ea. Era minunată, pe dinăun- Iru şi pe dinafară, fata aceea. O fată bună. Dulce. Exact genul potrivit de fată cu care să fie Tyler.**

îşi mută privirea.

XCVI **Ştii de ce s-au despărțit? o întreb blînd.**

Ea clatină din cap.

XCVII **Nu mi-a spus.**

XCVIII **Am crezut că ea l-a părăsit, dar...**

Privirea mi se întoarce la fotografie.

XCIX **Bănuiesc că nu era prea supărat pe ea dacă i-a pus fotografia aici.**

C **Nu ştiu dacă ai putea fi supărat cu adevărat pe o fată ca asta, spune mama cu nostalgie.**

Uau! gîndesc eu. îşi imagina nepoţei şi tot tacîmul, se pare.

Mama ţuguie buzele ca şi cînd toată această discuţie despre perspectivele romantice pierdute ale lui Ty ar fi dureroase pentru ea. Ia colajul şi îl mută după uşă, apoi mai aruncă o ultimă privire spre camera lui Ty. Oftează, scoate o batistă de hîrtie din buzunar şi îşi suflă nasul.

CI **Vino! mă îndeamnă. Am terminat aici.**

Stinge lumina.

5 martie

Nu ştiu de ce, poate pentru că îmi place să mă torturez singură, dar continui să mă întorc la prima zi în care eu şi Steven eram oficial împreună. Nu la librărie sau la întîlnire sau la sărutul de după, cu toate că mă gîndesc destul de des la lucrurile astea, propriul meu playlist al amintirilor care este pus întruna pe repeat, ci la o conversaţie pe care am avut-o ulterior despre Steven. Cu Ty.

După ce Steven m-a lăsat acasă, am plutit în al nouălea cer, debordînd de tot ce se întîmplase în ultimele cîteva ore. Mama era la serviciu, aşa că nu puteam să am o discuţie ca între fete cu ea despre asta. L-am găsit pe

fratele meu la subsol, jucînd bowling pe Wii.

CII Pe unde ai umblat toată ziua? m-a întrebat cînd m-a văzut coborînd scările, legănîndu-şi braţul spre spate în timp ce a aruncat bila virtuală spre şanţ, şi a scos un geamăt.

CIII Prin oraş. Am văzut un film la SouthPointe, i-am răspuns. Uau, nici măcar la bowling virtual nu eşti bun!

CIV Taci din gură! a exclamat Ty vesel şi a resetat Wii, astfel încît să putem juca amîndoi. Cine pierde plăteşte pentru cîştigător la McDonald' s.

Apoi a continuat să mă bată la bowling.

CV Cum a fost filmul? a întrebat după o vreme.

CVI OK. Prea multe efecte speciale, slăbuţ în privinţa intrigii, i am răspuns.

Intenţionam să o las baltă, dar voiam să-i spun. Voiam să împărtăşesc o parte din această monumentală zi din viaţa mea. Aşa că i-am spus:

CVII Am ieşit cu Steven.

Ochii lui Ty nu au părăsit ecranul.

CVIII Tipul de la clubul tău de mate sau ce-o fi ăla?

CIX Steven Blake. Da.

CX Cum îi spuneai? Adică porecla lui de tocilar?

CXI O! am exclamat, rîzînd pentru că el îşi amintea.

în şcoala generală aveam cu toţii porecle: a mea era Luthor, după Lex Luthor din Superman

- cel mai bun geniu infractor din lume. A lui Eleanor era Roosevelt, pe care ea o detesta şi încerca să o schimbe în Rigby, după cîntecul formaţiei Beatles, dar niciodată n-a reuşit. A lui Beaker a fost, de fapt, singura care a rezistat şi după clasa a opta. Iar a lui Steven era...

CXII Hawking, i-am spus lui Ty.

CXIII După tipul cu stelele.

CXIV După astrofizicianul şi cosmologul celebru în întreaga lume, ceea ce înseamnă că el studiază originile şi structura universului.

Pfff! Auzi la el, tipul cu stelele.

CXV Da!

Ty a dat un strike perfect. începeam să bănuiesc că voia neapărat să-i fac cinste la McDonald's.

CXVI Aşadar, ai avut o întîlnire. Cum aşa?

CXVII Nu trebuia să fie o întîlnire, dar a sfîrşit prin a fi. A fost bine. Foarte bine, de fapt. Mi-am luat controlerul şi imediat am ratat o bilă. Rahat!

CXVIII Sunt de acord cu tipul ăsta, Hawking, a zis Ty, în timp ce eu am reuşit în mod lamentabil să dărîm cîteva popice la următoarea bilă. Desigur, dacă îţi frînge inima, va trebui să-l bat. E de datoria unui frate, să ştii.

— Mulţumesc! i-am spus zîmbind şi am dat aprobator din cap, apoi n-am mai spus nimic referitor la Steven în acea seară.

Am jucat bowling şi am pierdut. Probabil am mers la McDo nald's, dar bănuiesc că am

blocat partea aceea.

Aceea a fost ultima dată cînd am fost de acord să joc Wii cu fratele meu.

A fost, de asemenea, ultima dată cînd am purtat ceva asemănător unei conversaţii „reale" despre vieţile noastre personale. Cînd a spus că e de acord cu Steven.

îmi doresc să-i fi spus mai mult. Aş fi putut să vorbesc despre Steven - deşi nu despre sărut, deoarece niciun frate nu vrea să audă despre giugiulelile surorii sale. Aş fi putut să-i spun despre cît de curajos a fost Steven să mă invite în mod direct, uite-aşa, cît de manierat s-a purtat tot restul timpului şi cum, în pofida temerilor mele modern-feministe, mi-a cam plăcut asta. Aş fi putut să-i spun despre margareta din hîrtie sau despre lucrurile care îmi plăceau la Steven: felul în care mă făcea să rîd, cum mă molipsea cu entuziasmul lui, cu uimirea lui, şi cum mă făcea să mă simt că sunt drăguţă atunci cînd nimeni nu mă mai făcuse să mă simt vreodată aşa, ceea ce n-ar fi trebuit să fie atît de important, dar era.

Aş fi putut să-i împărtăşesc asta lui Ty. Dacă aş fi făcut-o, poate că s-ar fi simţit în largul lui să procedeze la fel. Poate că m-ar fi lăsat să pătrund în viaţa lui, în acea zi cu ninsoare cînd am vorbit despre Ashley şi despre despărţire, în loc să fi insistat că nu era nimic, că nu se întîmplase nimic, că totul era bine. Poate că mi-ar fi dat detaliile de care am acum nevoie ca să înţeleg ce n-a mers între ei, faptele care m-ar ajuta să-mi dau

seama ce să fac cu această scrisoare.

Căci ştiam că nu o ura pe Ashley. Se prea poate ca ea să-i fi frînt inima, dar tot i-a pus fotografia în colaj.

Ceea ce însemna că încă o considera prietenă.

ÎS

JOI PRODUC O OARECARE CONFUZIE generală printre respectivii noştri prieteni invitînd-o pe Sadie să ia prînzul cu inine. Aleg o masă pentru noi în cantină, unde pot să stau cu ochii pe Ashley Davenport. Scrisoarea este vîrîtă sub marginea tăvii mele, unde mîncarea stă neatinsă. Sunt prea ocupată ca să mănînc. O urmăresc cu privirea pe fata asta care a fost atît de importantă pentru fratele meu, încît i-a scris o scrisoare înainte să moară. Plănuiesc să fac o mutare.

Sunt recunoscătoare pentru că elevii din clasa a douăsprezecea şi cei dintr-a zecea, din pură coincidență, au aceeaşi pauză de masă. Pînă acum am aflat mult mai multe despre Ashley în cantină decît am aflat în sala de sport. Ca de pildă: ea salută cu o fluturare din mînă aproape pe oricine care trece, în timp ce respectiva persoană îşi croieşte drum spre coadă (este prietenoasă), iar aceasta flutură şi ea din mînă drept răspuns (este populară). Alege bucățelele de morcov din salată (încearcă să slăbească?), pe care le scoate cu mîna şi le rontăie (mănîncă urît?), şi rîde mult (are o dantură frumoasă). Pare o fată de treabă. O fată minunată, aşa cum a zis mama mea. Pe dinăuntru şi pe dinafară.

La masa mea obişnuită, Masa Tocilarilor, aşa cum îi spunem

noi, Beaker îmi prinde privirea. Continuă să se uite cu îngrijorare de la mine la Sadie şi înapoi, ca şi cînd nu îi vine să creadă această schimbare de situație: eu şi hoața din magazine Ce naiba se întîmplă? S-ar putea să fie forțată să pună în scenă un gen de intervenție. Lîngă ea, El îmi aruncă o privire şi îmi zîmbeşte, ceea ce nu ştiu cum să interpretez. Nu ştiu ce să înțeleg din faptul că îmi zîmbeşte. Poate că acum îi este mai uşor să mă placă de la distanță?

Şi apoi, fireşte, este Steven. Citeşte, cu statura lui înaltă cuibărită ciudat în scaunul de metal de la cantină, ținînd capul plecat deasupra cărții. îşi împinge ochelarii în sus pe nas şi îşi trage buza de jos între dinți, ceva ce face cînd prin minte îi trec toate gîndurile alea profunde ale sale. îşi sprijină fruntea de pumn, apoi face nişte însemnări pe marginea paginii, îmi place că scrie în cărți.

III Hei, mă atenționează Sadie în şoaptă, la modul cel mai serios. Asta e şansa ta.

Ridic privirea spre Sadie.

CXIX Poftim?

Arată cu o mişcare smucită din cap în direcția lui Ashley. Mă întorc. într-adevăr, prietenele lui Ashley se ridică. îi aruncă un „Ne vedem la repetiții" şi „Te iubim", iar apoi duse sunt. Ashley rămîne aşezată, culegînd feliile de morcov singură. E ca şi cînd universul mi-ar da această oportunitate. Dacă aş crede în astfel de lucruri.

' Ashley vîră mîna în rucsacul de la picioarele ei şi scoate o carte: *Persuasiune* de Jane Austen.

Da. Ba mai citeşte şi literatură clasică. Fata asta e prea bună ca să fie adevărată.

A sosit timpul. Scot scrisoarea şi mă ridic. Deodată, inima începe să-mi bată ca o formație de alămuri. *Bum, bum, bum!*

— Poți s-o faci! mă îndeamnă Sadie în şoaptă.

Pot s-o fac. Pot să fac cei douăzeci de paşi pînă în partea opusă a cantinei şi să-i înmînez o scrisoare unei fete.

Pot să-i spun: *Bună! Ty a lăsat asta pentru tine. Aşa că... poftim!*

Şi apoi pot să i-o dau şi să mă răsucesc pe călcîie şi să plec. Astfel încît să nu-i văd chipul cînd o va citi.

Sau poate că nu o va citi aici, cu toți oamenii ăştia în jur. Poate se va duce la bibliotecă şi va găsi un colț liber îndărătul stivelor de cărți. Asta e ceea ce aş face eu. Sau poate că va aştepta să ajungă acasă.

Şi poate că ar trebui să fiu mai discretă. Suntem în mijlocul unei cantine aglomerate. Oamenii vor remarca. Oamenii vor asculta.

Aş putea să spun: *Bună! Pot să vorbesc cu tine?* **şi să o conduc în acel colț gol din bibliotecă şi să-i dau scrisoarea acolo.**

Dacă ar veni cu mine.

Dar oamenii ar observa şi asta, şi atunci şi-ar putea pune întrebări în această privință.

Aş putea să i-o trimit prin poştă.

Dar poate că atunci mama ei ar găsi prima scrisoarea şi ar citi-o, şi poate că sunt informații sensibile în ea. Ty ar fi putut să o expedieze prin poştă, dacă asta ar fi vrut. Poate că ar citi-o tatăl ei, şi poate că ea şi Ty au făcut sex şi el a scris despre asta şi i-ar strica relația cu tatăl ei pentru totdeauna.

Toate astea îmi trec prin minte şi mai multe, mai multe întrebări, mai multe nimicuri, mai multe variabile.

Sunt la zece paşi în direcția bună acum. Mai am zece paşi.

Cineva rosteşte numele lui Ashley. Ea îşi ridică privirea din carte, pe care o pune pe masă, şi zîmbeşte orbitor, un zîmbet fericit, încîntat. Sare în sus şi se aruncă în brațele unui tip.

Nu un tip oarecare. Grayson.

Unul dintre prietenii fratelui meu.

— Tocmai mă gîndeam la tine, îi spune Ashley.

Apoi se sărută. Nu un sărut lung, nimic pasionat sau bătător la ochi sau franțuzesc, ci un sărut scurt care spune: *Suntem împreună. Ne sărutăm tot timpul şi nu e cine ştie ce chestie.*

M-am oprit din mers. Stau în picioare la cinci paşi, pri- vindu-i

cum se sărută. Se desprind unul de altul şi Grayson zice ceva ce nu înțeleg, cu o voce joasă, răsunătoare, apoi aruncă o privire peste umărul lui Ashley drept spre mine.

E clar că mă recunoaşte. Expresia îi devine crispată, o parte milă şi o parte nu ştiu ce, ca şi cînd vederea mea îi aduce un gust neplăcut în gură. Aceeaşi expresie de pe chipul lui ca atunci cînd el şi Creastă au adus cutia aia la noi acasă la trei zile după ce fratele meu a murit, cînd şcoala a adunat toate dovezile rămase de pe urma lui Tyler James Riggs şi ei le-au livrat la uşa noastră din față.

I-au scos numele din registrul matricol. Ba chiar l-au înlăturat şi din dosarele şcolii, ca şi cum ar fi putut să-i şteargă existența în totalitate.

Aş paria mulți bani că nu au făcut genul ăsta de lucruri cu Hailey McKennett, care a pierdut lupta cu fibroza chistică acum doi ani, sau cu Sammie Sullivan, care a murit de complicații ale unei pneumonii, sau cu Jacob Wright, care a murit vara trecută într-un accident de maşină, atunci cînd conducea beat către casă de la o petrecere de pe malul lacului Branched Oak. Jacob are un copac plantat în fața şcolii, o placă pe sub care trec în fiecare zi, pe care scrie ne va fi dor de tine, j! Sammie a avut parte de un moment de reculegere şi de o pagină întreagă în anuarul şcolii dedicat memoriei sale. La ceremonia de absolvire, au citit numele lui Hailey.

Dar lui Ty i-au golit imediat dulapul şi i-au livrat lucrurile cu promptitudine mamei, înainte să apucăm măcar să-l îngropăm.

Deoarece a fost sinucidere.

Deoarece nu vor să pară că sunt de acord cu asta.

Ashley observă expresia lui Grayson şi se întoarce să vadă la ce se uită el. Mă vede stînd acolo încremenită. Deodată, o multitudine de emoții îi străbat chipul: confuzie, milă, jenă pentru că l-a sărutat pe Grayson şi, o, da, iată-l, un sentiment cu care sunt familiarizată zilele astea, ridicîndu-se în ochii ei albaştri.

Vinovăție.

Recunosc vinovăția atunci cînd o văd.

Fac o întoarcere rapidă la 180 de grade. îmi las tava pe masă şi trec bățoasă pe lîngă Sadie şi expresia ei întrebătoare, trec pe lîngă prietenii mei, care se uită şi ei la mine, şi ies din cantină. Mă duc la dulapul meu, pun scrisoarea la locul ei în caietul de pe raftul de sus şi trîntesc uşa.

Sunt furioasă, după cum se vede.

Imaginea chipului mamei îmi apare în minte, în momentul cînd a luat cutia de la Grayson după ce el a sunat la uşă, felul în care a încercat să-i zîmbească, să-i mulțumească, înainte să o aducă pe masa din bucătărie şi să o deschidă şi să înceapă să plîngă iar, scoțînd încălțările de sport ale lui Ty şi deodorantul şi mica oglinjoară magnetică în care zîmbea zilnic.

Ticăloşi. Toți. Nişte ticăloşi.

Şi Ashley se săruta cu Grayson, ticălosul de prieten al fratelui meu. Tipul ăla (dacă nasul uşor coroiat este un indiciu) căruia Ty i-a tras un pumn în ziua cînd a fost suspendat de la şcoală.

Din cauza lui Ashley. I-a tras un pumn din cauza lui Ashley.

Trebuie să iau în calcul posibilitatea ca Ashley Davenporl, acea fată minunată, pe dinăuntru şi pe dinafară, genul potrivii de fată, să fie cea mai ticăloasă dintre ei toți.

— Mai există distrugătorul de documente din biroul tatei? o întreb pe mama cînd ajung acasă.

Ea se încruntă.

CXX **Da. De ce?**

CXXI **Am o cerere pentru un card de credit în poştă, îi explk calm. Aş fi aruncat-o pur şi simplu, dar apoi mi-am amintit că tu şi tata întotdeauna distrugeați astfel de chestii.**

Devine din ce în ce mai uşor s-o mint pe mama.

CXXII **A! exclamă ea. Da, pare o idee bună.**

încă cuprinsă de furia rece de care n-am reuşit să mă descotorosesc de la şcoală, mă îndrept pe coridor spre fostul birou al tatei. Uşa stă de obicei închisă, ca şi cînd mama nu ar putea suporta să vadă absența lui. Cînd locuia cu noi, ținea uşa deschisă, astfel încît să ne prindă cînd treceam pe acolo. „Hei, Gogoşică!" spunea întotdeauna cînd mă zărea. Şi eu mă opream în cadrul uşii preț de cîteva minute „sporovăind cu babacul", aşa cum îi spunea el, povestindu-i despre ziua mea de la şcoală sau despre ce carte citeam sau despre rădăcina pătrată a unui număr, pe care o memorasem.

Nu mă opresc să privesc în jur cînd intru în birou. Mă duc direct la distrugătorul de documente. îl pornesc.

Scot scrisoarea din geantă.

Vreau să o distrug. Vreau ca toată mizeria asta să se termine, treaba neterminată a lui Ty, prezența lui, reală sau nu, zăbovind în casa asta, problema lui, nu a mea. Vreau să mă duc la facultate şi să las în urmă această parte din viața mea. Să o iau de la capăt. Să fiu altcineva în afară de fata-al-cărei-frate-a-murit. Mi-am cîştigat acest drept, îmi spun.

Nu vreau să mă mai gîndesc la Ty.

Trec un deget pe sub marginea plicului care se curbează,

(leiul de acolo nefiind lipit. L-am manevrat prea mult şi hîrtia prezintă urme de uzură.

Ar fi foarte uşor să îl deschid şi să aflu totul.

Vreau să ştiu care este explicația lui. în cuvintele sale, vreau să-mi spună de ce.

Prind un damf al coloniei fratelui meu.

CXXIII **Ce? Vrei să i-o dau ei? întreb.**

Nu primesc niciun răspuns.

Apoi îi pun întrebarea care a fost în mintea mea în tot acest li mp. Cu toate că el, probabil, nici nu este aici.

CXXIV **De ce ea? De ce Ashley? De ce i-ai scrie ei o scrisoare şi [redacted]mie? Mie nu aveai nimic să-mi spui?**

Niciun răspuns. Dar tăcerea lasă senzația unui răspuns.

înghit.

Mă gîndesc la mesaj.

CXXV **Refuz să mă simt vinovată pentru ceva ce ai făcut tu, bîigui, dar nu vorbesc serios.**

Chiar mă simt vinovată.

în fiecare zi.

Opresc distrugătorul.

CXXVI **Am intrat la MIT, şoptesc încăperii goale.**

Ar fi fost mîndru de mine, dacă ar fi fost în viață. Ar fi ştiut cît de mult înseamnă asta.

19

VINERI. SUNT DEJA IRITATĂ LA CULME atunci cînd ajung la şcoală. Nu am ars scrisoarea, nu am distrus-o şi nici nu am aruncat-o, toate lucrurile care am fost tentată să le fac, astfel încît să nu mai fiu implicată în această poveste cu Ashley/Ty/Grayson. O am cu mine, încă vîrîtă între paginile caietului. Nu pot să o las acasă, astfel încît cineva - inserează aici: mama - să dea peste ea. Nu pot să las pe nimeni altcineva s-o găsească. într-un fel, îmi aparține.

Mi-e foame. Mă duc spre automatul din colț şi pescuiesc un dolar mototolit. Am sărit peste micul dejun (adică, mama nu s-a trezit să-l pregătească şi n-am avut energia să-mi torn un castron de cereale). Introduc dolarul. Automatul îl scuipă. îl introduc din nou. îl scuipă.

E mai rău decît Lămîia.

— Haide! îl implor. Necesit subzistență.

Nu că ar fi ceva bun de mîncat în automat. Fructe uscate. Batoane din fulgi de ovăz cu fructe şi miere. Covrigei din cereale integrale. Chipsuri organice fără gluten, din alge. Aici suntem în Nebraska, pentru numele lui Dumnezeu, țara cărnii, cartofilor, porumbului, porumbului şi porumbului drept cele cinci grupe de alimente de bază.

Deodată, mă copleşeşte o amintire cu Ty stînd exact în acest loc, izbind în exact acest automat pînă ce o pungă de caise uscate a căzut în fantă. A ridicat-o. S-a încruntat.

— Nu-mi pasă de ce spune Prima Doamnă, s-a plîns el, destul de tare încît oamenii din jurul nostru au început să dea din cap aprobator. Asta nu-i un Pop-Tart[23]. Am nevoie de mîncare nesănătoasă, frate. Cum ar putea să supraviețuiască un băiat în creştere doar cu alimentele astea sănătoase? Am dreptate?

Avea dreptate.

Mi se strînge gîtlejul. Mi-e dor de el mi-e dor de el mi-e dor de el. Gaura din pieptul meu explodează. Nu pot să respir nu pot să respir. în spatele meu sunt oameni care aşteaptă să aibă acces la automat, aşa că nu am timp să las gaura să treacă de la sine. Mă împleticesc într-o parte şi-mi oblig picioarele să se mişte, pe coridor, spre toaletă, unde aproape că alerg la ultima cabină şi mă aşez pe capacul toaletei, îmi culc capul pe genunchi şi gîfîi şi gîfîi şi mă gîndesc că poate drogul ăla pe care Dave mi l-a sugerat nu e o idee rea, la urma urmelor.

Nu mă descurc bine aici. Clar.

Cînd gaura se umple din nou, mă doare tot corpul, ca şi cînd nu aş mai simți efectele drogării. Trag apa la toaletă de parcă aş fi fost acolo cu un motiv bine întemeiat. Ies, îmi dau ochelarii jos şi mă stropesc cu nişte apă pe față. Fetele din stînga şi din dreapta mea nu spun nimic; îşi văd în continuare de ale lor, spălîndu-şi meticulos mîinile.

Mă aplec şi mă privesc lung în oglindă. Sub ochi am cearcăne

[23] Marcă americană de desert.

întunecate, iar buzele îmi sunt crăpate şi decolorate. Lovesc cu putere un cîrlionț ud care mi s-a lipit de frunte, dar el doar se lipeşte într-un alt loc. Albul ochilor mei arată ca nişte hărți rutiere, cu vinişoare, cu marginea interioară a pleoapelor roşie şi umflată, de parcă aş fi plîns, cu toate că n-am plîns.

Arăt ca o epavă./

Toată treaba asta m-a deformat, gîndesc. Sunt ca o scîndură lăsată afară în ploaie şi îmi este imposibil să redevin vreodată dreaptă şi nevătămată. Asta sunt acum.

Fata al cărei frate a murit.

în plus, există chestia asta amuzantă că îmi pierd mințile. Sunt aici, la şcoală, luînd-o razna din pricina unei scrisori stupide pe care dragul meu frate a scris-o pentru fosta lui - de ce, mai exact?

Deoarece o parte din mine crede că Ty e încă prin preajmă. Deoarece cred că poate faptul că sertarul era deschis în acea seară şi că scrisoarea aia era în sertarul ăla înseamnă că el vrea ca eu să o livrez. Deoarece, indiferent cît de logic aş încerca să gîndesc, o parte din mine vrea să creadă că îi văd afurisita de fantomă.

Asta, din cine ştie ce motiv, mă face să rîd. Sunetul este ascuțit şi reverberează din pereții compacți şi faianțați ai băii.

Hilar.

Una din fetele de lîngă mine se cară naibii de acolo - pur şi simplu țîşneşte spre uşă. Dar cealaltă fată mă aşteaptă să-mi vin în fire. îmi întinde un prosop din hîrtie să-mi usuc fața. Şi cînd îmi pun ochelarii la loc, îmi dau seama că e Ashley Davenport.

Minunat!

— Bună! mă salută ea. Am văzut că ai venit aici şi am vrut să vorbesc cu tine, aşa că...

Aşa că a fost martora micii mele căderi nervoase. Chiar şi mai minunat.

E îmbrăcată cu un cardigan roz peste un top alb cu paiete, luciul de buze argintiu îi străluceşte pe buzele arcuite şi un colier în formă

de inimă i se odihneşte în scobitura gîtului. E frumoasă. Ceea ce mă frapează cel mai mult la ea este faptul că arată... *sănătos* este cuvîntul care îmi vine în minte. Nu doar în picioarele ei atletice şi părul roşu strălucitor, în ochii luminoşi şi tenul ca de porțelan. E mai mult de-atît. Prezintă toate semnele unei persoane a cărei viață a rămas complet nevătămată. Pun pariu că părinții ei încă sunt împreună şi încă se țin de mînă şi se sărută. Pun pariu că se oferă voluntar pentru orice fel de acțiuni de caritate. Pun pariu că cele mai multe lacrimi pe care le-a vărsat în întreaga ei viață au fost atunci cînd a murit de bătrînețe cîinele ei din copilărie.

Ea nu-i ticăloasă, gîndesc. E o fată drăguță.

însă asta nu schimbă felul în care mă simt.

CXXVII **Nu există niciun lucru despre care să vreau să vorbesc, îi spun. Nu cu tine.**

Ea pune o mînă pe brațul meu. Blînd, dar insistent.

CXXVIII **Aşteaptă! Ştiu că m-ai văzut ieri cu Grayson la cantină. Păreai tulburată, aşa că m-am gîndit, poate ai crezut...**

CXXIX **Poate am crezut ce? o provoc. Că l-ai înşelat pe fratele meu?**

Face ochii mari.

CXXX **Dar nu l-am înşelat pe Ty! N-aş fi facut-o niciodată. El s-a despărțit de mine, nu invers. Nu l-aş fi înşelat niciodată pe Ty. Eu...**

CXXXI **Dar cum rămîne cu bătaia? Cînd Ty l-a lovit pe Grayson cu pumnul? De ce ar fi făcut asta?**

Ea îşi lasă capul în jos.

CXXXII **Eram... tristă după ce Ty a rupt-o cu mine. Nici măcar nu mi-a spus de ce. A venit doar la mine în acea dimineață şi a spus că lucrurile nu merg între noi. A spus că îi pare rău şi apoi a plecat. Am fost şocată. Credeam că noi eram... Am plîns. Eram supărată. Ceilalți au crezut că el a fost un ticălos. Şi a doua zi**

Grayson i-a spus ceva urît lui Ty despre asta şi...

CXXXIII **Ty l-a lovit, completez eu.**

Ea mă strînge de braț.

CXXXIV **Pe atunci nu eram atrasă de Grayson. Am început să ieşim cam acum o săptămînă. Jur.**

Nu ştiu ce să spun.

Buzele încep să-i tremure. O lacrimă străluceşte la coada ochiului ei.

Mi-aş dori să pot să plîng la fel de uşor.

CXXXV **Fratele tău a fost un tip nemaipomenit, continuă ea. Toți îl plăceau. S-au supărat pe el numai din cauza mea, dar ar fi trecut peste asta... Nu ştiu de ce el...**

Face o pauză, sigur că da, dar apoi se uită la mine ca şi cum aş avea de gînd să-i spun acum de ce a facut-o Ty, de ce cineva ca fratele meu, pe care toată lumea îl plăcea, care era drăguț şi amuzant şi popular, a crezut că existența lui era atît de îngrozitoare încît a ales să-i pună capăt.

Deoarece sunt sora lui. Ar trebui să cunosc motivele.

CXXXVI **Ar fi trebuit să-mi dau seama că el... N-am ştiut... îmi dă drumul la braț şi îşi strînge buzele, ca şi cum ar fi pe punctul de a plînge cu adevărat. îmi pare rău! Lex, îmi pare tare rău!**

CXXXVII **Trebuie să plec.**

Mă îndepărtez de Ashley, apoi împing uşa băii şi ies pe holul aglomerat şi zgomotos. Merg pe pilot automat spre dulapul meu. Mă reazem de el, privindu-i pe toți cum trec pe lîngă mine, gata să se îndrepte spre clase, pregătiți să-şi înceapă ziua.

îmi las capul pe spate pînă atinge metalul rece al dulapului şi închid ochii.

Nu ea i-a dat papucii. Nu l-a înşelat.

Nu e vina ei.

Nici măcar nu ştie de ce a rupt-o cu ea. Ceea ce-l face pe Ty si fie

ticălosul în acest scenariu.

Deschid brusc ochii. Trag fermoarul de la rucsac, scot caietul şi extrag scrisoarea. Nu-mi las timp de gîndire despre ce fac. Nu-mi croiesc un plan.

Pur şi simplu mă îndrept spre sala 121B.

Aştept în faţa uşii ca elevii să se strecoare în sală.

CXXXVIII **Bună, Lex! mă salută Damian, furişîndu-se spre mine. Scutură uşor din cap pentru a-şi da părul din ochi. Zîmbeşte.**

Se foieşte.

CXXXIX **Ce surpriză să te întîlnesc aici!**

CXL **Mda.**

CXLI **Ai terminat *Inima întunericului*?**

Dau din cap, absentă.

CXLII **Ah, oroarea!**

El rîde.

CXLIII **Oroarea. Aşadar, ce cauţi aici? Nu că m-aş plînge. Dar nu eşti puţin cam prea bătrînă pentru ora asta?**

CXLIV **Un comision, îi răspund. Fac un comision. Hei, ăăă, mă bucur că te văd, Damian, dar tu probabil că trebuie să... Gesticulez spre sala de clasă. Nu vreau să fiu răspunzătoare dacă ai să fii notat ca întîrziat.**

CXLV **Şi eu mă bucur să te văd, zice, arborînd din nou zîmbetul lui care arată dureros, apoi se duce să-şi ocupe locul.**

Ashley îşi face apariţia exact cînd sună clopoţelul. De data asta nu mă dă jos atunci cînd apare de după colţ. încetineşte cînd mă vede, brusc, nesigură. Apoi se opreşte.

CXLVI **Bună! mă salută ea.**

CXLVII **Bună! îi răspund. îmi pare rău pentru adineauri. Uneori sunt copleşită de... toate.**

îşi muşcă buza. Pe bună dreptate, pare înspăimîntată. Poate că

simte cumva ce urmează.

CXLVIII **M-am înşelat, mai devreme, îi spun repede, şi înainte să pot să-mi pierd curajul, scot scrisoarea din buzunarul interior al paltonului şi i-o întind.**

Plicul tremură între noi.

CXLIX **E pentru tine. De la Ty.**

Dacă e posibil ca fața ei să se facă şi mai albă, se face. Pînă şi buzele i se albesc. Nu întinde mîna după scrisoare.

CL **Ia-o! o îndemn, împingînd spre ea scrisoarea. El vrea... voia ca tu să o ai.**

O ia.

Mă simt mai uşoară din secunda în care plicul părăseşte mîna mea.

Ashley priveşte lung plicul, ochii ei urmărind literele dezordonate ale lui Ty care alcătuiesc numele ei.

CLI **N-am citit-o, mă simt obligată să o asigur. Nu ştiu ce scrie în ea, dar e pentru tine. Nu mai am nicio idee ce să spun şi oricum amîndouă am întîrziat la ore, aşa că doar şoptesc: îmi pare rău!**

Nu ştiu pentru ce mă scuz, pentru Ty sau pentru mine, dar mă îndepărtez.

Sper că e ceea ce trebuia să fac. îmi dă senzația că e ceea ce trebuia să fac. Probabil. Poate.

Dar cel puțin acum s-a terminat totul. Ce-i făcut e bun făcut.

9 martie

Părinții mei obişnuiau să ne spună povestea asta, iar şi iar, an după an, despre prima dată cînd l-am văzut pe Ty.

Potrivit legendei familiei, mă jucam în

parcul de lîngă casa mea cînd s-a întîmplat. Eram în leagăn şi bunica mă împingea, avînd grijă de mine în timp ce mama era la maternitate. Cînd părinţii şi-au făcut apariţia, traversînd încet iarba spre noi, bunica m-a ridicat din leagăn, m-a pus jos, m-a împins uşor şi a spus:

— Du-te! Fă cunoştinţă cu fratele tău.

Am fugit la părinţii mei.

Ei mă pregătiseră pentru asta, fireşte, cu luni înainte, vor- bindu-mi despre un nou frăţior şi ce soră mai mare bună aveam să fiu, pipăind pîntecele umflat al mamei, cîntîndu-i, citind cărţi despre cum trebuie să fim tăcuţi atunci cînd bebeluşul doarme şi cum trebuie să stăm jos să ţinem bebeluşul şi niciodată să nu-i vîrîm degetele în ochi. îmi arătaseră camera bebeluşului proaspăt zugrăvită şi mă mutaseră într-un „pat de fetiţă mare", astfel încît el să poată să ia pătuţul meu. Ba chiar îmi cumpăraseră un tricou pe care scria pe piept, cu litere argintii, sclipitoare: sora mai mare. *Eram îmbrăcată cu el în acea zi. Sau aşa mi-au spus.*

Eram cuprinsă de emoţie. Prea emoţionată, probabil.

Cînd am ajuns la ei, tata a îngenuncheat şi mi-a arătat bocceluţa înfăşurată în albastru din braţele lui: o persoană foarte mică, nemulţumită, cu o feţişoară rotundă, purpurie, cu pleoapele atît de umflate, încît era greu de spus ce culoare aveau ochii, şi un căpşor pe care se vedea doar un mic ciuf subţire de păr şaten.

Nu era cel mai arătos bebeluş fratele meu.

M-am uitat la el.

El s-a uitat la mine.

Apoi a început să privească încrucişat.

CLII *Nu e drăgălaş, este celebra replică pe care am rostit-o, fiind în mod clar dezamăgită. Am crezut că o să fie drăgălaş!*

Se pare că mereu am avut o problemă pentru că spun lucrurilor pe nume.

Dar apoi mi-am pus mîna pe creştetul bebeluşului, aproape lipsit de păr.

. — Salut, frate! am spus, în chip de prezentare.

CLIII *Tyler, m-a lămurit mama. Numele lui este Tyler.*

CLIV *Ty, am confirmat eu. Pot să-l ţin?*

M-am aşezat jos, cu picioarele încrucişate, chiar acolo, pe iarbă, iar tata mi l-a pus pe Ty în poală, cu grijă. M-am uitat la mama şi i-am zîmbit.

CLV *El este al meu, am anunţat. Bebeluşul meu. Al meu.*

Dap, aşa e povestea. La 2 minute după ce l-am cunoscut pe
frăţiorul meu, l-am revendicat ca fiind proprietatea mea personală. Se poate să nu fi fost drăgălaş, dar era fratele meu. Al meu.

îmi dau seama că aproape toţi au o poveste ca asta. Nu este unică. Am citit undeva că aproximativ 80% din americani au cel puţin un frate sau o soră. Există o formulă previzibilă pentru aceste poveşti: fraţii mai mari îi întîlnesc pe cei mai mici. Fraţii mai mari spun

ceva nostim (sau nepoliticos sau caraghios, dar întotdeauna nostim) şi toată lumea rîde, iar fraţii mai mari se obişnuiesc, în cele din urmă, cu ideea că el/ea nu mai este centrul universului. Există un motiv pentru care spunem aceste poveşti iar şi iar - deoarece ele ne definesc.

Prima dată cînd am fost soră.

Prima dată cînd am fost cu toţii împreună ca o familie.

Acum încerc să-mi amintesc acea zi mai mult decît ca pe o poveste pe care am auzit-o. Încerc să-mi amintesc vîntul adiind peste chipul meu în timp ce alerg peste cîmp. Inima îmi bate cu putere. Tata zîmbeşte în timp ce se lasă jos. Căldura dulce a căpşorului lui Ty sub degetele mele. Mirosul de talc pentru bebeluşi şi de trandafiri de grădină. Iarba care-mi înţeapă genunchii.

Dar nu ştiu dacă ceva din toate astea este real sau sunt doar o grămadă de detalii fericite pe care mi le imaginez pentru a umple golurile poveştii părinţilor mei, pe care au spus-o de atîtea ori, încît a început să dea impresia de amintire. Aveam 2 ani cînd s-a născut Ty.

Dar îmi amintesc asta:

Plîngea. Cred că plîngea în fiecare noapte, pe bune, dar îmi amintesc această noapte anume. M-am trezit auzindu-l plîngînd, un plînset slab care umplea casa. Am coborît din pat şi am mers în şosete în camera lui, apoi m-am căţărat peste grilajul pătuţului şi m-am

întins alături de el.

S-a oprit din plîns ca să se uite la mine.

Am tras păturica peste el. O dăduse deoparte cu picioarele, li era frig.

CLVI *Nu-ţifie teamă, i-am spus. Voi avea grijă de tine.*

Nu ştiu cît timp am rămas aşa, uitîndu-ne unul la altul.

Apoi a venit tata, zîmbindu-ne amîndurora, cuprinzăndu-mi
ceafa în palma făcută căuş, şi a spus:

CLVII *Ei bine, ia te uită, amîndoi liniştiţi şi tihniţi. L-ai calmat imediat. Bravo, Gogoşică! Bună treabă!*

Şi *îmi amintesc că m-am simţit mîndră. Îndreptasem lucrurile atunci cînd acestea erau greşite.*

20

LUNI, SADIE ÎŞI FACE APARIŢIA LA UŞA MEA din spate, înainte de şcoală. Exact ca atunci cînd aveam opt ani şi obişnuia să stea pe trepte şi să ciocănească la uşa glisantă, adică O *lăsaţi pe Lexie să iasă afară?,* pînă ce mama o auzea şi o lăsa să intre.

CLVIII **Lex! mă strigă mama de pe hol. Ai un musafir. Vin alergînd.**

CLIX **Gîndeşte-te repede. Sadie îmi aruncă o prăjitură Pop-Tart cu cireşe, preferata mea - încă n-a uitat care sunt lucrurile mele preferate. Micul dejun e servit, zice ea.**

Arunc o privire spre mama să văd dacă este ofensată de ideea că Sadie pare să creadă că trebuie să mă hrănească, dar mama se reazemă de cadrul uşii de la bucătărie, zîmbind nostalgic.

CLX **M-am gîndit să aşteptăm autobuzul împreună, spune Sadie voioasă, cu toate că ştiu că, în general, ea nu merge cu autobuzul. E un frig de-ți îngheață fundul - aşa că două funduri sunt mai bune decît unul, aşa spun mereu.**

CLXI **Chiar aşa, sunt eu de acord.**

Mama rîde în felul acela tăcut pe care l-a adoptat acum, respirînd pe nas.

CLXII **Mă bucur să te văd din nou, Sadie! Ce mai faci?**

CLXIII **Grozav, mulțumesc, răspunde Sadie. Cu dumneavoastră ce se mai petrece?**

Este o întrebare ciudată în aceste zile, dar mai bine decît „Ce mai faci?", la care nu putem răspunde întotdeauna cu sinceritate, iar Sadie o spune pe un ton absolut nonşalant. Mamei nu-i dispare zîmbetul.

CLXIV **Lex a intrat la MIT, ți-a spus?**

Sadie îşi mută privirea spre mine. Un chip inexpresiv.

CLXV **La Institutul de Tehnologie din Massachusetts, îi explic eu, cu obrajii încinşi.**

Mama pufneşte.

CLXVI **E cel mai bun program de matematică din țară!**

Sadie scoate un fluierat.

CLXVII **Felicitări, Lex! Uau!**

îmi studiez cu atenție încălțările.

CLXVIII **Mersi!**

CLXIX **Va face lucruri uluitoare, spune mama.**

Sadie încuviințează din cap.

CLXX **Fără-ndoială.**

Asta deja devine prea mult.

CLXXI **Vino! spun, şi înşfac rucsacul cu o mînă, apuc mai bine tarta cu cealaltă şi mă năpustesc spre uşă. Trebuie să mergem dacă nu vrem să pierdem autobuzul.**

CLXXII **Să aveți o zi bună la şcoală, fetelor! ne urează**

mama în timp ce Sadie mă urmează afară.

Ca şi cum am avea din nou opt ani.-

CLXXIII **Mama ta nu s-a schimbat prea mult, comentează Sadie în timp ce aşteptăm.**

E ciudat că spune asta.

Mama s-a schimbat foarte mult de cînd Sadie şi cu mine eram cele mai bune prietene.

Şi eu m-am schimbat foarte mult.

Dar din cînd în cînd e ca şi cum ni s-ar permite să ne purtăm ca pe vremuri. Asta revine. Fie chiar şi pentru un moment.

— I-am dat scrisoarea lui Ashley, îi mărturisesc lui Sadie atunci cînd ne aşezăm în primul rînd de scaune din autobuz, radiatorul suflînd cu zgomot aer Fierbinte peste genunchii noştri.

CLXXIV **Oho! exclamă Sadie. Cum de te-ai hotărît în final s-o faci? Ultima dată cînd ne-am văzut...**

CLXXV **Am vorbit cu ea, spun, înainte ca Sadie să relateze propria interpretare a calamității sărutului Ashley-Grayson. Mi-a spus versiunea ei. Ty a părăsit-o, nu invers. Se pare că nici măcar nu i-a oferit un motiv. Aşa că m-am gîndit că scrisoarea ar putea să-i ofere vreo explicație.**

CLXXVI **Tot n-ai citit-o.**

Clatin din cap.

CLXXVII **Dumnezeule! exclamă Sadie. Tu şi autocontrolul tău de fier.**

Un timp nu vorbim. Sadie îşi vîră în urechi căştile telefonului şi eu procedez la fel cu ale mele. Alegerea muzicală a lui Sadie: rap, după cum sună. A mea: Rahmaninov. Străbatem cîmpuri albe, interminabile, de cereale. Sadie îşi scoate casca dintr-o ureche şi se întoarce spre mine.

CLXXVIII **Aşadar, Massachusetts, zice. E departe.**

CLXXIX **Da. Este.**

CLXXX **Asta-i o veste bună, totuşi, corect?**

CLXXXI **Corect. Dar va fi greu s-o părăsesc pe mama.**

CLXXXII **Nu vine cu tine?**

Mă încrunt la ea, mirată de idee.

CLXXXIII **De obicei nu-ți iei părinții la facultate cu tine, Sade. Asta ar fi bizar.**

Sadie îmi zîmbeşte cu jumătate de gură.

CLXXXIV **Dacă vrei, o să am eu grijă de ea.**

CLXXXV **Tu ce-ai să faci după absolvire?**

Ridică din umeri.

CLXXXVI **O să-mi găsesc o slujbă.**

CLXXXVII **Nu vrei să mergi la facultate?**

CLXXXVIII **Şcoala nu e chiar genul meu.**

Face o grimasă de parcă ideea de facultate ar fi dureroasă din punct de vedere fizic.

CLXXXIX **Sadie, eşti deşteaptă, totuşi, argumentez eu.**

Ea pare surprinsă.

CXC **Chiar eşti, insist. Ar trebui să mergi la facultate.**

CXCI **Nu sunt deşteaptă aşa cum eşti tu, spune ea.**

CXCII **Mă rog. Ridic mîinile în sus. Nimeni nu este la fel de deştept ca mine. Evident.**

Ea rînjeşte.

CXCIII **Cum să nu?! Tu eşti făcută pentru MIT.**

CXCIV **Sunt făcută pentru MIT, cad eu de acord, şi mă simt bine că mai ştie şi altcineva.**

Ne întoarcem la ascultat muzicile noastre un timp. Sadie bîțîie din cap. închid ochii şi încerc să mă pierd în Concertul pentru pian nr. 2.

Sadie mă bate pe braț. îmi scot casca dintr-o ureche.

CXCV **Ai fost curajoasă să-i dai scrisoarea lui Ashley.**

Ochii ei albaştri conturați cu negru, atît de aproape de ai mei, sunt sinceri, plini de admirație.

CXCVI **Asta cere îndrăzneală.**

CXCVII **De fapt, mi-a luat o veşnicie înainte să fac ceva în**

privința asta, îi spun.

CXCVIII **Corect, dar ai făcut ceva.**

Adevărat.

CXCIX **Iar acum Ty poate trece mai departe, zice, coborînd vocea atunci cînd îi pronunță numele, astfel încît oamenii să nu poată auzi. Acum poate fi împăcat.**

Nu ştiu dacă să cred sau nu. Dar, de data asta, sper că ar* dreptate.

CC **Mda, spun. Poate că acum lucrurile vor începe să revintl la normal.**

Cînd ajungem la şcoală, devine imediat clar că ceva nu este în regulă. E prea linişte. Elevii stau adunați în grupuri, vorbind în şoaptă, băieții cu capetele plecate, fetele înlăcrimate. Pînă şi profesorii au un aer sumbru în timp ce merg cu paşi tîrşîiți spre sălile de clasă.

Ceva s-a întîmplat.

Nu-mi place cum mă privesc oamenii. Există o nouă con ştientizare în privirile lor lungi, care mă arde înainte ca ei să se întoarcă şi să-şi vadă mai departe de conversațiile lor tainice. Ceva s-a întîmplat, ceva ce mă implică şi pe mine într-un fel.

Mintea îmi fuge direct la scrisoarea pentru Ashley. Trebuie să fi avut ceva de-a face cu mine, iar ea probabil că le spune oamenilor despre asta.

Ştiam eu c-ar fi trebuit să citesc tîmpită aia de scrisoare. De ce nu am citit tîmpită aia de scrisoare?

îl zăresc pe Damian lîngă uşa biroului consilierului. Plînge. Mă vede şi începe să plîngă şi mai tare.

în timp ce mă apropii de el, inima îmi e ca de gheață.

CCI **Bună! rostesc ca un scîrțîit, agitată. Te simți bine? Ce se întîmplă?**

CCII **Patrick Murphy a murit, spune el, gîtuit. Era în clasa a zecea. Era prietenul meu. Era...**

Ştiu cine e Patrick Murphy. Unul din cei trei *amigos.*

CCIII **Cum? întreb, dar o parte din mine deja ştie răspunsul.**

CCIV **S-a sinucis. îşi şterge o lacrimă mare care i se rostogoleşte pe bărbie şi îmi aruncă o privire care este disperare pură. La depou, cam acum o oră.**

Văd alb în fața ochilor. Mă sprijin de perete şi aştept să revină i uloarea. Cînd se întîmplă, sunt atît de furioasă, încît mîinile lini tremură. Ştiu că este nepotrivit şi absolut egoist, dar în acel moment sunt furioasă pe Patrick. Nu pentru că a făcut ceva atît tic prostesc ca muritul. Nu pentru asta. Ci pentru felul în care ți iu cum va arăta chipul mamei atunci cînd va afla vestea. Sunt lurioasă pentru modul în care, cu numai cinci minute în urmă, rtin simțit, în cele din urmă, că aveam pămîntul sub picioare pentru prima dată de cînd a murit Ty.

Iar acum asta.

Damian se întoarce la plînsul lui, tare, ca şi cum nu i-ar păsa cine îl priveşte, cu umerii lui slabi zguduiți de suspine.

Gîndesc: dacă aş întinde mîna şi l-aş atinge pe umăr, va fi mai bine sau mai rău pentru el?

Gîndesc: dacă aş întinde mîna şi l-aş atinge pe umăr, voi fi capabilă să mă stăpînesc?

Gîndesc: nu.

— îmi pare rău, murmur.

Nu ştiu dacă mă aude.

Apoi mă retrag.

Sunt foarte mulți oameni care plîng. Trec printre ei ca un /.ombi.

Gîndesc: trebuie să continui să merg. Am un test important la germană mai tîrziu. Trebuie să-mi păstrez mediile mari pentru MIT. Trebuie să trec cu note foarte mari. Trebuie să continui să merg.

Dar pămîntul îmi fuge de sub picioare.

Ceva îmi urlă în cap. în acest moment, detest totul. Detest lumea. îmi detest viața.

Ty-
Acum Patrick.
Un alt băiat mort.

21

CUMVA, NICI MĂCAR NU SUNT SIGURĂ CUM, răzbat pînă la sfîrşitul zilei. Plec acasă cu autobuzul. îmi croiesc drum în linişte pe aleea de la intrare şi intru în casă. Mă descalț şi mă dezbrac de palton, apoi îmi las rucsacul lîngă uşă. Merg tip til pe hol spre dormitorul mamei, traversez camera şi intru în baie. Deschid dulăpiorul din baie şi iau flaconul ei de Valium.

Dacă am fi în *Minunata lume nouă,* **aş lua tîmpită aia de soma.**

Mă întreb dacă mama ştie deja. Mi se strînge inima la gîn dul ăsta. Preț de un minut, sunt copleşită de o dorință copilăroasă ca ea să mă țină în brațe, să mă mîngîie pe păr şi să-mi spună că totul va fi bine. Sunt supărată şi vreau ca mama să mă aline. Asta fac mamele. Dar cu veştile astea despre Patrick, bănuiesc că va fi invers.

Ea va avea nevoie de mine.

Nu trebuie să-mi pierd cumpătul.

— Trebuie să învățăm să ne descurcăm cu faptele, şoptesc.

Mă uit la singura pilulă de culoare deschisă din mîna mea timp de un minut, apoi o pun în gură şi mă aplec spre robinet să o înghit.

Mă duc în camera mea şi mă încolăcesc pe pat. 0.

1.
1.
2.

21.
34.
55.
89.
144.
233.
610.
987.

- **597.**
- **584.**

4 181.
6 765.
10 946. 17711.
28 657.
46 368.
75 025.
121 393.
196 418.
317 811.
514 229.
832 040.
1 346 269.

III **178 309.**

IV **524 578.**

5 702 887.

9 227 465.

14 930 352.

24 157 817.

39 088 169.

Mintea mi se începţoşează. îmi imagine/ i A efectul în interiorul meu, legîndu-se de ici .pil meu. Simt că alunec, alunec, spre spaţiul i ennşlti Nu visez absolut nimic.

11 martie

luni mea amintire adevărată despre Patrick Murphy: ziua I am prins pe Ty şi pe prietenii lui fumînd în căsuța de

rau 12 ani. i da! Au fost prinşi în stil mare. i i înşiruitul a fost una dintre pasiunile temporare ale tatei pe **d***aveam eu 9 ani. A început atunci cînd a decis să constru- i ă o cuşcă pentru cîinele nostru, Sunny. A petrecut cam două plămîni lucrînd la ea, construind-o cu grijă, prinzînd-o în I ide, şlefuind-o şi acoperind-o cu țiglă adevărată deasupra pentru a a feri de intemperii. Ba chiar a şi vopsit-o pentru a se asorta cu i iisa noastră: verde, cu margini albe.*

Sunny a detestat-o. Ea prefera sofaua din camera de zi.

Nu conta. Tata a fost atît de încîntat de cum ieşise cuşca, încît a decis să-şi încerce mîna la ceva mai mare. O căsuță dejoacă. S-a dus la Toys "R" Us să studieze imaginile unor case dejoacă de o mie de dolari care se vindeau acolo, şi s-a întors acasă cu promisiunea solemnă pentru mine şi Ty că ne va construi cea mai bună

— **178 309.**

— 524 578.

5 702 887.

9 227 465.

14 930 352.

24 157 817.

39 088 169.

Mintea mi se începe toşează. îmi imaginez că pastila îşi fcu p efectul în interiorul meu, legîndu-se de receptorii din creierul meu. Simt că alunec, alunec, spre spațiul cenuşiu. Spre somn. Nu visez absolut nimic.

11 martie

lată ultima mea amintire adevărată despre Patrick Murphy: ziua in care i-am prins pe Ty şi pe prietenii lui fumînd în căsuța de joacă.

Aveau 12 ani.

O, da! Au fost prinşi în stil mare.

Construitul a fost una dintre pasiunile temporare ale tatei pe cînd aveam eu 9 ani. A început atunci cînd a decis să construiască o cuşcă pentru cîinele nostru, Sunny. A petrecut cam două săptămîni lucrînd la ea, construind-o cu grijă, prinzînd-o în cuie, şlefuind-o şi acoperind-o cu țiglă adevărată deasupra pentru a oferi de intemperii. Ba chiar a şi vopsit-o pentru a se asorta cu casa noastră: verde, cu margini albe.

Sunny a detestat-o. Ea prefera sofaua din camera de zi.

Nu conta. Tata a fost atît de încîntat de cum

ieşise cuşca, încît a decis să-şi încerce mîna la ceva mai mare. O căsuţă de joacă. S-a dus la Toys "R" Us să studieze imaginile unor case dejoacă de o mie de dolari care se vindeau acolo, şi s-a întors acasă cu promisiunea solemnă pentru mine şi Ty că ne va construi cea mai bună căsuţă de joacă de pe malul ăsta al fluviului Mississippi - nu o monstruozitate grosolană care avea să arate bine doar o vară sau două, a zis el. Ceva solid.

Ceva ce avea să dureze.

A obţinut sprijinul mătuşii Jessica, cea care este arhitect in Missouri. Ea a desenat planurile pentru o căsuţă de 150 de metri pătraţi, cu parter şi mansardă, care era, practic, o mică încăpere pătrată cu o scară şi pod.

Tata a cumpărat materialele. A aranjat un set de traverse de cale ferată pretratate drept fundaţie pentru structură, în caz că am fi vîndut vreodată casa şi am fi vrut să mutăm căsuţa dejoacă, a zis el. A săpat un şanţ de 10 metri lungime între casă şi colţul îndepărtat al curţii din spate, în aşa fel încît să poată trage curent electric căsuţei. Să putem avea lumini.

A fost o chestie al naibii de serioasă.

Tata a construit cadrul mai întîi, apoi acoperişul. Apus izolaţii adevărate în pereţi, pentru a ţine de cald iarna şi răcoare vara. Ty şi cu mine ne-am scris numele în interiorul unui perete înainte ca tata să-l etanşeze cu plăci din rigips şi să-l zugrăvească. A montat

ferestre din sticlă adevărată care se deschideau şi se închideau, completate cu plase contra insectelor şi o uşă în mărime naturală, cu o ferestruică. Apoi a pus pe jos un strat de linoleum ieftin, în pătrate albe şi negre, pe podeaua principală, şi un covor în mansardă. Exteriorul l-a vopsit să se asorteze şi el cu casa noastră. Verde cu bordură albă. Plus o verandă micuţă în faţă, cu lumină pentru verandă şi tot tacîmul.

Mama a cusut perdele pentru ferestre. A cumpărat un set de jucărie pentru bucătărie de la un tîrg de vechituri din Lincoln: un frigider, o plită şi o chiuvetă de jucărie, cu un dulap unde puteam să-mi ţin formele de plastilină pentru mîncare, farfuriile şi ceştile din plastic şi setul pentru ceai. Ba chiar s-a răsfăţat cu o masă şi scaune din lemn pentru copii.

Dintr-odată, toţi copiii din vecini au vrut să vină să se joace mc*ăsuţa noastră.*

Sadie şi cu mine am locuit, practic, în căsuţă de la 9 la 12 ani, \acii noştri de dormit fiind mereu gata de întins în mansardă.

('ovorul verde a devenit iarbă pentru peluza din faţă a poneilor My Little Pony şi a păpuşilor noastre Bărbie, iar pereţii bleu erau i *crul, şi am lipit stele fosforescente pe tavanul înclinat.*

Era lumea noastră privată.

Cred că trebuie să mărturisesc, cu un sentiment de vinovăţie, că nu era şi lumea privată a lui Ty, nu pînă ce Sadie nu şi-a pierdut interesul, ceea ce a durat cîţiva ani. Apoi,

după ce păpuşile, bărbie şi joaca de-a adulţii şi-au pierdut farmecul, căsuţa a trecut la Ty.

Aşa. întîmplarea aceea cu Patrick. Mama m-a trimis la căsuţă să-i aduc înăuntru pe Ty, Damian şi Patrick, pentru a lua cina. Am ştiut că se petrecea ceva acolo din minutul în care am intrat pe uşă şi am auzit buluceala de la mansardă.

Am simţit imediat mirosul de ţigări. Vreau să spun, nici măcar nu deschiseseră ferestrele.

II. *Hei, băieţi! am spus cu voioşie. Ce faceţi?*

Am urcat pînă la jumătatea scării şi mi-am ţipit capul în mansardă. Băieţii s-au uitat cu toţii la mine, cu ochii mărişi nevinovaţi.

III. *Nimic, a răspuns Ty. A arătat spre vechiul radiocasetofon al tatei care cînta „Stairway to Heaven". Pierdem şi noi vremea.*

M-am uitat la Damian şi Patrick. Damian arăta la fel cum arată şi acum: slab şi semănînd cu o pasăre, cu hainele atîrnînd pe el, în diferite nuanţe de culori spălăcite, cu ochii cenuşii prudenţi, de parcă se aştepta ca de la o secundă la alta cineva să-l atace. Patrick era unul dintre puştii ăia cu părul morcoviu, de culoarea cartofului dulce, şi tenul alb, alb, cu pistrui peste tot. Era roşu ca racul la faţă.

IV. *Patrick, te simţi bine? l-am întrebat.*

f să tuşească. în minutul în care a deschis gura, **ufl** */de ţigară a ieşit. A tuşit şi a tuşit şi a tuşit, lăsat privirea în jos un minut.*

V. *Hm! am făcut eu. Am oftat. Bine, băieţi.*

Daţi-le încom <•!

Ty era cam verde la faţă. A început cu:

VI. *Ce să dăm?*

însă i-am aruncat o căutătură care spunea că n-ar fi vrut să st pună cu mine. Tyşi-a adus în faţă mîinile pe care le ţinea la spate şi mi-a arătat ţigările stinse în grabă. Le stinseseră pe una dintre farfurioarele setului meu din porţelan pentru ceai, dragii de ei.

Măcar nu e ceainicul, am gîndit eu. M-am uitat lung la far furioară, apoi mi-am dat ochii peste cap.

VII. *Unde-i restul?*

VIII. *Care rest? a chiţăit Damian.*

IX. *Restul pachetului. Unde e?*

Au schimbat priviri între ei şi apoi au decis că nu aveau cum să treacă de mine. Ty a deschis Castelul de Vis My Little Pony, unde vîrîse pachetul de Virginia Slims.

Mi-am înăbuşit un hohot de rîs.

X. *De unde le aveţi?*

Tăcere.

XI. *Spuneţi-mi sau vă pîrăsc părinţilor!*

XII. *Le-am subtilizat din poşeta mamei, a mărturisit Damian.*

M-am frecat la ochi. Am oftat din nou.

XIII. *Măi, băieţi! Uau!*

XIV. *Te rugăm, nu ne pîrî! m-a implorat Patrick, aproape în lacrimi. Tata s-ar înfuria la culme.*

XV. *Ştii de ce s-ar înfuria la culme? l-am întrebat. Deoarece numai cretinii fumează*

ţigări. M-am uitat la Damian. Scuze, Damian, dar mama taeo cretină.

Nu m-a contrazis.

Am ridicat în sus pachetul de Virginia Slims.

XVI. *Astea vă omoară. E lent, aşa că nu prea vă daţi seama, dar o să vă omoare. în plus, fac ca respiraţia să vă miroasă urît şi să vi se îngălbenească dinţii, vă strică vocea şi vă păteazăă degetele şi vă golesc portofelul şi încă vreo sută de alte chestii rele.*

XVII. *Am încercat şi noi o dată, a zis Ty. Nu aveam de gînd să ne apucăm de fumat sau ceva de genul ăsta.*

XVIII. *Fetele de la şcoală cred că e ceva cool, a spus Patrick, adoptînd o atitudine defensivă.*

XIX. *Sigur. Fetele de la voi de la şcoală. Al căror centru al universului în acest moment îl constituie minunăţia aia de Rainbow Loom*[24]*. Uitaţi care e treaba, eu nu m-aş săruta niciodată cu un tip care afumat. îh!*

Nu că m-aş fi sărutat vreodată cu vreun tip, am gîndit eu melancolică. Asta a fost cu cîteva luni înainte de infamul Nathan Thaddeus Dillinger al II-lea.

Damian şi Patrick păreau să mediteze.

XX. *Aşadar, ai de gînd să ne spui mamei? m-a întrebat Ty.*

M-am gîndit la asta preţ de 2 secunde.

XXI. *Nu. Dar numai dacă îmi promiteţi că n-o*

[24] Kit de realizat brăţări colorate din elastice de cauciuc.

să mai faceți niciodată ceva atît de cretin.

XXII. *Promitem, au spus ei imediat.*

l-am făcut să jure pe roşu. Cel mai solemn jurămînt.

XXIII. *Lexie? am auzit-o pe mama strigînd de pe veranda din spate. Băieți?*

M-am întors spre cei trei amigos.

XXIV. *Iată ce veți face. Veți merge direct în casă şi veți spune că v-am zis să vă spălați dezgustătoarele mîini de băieți. Ceea ce veți face. Apoi va trebui să facem ceva cu respirația.*

XXV. *Am putea folosi apa de gură a tatei, a sugerat Ty.*

XXVI. *Prea evident. Am să vă aduc o cutiuță de Tic Tac cît timp sunteți în baie. Veți ieşi şi veți lua cina, iam, iam, iam, iar apoi, Damian, tu te vei duce la tine acasă şi îi vei spune mamei că im furat țigările şi i le vei da înapoi.*

Damian a pălit la față.

XXVII. *Poftim?*

XXVIII. *îi vei spune că i-ai furat țigările, deoarece țigările omoară oameni, iar tu nu vrei ca ea să moară. Te va ierta dacă îi spui asta. Bine? Ai priceput? Am înțeles cu toții planul?*

3 încuviințări din cap.

I-am condus jos pe scară şi afară din căsuța dejoacă.

XXIX. *Ai cea mai bună soră cu putință, l-am auzit pe Patrick spu- nîndu-i lui Ty în timp*

ce traversam curtea.

XXX. *E de treabă.*

Şi ăsta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc despre Patrick. Spunînd că sunt cea mai bună soră.

Dorindu-şi să aibă şi el o soră mai mare ca mine.

22

MAMA PREGĂTEŞTE O MÎNCARE DE FASOLE VERDE.

Mîinile îi tremură uşor în timp ce curăță păstăile cu un cuțit ascuțit, dar nu se taie. Le adună şi le pune într-o oală cu apă clocotită. Aşteaptă pînă ce sunt fragede, dar uşor crocante. Le scurge într-o strecurătoare în chiuveta din bucătărie. Aburul îi înceţoşează ochelarii. Apoi le lasă fierbinți în chiuvetă pentru a deschide o conservă de supă cremă de ciuperci, pe care o bate cu o ceaşcă de lapte, un sfert de ceaşcă de ceapă prăjită, un praf de sare, o optime de linguriță de piper şi o lingură de unt topit. Toarnă amestecul spumos într-o formă de Jena. Adaugă păstăile, le amestecă uşor, apoi acoperă vasul cu folie de aluminiu. Bagă vasul în cuptor. Fixează temporizatorul.

Aşteptăm.

Afară, un pițigoi stă cocoțat pe o ramură aproape de fereastra bucătăriei şi ciripeşte. Pe cer trec nori. Zăpada cade într-o mişcare lentă.

Temporizatorul sună. Mama îşi pune o pereche de mănuşi de bucătărie, îşi vîră mîinile în căldura cuptorului şi scoate vasul. îl aşază pe un suport pentru vase fierbinți pe blatul de bucătărie şi aranjează cu grijă un alt strat de ceapă prăjită în jurul marginilor.

Asta îmi aminteşte de Crăciun. Mama obişnuia să ne facă mîncare de fasole verde de Crăciun. Nu a fost niciodată o ma- estră în arta culinară, dar ăsta era un fel de mîncare bun. O priveam cum o pregătea, aşa ca acum.

Asta era partea cînd mîna mea şterpelea, pe furiş, nişte ceapă.

Asta era partea cînd, dacă mă prindea, mama mă pocnea peste încheietura mîinii cu lingura de lemn. Apoi lua ea însăşi o mînă de ceapă şi zîmbea, şi zîmbeam şi eu, şi o mîneam de parcă ar fi fost un gen de secret minunat între noi. Ceapa era sărată şi îmi lăsa un strat de grăsime pe limbă, iar mie îmi plăcea.

La Crăciunul ăsta nu a existat nicio mîncare de fasole verde. Din motive evidente. Anul ăsta am mîncat de Crăciun mîncare primită de pomană.

Mama termină de distribuit ceapa şi bagă din nou vasul în cuptor, de data asta neacoperit. Resetează temporizatorul.

Aşteptăm.

Temporizatorul sună din nou. Mama îşi pune mănuşile şi scoate mîncarea. Ceapa de deasupra s-a rumenit, căpătînd o nuanță maroniu-aurie. Aerul miroase apetisant şi bogat. Pune vasul pe blat să se răcorească.

La chiuvetă, mama se spală pe mîini într-un fel care îmi aminteşte de un chirurg ce se pregăteşte să intre în operație. îşi şterge mîinile şi îşi scoate şorțul pentru a lăsa la vedere rochia neagră, simplă, dreaptă. îşi netezeşte materialul în părțile laterale şi păşeşte desculță, cu degetele cu unghii nedate cu ojă, pentru a se încălța cu pantofii negri, simpli, cu toc. Se sprijină grațios de masă pentru a vîrî, pe rînd, cîte un picior în pantofi. Apoi se duce spre blat şi măsoară o nouă bucată de folie pe care o pune peste mîncărică. Scoate un marker din sertar şi scrie deasupra *De la Joan şi Alexis Riggs.* înfăşoară vasul cu folia, apoi îl pune intr-o geantă termoizolantă care îl va ține cald.

îşi ia geanta şi îi verifică conținutul - ruj de buze, pudră, un cartonaş pentru familia Murphy, pe care m-a pus să-l semnez mai devreme.

Pe el scrie: *Cu regrete pentru pierderea voastră.*

Am devenit observatori ai tragediei.

Mama îşi verifică ceasul. Ia cheile de la maşină în mînă. Apoi se uită la mine.

XXXI. Eşti gata? mă întreabă.

încuviințez din cap.

îmi scutură umerii puloverului meu negru, tricotat cu torsade.

XXXII. în regulă, spune monoton, de parcă am face o vizită la dentist. Să mergem!

înmormîntarea lui Patrick are loc la Cathedral of the Risen Christ, o altă biserică decît cea în care am ținut slujba de înmormîntare a lui Ty. Practic, întreaga şcoală e prezentă, chiar şi profesorii şi directorul şi personalul administrativ. Eu şi mama ne aşezăm în partea din spate a bisericii şi încercăm să ignorăm felul în care se uită oamenii la noi, de fapt, cele două feluri: (a) ei ştiu că această slujbă de înmormîntare va fi în mod special grea pentru noi şi le va părea rău pentru asta, dar acum trebuie să se concentreze asupra familiei Murphy, aşa că vă rog să înțelegeți. Ceea ce şi facem. Şi (b) noi n-ar trebui să fim aici. Copilul nostru l-a molipsit pe acest puşti cu microbul sinuciderii. Ar trebui să ne fie ruşine pentru asta. Ceea ce ne şi este, oarecum.

Poate că au dreptate. Poate că n-ar fi trebuit să venim, dar mama vrea să fie aici,- fie şi numai pentru a oferi un sprijin tăcut, fie şi numai pentru a le dovedi celor din familia Murphy că supraviețuirea este posibilă.

Aşa că ne aşezăm în spate.

De data aceasta nu există nicio vizionare. Sicriul este închis. Deoarece a murit călcat de tren.

Sicriul lui Patrick este alb, lucios şi cu muchiile argintii, asemenea capotei unei maşini scumpe. Deasupra e o movilă de trandafiri roşii al căror miros pot să-l simt de unde mă aflu. Un trandafir singur miroase frumos, dar douăzeci şi patru umplu încăperea cu o dulceață atît de siropoasă, încît acoperă orice altceva. Face să mi se întoarcă stomacul pe dos.

Totuşi, există lucruri care miros mai neplăcut decît trandafirii.

La picioarele sicriului stă tatăl lui Patrick, lîngă o fotografie uriaşă, înrămată, a unei versiuni mai tinere şi mai fericite a lui Patrick. Tatăl lui salută oamenii care se aliniază pentru a-şi prezenta omagiile, ca un fel de recepție ciudată de nuntă inversată. Bărbaților le strînge mîinile, însă nu este chiar o mişcare de scuturare, ci una în care ei îi prind mîna şi i-o reține preț de

cîteva secunde, apoi îi dau drumul. Femeile îi oferă îmbrățișări stîngace, înlăcrimate.

Nu aud ce spun, dar ştiu că sunt variante de „îmi pare rău", „Patrick a fost un om/puşti/elev/ființă omenească/membru al echipei de înot de treabă" şi „Sunați-ne dacă aveți nevoie de ceva", iar tatăl lui Patrick spune: „Vă mulțumesc!", „Ştiu" şi „Aşa voi face".

Cu toate că probabil n-o s-o facă.

Mama lui Patrick a murit cînd el era un puşti. într-un accident de maşină. Deci au mai trecut prin aşa ceva. Are o soră mai mică, dar ea nu stă lîngă tatăl ei. Am localizat-o, deja aşezată în primul rînd. Ține capul plecat şi mă întreb dacă citeşte programul, se roagă sau îşi priveşte fix pantofii.

Şi eu mi-am privit fix pantofii atunci cînd am fost cea care stătea aşezată în primul rînd la biserică.

Organistul începe să cînte. Oamenii se aliniază pe scaune şi în picioare, cîntînd.

Mama îmi înmînează programul. Pe copertă este o fotogra- I ic mai mică a lui Patrick, zîmbind stingherit, şi un verset din biblie, *Romani* **8:38-39:** ***Eu sunt convins că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici demonii, nici lucrurile prezente, nici cele viitoare, nici puterile, nici înălțimea, nici adîncimea, nici orice altceva din creație nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Iisus Hristos, Domnul nostru!***

Ty a avut aceeaşi scriptură. Probabil că este pasajul potrivit din Biblie pentru sinucideri. Cîntecul se stinge. Tatăl lui Pa- t rick i se alătură acum surorii în primul rînd. Preotul îmbrăcat In sutană neagră urcă treptele spre podium.

— Bun venit! salută preotul. Ne-am adunat astăzi aici pen- iru a celebra viața şi a plînge pierderea lui Patrick Michael Murphy.

Nu-mi amintesc mare lucru din înmormîntarea lui Ty. Ceea ce m-a frapat la înmormîntare a fost că în ultimă instanţă a lăsat impresia unui fel de proces. Ty comisese o crimă - o crimă cu premeditare, dacă vreţi să fiţi formali - şi noi ne-am adunat .icolo, familia şi prietenii, profesorii şi colegii săi, elevii, în cablate de martori, pentru a întări prin jurămînt caracterul lui bun.

Toţi cei care s-au ridicat să vorbească au spus aproximativ acelaşi lucru:

Ty era bun - nu l-am auzit niciodată spunînd un cuvînt urît nimănui.

Se străduia din răsputeri la ore, chiar dacă nu era cel mai bun elev.

Avea nişte mişcări mortale la baschet, cu toate că nu era foarte înalt.

Era un bun dansator.

Era sensibil. Simţea lucrurile în profunzime.

— Poate prea în profunzime, a spus pastorul, de parcă asta ar fi explicat totul.

Ty era bun. A se înţelege: nu merita să fie pedepsit pentru fărădelegea comisă. Nu era în deplinătatea facultăţilor sale mintale. Nu gîndea limpede. Nu a vrut.

Te rog, Doamne, te rog, ai milă de sufletul lui!

La care Dumnezeu a răspuns: *Nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici demonii, nici lucrurile prezente, nici cele viitoare, nici puterile, nici înălţimea, nici adîncimea, nici orice altceva din creaţie nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Iisus Hristos, Domnul nostru.*

Apoi tuturor li s-a îngăduit să se simtă mai bine în legătură cu asta.

Cînd mama s-a ridicat să vorbească, a spus că era recunoscătoare pentru cei şaisprezece ani pe care îi petrecuse cu Ty, minunaţi ani, a zis ea. A mulţumit oamenilor: profesoarei de pian, liderului echipei lui de Cercetaşi, antrenorului lui de baschet, profesorului său preferat de franceză etc. pentru că au făcut ca acei ani să fie atît de minunaţi! Vocea i-a tremurat, dar nu a plîns.

M-am gîndit că ei uitaseră să menţioneze că Ty era amuzant. Mi-am

amintit de perioada din preajma Crăciunului, cu doi ani înainte. L-am tachinat; i-am spus că Moş Crăciun avea să-i aducă un ciorap plin de cărbuni[25].1-am spus că nu mă ho- tărîsem dacă măcar aveam să-i iau un cadou.

Nu vorbeam serios, fireşte. El ştia că nu vorbeam serios.

Dar apoi a spus, iar asta nu o voi uita niciodată:

XXXIII. Mă rog. Eu îți dau un cadou.

XXXIV. îmi dai?

XXXV. Dap, a răspuns el. De îndată ce dresez cîinele să facă caca într-o cutie.

Era amuzant. Mama era în picioare acolo vorbind despre cît de bun la suflet era, iar eu stăteam în primul rînd privin- d u-mi țintă pantofii, încercînd să nu rîd la o glumă pe care o spusese cu doi ani în urmă şi încercînd să nu plîng la gîndul că nu aveam să-l mai aud niciodată spunînd o altă glumă.

Tata nu a vorbit la înmormîntarea lui Ty. El şedea cu Megan la două rînduri mai în spate față de noi. Se ținea deoparte.

Nici eu n-am vorbit. Mama m-a rugat să vorbesc, dar mă temeam că dacă mă ridicam în fața tuturor aveam să le spun despre promisiunea pe care i-o făcusem lui Ty, că aveam să fiu acolo pentru el atunci cînd ar fi avut nevoie de mine, cînd m-ar fi chemat. Promisiunea pe care o încălcasem.

în acest caz eu aş fi fost cea judecată.

Poate că meritam asta, dar nu aş fi putut face față.

La sfîrşitul înmormîntării lui Ty au pus versiunea lui Elvis a melodiei „Take My Hand, Precious Lord". Cîntecul bisericesc preferat al mamei.

Ty ar fi luat-o razna. Elvis la înmormîntarea lui.

Dar nu conta. Ty era mort. Mama trăia. în atîtea feluri (trandafirii de culoarea piersicii, sicriul de mahon de culoare închisă, care se asorta cu masa din sufrageria noastră, muzica, scripturile, mîncarea), ea planificase ca înmormîntarea lui să fie a ei.

---

[25] Tradiție de Crăciun conform căreia copiii care nu au fost cuminți primesc cărbuni în loc de jucării şi de dulciuri.

23

DUPĂ ÎNMORMÎNTAREA LUI PATRICK, mergem cu maşina la Cimitirul Wyuka pentru partea de slujbă la mormînt. Cade lapoviță, o combinație mizerabilă de ploaie şi fleşcăială, iar noi stăm sub umbrele negre în jurul mormîntului. Tatăl şi sora lui plîng cu inimile frînte atunci cînd bărbații coboară sicriul în groapă.

Şi mama plînge.

Eu, nu.

Nici atunci nu am plîns. Cînd am ajuns la cimitir, îmi epuizasem toate lacrimile.

Preotul spune cîteva cuvinte de final şi apoi intrăm ca o turmă de oi într-o încăpere din interiorul casei funerare pentru priveghi. Mama aduce tocana de păstăi pentru a fi încălzită şi servită.

Nu e la fel de bună pe cît mi-o aminteam.

Ei aşază două colaje de mărimea unor afişe pe peretele din fund. Mă strecor de lîngă mama pentru a le privi. Nu sunt la fel cu colajul lui Ty, care era într-o ramă drăguță. Colajele lui Patrick

Mint două bucăți de carton gros, genul pe care îl poți cumpăra de Li supermarket, fotografiile fiind lipite cu bandă adezivă.

Patrick avea o mulțime de prieteni, la fel ca Ty.

Făcea parte din echipa de înot. Era atlet, la fel ca Ty.

Era un Cercetaş Vultur. Ty nu a ajuns niciodată atît de departe. Dar chiar şi-aşa, un Cercetaş, la fel ca Ty.

Juca jocuri video.

Era un puşti de treabă.

La fel ca Ty.

Ăsta-i cel mai nasol gen de déjà-vu.

în cel de-al doilea colaj, descopăr o fotografie pe care o recunosc, o copie a aceleiaşi fotografii pe care a folosit-o Ty în colajul lui: Patrick în timpul gimnaziului cu Ty şi Damian, cei trei *ami- tfos,* cu brațele unul în jurul celuilalt, deoarece încă nu învățaseră că nu e cool pentru băieți să se îmbrățişeze. Mai întîi Patrick, apoi Ty şi ultimul Damian. Damian arată la fel, cred, îmbrăcat cu hanoracul lui gri şi cu jeanşii de culoare deschisă, lung şi subțire şi nepieptănat. îşi ține mîna stîngă în sus cu două degete făcînd semnul păcii. Toți trei zîmbesc neastîmpărați către obiectiv, ca şi cînd ar şti ceva ce eu nu ştiu.

înghit. Şi eu ştiu ceva ce ei nu ştiu.

Apoi sistemul audio de deasupra capului meu începe să difuzeze „Stairway to Heaven". încremenesc. Privesc în jur şi o zăresc pe directoarea firmei de înmormîntări - Jane, îmi amintesc - stînd într-un colț.

XXXVI. **Bună, Jane! spun, apropiindu-mă de ea. De ce pui cîntecul ăsta?**

XXXVII. **Bună, Alexis! Şi ea îşi aminteşte de mine. Patrick a lăsat un bilet, spune ea, cerînd, printre alte lucruri, o anumită listă de melodii care să fie difuzate la priveghi.**

închid ochii în timp ce Robert Plant începe să cînte:

XXXVIII. *„There's a lady who's sure all thatglitters isgold, and she's buyinga stairway to heaven"*

XXXIX. **Alexis? murmură Jane. Te simți bine?**

Deschid ochii.

XL. **Dar colajele?**

XLI. **Ce-i cu ele?**

XLII. **Le-a făcut cineva sau el le-a făcut?**

îmi aruncă un zîmbet sumbru.

XLIII. **El le-a făcut.**

El le-a făcut. La fel ca Ty. El a plănuit toate astea. La fel ca Ty.

De parcă ar fi folosit moartea lui Ty drept şablon pentru a sa.

Ty a ajutat ca asta să se întîmple. Arătîndu-i lui Patrick că ăsta era un soi de lucru acceptabil, ba chiar cool de făcut. I-a oferit propriul exemplu.

Asta-i vina lui Ty.

Deodată, devine prea mult. Trebuie să ies de-aici.

O caut pe mama. îmi ia ceva timp să o localizez, iar cînd o găsesc, ezit, cu toate că ceea ce vreau să fac este să mă duc în mare viteză către ea şi s-o apuc de mînă pentru a o scoate de aici. Dar ea stă aşezată pe un scaun pliant alături de tatăl lui Patrick, privind în propria poală în vreme ce vorbeşte. Nu aud ce spune, dar tatăl lui Patrick dă din cap, cu lacrimile curgîndu-i pe față.

S-ar putea să dureze un timp.

Cîntecul sporeşte în intensitate, aşa cum se întîmplă, şi în acest răstimp mă simt tot mai puțin stăpînă pe mine. Gaura din piept mi se deschide. încăperea se închide.

Mă împleticesc îndărăt şi răstorn un scaun. Cade zăngănind la podea.

îl văd pe Damian, care nu este îmbrăcat cu hanoracul lui gri, ci cu o cămaşă neagră. Şi-a pieptănat părul. Are ochii roşii. Face un pas în față ca şi cum ar vrea să-mi spună ceva. Ca şi cînd ar vrea să mă îmbrățişeze.

Eu mai fac un pas înapoi. O văd pe Ashley Davenport stînd l.mgă colaj. Se ține de mînă cu Grayson şi amîndoi mă privesc lung.

'I'oată lumea mă fixează cu privirea.

Trebuie să ies trebuie să ies trebuie să ies. Lupt cu impulsul de a-i împinge pe oameni din calea mea. Nu pot să respir nu pot să respir.

O mînă coboară pe umărul meu.

Beaker. îmi întîlneşte privirea şi vede panica din ochii mei şi, hotărîtă, îşi încleştează maxilarul.

XLIV. Hei, faceți-ne puțin loc aici! cere ea cu voce tare. Lăsați-ne să trecem! Scuzați-mă!

Mă conduce prin mulțime. Apoi suntem afară. Mă aşez pe trotuar lîngă dric şi încerc să-mi recapăt suflul. Beaker stă în picioare lîngă mine, ca şi cînd ar face de gardă.

N-am fost niciodată mai bucuroasă s-o văd pe Beaker. Mai că-mi vine să plîng, atît sunt de bucuroasă.

XLV. Te simți bine? mă întreabă.

XLVI. Nu prea.

XLVII. Vrei ceva de băut? Cred că este limonadă înăuntru. E din aia nasoală din prafuri, dar e rece şi lichidă.

XLVIII. Nu, mulțumesc!

Se aşază lîngă mine şi se lasă pe spate, întinzîndu-şi picioarele în fața ei. E îmbrăcată cu o fustă din lînă gri şi cu şosete în dungi. Numai Beaker ar putea purta şosete în dungi la o înmormîntare.

XLIX. Ei bine, spune ea după un minut. Ăsta a fost cel mai nasol lucru făcut vreodată.

Mi-a fost dor de Beaker.

L. Unde-i El? o întreb.

LI. El nu participă la înmormîntări.

LII. La înmormîntarea lui Ty a fost, precizez eu.

Beaker se uită serioasă la mine.

LIII. Da. A mers la cea a lui Ty. Am crezut că aveam să fiu nevo ită să-i fac rost de o pungă de hîrtie în care să respire - aproape că a luat-o razna de vreo zece ori. Ceva legat de modul în caic a vomitat la înmormîntarea străbătuşii ei, cînd avea şapte ani.

O! Mă simt naşpa că n-am ştiut nimic din toate astea. Se pare că am presupus că universul se învîrte în jurul meu şi al durerii mele.

LIV. Dacă aş fi ştiut asta, nu aş fi rugat-o să...

LV. Ar fi venit oricum, spune Beaker şi smulge un fir de iarbă veche, maronie, din peluză, pe care şi-l răsuceşte pe deget. E pri etena ta. Te iubeşte. A vrut să fie acolo pentru tine. Amîndouă am vrut.

LVI. Mulțumesc!

LVII. încă suntem prietenele tale, să ştii, El şi cu mine. Şi Steven, cu toate că el nu prea poate să se uite la tine fără să transforme asta într-un cîntec country trist de iubire.

LVIII. Ştiu.

Nu am idee ce altceva să spun.

LIX. Ştiu, repet eu.

O umbră cade peste noi. E mama. Pare palidă.

LX. Bună, Jill! o salută ea cu jumătate de glas.

LXI. Bună, mama Riggs! răspunde Jill - numele pe care prietenele mele o strigă mereu pe mama, de parcă şi-ar revendica-o şi ele drept mama lor.

în mod normal, mama ar sta puțin la taifas într-o astfel de situație, dar îmi dau seama că este epuizată.

LXII. Eşti gata să mergem acasă? mă întreabă ea.

Sar în sus.

LXIII. Ne vedem în paginile de umor![26] spune Jill în timp ce se îndepărtează, replica ei celebră.

Da, gîndesc eu. Să sperăm că ne vedem acolo.

Acasă, mama se duce direct în dormitorul ei şi închide uşa.

Mă uit la televizorul din biroul de jos. îmi asum riscul pe- Irecîndu-mi timpul atît de aproape de camera lui Ty. Niciodată nu se ştie cînd se poate întîmpla ceva de să-ți stea mintea în loc. Dar am nevoie să-mi ocup creierul cu ceva.

Din fericire, nici urmă de Ty. Niciun Brut. Nicio reflexie. Nicio umbră. Măcar o dată, mă simt absolut singură.

2 vreme, zapez printre canale cu sonorul televizorului dat în surdină, astfel încît să nu o deranjez pe mama. Urmăresc TMZ[27], care este destul de uşor de înțeles şi fară sonor, şi un episod din *Cops*[28]. Apoi aterizez la ştirile de la ora şase. îmi dau seama instantaneu după fundal că povestea este despre Patrick Murphy. Reportera se află în depou. E tînără şi drăguță, cu părul blond-alb care aproape pare argintiu în lumina soarelui, dar privirea îi este ezitantă, de parcă nu ar fi genul de ştire despre care ar vrea să facă un reportaj.

---

[26] „See you in the funny papers" (în engleză, în original), o formă comică de rămas-bun care datează, se pare, de la începutul secolului al XX-lea.

[27] Emisiune americană de ştiri tabloide (practic, o versiune televizată a site-ului TMZ.com).

[28] Emisiune americană de tip reality show care prezintă activitatea forțelor de poliție în timpul misiunilor.

Deschid sonorul.

LXIV. ... cea de-a doua moarte de anul acesta din acest orăşel şi cea de-a şaptesprezecea sinucidere din statul Nebraska din ultimele douăsprezece luni. în timp ce comunitatea din Ray- mond se adună azi pentru a deplînge pierderea unuia dintre cei mai străluciți tineri ai săi, membrii acesteia rămîn ui serie de întrebări chinuitoare: ce i s-a întîmplat acestui l> vesel, elev de 10 pe linie şi campion național la înot cu echi încît să-l facă să renunțe la viitorul strălucitor care îl aştept Ce l-a mînat în acest depou pustiu? Şi cum ar fi putut fi pi c nită această tragedie fără sens?

O aud pe mama foindu-se sus şi pun iar televizorul în mi dină. Pe măsură ce reportera încheie povestea, se prezintă fotografie a Cimitirului Wyuka, focalizînd asupra unui înger din piatră care priveşte stoic spre pământ. Văd o adresă de in ternet, www.youthsuicideprevention.nebraska.edu, şi deruler spre partea de jos a ecranului. Apoi chipul lui Patrick.

Apoi vremea.

Inima îmi bate cu repeziciune. Am pumnii strînşi, maxi larul încleştat. N-ar fi trebuit să fiu surprinsă de ştire. N-ar trebui să fiu atît de nervoasă din această cauză. Dar greutatea zilei mă striveşte.

Şaptesprezece adolescenți care s-au sinucis. Şaptesprezece.

Am răsfoit cărțile mamei. Ştiu că şaptesprezece nu înseamnă chiar atît de mult, dacă iei în considerare faptul că mai bine de treizeci de mii de oameni se sinucid anual în SUA, sinuciderea constituind cea de-a zecea cauză de deces, cea de-a treia cauză printre adolescenți. Aş putea să recit statistici, semne prevestitoare de care ar fi trebuit să ținem seamă, factori care l-ar fi făcut vulnerabil pe Ty. Locuia într-o casă în care erau prezente arme, ceea ce sporea de 5,4 ori probabilitatea ca el să se sinucidă. Venea din ceea ce s-ar clasifica drept un „cămin destrămat", fapt care sporea de trei ore şansele de probabilitate. Era de sex masculin, ceea ce făcea să fie de cinci ori mai probabil, de vreme ce femeile au mai multe tentative de suicid, dar bărbații, de fapt, reuşesc să se sinucidă cu mai multă consecvență. Ty i usc recent printr-o despărțire sau i se frînsese inima sau ce i II întîmplat

cu Ashley. Notele îi fluctuaseră. Trecea de la o mc de spirit la alta. Fusese deprimat. Mai avusese o tentativă.

V aş putea spune toți factorii care îl făceau să fie un prim «ndidat pentru ştirile de la ora şase.

I)ar n-aş putea să vă spun de ce a facut-o.

Închid televizorul şi mă duc sus. Stau la fereastra bucătăriei, IM ud un pahar de apă, cînd observ că lumina de la căsuța de |u.ică este aprinsă. Afară, la marginea peluzei din spate, feres- liele căsuței strălucesc luminos.

Au trecut secole de cînd n-am mai intrat în căsuță. Ani, probabil.

Merg greoi prin zăpada din curte şi încerc uşa. Nu e încuiată. Se deschide fără zgomot.

LXV. Hei? spun, puțin agitată.

Nu vreau să găsesc un spărgător sau un intrus. Nu că ar fi ceva de valoare de furat sau că intruşii şi-ar petrece timpul în jurul i ăsuțelor de joacă abandonate din Raymond, Nebraska, pe o vreme care e mult sub nivelul de îngheț. Dar nu se ştie niciodată.

LXVI. E cineva aici? strig.

Niciun răspuns.

înăuntru miroase a vechi. A muşte moarte şi a praf. Draperiile, care erau cîndva viu colorate şi vesele, sunt atît de şterse, încît aproape că n-aş putea să spun ce culoare au avut. Există un strat dezonorant de praf peste tot, pe care îl simt sub tălpi, într-un colț, zăresc o capcană de şoareci veche, fără arc, cu o bucățică de brînză uscată în ea.

îndrept un scaun care zăcea pieziş pe podea.

Podeaua de deasupra capului meu scîrțîie. Ca şi cum ar fi cineva în mansardă.

Inima mea începe să bubuie ritmic. Apuc o mătură veche de jucărie de lîngă setul de bucătărie. Nu e tocmai genul meu de cei mai străluciți tineri ai săi, membrii acesteia rămîn cu o serie de întrebări chinuitoare: ce i s-a întîmplat acestui băl4 vesel, elev de 10 pe linie şi campion național la înot cu echipa, încît să-l facă să renunțe la viitorul strălucitor care îl aşteptai Ce l-a mînat în acest depou pustiu? Şi cum ar fi putut fi prevc nită această tragedie fără sens?

O aud pe mama foindu-se sus şi pun iar televizorul în sui dină. Pe măsură ce reportera încheie povestea, se prezintă o fotografie a Cimitirului Wyuka, focalizînd asupra unui înger din piatră care priveşte stoic spre pămînt. Văd o adresă de in ternet, www.youthsuicideprevention.nebraska.edu, şi derulez spre partea de jos a ecranului. Apoi chipul lui Patrick.

Apoi vremea.

Inima îmi bate cu repeziciune. Am pumnii strînşi, maxi larul încleştat. N-ar fi trebuit să fiu surprinsă de ştire. N-ar trebui să fiu atît de nervoasă din această cauză. Dar greutatea zilei mă striveşte.

Şaptesprezece adolescenți care s-au sinucis. Şaptesprezece.

Am răsfoit cărțile mamei. Ştiu că şaptesprezece nu înseamnă chiar atît de mult, dacă iei în considerare faptul că mai bine de treizeci de mii de oameni se sinucid anual în SUA, sinuciderea constituind cea de-a zecea cauză de deces, cea de-a treia cauză printre adolescenți. Aş putea să recit statistici, semne prevestitoare de care ar fi trebuit să ținem seamă, factori care l-ar fi făcut vulnerabil pe Ty. Locuia într-o casă în care erau prezente arme, ceea ce sporea de 5,4 ori probabilitatea ca el să se sinucidă. Venea din ceea ce s-ar clasifica drept un „cămin destrămat", fapt care sporea de trei ore şansele de probabilitate. Era de sex masculin, ceea ce făcea să fie de cinci ori mai probabil, de vreme ce femeile au mai multe tentative de suicid, dar bărbații, de fapt, reuşesc să se sinucidă cu mai multă consecvență. Ty liecuse recent printr-o despărțire sau i se frînsese inima sau ce * o fi întîmplat cu Ashley. Notele îi fluctuaseră. Trecea de la o '.lare de spirit la alta. Fusese deprimat.

Mai avusese o tentativă.

V-aş putea spune toți factorii care îl făceau să fie un prim . .indidat pentru ştirile de la ora şase.

Dar n-aş putea să vă spun de ce a făcut-o.

închid televizorul şi mă duc sus. Stau la fereastra bucătăriei, l>înd un pahar de apă, cînd observ că lumina de la căsuța de joacă este aprinsă. Afară, la marginea peluzei din spate, ferestrele căsuței strălucesc luminos.

Au trecut secole de cînd n-am mai intrat în căsuță. Ani, probabil.

Merg greoi prin zăpada din curte şi încerc uşa. Nu e încuiată. Se deschide fără zgomot.

LXVII. Hei? spun, puțin agitată.

Nu vreau să găsesc un spărgător sau un intrus. Nu că ar fi ceva de valoare de furat sau că intruşii şi-ar petrece timpul în jurul căsuțelor de joacă abandonate din Raymond, Nebraska, pe o vreme care e mult sub nivelul de îngheț. Dar nu se ştie niciodată.

LXVIII. E cineva aici? strig.

Niciun răspuns.

înăuntru miroase a vechi. A muşte moarte şi a praf. Draperiile, care erau cîndva viu colorate şi vesele, sunt atît de şterse, încît aproape că n-aş putea să spun ce culoare au avut. Există un strat dezonorant de praf peste tot, pe care îl simt sub tălpi, într-un colț, zăresc o capcană de şoareci veche, fară arc, cu o bucățică de brînză uscată în ea.

îndrept un scaun care zăcea pieziş pe podea.

Podeaua de deasupra capului meu scîrțîie. Ca şi cum ar fi cineva în mansardă.

Inima mea începe să bubuie ritmic. Apuc o mătură veche de jucărie de lîngă setul de bucătărie. Nu e tocmai genul meu de armă, însă dacă cineva are de gînd să sară la mine, aş putea să I produc o rană adevărată cu obiectul ăsta. Sau ceva asemănător.

Poate că e un raton, gîndesc eu. Sau un oposum.

Mă înfior. Detest oposumii.

Lent, extrem de lent, urc scara spre mansardă. Apoi aprind lumina. Pac!

Mă aştept să vină ceva în zbor spre mine, dar nimic nu vine.

îmi amintesc să expir. îmi amintesc să inspir. Să expir. Să inspir. Pfui!

încep să mă satur de jocul cu nu-e-nimeni-acolo.

Privesc în jur. E ca un altar al copilăriei mele. Păpuşi prăfuite şi diferitele lor accesorii aliniate la pereți: un pătuț, un cărucior de păpuşi, o masă de înfăşat în miniatură. într-un alt colț există o grămadă de păpuşi Bărbie şi hainele lor şi o adevărată armată de ponei My Little Pony, care erau preferații mei pe atunci. Cărei fete nu îi plac poneii, vă întreb? Cai + păr pe care poți

să-l împleteşti în cosiţe + roz = o persoană fericită.

Nu mai este nimic altceva.

Oftez şi cobor scara. Stau aşa preţ de un minut, uitîndu-mă în jurul meu. Am sute de amintiri cu locul ăsta şi toate sunt destul de caraghioase. Cum ar fi cea cînd Sadie şi cu mine am încuiat uşa căsuţei şi nu l-am lăsat pe Ty să intre, iar el fugea strigînd pe la ferestre: „Dar eu sunt poştaşul! Trebuie să lăsaţi poştaşul să intre!"

Aşa că i-am spus că îl lăsăm să intre dacă ne aduce o scrisoare sau ceva. Prin urmare, el s-a dus în casă şi a împrumutat un plic din biroul tatei, şi a scris cu creionul pe o parte:

Sura mea.

Căsuţa de juacă

Cortea din spate

Iar pe cealaltă parte a scris: *Eu Bărbatul masculin. Lăsaţi să Intru!*

Ne-am stricat de rîs. Şi l-am lăsat să intre. Vreau să spun, *I ii* **in ai** *FI* **putut să refuzi Bărbatul masculin?**

îmi înăbuş un hohot de rîs. Mamei i s-a părut atît de amuzant, încît a meşterit o „cutie poştală" dintr-o cutie de pantofi ai tatei, cu o fantă pe capac pentru ca Ty să strecoare plicurile pe acolo. Localizez cutia poştală pe măsuţa artizanală din colţ. Mă aşez cu grijă pe scăunelul subdimensionat şi trag adînc aer in piept, în caz că asta doare, apoi ridic capacul.

în cutie nu sunt scrisori de la Ty puştiul. în schimb, găsesc loarfeca de croitorie a mamei, din argint strălucitor, şi sub ea, asemenea unei comori de mult pierdute, fotografiile lipsă. Frunzăresc tot teancul: tata şi Ty jucînd şah. Tata şi Ty stînd în faţa grătarului de 4 Iulie. Tata şi Ty la Carhenge într-o vară (ceea ce este o replică perfectă a lui Stonehenge, exceptînd faptul că e făcut din maşini vechi pictate cu pistolul de vopsit), prefa- cîndu-se că ţin o maşină ridicată. Tata cu role în parcare. Tata tunzîndu-l pentru prima dată pe un Ty în vîrstă de doi ani. Fotografia tatei de la absolvirea facultăţii. Tata şi Ty uitîndu-se la televizor. Tata cu un cuţit electric arătîndu-i lui Ty cum să

taie curcanul de Ziua Recunoştinţei. Mama şi tata la un picnic al companiei H&R. Tata arătînd spre un abţibild de pe tricoul lui pe care scrie *am votat.*

Tata învăţîndu-l pe Ty cel de şase ani să meargă pe bicicletă. Tata scoţîndu-i lui Ty un incisiv. Tata şi Ty mergînd la vînătoare.

Las respiraţia pe care mi-o ţineam să iasă. Iată misterul chiar în faţa ochilor mei, dar nu tocmai rezolvat. Toate aceste fotografii au fost adunate de Ty, dar de ce?

Mă întorc la fotografia de deasupra. Tata şi Ty jucînd şah. E diferită de celelalte fotografii. E mai mică, în primul rînd. Este evident că a fost decupată dintr-o fotografie de 10x15, trans formînd-o într-un pătrat de 8x8. E puţin strîmbă, ca şi cum nu ar fi putut să o taie în linie dreaptă. Are o margine zimţaţi! pe o parte.

Atunci îmi dau seama că ştiu răspunsul.

Mă ridic. Mă întorc în casă, jos, la subsol. în camera lui Ty.

Iau colajul lui Ty de după uşă şi îl întind pe pat. Aşez foto grafia cu şahul pe spaţiul alb din partea care este goală.

Se potriveşte perfect. Opt pe opt.

Mama avea dreptate. Aici trebuia să fie pusă fotografia tatei. Ty s-a gîndit la asta. A adunat toate fotografiile astea drepl potenţiale candidate. S-a decis asupra ăsteia, a tăiat-o la dimen siunea potrivită, dar, în cele din urmă, n-a mai pus-o în ramă.

Nu avea de gînd să-l ierte pe tata.

Devin conştientă de mirosul coloniei fratelui meu. Este pretutindeni în jurul meu. închid ochii.

LXIX. **Nu, spun, deoarece am acceptat asta pînă în acest moment, să vorbesc cu nimeni în caz că ar fi cineva acolo. Refuz s-o fac.**

Deoarece ştiu ce ar vrea acum Ty.

Ar vrea ca eu să pun la loc fotografia în această ramă.

Ar vrea ca eu să-i spun tatei.

Să îndrept lucrurile.

Pun fotografia în buzunar şi aşez colajul la locul lui din spatele uşii.

Sting lumina.

LXX. **Nu, şoptesc spre camera goală.**

Sus, mă duc la dulapul meu şi scot valiza. Şi încep să împachetez.

13 martie

lata a părăsit familia noastră într-o zi de marți din luna iulie. In acea vară aveam 15 ani, iar Ty, 13. Era cu 9 luni înainte ca Ty să se lanseze în mica lui escapadă cu cele 63 de pastile de Advil şi să-l roage pe tata să se întoarcă acasă, şi acum 3 ani, cu toate că am impresia că a trecut mai mult.

Mă spălam pe dinți atunci cînd s-a întîmplat.

Tata a apărut în oglindă în spatele meu şi a spus:

LXXI. *Bună, Lexie! Tu şi cu mine trebuie să stăm de vorbă. Primul meu gînd a fost că avea de gînd să-mi țină o predică despre cît de puțină muncă intelectuală făcusem în acea vară. Aşa îi spunea el - nu teme, ci „muncă intelectuală", chestii care să-mi țină creierul informă în lunile în care nu aveam şcoală. Astfel încît să nu pierd nimic, spunea el întotdeauna. Astfel încît să rămîn ageră.*

Dar asta nu era despre munca intelectuală.

Era despre el, care se muta.

LXXII. *De ce? l-am întrebat, uluită, însă nu-mi amintesc ce mi-a răspuns.*

îmi amintesc doar că a spus că avea să

locuiască într-o casă 8 în oraş. Cu o femeie, a spus. De care se îndrăgostise.

Nu puteam să pricep.

LXXIII. *Totul va fi bine, Gogoşică, mi-a spus.*

Aia a fost ultima dată cînd mi-a spus aşa.

l-am zis:

LXXIV. *Te iubesc, tati!*

Ca şi cînd aş fi putut să-l conving să renunţe.

A spus că şi el mă iubeşte şi m-a luat de mînă şi m-a condus în living, unde mama şedea pe canapea, plîngînd atît de tare, încît respira cu dificultate. M-am aşezat lîngă ea.

Ty a apărut în cadrul uşii. O auzise plîngînd de la subsol Părea speriat, ca şi cum ar fi vrut să fugă. Tata l-a cuprins pe după umeri şi a ieşit cu el pe veranda din spate. L-am văzut prin fereas tră în timp ce tata îi spunea, crispîndu-se la faţă şi încercînd să-şi reţină lacrimile.

Tata l-a adus înăuntru. Ty s-a aşezat de cealaltă parte a mamei. A luat-o de mînă. Ea s-a oprit din plîns destul cît să-i spună:

LXXV. *Mark. Nu face asta!*

Ne-am uitat cu toţii la tata.

LXXVI. *Vă iubesc pe toţi, a spus el.*

Apoi s-a răsucit pe călcîie şi a ieşit pe uşa din faţă. Am ascultat cu toţii cum camioneta lui a huruit prinzînd viaţă. Am ascultat cum strivea pietrişul de pe alee. Am ascultat zgomotul motorului îndepărtîndu-se din ce în ce mai mult. Şi apoi dus a fost.

Undeva, în următoarele cîteva ore, amănuntele au ieşit la iveală: tata avea o aventură cu secretara lui. Mama ştia despre asta de cîteva luni.

Mi-am dat seama, privind retrospectiv, că amîndoi părinţii mei se purtaseră ciudat în ultima vreme. Tata lucra pînă tîrziu.
Venea acasă mirosind a ţigară. Mama ne vorbea mai răstit decît ¡Ic obicei, încercînd să ţină casa perfect curată şi organizată, l'iinînd cina pe masă la 6 p.m. fix, fugind să-şi dea din nou cu iiij cînd îl auzea venind pe alee. Ca şi cum, dacă fiecare lucru era la locul lui, ca şi cum dacă viaţa noastră casnică era aproape perfectă, el ar fi încetat să mai facă ceea ce făcea.

Au existat semne. Eram doar prea prinsă în propriile mele Ireburi pentru a le vedea.

Singurul indiciu pe care l-am remarcat în acea vară a fost cîinele. Golden retrieverul nostru, o fetiţă, Sunny, fusese trist, scîncea mereu şi nu voia să mănînce.

LXXVII. *Ce e cu Sunny? întrebasem cam cu o săptămînă înainte ca tata să ne dea vestea nimicitoare. Cred că-i deprimată. Cîinii pot fi deprimaţi?*

LXXVIII. *Nu ştiu, răspunsese mama.*

O minciună.

LXXIX. *Crezi că fac Prozac pentru cîini? întrebasem eu în glumă.*

Iar ea răsese. Ceea ce era, de asemenea, o minciună. Mama
ştia că Sunny ştia. Cîinele se ţinea după toată

lumea, dar mama se dusese la culcare. Sunny o văzuse plîngînd.

La un moment dat în acea zi, cea mai bună prietenă a mamei, Gayle, a apărut şi a încercat să o încurajeze pe mama. Soţul lui Gayle divorţase de ea cu cîţiva ani în urmă şi îmi amintesc că spunea întruna, iar şi iar:

LXXX. *Ai să treci peste asta, Joan. Ai să fii puternică!*

Dar mama doar clătina din cap, mototolind şerveţelul în mîini, făcîndu-l apoi fărîmiţe din ce în ce mai mici.

La cină, am ieşit la o pizza. Deoarece tata nu ne lăsa niciodată să ieşim la pizza. Deoarece tata era un zgîrcit şi jumătate, în timp ce mîneam, Ty, care fusese tăcut tot timpul, a spus:

LXXXI. *Mă bucur c-a plecat.*

LXXXII. *Nu spune asta, scumpule! i-a zis mama.*

LXXXIII. *Ba nu. Sunt bucuros, a spus Ty, şi vocea i-a tremurat hi cuvîntul „bucuros".*

în acea noapte, după ce mama s-a dus la culcare, Ty m a trezit.

LXXXIV. *Vino! a spus, iar eu nu i-am pus întrebări; mi-am tras pe mine nişte jeanşi şi l-am urmat afară.*

Sub o lună plină, ne-am dus în parc, spre zona cu pietre din *spatele terenului de baseball. Ty ducea o sacoşă de pînză şi o bîtă de baseball. Mi-a dat sacoşa. Era plină cu sticlele vechi de colonie ale tatei.*

LXXXV. *Pune una chiar aici! m-a instruit*

Ty.

Am aşezat o sticlă de Old Spice pe pietrele din faţa lui.

Ty a tras adînc aer în piept. A închis ochii, de parcă ar fi trimis spre cer o rugăciune sau şi-ar fi pus o dorinţă, apoi i-a deschis din nou.

LXXXVI. *E un infidel, a zis, şi a tras cu bîta tare.*

Sticla s-a făcut ţăndări, iar mirosul de colonie ne-a învăluit, atît de puternic, încît mi s-a făcut greaţă.

LXXXVII. *Acum tu.*

Ty mi-a înmînat bîta.

Am scos o altă sticlă. Polo. Preferatul meu dintre parfumurilc tatei. I-l dădusem eu de Ziua Tatălui într-un an.

LXXXVIII. *E un mincinos, am spus, şi am lovit cît de tare am putut.*

Există o anumită senzaţie de uşurare în spartul sticlei - nimicirea a altceva decît a micii noastre familii jalnice.

Am continuat să spargem sticlele.

LXXXIX. *E un zgîrciob.*

XC. *E un prefăcut.*

XCI. *E un ticălos.*

Chiar şi atunci, totuşi, n-am putut să rostesc cuvîntul urît cu convingere.

XCII. *E un impostor.*

6. — *E un adulterin.*

I.a asta ne-am oprit.

XCIII. *Nu-l voi ierta niciodată, a spus Ty, privind lung cioburile mirositoare de la picioarele noastre.*

XCIV. *Nu-l voi ierta niciodată, am repetat, şi era ca şi cum am fi făcut un jurământ.*

Intr-un fel, am avut senzaţia că tata murise. Bărbatul pe care

7. *cunoşteam, bărbatul liniştit, blînd, care îmi citea* Harry Potter **i** *u voce tare cînd aveam 10 ani, care m-a ajutat în clasa a cincea să studiez pentru concursul de ortografie, care rîdea la rubricile de umor din ziarele de duminică, acel bărbat nu mai era. Tot ce mai rămăsese era acest trişor. Mincinosul. Impostorul.*

în acel moment, am ştiut că era adevărat.

Nu-l voi ierta niciodată. Niciodată.

XCV. *Vino! a spus Ty, atîrnîndu-şi bîta pe umeri. M-a cuprins cu braţul. Era bărbatul casei acum. Hai să mergem acasă!*

24

CÎND MAMA SE TREZEŞTE, EU O AŞTEPT.

XCVI. **Ce-i asta? mă întreabă cînd intră în bucătărie şi mă vede stînd în faţa plitei, cu şorţul ei albastru cadrilat, răsturnînd o porţie de ouă scrob, doar un pic arse, într-o farfurie.**

XCVII. **Micul dejun.**

Mă priveşte cum aşez ambele farfurii pe masă. îmi scot şorţul şi îl pun la loc în cui, torn suc pentru amîndouă şi mă aşez.

XCVIII. *B o n a p p é t i t !*

Ea aruncă o privire la ceas.

XCIX. **Asta e minunat, scumpo, dar n-ai să întîrzii la şcoală?**

C. **Azi nu mă duc la şcoală.**

Se uită lung la mine. N-am lipsit niciodată de la şcoală. Am o prezență perfectă, de fapt, deoarece Ty a murit în timpul vacanței de Crăciun.

CI. **Plecăm într-o excursie, o anunț.**

CII. **O excursie?**

CIII. **Ai trei zile libere, îi spun, arătînd spre graficul ei de lucru pe care l-a prins pe frigider cu magneți. Voi lipsi doar o zi de la şcoală.**

Ha observă peretele din fund al bucătăriei, unde am stivuit lot ce ne va trebui: perne şi fețe de pernă curate, pături sub care *.t ne cuibărim în maşină, toate lucrurile din cămară care semănau cu o gustare, un bax de şase sticle din letala Cola Zero ii mamei (care ar trebui să ne ajungă pînă acolo, în cel mai rău

iii **.iz) şi, în final, valizele noastre, ambele pline, care fac dovada**

iv **cît de indus-de-Valium-şi/sau-alcool a fost somnul mamei din noaptea trecută, încît am putut să mă mişc prin camera ei lără să o trezesc.**

CIV. **Am planificat totul, îi spun.**

Ea se aşază vizavi de mine.

CV. **Deci vrei să mergem într-un fel de călătorie? întreabă ea.**

CVI. **Da. O călătorie cu maşina.**

CVII. **Unde?**

CVIII. **Ai să vezi.**

Pe masă este un teanc de hîrtii pe care le-am trecut în revistă - o rezervare la hotel, indicații şi alte cercetări -, dar i le iau din față, ca să nu poată ajunge la ele.

CIX. **Doar să spui da, mamă.**

Ea împinge un cocoloş de ouă cu furculița. Dacă nu e de acord cu asta, înseamnă că va lua o înghițitură sau două, pentru a-mi face pe plac măcar cu atît, şi pe urmă se va duce înapoi în pat.

CX. **Te rog, mamă! o implor eu.**

Vreau să facem asta. Nu pot să mă întorc azi la şcoală, nu cu felul în care vor fi toți după Patrick. Nu pot s-o fac.

Strînge din buze preț de cîteva secunde, apoi se relaxează.

CXI. **în regulă, spune, resemnată. O călătorie cu maşina.**

Aşa o vreau!

CXII. **Doar noi două, îi spun. Dave ar numi asta clipe prețioase petrecute între mamă şi fiică.**

Ea rîde vag, nu cu rîsul ei adevărat, dar e cel mai bun pe care îl voi căpăta.

CXIII. **Mă rog, trebuie să facem ce vrea Dave, nu-i aşa?**

CXIV. **Hei, mamă, tu l-ai angajat.**

Ea îmi zîmbeşte, un zîmbet mic, dar tandru, şi îmi spune

CXV. **în regulă. Cred că ne va prinde bine amîndurora x| ieşim din casă.**

Ca şi cum întreaga expediție a fost ideea ei.

Plouă în Memphis. Am parcurs un drum lung cu maşina şi ani petrecut o noapte într-un motel ieftin dar destul de curat dc la marginea oraşului, iar acum am ajuns, în cele din urmă, U destinația noastră finală. Cerul este de un cenuşiu plumburiu şl o burniță înghețată fragmentează parbrizul în timp ce tragem în parcare. Preț de un minut rămînem în maşină, cu sistemul de încălzire suflîndu-ne aer cald în față, şi privim indicatorul

GRACELAND

Mama a fost întotdeauna fan Elvis. El a murit pe 16 august 1977, care s-a întîmplat să fie exact ziua în care mama mea împlinea opt ani. încă îşi aminteşte că a auzit la radio vestea despre moartea lui imediat după ce a suflat în lumînările de pe tort. Din acel moment a crescut simțind o

legătură între ea şi Regele Rock-and-Rollului. Aşa că Tyler şi eu am crescut şi noi cu Elvis. Ascultam „All Shook Up" cînd mama încerca să ne facă să rîdem şi „Blue Suede Shoes" cînd se simțea îndrăzneață, iar cîteodată, la aniversarea lor sau de Ziua îndrăgostiților, o surprindeam dansînd pe melodia „Love Me Tender" cu tata. în săptămîna de după plecarea tatei, tot auzeam interpretarea tristă, înăbuşită, a lui Elvis dincolo de uşa dormitorului ei în timp ce punea cîntecul ăsta iar şi iar.

Elvis era coloana sonoră a vieții ei şi, prin extensie, a mea.

CXVI. întotdeauna am vrut să vin aici, zice ea.

Ştiu.

Pun o mînă pe umărul ei.

CXVII. Hai să intrăm!

Cînd intrăm, suntem amîndouă şocate de prețul turului.

I xistă trei opțiuni: turul de bază al conacului, care costă treizeci şi trei de dolari; turul „de platină", în care poți vedea avioanele şi maşinile lui Elvis şi alte cîteva exponate pentru treizeci ți l şapte de dolari; şi turul VIP Graceland Elvis Entourage, care i uprinde tot ce e în primele două tururi, plus un alt tur privat, ■cces prioritar, un permis valabil toată ziua pentru terenurile din jurul casei şi pentru conac şi un permis special de culise pe post de suvenir.

în mod clar, trebuie să facem turul VIP. Am străbătut atîta drum pînă aici!

Costă şaptezeci de dolari.

De persoană.

Asta înseamnă mai mult decît prețul hotelului pentru întreaga excursie.

CXVIII. Uau! exclamă mama, în timp ce privim cu groază la panoul cu diferitele pachete de servicii. E cam scump.

CXIX. Nu-ți face griji, mamă, îi spun repede, scoțîndu-mi portofelul. Mă descurc.

CXX. Cu fondurile pentru MIT? Nu prea cred! Scoate un card de credit auriu pe care nu l-am mai văzut pînă acum şi ignoră sprîncenele

mele ridicate. Turul VIP, vă rog! îi spune femeii din spatele tejghelei şi îi împinge cîrdul auriu peste marmură. Vrem să vedem totul.

Graceland este ceea ce mă aşteptam să fie: o grămadă de opulenţă din anii şaizeci şi şaptezeci, culori vii, covoare moţoase, mînere placate cu aur în baia *Priscillei* - avionul privat al lui Elvis. Mama şi cu mine stăm în faţa decorului fals cu faimoasa poartă de intrare şi ni se face o fotografie. Mergem din cameră în cameră, mama făcînd *Ah!* şi *Oh!* la vederea colecţiei

de salopete a lui Elvis şi chicotind într-una din camere, cea cui pereții zebrați şi cu canapele din catifea roşie, stînd sobră in J fața mormîntului lui, privind lung la data morții sale, care este şi data ei de naştere, acolo unde este săpată în piatră.

Se distrează de minune, cred, ceea ce este tocmai scopul acestei mici aventuri. Am vrut să-i arăt că e posibil să te di.s trezi pe cinste. M

Nu ne-am gîndit toată ziua la Ty. |

— Aveam nevoie de asta, zice ea mai tîrziu.

Tocmai am terminat cina la un restaurant mexican din Memphis şi mama soarbe un cocktail *margarita* uriaş. Fireşte că voi fi nevoită să conduc eu spre hotel. H

CXXI. Chiar aveam nevoie de asta.

CXXII.

Şi eu, îi spun. H

CXXIII.

Am putea... să nu mergem acasă? mă întreabă oftînd. Am putea rămîne aici. Să-l vizităm pe Elvis zilnic. ,S

Zîmbesc. Ştiu că nu vorbeşte serios. Dar ăsta este semnalul că pot să-i spun despre planul meu atît-de-nebunesc-încît-ar- putea-să-funcționeze. ■

CXXIV. **Ții minte ce a spus Gayle despre vînzarea casei?**

Mama îşi amestecă băutura.

CXXV. **Gayle are mereu opinii puternice, nu-i aşa?**

CXXVI. **Cred că e o idee grozavă.**

Se oprește. ' j

CXXVII. **Tu crezi c-ar trebui să ne mutăm, zice ea.**

CXXVIII. **Cred c-ar trebui să te muți, dezvolt eu ideea, în Massa- S chusetts. Cu mine.**

CXXIX. **Vrei să mă mut la MIT? mă întreabă rîzînd. Ea crede că glumesc. Nu cred că încap în patul tău de o persoană, spune.**

CXXX. **Nu în camera mea din cămin. într-un apartament sau într-o căsuță sau ceva de genul ăsta. Bobocilor li se cere să uiască în campus, dar pot să facă o excepție dacă vrei să u ieşti cu părinții. Vîr mîna în rucsac şi scot un teanc de hîr- pe care le pun pe masă, în fața ei. Există tot felul de locuri, spun. Ăsta e la zece minute de mers pe jos față de campus, cu louă dormitoare, maşină de spălat şi uscător de rufe, cu parchet e jos. Drăguț, vezi? Şi e accesibil. Mai ales cînd te gîndeşti că fi plătit în jur de patru sute pe lună pentru cazarea la cămin. Ea priveşte lung hîrtiile.**

CXXXI. **înțeleg că te-ai gîndit serios la asta. Şi ce-aş face eu în Massachusetts?**

Frunzăresc printre hîrtii pînă ce ajung la una cu o clădire mare din cărămidă roşie, încadrată de pomi cu frunza deasă, verzi.

CXXXII. **Ăsta e Spitalul Mount Auburn. E considerat printre cele** Im **mai bune locuri din New England în care să lucreze profesioniştii** ***Im*** **(.lin domeniul medical, în ceea ce priveşte salariul şi mediul, liste asociat Facultății de Medicină de la Harvard. Mă reazem de spătar şi o las să se uite la pagina „Despre noi" pe care am tipărit-o. E la mai puțin de trei kilometri şi jumătate de MIT, la aproximativ nouă** ***pe*** **minute de mers cu maşina. în prezent, există şaisprezece posturi de** iiş **asistente medicale, unul la chirurgie, ca ăla pe care îl ai tu acum, dar** ii **ăsta e în schimbul de noapte.**

Mama detestă schimbul de noapte.

CXXXIII. **însă - continui înainte ca ea să poată să mă refuze - ai putea să începi cu turele de noapte şi să treci la cele de zi odată ce capeți vechime. Sau..., zic eu şi îmi muşc buza, apoi îndrăznesc şi îi spun: Sunt două posturi la maternitate. Unul în sala de naşteri şi unul la nou-născuți.**

CXXXIV. **Aş putea să lucrez cu bebeluşii, cade ea de acord, acoperindu-şi gura cu palma într-un fel care sugerează că se gîndeşte la asta.**

CXXXV. **Aşadar, poate că Gayle are dreptate, măcar de data asta, conchid eu.**

CXXXVI. **Ba nu.**

Mama clatină din cap.

CXXXVII. **Nu?**

CXXXVIII. **Cu bebeluşii ar fi mai rău, Lexie.**

CXXXIX. **Cum ar fi mai rău cu bebeluşii? Toată lumea e fericită în preajma bebeluşilor. E partea cea mai veselă din spital.**

CXL. **Şi bebeluşii mor. în cea mai mare parte, da, ar fi minunai să lucrez la maternitate. Dar din cînd în cînd, chiar mai des decît ai putea crede, aş fi nevoită să privesc cum o mamă şi-ar pierde pruncul. Nu cred că aş putea trăi cu asta. îşi ia băutura şi linge un cristal de sare de pe buza paharului, apoi continuă. în plus, asistentele de la secția de nou-născuți nu au nevoie să-şi folosească competențele de asistente. Ele schimbă scutece, hrănesc bebeluşii şi le fac baie toată ziua. Eu vreau să fac mai mult de atît. Vreau să învăț. Vreau să fiu o asistentă excelentă. Nu o doică.**

CXLI. **în regulă, mă rog, mai sunt încă alte treisprezece posturi de asistente la Mount Auburn. Sunt sigură că ai putea fi o asistentă medicală excelentă în unul dintre ele.**

îşi termină *margarita,* apoi lasă paharul jos şi se uită la mine.

îmi dau seama după chipul ei că are de gînd să spună nu.

CXLII. **Ce ai făcut tu, Lexie, a fost tare drăguț, îmi zice. Dar nu pot să merg în Massachusetts cu tine. Trebuie să-ți trăieşti această parte a vieții pe cont propriu. Meriți asta. Meriți să locuieşti la cămin, astfel încît să poți să-ți faci prieteni pe viață. Trebuie să mănînci la cantină şi să stai toată noaptea trează, tocind pentru examenele finale, şi să te duci la petreceri şi să te distrezi, fară să trebuiască să-ți faci griji pentru altcineva. Ai nevoie de propria ta viață.**

CXLIII. **Da, am nevoie de propria mea viață. Dar şi tu ai nevoie, argumentez eu.**

îmi tot stă pe creier de cînd Sadie m-a întrebat dacă o iau |>e mama cu mine la facultate. La început a fost ceva de genul: nici pomeneală, cine face asta? Dar apoi am început să înțeleg logica din întrebare. Simpla ei frumusețe. Dacă mama vine la MIT cu mine, nu ar fi aşa cum mi-am imaginat eu, cu

discuții pînă noaptea tîrziu în cămin şi plimbări pe trotuare cu un grup de prieteni. însă ar putea să fie mai bine. Deoarece mama nu ar fi singură şi am putea fugi din Nebraska şi de ceea ce s-a petrecut în garajul nostru. Nu ar mai trebui să ne întoarcem niciodată. Am putea să începem o nouă viață.

Amîndouă.

CXLIV. Viața mea s-a încheiat, spune mama din nou.

Pufnesc frustrată.

CXLV. Doar gîndeşte-te la asta un timp, bine? E un plan bun. Dacă te-ai gîndi la asta...

Ea se îndreaptă de spate.

CXLVI. Nu. Răspunsul meu este nu, scumpo. Va fi întotdeauna nu. Dar te iubesc pentru propunerea asta.

CXLVII. Mamă...

CXLVIII. Discuția s-a terminat, îmi spune pe tonul ei oficial de mamă. Scoate cîrdul auriu. Acum cer nota.

Nu avem multe să ne spunem tot restul serii. Sau în timpul micului dejun de a doua zi dimineață. Sau în maşină înapoi spre Nebraska, ceea ce va fi o călătorie cu maşina de aproximativ unsprezece ore. Mama conduce primele patruzeci şi opt de minute spunînd doar:

CXLIX. Se pare că vremea va fi frumoasă azi, nu-i aşa?

Şi atunci e momentul în care hotărăsc că nu mai suport.

CL. Trage pe dreapta! îi cer.

CLI. Poftim? se miră şi îmi aruncă o privire în treacăt. Vrei să mergi la toaletă? Ai fost înainte să plecăm.

Opreşte maşina pe acostamentul autostrăzii interstatale.

CLII. Ce s-a întîmplat? Ți-e rău?

CLIII. Viața ta nu s-a încheiat. Toată treaba asta e un rahat!

Ochii îi scapără.

CLIV. Alexis! Ai grijă ce spui!

CLV. E un rahat, repet, pentru expresivitate, şi de data asta pol să vorbesc urît cu convingere.

Ty ar fi mîndru.

CLVI. **Ai patruzeci şi patru de ani. Speranța medie de viață pen tru o femeie din Statele Unite este de optzeci şi unu de ani. Nu eşti supraponderală şi nu fumezi, dar acum bei mult, însă îmi place să cred că asta e o fază şi de îndată ce ai să încetezi dracu lui să îți mai pară atît de rău pentru tine ai să te laşi, şi lucrezi stînd în picioare cea mai mare parte a zilei, şi îți plac legumele, şi mergi la biserică, ceea ce, studiile au arătat, adaugă şapte virgulă cinci ani vieții unei persoane, şi te speli pe dinți. Dacă cineva va trăi o sută de ani, mamă, tu eşti aia. Aşa că încetează să mai spui că viața ta s-a încheiat. Nu e nici pe jumătate trecută. Şi da, fiul tău a murit, şi asta e cumplit, şi doare, dar nu e vina ta. Şi ştii ce? Toată lumea moare şi toată lumea îi pierde pe cei dragi - absolut toată lumea -, iar asta nu e o scuză ca tu să mori dracului. Te iubesc şi am nevoie să fii mama mea şi am nevoie ca tu să ai o viață. Aşa că nu mai fi egoistă şi plină de tine!**

Iau o mult dorită pauză de respirat.

Stăm acolo. Semnalizarea e încă pornită, clipind. Maşinile trec în viteză pe lîngă noi cu o sută douăzeci de kilometri la oră. Mama priveşte drept înainte.

Tocmai am spus cuvîntul cu *d.* De două ori. Mamei mele.

I-am reproşat că bea. I-am spus să nu mai fie egoistă.

CLVII. **Mamă, eu...**

Ea ridică o mînă.

CLVIII. **în regulă, zice, cu toate că nu ştiu dacă vrea să spună *în regulă, m-am săturat, acum coboară din maşină şi mergi pe jos, ingrată ce eşti!* sau *în regulă, eşti pedepsită!* sau *în regulă, am să încetez să mai spun că viața mea s-a încheiat.***

CLIX. **Mamă?**

Oftează şi apoi reintrăm pe autostradă.

CLX. **Vrei, te rog, să te uiți în poşeta mea? îmi cere după ce am parcurs circa douăzeci de kilometri. E acolo o carte.**

Scotocesc prin poşeta ei pînă ce găsesc o cărțulie broşată, cu coperta

galbenă - ...*Să ucizi o pasăre căutătoare.*

CLXI. Asta? întreb, ridicînd surprinsă cartea.

Ea încuviințează din cap.

CLXII. Trebuia să o citesc în clasa a opta. M-am gîndit că poate ai putea să mi-o citeşti acum. Să mai treacă timpul.

CLXIII. Bine.

E ciudat, dar cel puțin nu urlă la mine. Deschid la prima pagină.

CLXIV. „Frate-meu Jem mergea pe treisprezece ani cînd şi-a fracturat rău de tot brațul, de la cot"[29], încep eu.

Mama lasă să-i scape o respirație lentă.

CLXV. Da. Ştiam eu că avea să fie bună.

Aşa că citesc în continuare. Următoarele şapte ore şi jumătate, oprindu-ne pentru pipi şi prînz şi o dată fiindcă mama simțea o nevoie urgentă de Cola Zero, citesc. Citesc despre Scout . şi Bau Radley şi Mayella Violet Ewell. Citesc pînă ce răguşesc.

Cînd termin, mama zice:

CLXVI. Dintotdeauna mi-am dorit ca Atticus Finch să fi fost tatăl meu. Obişnuiam să-mi imaginez că eram adoptată în secret şi că Gregory Peck era tatăl meu biologic.

CLXVII. Parcă ai spus că n-ai citit cartea.

CLXVIII. Am văzut filmul, îmi spune. Tu l-ai văzut?

CLXIX. Da. în clasa a opta, cred. Ai dreptate, Gregory Peck e mi nunat. Aşadar, în tot acest timp cît am citit, tu ştiai cum avea să se încheie povestea.

CLXX. Am vrut să aud cuvintele, îmi explică. Ştiam cum se ter mină, dar am vrut să merg lent şi să văd cum se va termina.

Cască, punînd mîna la gură.

CLXXI. Ce părere ai să conduc eu pe ultima porțiune? întreb.

Ea trage pe dreapta şi schimbăm locurile.

---

[29] Harper Lee, ***...Să ucizi o pasăre căutătoare,*** traducere de Tatiana Malița, Editura Polirom, Iaşi, 2013.

Am mers cam doi kilometri, ieşind abia din Kansas City, cînd începe să plîngă. La început nu bag de seamă, dar la un moment dat mă aplec să umblu la radio şi îi observ fața udă, dîrele de lacrimi curse de la coada ochilor pînă pe marginea maxilarului.

Simt mirosul coloniei lui Ty.

Mă întreb dacă mama îl simte. Dacă asta este ceea ce i-a declanşat plînsul.

CLXXII. **Te simți bine? o întreb cu blîndețe. Putem să ne oprim.**

Clatină din cap şi expiră sacadat, apoi îşi deschide poşeta şi începe să caute pachetul ei de batiste din hîrtie.

CLXXIII. **Mă simt bine. Doar că...**

MIROASE-MĂ, ***CACODUCKY*** *CER SĂ FIU MIROSITĂ, MIROASE-MĂ ACUM!*

Arunc o privire în oglinda retrovizoare şi îl văd, îl văd clar ca lumina zilei, stînd aşezat pe bancheta din spate, cu capul lipit de geam, aşa cum obişnuia să stea, privind afară.

E o minune că nu buşesc maşina.

Mama spune:

CLXXIV. **Doar că nu ştiu de ce n-am mai făcut asta niciodată pînă acum. Graceland. în toți anii ăştia am fost atît de aproape, la o zi de mers cu maşina, şi nu ne-am dus niciodată. De ce n-am facut-o?**

Deoarece tata detesta să călătorească, gîndesc eu, dar nu

2 **spun. Caută cuvîntul *cazanier* în dicționar şi vei da peste fotografia tatei.**

CLXXV. **Ar fi trebuit să mergem, şopteşte mama, ştergîndu-şi fața.**

CLXXVI. **Am mers acum, răspund cu o voce tremurată. Grace- lund - bifat.**

CLXXVII. **Da, dar mi-aş dori..., zice ea, iar eu ştiu că vrea să spună**

3 **A ar fi trebuit să mergem cînd Ty era încă în viață.**

însă Ty îl ura pe Elvis. Nu îi era recunoscător mamei pentru i ă era supus obsesiei ei legată de Rege. A spus-o de multe ori.

Privirea îmi zboară înapoi în oglindă.

Ty e încă acolo. Un fior mă străbate asemenea unui şiroi de ¿ipă rece ca

gheața.

CLXXVIII. **Hei, ăăă, cred că doamna din maşina roşie din spatele nostru tastează un mesaj, spun. E periculos.**

Mama se întoarce să se uite. Priveşte drept prin locul unde Ty este ghemuit pe bancheta din spate. Apoi se întoarce spre mine.

CLXXIX. **Ar trebui să o laşi să te depăşească. întotdeauna e mai bine să fii în urma pericolului de pe şosea.**

Las maşina roşie să ne depăşească. Mama îi aruncă o privire dezaprobatoare şoferiței, dar doamna nici nu bagă de seamă.

încerc să-mi țin mîinile nemişcate pe volan.

Mama scoate o batistă din hîrtie şi îşi suflă nasul. Lacrimile continuă să vină, un rîu nesecat de durere sufletească. Ty rămîne şi el cu noi. Tot drumul înapoi spre Nebraska.

25

AŞTEPT. PÎNĂ CE DESPACHETĂM TOTUL. Pînă ce luăm cina. Pînă ce mama adoarme. Apoi mă strecor jos, în dormitorul lui Ty.

E linişte.

Mă uit în oglindă. La radioul cu ceas. La umbra din colț, aruncată de uşa dulapului.

Nu e aici. Dar vreau ca el să fie.

CLXXX. **Ty, vreau să vorbesc cu tine, spun. Ty!**

Tăcere.

CLXXXI. **Haide! Nu putem să fugim, nu-i aşa? Asta îmi spuneai azi? Că vei fi mereu prezent, petrecîndu-ți vremea pe bancheta din spate? Mirosul tău. Umbra ta. Amintirea ta. Asta încercai să-mi spui, nu-i aşa? Ei bine, am să-ți spun şi eu nişte lucruri. Mă aşez la biroul lui şi aprind veioza, care este ca un punct de lumină în întuneric. Haide, Ty! Am făcut ce-ai vrut. I-am dat**

scrisoarea lui Ashley. Acum, fa ce vreau eu, măcar de data asta!

Dar nu e nimic. Niciun sunet. Niciun miros. Nici urmă de Ty.

Ceea ce mă irită şi mai tare. Şi a fost o zi obositoare.

Mă ridic în picioare.

CLXXXII. Eşti egoist, mă adresez întunericului. Ştii asta? Eşti cea ni.ii egoistă persoană pe care o cunosc. Nici măcar nu ți-a păsat, ıuı i aşa, ce îi va face asta mamei? Ai auzit-o spunînd că viața ei o ,i isprăvit? Asta e din cauza ta, Ty! Nu eşti cu nimic mai bun decît tata, să ştii. Faci doar ce ai tu chef să faci şi să ne ia naiba pe noi, ceilalți, nu?

Ochii îmi sunt atraşi de oglindă. Pentru o fracțiune de se- t undă, cred că îl văd, o formă întunecată care se mişcă, dar tipoi îmi dau seama că este reflexia mea.

Privesc țintă la bilețelul Post-it.

îmi pare rău, mamă, dar mă simțeam tare pustiit.

CLXXXIII. Ce, ai vrut să faci vreun soi de declarație romantică? Ai vrut să demonstrezi lumii cît de îndurerat erai?

Gaura începe să se caşte în sternul meu, dar mă forțez să trec de ea.

CLXXXIV. Nu e romantic. Ți-ai spulberat un hartan din piept şi ai murit într-o băltoacă din sîngele tău - asta îți sună romantic? Oamenii au curățat-o, da, bine, dar au lăsat o grămadă de prosoape clin hîrtie îmbibate în sînge în gunoiul de afară, pe care le-a găsit mama atunci cînd a golit pubela săptămîna următoare. Romantic, nu? Ce declarație minunată! A, şi trupul îşi pierde controlul asupra intestinelor atunci cînd mori, şi faci pe tine, cît de al naibii de romantic este? Şi fetița din vecini, Emma, o ştii, a venit afară cînd a sosit ambulanța şi a fost acolo cînd au deschis uşa de la garaj şi te-a văzut aşa. Are şase ani. Grozavă declarație ai mai lacut! Chiar în secunda asta eşti hrană pentru viermi, iar oamenii te-au uitat, nici măcar nu-şi mai amintesc de tine, acum toți se gîndesc la Patrick Murphy, dar o să-l uite şi pe el. O să treacă mai departe. Asta e ceea ce fac oamenii. Nu eşti Jim Morisson[30],

[30] James Douglas „Jim" Morrison (1943-1971), cîntăreț şi compozitor

Ty. Nu eşti un star rock tragic care a murit de tînăr şi toți îi înalț.1 un altar. Eşti un copil tîmpit. Singurii oameni care îşi vor aminli de „declarația" ta sunt mama şi cu mine, şi asta pentru că ne doai e prea mult ca să putem uita. Mda, şi alți oameni sunt îndurerai i, ticălosule! Toată lumea simte durerea. Tîmpitule!

Dezlipesc bilețelul de pe oglindă. Gaura este un abis nemăt ginit în pieptul meu acum, o gaură neagră ce se învîrtejeştc, dar mă lupt cu ea.

CLXXXV. Nu accept acest bilețel plin de rahat!

Mototolesc pătrățelul Post-it. îi dau drumul. Cade dintre degetele mele şi ricoşează de pe podea, ieşind din raza mea vizuală.

Vederea mi se întunecă pe margini. Nu pot să respir. Apoi sunt în genunchi pe podea, cu fața lipită de fibrele covorului vechi, şi văd stele verzi îndărătul pleoapelor. Constelații de du rere. Dar nu-l văd pe Ty.

CLXXXVI. Unde eşti? întreb, hîrcîind în podea. Unde te-ai dus?

Gaura trece. Nu ştiu cît durează, dar deodată pur şi simplu a dispărut. îmi întorc fața pe o parte şi tuşesc şi zac acolo în poziție fetală pînă ce simt că mi-a revenit în trup destulă putere pentru a mă ridica în capul oaselor.

Primul lucru pe care îl fac este să mă aşez pe palme şi genunchi lîngă pat şi să caut bilețelul.

Să-l netezesc. Să-l pun la loc. Căci nu pot să stau supărată pe el.

în loc de bilețel, degetele mele cuprind ceva tare şi ascuțit. Mă smucesc îndărăt, apoi întind mîna sub pat, cu grijă, şi scot obiectul afară.

Este un dinte. Un colier cu un colț de rechin, ca să fiu mai exactă. Colierul e format dintr-un şir de mărgeluțe negre înşirate pe o ață tare, cu un singur colț alb, zimțat, care sclipeşte în mijloc. Mă ridic în genunchi pentru a-l cerceta, încruntîndu-mă. îl aduc în raza de lumină a veiozei. Nu dai în fiecare zi peste colți de rechin în partea noastră de Nebraska. Sau în vreo altă parte i Nebraskăi. Statul fără ieşire la mare, dacă vă amintiți. Nu-mi «duc aminte de colierul ăsta. Ty nu era genul de puşti care să poarte coliere, punct.

---

american, solist vocal al trupei de rock The Doors.

CLXXXVII. Ce e ăsta? întreb în aerul gol.

Şi atunci îmi amintesc unde l-am mai văzut.

Fotografia celor trei *amigos*: Ty, Patrick şi Damian făcînd semnul păcii.

Scot colajul lui Ty de după uşă şi găsesc fotografia în cauză. A lost făcută la Grădina Zoologică Henry Doorly din Omaha. Se prea poate ca Nebraska să nu aibă cine ştie ce destinații turistice atractive, dar avem una dintre cele mai bune grădini zoologice din țară. Dintotdeauna mi-au plăcut gorilele, dar preferații lui Ty erau rechinii. Există un tunel albastru imens unde rechini-cio-can, rechini comuni cu înotătoare negre, rechini-carcharhinus şi încă vreo zece alte specii de rechini despică apa în jurul tău de parcă ar prezenta un spectacol de balet acvatic lent.

Ty stătea uneori şi privea ore în şir rechinii. Eu îl tachinam pentru asta.

CLXXXVIII. Cui îi plac rechinii? obişnuiam să-l întreb. Dacă te aruncă cineva acolo, mă îndoiesc că ei o să-ți întoarcă iubirea. Două cuvinte: *ospăț regal.*

CLXXXIX. E paşnic, a fost tot ce a spus el în apărarea sa. îmi place.

Fotografia cu cei trei *amigos* a fost făcută exact la intrarea în tunelul rechinilor. Trebuie să fi fost într-o excursie cu clasa, deoarece poartă cu toții o insignă verde fluorescentă. De asemenea, toți poartă coliere cu colți de rechin cumpărate de la magazinul de suveniruri. Privesc lung la fețele lor pline de speranță. închid palma în jurul colțului de rechin.

Ty-

Patrick.

Damian.

Trei zale dintr-un lanț.

15 martie

Prima dată cînd am crezut că s-ar putea să fie ceva în neregulă cu Ty, prima dată cînd mi-a

trecut prin minte că s-ar putea ca el să contemple cu un pic prea multă afecțiune scenariul cu muritul de tînăr, a fost atunci cînd Samantha Sullivan, o fată de la biserica noastră, a murit de pneumonie. Samantha era dulce, genul de fată pe care mi-o amintesc mereu zîmbind. Avea aparat dentar, dar el părea doar să-i accentueze zîmbetul într-un mod bun. Cînd s-a îmbolnăvit, nimeni nu a crezut că va muri. Oamenii pe care îi cunoaştem nu mor de pneumonie, nu în ziua de azi şi nu în secolul ăsta, nu violoniştii în vîrstă de 14 ani. A fost internată în spital cîteva zile şi era programată să fie externată într-o zi de luni.

Duminică dimineață i s-a format un cheag de sînge în plămîn. Duminică după-amiază o parte a cheagului s-a desprins şi a migrat spre creier.

Şi apoi ea a murit.

Samantha nu fusese foarte populară. Era tăcută. Avea un mic grup de prieteni apropiați, aşa, ca mine. Nu-i plăcea să atragă atenția asupra ei. Dar mi s-a părut că toți adolescenții din Lincoln au venit la înmormîntarea ei.

Una dintre prietenele ei a făcut un playlist cu cîntecele ei preferate: Taylor Swift, în cea mai mare parte, cu ceva de Carrie Un- dcrwood şi Pistol Annies aruncate printre. Samanthei îi plăcea muzica country. Cîntecele s-au derulat pe tot parcursul priveghiului dinaintea înmormîntării. Mama Samanthei a cumpărat mai multe rame pentru colaje şi le-a umplut cu

fotografii: Sa- mantha bebeluş, Samantha făcînd conserve de roşii împreună i u bunica ei, Samantha pe plaja de pe malul lacului Branched Oak cu un cîrd de verişori, Samantha mîncînd înghețată cu prietenii ei, arborînd zîmbetul ei strălucitor.

La înmormîntare, oamenii care s-au ridicat să vorbească s au tot referit la gentileţea spiritului Samanthei şi la cum a fost ca o lumină care s-a stins prea curînd, dar cum era acum acasă. Nu exista boală care să poată să o atingă. Era în siguranţă. îşi trăise viaţa. Ei au încercat să facă să sune ca şi cum viaţa ar fi absolut naşpa, aşa că slavă Domnului că ea o părăsise atunci cînd o făcuse, cîtă vreme era într-o poziţie bună, ca să spunem aşa.

Fără lacrimi în rai[31].

îmi amintesc că am gîndit, de ce? Dacă Dumnezeu este atît de bun, de ce o ia pe fata asta înainte ca ea să aibă şansa să trăiască?

Nu avea nicio noimă.

Şi continuă să nu aibă.

Ty a suferit din cauza morţii Samanthei. Şi-a petrecut restul verii ascultînd melodiile lui Taylor Swift iar şi iar. Avea o fotografie cu Samantha, făcută la una din mesele comune de la biserică pe vremea cînd aveau amîndoi în jur

---

[31] Aluzie la cîntecul lui Eric Clapton şi Will Jennings, „Tears in Hea- ven", de pe coloana sonoră a filmului ***în capcana drogurilor*** (1991). Versurile au fost inspirate de Conor, fiul lui Clapton în vîrstă de patru ani, care a murit în martie 1991 căzînd de la fereastra apartamentului mamei sale de la etajul 53 ***al*** unui bloc.

de 12 ani, stînd aşezată pe un scaun de grădină cu o farfurie din carton balansată delicat pe genunchi, gata să se înfigă în nişte salată de cartofi. El a prins fotografia cu piuneze pe peretele de lîngă patul lui. încă e acolo.

Ciudat a fost faptul că el şi Samantha nu fuseseră deosebit de apropiaţi. Da, se cunoşteau de cînd erau mici şi acest lucru era supărător în sine; nimic nu-ţi poate aminti de locul tău fragil din univers cu atîta putere precum cineva de vîrsta ta care moare subit - acum e în viaţă şi în clipa următoare a murit. Dar nivelul de emoţie pe care Ty l-a arătat la moartea Samanthei nu se corela cu ceea ce simţise pentru ea în viaţa reală. El detesta muzica country. Nu era prieten cu niciunul dintre prietenii ei. Aşa că dc ce să se fi instalat atît de profund în el?

în viaţă, Samantha fusese mică şi modestă, o persoană care gravita spre fundal. Dar în moarte era o stea strălucitoare. Toată lumea vorbea numai de bine despre ea. Toată lumea a plîns pentru ea. Tuturor le-a păsat.

M-am întrebat ulterior dacă asta a fost ceea ce a declanşat fascinaţia lui Ty pentru propria moarte. A văzut cum toată lumea în acea după-amiază la biserică, la cimitir, a iubit-o pe Samantha Sullivan.

Doar cîteva săptămîni mai tîrziu a luat Advilul.

Poate că nu a intenţionat să moară. Vreau să spun, a luat pilulele practic sub nasul mamei.

Cine face asta dacă nu vrea să fie prins? Să fie salvat? Poate că era la fel ca toți ceilalți. Voia doar să fie iubit. Dar apoi, după ce a înghițit pilulele, s-a dus jos în dormitorul lui şi s-a culcat. Ceva trebuie să se fi schimbat în acele momente după ce a luat Advilul.

Au mai fost şi alți factori. La câteva zile după moartea Samanthei, un jucător de fotbal de la UNL s-a sinucis în vestiarul gol după un meci, cu o supradoză dintr-un gen de drog vîndut pe sub mînă. A fost peste tot la ştiri. în aceeaşi vară, un dependent <lc amfetamină a murit în ceea ce presa a numit „sinucidere de i ătre poliție". El a pretins că avea o armă şi ei l-au împuşcat.

Existau o mulțime de locuri în care ideea se poate să fi prins rădăcini: acea scenă din seria Amurg în care Edward încearcă să sc sinucidă atunci cînd crede că a pierdut-o pe Bella, deoarece, da, asta este o reacție perfect normală dacă nu poți să fii cu persoana pe care o iubeşti: pur şi simplu mori. Sau modul nonşalant în care oamenii rostesc fraza „mă omor făcînd (completați spațiul liber)". Sau doctorul Kevorkian[32], sau pedeapsa cu moartea, sau ştirile, unde mereu se aruncă o poveste teribilă despre o persoană nebună cu o armă şi cu dorința de moarte. Sau Romeo şi lulieta la

[32] Jack Kevorkian (1928-2011), medic patolog, poreclit „Doctorul Moarte", promotor al conceptului de sinucidere asistată.

ora de engleză, sau O poveste haioasă[33], *sau o colecție de poeme de Sylvia Plath de pe raftul cu cărți al mamei, din perioada în care a fost la facultate, în care a subliniat versurile:*

Muritul
Este o artă ca oricare alta.
O practic excepțional de bine.
O practic în aşa fel încît se simte ca naiba.
O practic în aşa fel încît pare reală.[34]

Există moarte pretutindeni în jurul nostru. Oriunde privim. 1,8 oameni se sinucid în fiecare secundă.

Pur şi simplu nu suntem atenți. Pînă cînd suntem.

26

ÎNTOARCEREA LA ŞCOALĂ LUNI ESTE DURĂ.

Pînă şi călătoria cu autobuzul este de nesuportat. Toată lumea vrea să o țintuiască cu privirea pe fata-al-cărei-frate-a-murit, care trebuie să fie şi mai fragilă acum, deoarece a mai murit cineva. Aşa m-au tratat ei cînd m-am întors după vacanța de Crăciun - ca şi cînd aş avea o bombă legată peste piept, care

---

[33] Roman de Ned Vizzini, publicat în 2006 în engleză şi în 2014 în romînă, inspirat de propria depresie a autorului, care s-a sinucis pe 19 decembrie 2013, la 32 de ani.

[34] Poemul „Lady Lazarus" de Sylvia Plath din volumul ***Collected Poems*** (I960).

ar putea exploda în orice clipă. Fie mă abordează cu grijă pentru a încerca să o dezamorseze, fie fug pentru a se adăposti.

în plus, este Ziua Sfîntului Patrick, ceea ce face ca întreaga situație să fie super neplăcută. Nimeni nu este îmbrăcat în verde, observ.

Vremuri amuzante.

îl caut pe Damian pe holuri înainte să înceapă ora. Mă gîndesc întruna la vocea lui atunci cînd mi-a spus că Patrick a murit. „Era prietenul meu", a spus el. Acum este singurul dintre cei trei *amigos* care a mai rămas. Dar nu-l zăresc. Desigur, e uşor să-l ratezi atunci cînd încearcă să nu fie văzut. Invizibili- tatea este superputerea lui, la urma urmelor.

„Dacă aş dispărea într-o zi, aş dispărea pe bune şi nu m-aş mai întoarce, ei nici măcar n-ar observa." Asta este ceea ce mi-a spus în acea zi în sala de sport.

Iar eu i-am spus: „Eu te văd."

Asta este ceea ce trebuie să fac. El are nevoie ca eu să-l văd.

L-am urmărit un pic pe internet pe Damian în timpul weekendului pentru a-mi da seama cum aş putea să fac asta cel mai bine - să fiu prietena lui -, iar pînă acum asta este ceea ce .un adunat din activitatea lui de pe internet:

E preocupat de fotografii, mai ales de instantanee în alb şi negru, fotografii făcute atunci cînd subiectul nu ştie că există un aparat de fotografiat. Deja ştiam asta.

îi place să citească. Şi asta ştiam deja.

Ce nu ştiam este că lui Damian îi place să citească tot ce-i pică în mînă: SF, fantasy şi horror, dar şi cărți ca *Eu şi Marley* şi *Vînătorul de zmeie,* precum şi cărți despre Descartes, Kant şi Jung. E cu adevărat pasionat de filosofie. Se descrie ca fiind un „poet filosof" în diferitele sale profiluri online şi nu ştiu dacă asta e pur şi simplu o încercare de a agăța fete, dar este termenul pe care el îl foloseşte.

Filosof.

Poet.

Ceea ce este grozav şi tot tacîmul, exceptînd faptul că în urmă cu trei zile a postat acest poem:

Un os alb ciugulit bine de
cei care cu stîrvuri se
hrănesc care nu vor şti
nicicînd durerea pe care o
trăiesc

îmi fac griji că el ar putea fi următoarea piesă de domino care să cadă. Ar putea să tremure pe marginea uitării lui Ty, pe punctul de a păşi în abis. Nu ştiu. Nu ştiu cum să fac ca lucrurile să fie mai bune pentru el.
Dar am de gînd să încerc.

îl găsesc la ora prînzului. Stă aşezat la o masă din colțul canti nei, singur-singurel, ciugulind posac dintr-un morman de car tofi pai fleşcăiți.

3. Aşadar, îi spun eu, strecurîndu-mă pe scaunul din fața lui ca şi cum asta ar fi ceva ce fac în fiecare zi. Vreau să vorbim puțin despre *Inima întunericului.* Mi s-a părut foarte interesant cum explorează Conrad felul în care o persoană alege între două tipuri diferite de rău. Foarte relevant, nu crezi?

Mulțumesc, CliffsNotes!

Damian se luminează la față şi spune:

4. Ştiu. Cred că a scris despre absurditatea tuturor lucrurilor. Vreau să spun, cum poate să existe ceva ca nebunia într-o lume care deja a înnebunit?

5. Ştiu! aprob eu cu mult entuziasm. Deci, adaug, mă întrebam dacă ai putea să-mi recomanzi nişte lecturi, acum că am terminat cu Conrad. Chiar mi-a plăcut. Ce altceva aş putea încerca?

Se încruntă, cu un aer meditativ, gîndindu-se la ce ar putea să-mi placă.

După un minut mă întreabă:

6. Kafka ai citit?

7. Kafka.

Notez numele în caietul meu de notițe.

8. Existențialism clasic. începe cu *Metamorfoza.* E scurtă, dar genială.
Dacă e scurtă, e bine, gîndesc. Scurtă este foarte bună.

9. Am s-o iau de la bibliotecă, îi spun.

Mă întind peste masă şi iau un cartof pe care îl arunc în miră. Damian zîmbeşte, un zîmbet adevărat, sincer, lăsînd să se vadă un şir de dinți strîmbi. Sunt foarte fericită să văd acel zîmbet.

I a ora de analiză matematică pentru avansați, cînd (după primele zece minute de teme) ne grupăm cîte doi să facem un turneu de blackjack - cîştigătorul va primi fursecuri la alegere, coapte de nimeni alta decît multitalentata domnişoară Mahoney -, Steven întreabă dacă în prima rundă mă poate provoca pe mine.

Nu mă pot gîndi la o scuză bună pentru care să nu mă poată provoca. Măcar reacția lui Steven față de mine e sinceră. Chiar dacă este stingheritoare.

10. **Bine.**

îmi trag pupitrul în fața pupitrului său.

11. **Crupier sau jucător? mă întreabă.**
12. **Crupier.**

îmi înmînează pachetul de cărți de joc.

13. **Eşti bine? mă întreabă în timp ce amestec cărțile.**

Acu-i acu! Interogatoriul brigăzii de dezamorsare a bombelor a început în mod oficial.

14. **Sunt bine.**
15. **Ai lipsit de la şcoală. Tu nu lipseşti niciodată de la şcoală.**
16. **Niciodată să nu spui niciodată, glumesc eu, dar el nu rîde.**
17. **Am încercat să te sun.**
18. **Am plecat pe neaşteptate cu mama într-o excursie cu maşina.**

Se încruntă.

19. **O excursie cu maşina. Unde?**
20. **Tennessee.**

Se încruntă şi mai tare.

21. **Tennessee.** • **tfl**
22. **Da. Eşti gata?**

Dă din cap. Aşez o carte cu fața în sus înaintea lui şi una cu fața în jos

înaintea mea. Un nouă pentru el. Un doi pentru mine.

Mai întorc una pentru el. Un cinci. Apoi încă una pentru mine, cu fața în sus. Un valet.

23. Ce e în Tennessee? mă întreabă.

Mă gîndesc să-i spun că nu e treaba lui, dar ştiu că mă întreabă pentru că îşi face griji. în pofida tuturor lucrurilor, el încă ține la mine. N-ar trebui să-i refuz ajutorul.

24. Graceland, răspund blînd. Ne-am adus la Graceland.

Ochii i se luminează cînd înțelege.

25. Fiindcă mama ta îl iubeşte pe Elvis.

Nu-mi pot reprima un zîmbet.

26. Fiindcă mama mea îl iubeşte pe Rege.

27. Extraordinar. Zîmbeşte şi el, umerii i se relaxează. Asta-i grozav!

28. Aşadar, cărțile, spun, încercînd să revenim la treaba noastră, deoarece celelalte perechi termină acum şi sunt gata să treacă la runda a doua.

Aruncă o privire la cărți.

29. Bine, mai dă-mi una!

îi dau. E un şase, ceea ce îl aduce la douăzeci. Pasează, iar eu sunt la doisprezece, aşa că mai trag o carte pentru mine, un popă. Douăzeci şi doi.

Nereuşită. S-a terminat. El cîştigă.

30. Felicitări! îi spun. Mahoney face nişte fursecuri cu ciocolată mortale. Asta aş alege.

31. Hei, să nu ne grăbim! vine replica lui. De-abia am cîştigat o bătălie, nu războiul.

Dar cîştigă şi următoarele trei mîini. Şi chiar alege fursecurile cu ciocolată.

32. Ți-am spus eu, îi zic, cînd ieşim din clasă.

Beaker şi El ne urmează, dar se țin mai în urmă şi ne lasă s.i vorbim, ceea ce pare ciudat, dar ce pot să fac în această privință, să mă opresc şi să insist să mergem împreună?

33. Da, da, ai zis, este el de acord. De unde ai ştiut?

34. Clarvăzătoare, îi explic, bătîndu-mă uşor cu degetul în lîmplă ca şi cum creierul meu ar fi ceva magic.

35. **Aha!**

Preț de un minut, lucrurile par a fi aşa cum au fost. înainte, vreau să spun. Cînd eram prieteni.

36. **Aşadar, ştiu că n-ai mai avut chef în ultima vreme de Clubul de Mate, îmi spune cînd cotim în zona comună. Dar mîine-seară mergem cu toții la bowling. Parkway Lanes. La şase. Vino acolo sau eşti pătrată![35]**

37. **Păi, ştii că sunt pătrată!**

Steven îşi mută rucsacul pe celălalt umăr şi se opreşte să mă privească printre gene.

38. **Aş zice că mai degrabă eşti dreptunghiulară.**

39. **Eşti un scump! îi spun.**

40. **Deci, vii.**

Pentru prima dată, chiar mi-aş dori să pot.

41. **Nu pot, îi spun. Am o cină tîmpită cu tata.**

Ceea ce este cu adevărat ultimul loc în care aş vrea să mă aflu, dacă stau bine să mă gîndesc. Dar asta e regula: iau cina cu tata în serile de marți. Dacă încep să încalc regulile acum, cine ştie ce s-ar putea întîmpla?

Steven încearcă să pară că nu e dezamăgit.

42. **Bine. Am înțeles. Atunci, altă dată.**

43. **Da, murmur. Altă dată.**

17 martie

Asta va suna banal, presupun, dar nu ştii niciodată cînd va fi ultima oară. Cînd îmbrățişezi pe cineva. Cînd îl săruți. Cînd îți iei rămas-bun.

---

[35] *„Be there or be square”* (în original), joc de cuvinte intraductibil, bazat pe rima dintre *there* („acolo”) şi *square* („pătrat” dar şi „plictisitor”, „banal”).

Nu ştiu care au fost ultimele cuvinte pe care i le-am spus lui Ty. Probabil ceva de genul Te miros mai tîrziu. în timp ce ieşeam pe uşă în acea dimineaţă. Nu-mi aduc aminte. Nu a fost ceva semnificativ, asta e tot ce ştiu. N-am fost niciodată una dintre acele familii care îşi spun „Te iubesc" la sfîrşitul fiecărei conversaţii, pentru orice eventualitate.

Părinţii lui Steven fac asta. Cînd el îi sună să le spună că întîrzie sau ceva de genul ăsta, întotdeauna încheie spunînd: „Şi eu te iubesc". Chiar dacă se vede cu ei în 10 minute.

Obişnuiam să gîndesc că e un pic convenţional. Dacă spui aşa ceva prea des, îşi pierde sensul, nu-i aşa? Dar acum înţeleg. Dacă se întîmplă inimaginabilul - un accident de maşină, un atac de cord, lucruri de felul ăsta -, cel puţin vei şti că ultimele tale cuvinte au fost ceva pozitiv. Există o siguranţă în asta. O mîngîiere.

M-am despărţit de Steven în ajunul Anului Nou. La el acasă era o petrecere cu familia - cele trei surori ale sale şi părinţii, mătuşile şi unchii săi, verii primari şi verii de gradul al doilea.

In acea seară m-au tratat ca pe o păpuşă de porţelan, biata Alexis cu viaţa ei distrusă.

Apoi număram cu toţii în sens invers secundele rămase pînă Iu Anul Nou şi eu am gîndit: ăsta va fi primul an fără Ty în 3, 2, 1...

Steven s-a aplecat să mă sărute şi eu m-am ferit.

44. *îmi pare rău, îmi amintesc că i-am spus. Nu pot.*

45. *E-n regulă, a zis. înţeleg.*

46. *Ba nu, nu înţelegi. îmi doream ca el să nu mai fie atît de înţelegător cu mine, măcar o dată. Nu asta am vrut să spun. Vreau să spun noi. Nu mai pot să fac asta.*

Chipul îi era traversat de foarte multe emoţii, dar el şi le-a stăpînit pe toate.

47. *Bine, a zis, cu glasul aspru de la cuvintele pe care şi le reţinea. Ştiu că lucrurile stau prost acum, aşa că are noimă că îţi trebuie spaţiu. Pot să-ţi ofer acest spaţiu.*

48. *Nu e vorba de Ty, i-am spus. Aş face asta şi dacă nu ar fi murit Ty.*

Atunci i-am citit durerea în ochii căprui. O mare de durere.

49. *O! a fost tot ce a spus.*

50. *A fost o experienţă plăcută, dar...*

N-am putut să mă uit în ochii lui. Dincolo de fereastră, ningea cu fulgi mari, genul de viscol care face ca totul să pară amortizat.

51. *Am ajuns la concluzia că tu şi cu mine nu suntem compatibili. Pe termen lung, vreau să spun. Cred că tu eşti un tip nemaipomenit, chiar cred asta, însă nu avea cum să meargă vreodată între noi.*

Vorbisem ca unul din rasa vulcanA fost cel mai neconvingător discurs de despărţire din întreaga istorie a omenirii.

Pretutindeni în jurul nostru răsunau rîsete şi se auzea muzică, surioarele şi verişorii lui ţipau într-un joc de leapşa, paharele se ciocneau, se luau decizii pentru noul an, era o cacofonie de zgo mote, dar tot ce auzeam era felul în care Steven îşi ţinea respiraţia,

— Este un moment nepotrivit. îmi pare rău. Ar trebui să plec, am spus, şi am fugit spre uşa de la intrare. [36]

El mi-a găsit geaca în mormanul de paltoane de pe patul din camera de oaspeţi şi mi-a ţinut-o în timp ce mi-am vîrît braţele în mîneci. Apoi m-a urmat afară spre locul unde era parcată Lămîia pe stradă şi m-a ajutat să curăţ zăpada de pe parbriz. Nu a spus nimic în tot acest timp. Nu s-a înfuriat, nu a adus ni ciunfel de argumente şi nici nu a încercat să atribuie cuiva vina însă cînd în sfîrşit l-am privit în ochi peste cupola maşinii mele, el mi-a susţinut privirea. Avea zăpadă în păr şi obrajii ii erau roşii, iar lumina becurilor de pe stradă se reflecta în oche larii lui.

52. *De ce? m-a întrebat.*

53. *De ce?*

54. *De ce n-ar merge între noi?*

Nu ştiam care era răspunsul. Nu i-aşfi putut spune despre mesaj, aşa că m-am străduit să găsesc o minciună bună.

55.

Ştii că există tipuri diferite de spermatozoizi? J

M-a privit uluit. ' 1!

56.

Te desparţi de mine din pricina spermatozoizilor mei? Dar tu nu... noi n-am... n-ai nicio bază pentru... JM

57. *Nu. Nu din cauza spermatozoizilor tăi, evident. Doar că... există diferite tipuri de spermatozoizi. Am citit despre asta. Există unii spermatozoizi care sunt meniţi să înoate pe cît de iute cu putinţă spre... în fine, pricepi tu; sunt meniţi să sprinteze spre linia de finiş, ca să spun aşa. Dar există şi*] *spermatozoizi care se ghemuiesc pe drum şi mor. Ştii de ce fac asta?*

58. *Am senzaţia c-ai să-mi spui tu.*

59. *Pentru a putea să-i blocheze pe ceilalţi. Sunt ca o linie de iipărare de spermatozoizi. Spermatozoizi kamikaze.*

60. *Fascinant,* a zis Steven sec.

\ — Aşadar, ştii ce înseamnă asta?

S-a gîndit preţ de un minut înainte ca eu să văd răspunsul licărind în ochii lui.

61. *înseamnă, a spus, că suntem construiţi din punct de vedere biologic să fim non-monogami. Femelele nu sunt menite să aibă un singur partener. Nu şi dacă spermatozoizii noştri sunt făcuţi să concureze.*

62. *Exact.*

Şi-a trecut o mînă prin păr, scuturîndu-şi zăpada.

63. *Asta nu are nicio legătură cu noi, Lex. Asta nu e biologie. Atunci i-am spus cea mai mare minciună dintre toate.*

64. *Nu am vorbit serios. Ce ţi-am spus în seara aia. Pentru un minut, m-am lăsat dusă de val, însă... nu cred în dragoste. Cred în biologie.*

Şi-a luat ochii de la mine imediat. A pornit cu spatele spre

[36] Rasă umanoidă străveche de pe planeta omonimă din *Războiul stelelor.*

lumina caldă şi primitoare a casei, familiei şi viitorului său.

65. *Să conduci cu grijă, Lex! a murmurat el. Ăsta a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus în calitate de iubit.*

Să conduci cu grijă.

27

ÎNTÎLNIREA DE SĂPTĂMÎNA ASTA CU TATA e groaz nică. A întîrziat. Stau la o masă bînd limonadă de căpşuni de vreo douăzeci de minute înainte să-mi scot mobilul, dar nu-l sun. Privesc fix ecranul şi mă gîndesc să-l sun. îl urăsc pentru că mă face să mă gîndesc să-l sun.

în cele din urmă apare, venind în fugă spre mine în restau rantul întunecat.

66. Iartă-mă, îmi spune în timp ce se aşază în separeu în fața mea. Megan a vrut...

Se opreşte. îşi aminteşte că nu vreau să aud despre Megan.

Mai sorb nişte limonadă în timp ce el îşi scoate paltonul şi mănuşile şi ia meniul.

67. Cum ți-a fost săptămîna? mă întreabă.

68. Fantastică, îi răspund sec.

69. Ştiu că lucrurile trebuie să fi fost dificile, din pricina băiatului ăluia, Murphy. Ce păcat!

Mă zgîiesc la el. Da, ce păcat!

70. Ai intrat la MIT, am auzit, îmi spune. Te pregăteşti.

Nu pare încîntat. De ce nu pare încîntat?

71. De unde ştii asta?

72. M-a sunat mama ta.

O înghițitură de limonadă o ia pe unde nu trebuie şi tuşesc.

73. Mama te sună?

74. **Din cînd în cînd. Este îngrijorată din pricina ta şi vrea A discutăm ce să facem cu tine.**

Continui să tuşesc.

75. **Ce să faceți cu mine?**

76. **Cum să te ajutăm, se corectează, deoarece, evident, a lormulat prost asta.**

77. **Nu eu sunt cea care are nevoie de ajutor.**

Asta îmi scapă fără ca eu să o fi intenționat.

Tata îşi mută privirea ca şi cum ar fi jenat că sunt atît de nepoliticos de directă. Ca şi cum nu m-ar cunoaşte deloc. Chelnerița vine să ne ia comanda. Tata comandă o friptură uriaşă şi un Wallaby Darned, un soi de băutură din piersici. Eu comand o salată. Apoi stăm într-o tăcere stînjenitoare o vreme, tăind bucăți din pîinea neagră de secară care ne-a fost servită, rumegîndu-ne gîndurile.

78. **Astea sunt veşti extraordinare, în legătură cu MIT, spune tata într-un sfîrşit.**

79. **Da. Extraordinare.**

80. **Ai idee cît de mult...**

Lasă fraza în aer, şi atunci înțeleg care este problema lui personală ce nu poate fi rezolvată. Vrea să ştie cît de mult ar costa. Bineînțeles că vrea. Nu are bani să mă trimită la MIT.

81. **Cît de mult va costa? Poftim!**

Scot plicul gros din rucsac şi i-l întind. El răsfoieşte paginile pînă ce ajunge la foaia cu perspectiva financiară.

82. **Aşadar... ai o bursă.**

83. **O grămadă de burse, da. Ceea ce ar trebui să acopeie taxele de şcolarizare. Dar apoi trebuie să plătesc pentru cazare,] mîncare, cărți, taxe şi alte chestii, care estimez că vor cosi ti alte cincisprezece mii de dolari pe an. Pot să-mi iau o slujbă cu jumătate de normă cînd ajung acolo; au tutorate şi alte cheslil de genul ăsta aranjate. Şi mai am şi nişte economii.**

84. **Ai economii? mă întreabă, ca şi cînd ideea ca eu să am bani ar sfida orice logică.**

85. **Am puțin sub douăzeci de mii, recunosc eu.**

Face ochii mari.

86. **Douăzeci de mii *de dolari*?**

87. **Nu, douăzeci de mii de blănuri de castor. Fireşte că do uăzeci de mii de dolari.**

88. **Cum ai reuşit să strîngi atîta?**

89. **Am economisit fiecare bănuț pe care l-am cîştigat la sluj bele mele de vară din ultimii trei ani. îți aminteşti cînd am lu crat la Jimmy Johns în centru? Eram plătită cu opt dolari pe oră şi cu o mulțime de sendvişuri, aşa că am nimerit două păsări dintr-o singură lovitură în vara aia. Am stat cu tripleții familiei Bueller o grămadă anul ăsta. Am primit bani de ziua mea de la bunica. S-au adunat. Mai precis, s-au adunat 19 776,42 de dolari. Aşadar, îmi pot permite asta. Fără să iau împrumuturi, sper.**

Privesc cum tensiunea îl părăseşte.

90. **Lexie, astea sunt... veşti extraordinare! zice, şi de data asta vorbeşte serios. începe să zîmbească larg. Felicitări, Gogoşică!**

Gogoşică.

Tot ce-mi trebuie pentru a redeveni fetița lui este să-mi plă tesc singură drumul către o universitate de top.

91. **Sunt atît de mîndru de tine, scumpo! spune, arătînd spre scrisoare. Ai citit ce scrie aici? Eşti unul dintre cei mai talentați şi mai promițători studenți pe care i-au avut din totalul celor mai i ompetitivi candidați din ultimii ani. Eşti una dintr-un milion.**

92. **Sunt una din unsprezece, precizez eu. Au existat IK 109 solicitanți şi 1 620 de studenți admişi, aşa că e unul ilin unsprezece.**

93. **Chiar şi-aşa... Refuză să mă lase să-i iau apa de la moară.**

I ste impresionant! Este uimitor! Este...

94. **Poți să te opreşti? îi cer.**

Pare nedumerit.

95. **Să mă opresc din ce?**

96. **Să te opreşti din a mă preamări.**

97. **De ce? Asta este, Lex. Ceea ce am visat noi pentru tine în tot acest timp. Viața pe care am dorit-o pentru tine.**

Nu pot să mă abțin.

98. **Oare? Asta-i viața pe care ai dorit-o dintotdeauna pentru mine? Gesticulez în jurul nostru, la oamenii fericiți care îşi mănîncă fripturile grozave, aniversînd, sărbătorind zile de naştere sau zile de salariu. Asta?**

Chelnerița apare cu salata mea şi pare stînjenită, deoarece este evident că ne certăm.

99. **Hei, nu-ți face griji pentru asta, îi spun fetei. Ia-o înapoi! Nu-mi mai e foame.**

Ea lasă oricum salata pe masă şi apoi se îndepărtează grăbită. înşfac materialele de la MIT şi le vîr înapoi în plic, apoi îl îndes în rucsac şi dau să-mi iau paltonul.

100. **Gogoşică, zice tata.**

101. **Nu-mi spune aşa! mă răstesc eu. Nu sunt Gogoşica ta. Să nu-mi mai spui niciodată aşa!**

Expresia feței i se înăspreşte.

102. **Ce-i cu tine? Te porți ca un copil.**

103. **Teoretic, sunt copilul tău! ripostez eu. Sau ai uitat?**

Se dă înapoi de parcă l-aş fi pălmuit.

104. **De ce eşti aşa de supărată?**

O, dă-mi voie să număr motivele:

Deoarece nu aşa am vrut să-mi fie viața. Nu asta e situați«

pe care mi-am imaginat-o în mintea mea cînd aveam să-i spun tatei că mă duc la MIT. Ar fi trebuit să fim adunați în jurul mesei din bucătărie, mama, tata, Ty şi cu mine. Le-aş fi dat scrisoarea şi toți ar fi zîmbit, Ty m-ar fi tachinat că sunt o tocilară, iar eu m-aş fi prefăcut că-i dau un pumn, şi am fi rîs şi am fi sărbătorii evadarea mea din Nebraska, dar nu mi s-ar fi părut o

evadare de la ceva rău. Nu ar fi trebuit să-i spun despre asta mamei pentru ca ea să-şi revină dintr-o criză de plîns şi tatei la vreun restau rant de rahat şi lui Ty care zace într-un mormînt rece.

Dar asta este viața mea.

Şi pot să-i spun ceva din toate acestea lui? Pot să-i spun *Tu ai dat-o in bară cu toate; este vina ta,* în felul în care i-am spus-o cu atîta uşurință lui Steven luna trecută? Pot să-i spun ce gîn dese cu adevărat, pot să-i spun că este un infidel? Un mincinos? Toate cioburile de sticle din acea noapte din parc cu Ty după citata ne-a părăsit?

Bineînțeles că nu. Dacă i-aş spune toate lucrurile astea, l-aş pierde mai mult decît l-am pierdut deja. L-aş pierde pentru totdeauna.

Nu mai pot să pierd pe nimeni altcineva.

Dar nu pot să-i spun nici despre fotografie. Despre faptul ci Ty a vrut acel spațiu din colaj pentru el. Nu pot.

Nu merită asta.

105. Trebuie să plec, îi spun tatei, cu vocea tremurată. Savu- rează-ți friptura!

El priveşte lung după mine, în timp ce ies valvîrtej din restaurant. Stau cîteva minute aşezată în maşină, aburind parbrizul cu respirațiile mele sacadate, încercînd să mă adun ilestul pentru a conduce.

106. Te rog, Lămîie! îi cer eu, mîngîind volanul. Poți să faci asta.

Răsucesc cheia. Maşina porneşte cu o bolboroseală nesănătoasă, dar porneşte.

107. Iți mulțumesc! spun în şoaptă, şi apoi bag în viteză şi refuz să mă uit la chipul tatei în lunetă în timp ce fug.

(lînd ajung acasă, Sadie Mclntyre aşteaptă pe veranda din față, stînd aşezată pe trepte şi fumînd o țigară. Nu ştiu de ce sunt surprinsă.

108. Nu parchezi în garaj? mă întreabă în timp ce vin pe trotuar, apoi înțelege şi îşi răspunde la propria întrebare. A, corect. Bineînțeles că nu.

109. Vrei ceva?

Sunt pregătită să aplic abordarea mamei şi să mă duc la culcare devreme, astfel încît această zi „extraordinară" să se încheie. Sunt terminată.

110. Voiam să văd ce mai faci, îmi răspunde. N-am mai vorbit de mult timp. De cînd...

111. Patrick, completez eu şi mă las să cad greoi pe trepte alături de ea. Nu te-am văzut la înmormîntare.

112. Am fost nevoită să lucrez, îmi zice, privind cu coada ochiului: dap, vinovată. Dar lucrurile astea sunt dificile pentru mine. Mă fac să-mi amintesc de...

113. Şi pe mine.

Stăm un minut, ea fumînd, eu încercînd să nu inspir fumul.

114. Ştii ce-mi amintesc cel mai mult legat de tata? mă întreabă după o vreme. Oamenii care continuau să spună „O să fie bine". Asta e ceea ce-mi spuneau, iar şi iar, cum ar fi *Nu-ţi*

face griji, fetițo, totul va fi bine, **deoarece trebuie să existe vreo prostie de regulă generală a universului potrivit căreia, indife rent ce se întîmplă, indiferent cît de prost stau lucrurile, totul va fi bine la sfîrşit.**

? i

115. **Mda, murmur.** **«**

116. **Şi ştii ce am continuat să gîndesc? Am continuat să gîn dese: asta este o minciună afurisită.** *Nu* **va fi bine. Niciodată nu va fi bine, niciodată nu va mai fi. Aşa că încetați dracului să mă mai mințiți.**

117. **Ai gîndit asta? Cîți ani aveai, cincisprezece, de ai gîndit „încetați dracului să mă mai mințiți”?**

Ochii ei albaştri se încrețesc amuzați.

118. **Aveam un vocabular avansat pentru vîrsta mea.**

119. **Aşa mi-am închipuit şi eu.**

Ea rîde şi fumează.

120. **îmi pare rău că n-am fost acolo pentru tine, spun dupii un minut. Tu ai venit la înmormîntarea lui Ty, dar eu n-am fost la înmormîntarea tatălui tău.**

Ea ridică din umeri. **:**

121. **Nici eu n-am fost acolo pentru tine atunci cînd tatăl tău a plecat. în plus, oricum n-aş fi fost capabilă în momentul ăla să apreciez că ai fost acolo.**

122. **Şi, cunoscîndu-mă, probabil că aş fî spus ceva stupid de genul „Va fi bine”.**

Zîmbim amîndouă atotcunoscător.

123. **Păi, nu ştii pînă ce ştii, zice ea. Apoi e gata să schimbe subiectul. Cum mai merge treaba cu spiritul? L-ai mai văzut? mă întreabă. De cînd i-ai dat scrisoarea lui Ashley? Vreau amănunte.**

Nu mă pot abține să nu devin tensionată.

124. **L-am văzut.**

125. **O mulțime?**

126. **Da. O mulțime.**

Ca de pildă la jumătate distanței prin statul Missouri pe li.mcheta din spate a maşinii, de o mulțime de ori.

127. **Oricum, acum e altceva.**

128. **Altceva?**

Sadie încearcă să sune ca şi cînd nu ar fi mare lucru, dar îmi dau seama că e interesată. Ea e capabilă să vadă chestia asta cu luntoma lui Ty ca pe un simplu mister de rezolvat. Deoarece iui e casa ei. Nici viața ei.

129. **Mai ții minte colajul pe care l-a făcut Ty pentru propria înmormîntare? Cînd a pus toate fotografiile alea într-o ramă specială?**

Ea îşi ia o figură sumbră.

130. **Da.**

131. **Şi că exista un spațiu gol în colaj, încuviințează din cap.**

Oftez.

132. **în spațiul ăla ar fi trebuit să fie o fotografie a tatălui meu. Şi am găsit fotografia. Şi am impresia că Ty vrea... ar vrea ca eu să i-o dau tatei.**

133. **Oh! Bine. Asta sună complicat.**

134. **Mie-mi spui?**

îmi las capul pe spate şi mi-aş dori să fie stele pe cer la care să rămîn cu privirea pierdută, dar cerul este camuflat de nori, de un cenuşiu întunecat, apăsător. Suntem în martie, dar simt mirosul zăpezii în aer. Am impresia că iarna nu se dă bătută, că nu se va isprăvi niciodată.

Oftez.

135. **Nu vreau să am de-a face cu tata.**

136. **înțeleg asta. Tatăl tău e un ticălos, zice Sadie.**

Mă îndrept de spate.

137. **Ce-ai spus?**

138. **Mama ta, ea era... vreau să spun, *este* tare grozavă. Sad ir îşi reazemă bărbia în palme, cu privirea pierdută, căzută)>r gînduri. întotdeauna mi-am dorit ca mama mea să fi fost mat mult ca mama ta. Mama mea e extrem de crispată în toalc privințele! Mama ta era atît de relaxată şi de nostimă! Obişnuia să ne facă clătite în formă de ursuleți, cu fulgi de ciocolată pe post de ochi şi cu căpşuni pe post de gură, şi vă cosea toate costumele acelea pentru Halloween, şi aveați întotdeauna cele mai bune torturi la zilele voastre. Mama mea...**

Clatină din cap.

139. **Mama ta era ocupată. Avea o mulțime de copii de care să aibă grijă, îi spun.**

140. **Mi-aş dori...**

Se opreşte.

Nu este greu de înțeles ce are de gînd să spună. Şi-ar dori ca tatăl ei să fie aici.

Deoarece tatăl ei era genul de tată pe care toți puştii şi l-ar dori ca tată. Era învățător la clasa a patra, dar unul dintre cei mal grozavi, unul dintre cei care purtau cămăşi elegante cu mînecile suflecate, care putea să cînte Bruce Springsteen şi Coldplay la chitară, care nu arăta ca un tolomac cu ochelarii de soare. Avea o voce bubuitoare care te făcea să te ridici şi să asculți, dar era mereu binedispus.

Sadie scutură scrumul țigării.

141. **Deci. Crezi că Ty vrea ca tu să te împaci cu tatăl tău.**

îmi amintesc cum am tot găsit rama goală pe podeaua din hol. Lumina din căsuța dejoacă. Colonia. Aş putea explica toate aceste lucruri, însă ele par să ducă la ceva. Par să ducă la Ty.

142. **Nu ştiu, răspund. Mi-aş dori să existe o modalitate prin care să înțeleg o dată pentru totdeauna, intr-un fel sau altul - suni nebună sau bîntuită - nu-mi pasă. Vreau doar să ştiu.**

143. **înțeleg asta, zice Sadie. La un moment dat am fost la un nicdium. Ți-am spus?**

îmi schimb poziția pe treaptă şi o privesc lung.

144. Nu mi-ai spus. Cînd s-a întîmplat asta?

145. Madam Penny. Trage un fum lung şi îşi strîmbă gura pentru a sufla fumul departe de mine. Cam acum doi ani.

Mă întind, îi iau țigara din mînă şi o sting în mormanul de /.ipadă.

146. Hei! Ce naiba?

147. Le fac o favoare plămînilor tăi. în fine, Madam Penny, Insist înainte să aibă timp să se enerveze cu adevărat pe mine. Cum era? Vreau amănunte.

Ea pufneşte.

148. M-a costat o sută de verzişori pentru o jumătate de oră.

I ram foarte sigură că voi putea să vorbesc cu tata. Aveam un ceas din aur pe care el obişnuia să-l poarte tot timpul, căci pe Mte-ul ei scria că funcționa mai bine dacă aduceai un obiect pe care îl asociai cu persoana cu care voiai să vorbeşti.

îmi amintesc de ceasul ăla. Cînd tatăl lui Sadie îşi sufleca mînecile să predea împărțirea, îl vedeam strălucind la încheietura mîinii lui. Uneori, în timpul orei, alegea un elev care să-i țină ceasul şi să urmărească trecerea timpului cînd ne citea cu voce tare - deoarece se pierdea în poveste, obişnuia el să spună.

149. Şi ce s-a întîmplat? întreb.

150. Am intrat acolo, şi imediat ea mi-a spus că putea să simtă pe cineva de pe cealaltă parte care încerca să mă contacteze, o figură de bărbat mai în vîrstă, a spus. Un om înțelept.

151. Da? Tatăl tău?

152. Nup. Trage de o gaură din genunchiul jeanşilor ei. Gre- gory, ăsta a spus că era numele lui. Era un călugăr care a murit în secolul al XH-lea.

Mă zgîiesc la ea, complet năucită.

153. Poftim?

Sadie rîde de expresia de pe chipul meu.

154. Madam Penny a spus că era spiritul meu călăuzitor. Se afla acolo pentru a mă îndruma pe drumul sufletului. Cu toții avem un ajutor invizibil în această viață, a zis ea, cineva care ne conducă şi să ne ajute pe drumul nostru.

155. Dacă aşa stau lucrurile, atunci spiritul meu călăuzitoi este concediat, spun.

156. Exact!

157. Deci... ai vorbit cu tatăl tău? o întreb, dar deja văd răs punsul venind.

Preț de cîteva secunde se uită în josul străzii, înainte să-mi răspundă:

158. Nu. A continuat să vorbească despre acest Gregory timp de douăzeci de minute, şi apoi am încercat s-o fac să se uite la ceas şi să înceapă să-mi spună despre bunicul, care a murit cînd aveam doi ani, aşa că îmi era complet necunoscut, iar după asta a trăncănit despre un amant grozav pe care l-am avut într-o viață anterioară, un tip într-o geacă de pilot, care a lup tat în cel de Al Doilea Război Mondial, care m-a iubit precum luna şi stelele, îmi amintesc că mi-a spus. El voia să-mi trimită un mesaj de iubire şi iertare, tot spunea ea. Iubire şi iertare. Iertare şi iubiiiiiiiire. Şi apoi timpul meu a expirat.

Se face linişte. Apoi, într-un sfîrşit, Sadie zice:

159. Aşa că a fost o imensă risipă de bani.

încerc să văd partea pozitivă.

160. Hei, dar a fost distractiv.

161. Cum să nu! A fost o distracție pe cinste.

162. îmi pare rău. E naşpa.

Ea clatină din cap.

163. Am fost naivă. Dumnezeule! O sută de dolari. Mă omoară să mă gîndesc la toate lucrurile pe care le-aş fi putut cumpăra cu o sută de dolari pe atunci.

164. A fost o experiență, îi spun. Te-ai dus acolo fără idei preconcepute.

165. **Chiar credeam că tata avea să vorbească cu mine, îmi zice. Credeam că aveam să capăt toate răspunsurile.**

Fonfaie şi atunci îmi dau seama că plînge. Au trecut doi ani şi ea este încă atît de dezamăgită că nu a putut să vorbească cu tatăl ei, încît asta îi aduce lacrimi în ochi.

O invidiez pentru asta.

Vîr mîna în rucsac şi găsesc un pachet de batiste din hîrtie, pe care îl port cu mine pretutindeni în caz că într-una din zile canalele mele lacrimale vor începe să funcționeze din nou şi apoi voi da naibii frîu unui rîu de lacrimi. îi întind o batistă.

166. **Dar tot te uiți la *Puteri paranormale în Long Island,* precizez, cînd ia batista şi îşi şterge ochii. Tot mai crezi?**

167. **Mda, mă rog, prefer să cred că Madam Penny a fost defectuoasă.**

168. **Tare, tare defectuoasă, sunt eu de acord.**

169. **Am fost enervată la culme. Mai tîrziu am aruncat cu ouă în casa ei, mărturiseşte Sadie.**

Rămîn cu gura căscată. Apoi începem amîndouă să chicotim. Apoi să rîdem de-a dreptul.

170. **Eşti o adevărată delincventă, observ atunci cînd rîsetele noastre se mai domolesc. Uau! Cum arăta? Era toată în negru şi misterioasă şi semăna cu o țigancă?**

Sadie se gîndeşte preț de un minut.

171. **Arăta ca o încrucişare între bunica mea şi Betty White[37]. îmi amintesc că era îmbrăcată cu un pulover cu brazi de**

Crăciun brodați pe piept. îşi suflă nasul. Oftează. Rahat! Am venit aici să te înveselesc, nu invers.

172. **Chiar m-ai înveselit, îi spun.**

Ceea ce este adevărat.

Mă împinge cu umărul.

---

[37] Actriță şi comediantă americană, născută în 1922.

173. **Eşti o prietenă bună, Lex.**

Ba nu, nu sunt, gîndesc.

174. **Şi tu eşti o prietenă bună, răspund. Mă bucur că m-ai văzut alergînd în seara aia. Mă bucur că ți-ai făcut timp să înțelegi de ce.**

175. **Hei, am vorbit serios atunci cînd am spus că ar trebui să începem să alergăm din nou împreună, zice ea. Imediat ce se încălzeşte vremea. Tu şi cu mine. Să facem jogging.**

176. **Nu-ți forța norocul! îi spun.**

Zîmbeşte, cu urmele de lacrimi încă argintii pe obrajii ei.

28

E NOSTIM CUM UNEORI NU VEZI VENIND lucrurile evidente. Crezi că ştii ce îți rezervă viața. Crezi că eşti pregătit. Crezi că te poți descurca. Şi apoi - *bum!*, asemenea unui tunet - ceva se repede asupra ta din senin şi te prinde cu garda jos. Cum se întîmplă miercuri, cînd Ashley Davenport mă încolțeşte înainte de prima oră.

Este acolo, de cealaltă parte a uşii dulapului meu atunci cînd o închid. Sar cît colo.

177. **Bună! mă salută ea.**

Şi-a vopsit din nou părul, de data asta un şaten închis, strălucitor. îi vine bine, face ca fața ei să pară toată numai ochi albaştri imenşi, care sunt ațintiți asupra mea asemenea unor raze laser. îngrijorați. Hotărîți.

178. **Speram să te prind.**

179. **Ăăă... OK?**

180. **Te-am văzut la priveghiul lui Patrick, spune ea, cu vocea răguşită de parcă ar fi răcită.**

Nu-mi oferă nicio altă explicație. Pur şi simplu îşi dă jos rucsacul, îl pune pe podea şi scoate un plic familiar, uzat.

Pentru Ashley, scrie pe el.

181. Cred c-ar trebui să citeşti asta, spune ea.

182. O! este tot ce îmi trece prin minte să spun.

Sunt încremenită. Nu înțeleg ce se petrece aici. Am crezut că plicul se dusese pentru totdeauna şi că nu aveam să ştiu vreodată ce era în el, dar iat-o oferindu-mi scrisoarea, ca şi cînd ceea ce avea el să-i spună mă priveşte cumva pe mine. înghit, cu putere. Mesajul. Mesajul.

183. Vrei să mergi în altă parte? Cum ar fi la bibliotecă? mă întreabă.

184. Dar nu ai ore?

Sună clopoțelul. Ea ridică din umeri şi zîmbeşte vag.

185. Pot să întîrzii.

Mergem la bibliotecă. Nimeni nu ne deranjează în timp ce ne croim drum spre colțul singuratic din dosul stivei de cărți, unde Ashley îmi întinde scrisoarea, îmi tremură mîinile cînd o iau.

186. O vreau înapoi. Voi fi acolo, spune, înclinîndu-şi capul pentru a-mi arăta mesele de studiu din centrul bibliotecii. Citeşte-o pe îndelete, nu te grăbi.

Apoi suntem doar eu şi scrisoarea.

O scot din plic. Hîrtia foşneşte în timp ce o despăturesc. Este datată 10 decembrie. Cu zece zile înainte ca Ty să moară. Inspir sacadat şi mă las pe podea, rezemîndu-mă de colț, cu genunchii la piept, şi citesc.

Dragă Ashley,

Am vrut să-ți scriu această scrisoare pentru a-ți explica de ce m-am despărțit de tine.

Mai întîi, trebuie să-ți cer iertare pentru modul în care am făcut-o. N-am ştiut ce să-ți spun sau cum să-ți explic adevărul despre ce simțeam, aşa că am apelat la vechiul clişeu „asta nu merge pentru mine", ceea ce a făcut să sune ca şi cum tu ai fi fost problema.

Nu eşti tu de vină.

Tu eşti cea mai uluitoare fată pe care am cunoscut-o vreodată. Eşti frumoasă - dar cred că mai întîi ar trebui să spun deşteaptă, deoarece eşti uluitor de deşteaptă, şi ăsta este primul lucru pe care l-am remarcat la tine -

că pentru o fată atît de superbă, cu certitudine ai capul pe umeri, că eşti o fată care cunoaşte lucruri şi că ai nişte idei şi gînduri complexe despre viaţă. Eşti şi frumoasă. Ştii asta. Oamenii ţi-o spun mereu. Uneori, cînd mă uitam la tine, mă durea în piept de cît de frumoasă erai. Şi eşti şi nostimă. Mai ţii minte atunci cînd m-ai făcut să rîd atît de tare, încît mi-a ţîşnit laptele cu cacao pe nas? Dar tu n-ai făcut mare caz de asta, fiindcă eşti bună, eşti bună cu toată lumea. întotdeauna ţii cont de felul în care se simt oamenii. Cred că asta este ceea ce admir cel mai mult la tine, cît eşti de drăguţă în această lume plină de rahat.

îmi pare rău.

Aşadar, nu este vorba de tine, Ash. Te rog să mă crezi cînd spun asta. Tu eşti perfectă.

Asta este problema mea.

Alaltăseară, cînd am cam luat-o razna de faţă cu tine - îmi pare rău şi pentru asta, apropo -, tu încercai să mă faci să vorbesc despre tata, şi eu ţi-am spus că îl urăsc pe tata, iar tu ai avut o privire surprinsă, ca şi cum nu ştiai că eram genul de persoană care ar putea urî pe cineva. Care ar putea să-l urască pe tata.

Dar sunt.

Atunci am înţeles cît sunt de varză. Şi atunci m-am văzut cu foarte mare claritate, şi a fost ca şi cînd aş fi putut vedea şi în viitor.

Tu eşti atît de perfectă şi atît de frumoasă şi atît de bună, iar cînd sunt cu tine, vreau şi eu să fiu toate aceste lucruri, vreau să fiu cea mai bună persoană, dar adevărul este că nu pot.

Sunt varză.

Trec prin faze în care cred că totul va fi bine şi că cerul este albastru şi chestii de genul ăsta, şi pot să simt soarele şi aerul intrînd şi ieşind din plămînii mei, şi mă gîndesc că viaţa e bună. Dar apoi, de fiecare dată, mai ştiu în adîncul meu şi că vine întunericul. Şi că va continua să vină. Iar cînd sunt în întuneric, am s-o dau în bară cu toate. Iar dacă tu eşti cu mine, atunci am s-o dau în bară şi cu tine.

Tu meriţi ceva mai bun de atît.

Ai prieteni buni şi părinţi grozavi şi te aşteaptă o viaţă minunată. Trebuie să ai un iubit care să-ţi fie alături. Nu pe mine.

Sora mea are un iubit şi e foarte atrasă de el şi e speriată că e atît de atrasă de el, fiindcă aşa e ea, dar, cînd îi văd împreună, cred că relaţia lor va funcţiona. Ştii, cele mai multe cupluri din liceu nu ajung prea departe, şi poate că aşa şi trebuie să fie. Dar la ei este evident că sunt potriviţi unul pentru celălalt. Cumva, se fac reciproc mai buni. Se potrivesc.

Tu şi cu mine, Ash, nu ne potrivim. Tu eşti ca soarele, iar eu sunt ca un nor mare şi negru.

Ţi-aş întuneca mereu cerurile.

Am încercat, dar nu pot să mă repar. Nu pot să schimb asta. Aşa că am făcut ceea ce trebuia, lăsîndu-te să pleci. Vei înţelege. S-ar putea să dureze puţin, dar vei înţelege.

Mi-aş dori să fi avut curajul de a-ţi spune asta faţă în faţă sau măcar să-ţi fi dat această scrisoare, dar probabil că nu o voi face. Totuşi, mă bucur că am scris-o. *Să* aştern asta în cuvinte, pe hîrtie, m-a ajutat să înţeleg unele lucruri. Acum pricep.

Să nu mai verşi lacrimi pentru mine, Ash! Nu merit. Dar vreau să ştii, în caz că îţi voi da vreodată această scrisoare şi tu o vei citi înainte să îi dai foc sau ceva de genul ăsta, că, pentru scurt timp, m-ai făcut să mă simt ca şi cum aş fi fost viu cu adevărat. Ca şi cum aş fi fost special.

îţi mulţumesc pentru asta!

îţi mulţumesc pentru că m-ai ales să fiu cel care a stat o vreme în lumina razelor tale. Voi purta asta mereu cu mine,

pentru tot restul vieţii - că tu ai văzut suficient bine în mine

încît să vrei să mă ţii de mînă şi să mă săruţi şi să-mi zîmbeşti

de parcă aş fi fost singurul băiat din lume.

Fii fericită!

Cu drag,

T y

Am senzaţia că pieptul îmi este strîns într-o menghină, tot mai tare şi mai tare. Trec cu degetele peste cuvinte, peste cuvintele lui Ty, peste scrisul lui dezordonat şi peste petele de pe hîrtie acolo unde trebuie să fi căzut lacrimile lui Ashley atunci cînd le-a citit. Citesc scrisoarea din nou. Şi din nou. încerc să memorez fiecare cuvînt.

Rămîn acolo mult timp.

Clopoțelul sună pentru cea de-a doua oară. în bibliotecă e agitație, de parcă, pînă acum, timpul s-a oprit, dar îşi reia mersul. O găsesc pe Ashley la masa din spate. Cînd îşi ridică privirea spre mine, arată de parcă mai are un pic şi plînge, dar se abține.

îi dau scrisoarea înapoi.

187. îți mulțumesc că m-ai lăsat să citesc asta!

188. Cu toate astea, s-a înşelat, spune, şi vocea i se frînge. Nu sunt perfectă. Şi eu am zile întunecate. îşi şterge o lacrimă de pe obrazul palid. Aş fi putut să-l ajut, dacă m-ar fi lăsat. Dacă mi-ar fi dat el însuşi scrisoarea.

189. îmi pare rău, îi spun.

Ea mă priveşte cu ochi înlăcrimați.

190. Nu. Eu îți mulțumesc pentru că mi-ai dat-o atunci cînd mi-ai dat-o!

Nu pot să vorbesc. încuviințez din cap. Şi ea dă din cap.

Apoi amîndouă trebuie să mergem mai departe.

20 martie

în ultima fotografie făcută vreodată lui Ty şi tatei, din vremea cînd eram încă o familie, ei jucau şah.

24 iunie este data pe care a mîzgălit-o mama pe dosul fotografiei. Vara în care eu aveam 14 ani şi Ty 12. Anul de dinainte ca tata să ne schimbe cu Megan.

îmi amintesc acea zi.

Era o tornadă - un F4 pe scara Fujita, iar dacă vorbeşti în argoul tornadelor, ceea ce cam toată lumea din Nebraska face, vei şti că nu e

cea mai puternică tornadă (F5 este), dar este, totuşi, destul de puternică pentru a răvăşi un oraş ca Raymond. Cînd sirenele au început să sune, uraganul se formase la treizeci de kilometri nord de noi. Cerul se făcuse verde. Mama ne-a mînat la subsol ca să aşteptăm să treacă furtuna.

Am privit un timp ştirile de la televizor, unde o hartă a zonei prezenta încontinuu tornada care plutea ameninţătoare deasupra noastră, un ciclon învîrtejit animat care se mişca lent în direcţia noastră.

Apoi tata a propus o partidă de şah.

Fusese cuprins de obsesia cu şahul cu cîţiva ani înainte, şi de alunei nu mai jucase. Dar în biroul de la subsol exista o tablă minunată din mahon pe care o cumpărase pe atunci şi piesele de foc din marmură, şi ce altceva puteam face în timp ce aşteptam?

Eu am jucat prima. Am pierdut. în mod spectaculos, dacă îmi amintesc corect. în pofida afinităţii mele pentru mate, nu sunt chiar atît de bună la şah. Nu anticipez; nu pot prevedea atît de departe, mişcările şi alegerile celuilalt jucător. Văd doar piesele din faţa mea şi reacţionez.

Nu am fost surprinsă cînd am pierdut. N-am cîştigat niciodată în faţa tatei. El nu este genul care să-şi lase copiii să cîştige doar ca să se simtă încrezători. în faza lui de şahist,

cred că am pierdut o sută de partide în faţa lui, şi de fiecare dată cînd îmi lua regele spunea: „Bine jucat, Lexie! Devii din ce în ce mai bună. într-o zi ai să mă baţi."

Dar nu l-am bătut niciodată.

Aşa că pe 24 iunie, cînd aveam 14 ani şi eram captivă la subsol cu familia mea şi cu o tablă de şah, am jucat şi am pierdut. Am scos limba la tata şi el a chicotit, apoi a zis: „Tyler. Tu urmezi."

Ty şi-a ocupat locul în faţa tablei de şah cu o expresie de căţeluş entuziasmat.

Vai! îmi amintesc că mi-am zis în sinea mea. Asta va fi o partidă rapidă.

Dar aproape imediat, el a făcut o mutare care l-a luat pe tata prin surprindere.

191. *De unde ai învăţat asta? a întrebat tata, mijind ochii spre tablă.*

Ty a ridicat din umeri.

192. *E o mutare proastă?*

193. *Nu, a răspuns tata tulburat. Nu, a fost o mutare excelentă! Ba chiar există şi un nume pentru ea, dacă mi l-aş putea aminti.*

N-a durat mult şi Ty a mai făcut o mutare excelentă. Şl I una. Şi încă una.

N-a durat mult pînă cînd a fost limpede că el cîştiga pai ll

Apoi a trebuit să ne oprim puţin, întrucît cerul s-a făcut neg Luminile au pîlpîit şi s-au stins. Am intrat cu toţii în baie, lumînări aprinse, unde ţevile aveau să ne asigure ceva

proln în plus dacă vîntul ar fi smuls acoperişul casei. Ty şi cu mine a intrat în cada goală, împreună cu radioul pentru urgenţe. Tata * ii S aşezat pe blat cu braţul în jurul umerilor mamei.

194. Apărarea Caro-Kann, a spus el după un minut. Asta-ll]

Dap, eram probabil pe punctul de a muri, iar tata încă «fi
minuna de mutările la şah ale lui Ty.

M-am uitat la Ty. Avea un zîmbet tainic.

Nu a trebuit să stăm mult în baie.

Tornada a trecut în zbor peste Raymond şi s-a îndreptat spic i est, unde a distrus un întreg şir de ferme înainte să se disipetc. iar noi am putut să ieşim din baie.

Ty şi tata s-au întors la jocul lor. Mama şi cu mine am slut aşezate lîngă ei, ţinînd lumînările pentru a lumina tabla, jllfl am privit cum s-a desfăşurat totul, un public fascinat în timp ce Ty se mişca în jurul tablei ca un profesionist. Tot timpul talii a părut confuz. Vreau să spun, Ty avea 12 ani. Cînd tata tre cuse anterior prin faza de şahist, Ty avusese 10. Nici măcar nu învăţase bine regulile jocului.

195. Cum faci asta? l-a întrebat tata, în cele din urmă, atunci cînd Ty i-a luat regina.

196. Am jucat puţin pe calculator, a mărturisit Ty. S-a rezemat de spătar. Şah mat!

Mama şi cu mine am scos strigăte de bucurie.

197. O, cum s-au prăbuşit cei mari! a spus

mama, iar eu am gîndit că dădea dovadă de cam prea multă satisfacție pentru că Ty cîştigase, deoarece şi ea pierduse sute de partide în fața tatei.

Trebuie să fac o fotografie, a spus ea.

Aşa că ăsta a fost momentul în care a făcut fotografia.

In poză, Ty tocmai a cîştigat partida şi practic radiază, atît e iIr Icricit. Tata se uită în jos, înfrînt, dar şi el zîmbeşte.

lira mîndru.

Bravo, fiule! a zis. Şi-a lăsat mîna pe umărul lui Ty apoi l-a strîns. Vrei să mai facem o partidă?

I'y a clătinat din cap.

Mai bine renunț cît timp sunt înfrunte.

Curentul a revenit. Am clipit cu toții la revărsarea bruscă ci e »nălucire din cameră. Ty a rînjit spre tata.

198. *Am un joc nou pe Wii. Tenis. Vrei să încerci să mă bați? (el care pierde plătește la McDonald's?*

199. *Sigur, a răspuns tata. Poți să fii convins.*

Fraierul.

A fost o zi bună. O amintire plăcută.

Nu vreau să fiu genul de persoană care să-l urască pe tata.

29

ÎN ACEA DIMINEAȚĂ PRIVESC SOARELE răsărind şi apoi urc în maşină şi conduc. Cunosc drumul spre casa lui Megan de parcă aş fi condus într-acolo de o sută de ori - direct pe 27th Street spre partea de sud a oraşului, unde casele suni vechi, dar scumpe şi bine întreținute. Garduri din fier forjat şi altele asemenea.

Casa ei este mică şi cafenie cu verde, aflată în apropierea grădinii zoologice. Are o uşă roşie. Luminițele de Crăciun încă sunt agățate de-a lungul marginii acoperişului. O pisică alb cu negru se zgîieşte la mine de la fereastră.

Apropo, tata este o persoană care preferă cîinii.

îndes la subraț rama colajului lui Ty şi îmi croiesc cu grijă drumul pe trotuarul accidentat. Urc treptele spre verandă, trag adînc aer în piept şi apăs pe sonerie.

Azi este mai cald, îmi dau seama. Apa picură de pe acoperiş. Zăpada se topeşte.

Megan răspunde la uşă. E blondă, tunsă bob, şi este îmbrăcată într-un taior bleumarin. Cînd mă recunoaşte, chipul ei devine imaginea chintesențială a surprinderii, gura ei cu buzele rujate într-o nuanță de roşu ca vinul de Burgundia formînd un O perfect.

în spatele ei îl văd pe tata, îmbrăcat pentru serviciu, cu o expresie asemănătoare.

— Bună! salut eu, trecînd pe lîngă Megan şi intrînd în casă. Ai un minut? Trebuie să vorbim.

22 martie

Minciuna pe care i-am spus-o tatei:

Rama se afla în spatele uşii.

Există un spațiu gol în ramă, o fotografie lipsă.

Printr-o absolută coincidență, am descoperit această fotografie a tatei cu Ty (nu într-o ramă) pe podeaua din spatele uşii.

Prin urmare: trebuie să fi căzut cumva din ramă.

Prin urmare: Ty a intenționat să pună în colaj această fotografie cu tata.

Prin urmare: Ty nu a lăsat deoparte această fotografie cu tata dinadins pentru a-l răni pe tata.

Prin urmare: este posibil ca Ty să-l ierte pe tata.

Nu ştiu dacă el chiar m-a crezut, dar este o ficțiune pe care cred că o putem accepta amîndoi.

30

— ASTA, SPUNE DAVE, ESTE CEEA CE NOI în branşă numim „progres”. Bravo!

200. Nu a fost cine ştie ce mare brînză, spun, în timp ce mă joc cu marginea covorului. Am stat acolo doar zece minute.

201. E foarte important ce-ai făcut, Lex. Dave zîmbeşte. De cîtă vreme a plecat tatăl tău?

202. De trei ani.

203. Şi în tot acest timp, nu ai fost niciodată în casa lui?

204. în casa lui Megan, îl corectez. Nu. N-am fost niciodată acolo.

205. De ce?

206. Deoarece...

Nu ştiu cum să-i explic motivele mele, astfel încît să pară raționale. Poate că nu sunt raționale.

207. De ce ieri, vreau să spun, zice Dave. De ce să te duci acasă la Megan acum?

Ridic din umeri.

208. în sfîrşit, am vrut să-i spun ceva.

209. Si ce anume a fost asta?

210. Am vrut să ştie că fotografia sa îşi avea locul ei în colajul lui Ty. Asta-i tot.

211. Cum a reacționat atunci cînd i-ai spus?

A plîns. Nu l-am mai văzut pe tata plîngînd niciodată pînă acum, nici la înmormîntarea lui Ty, aşa că asta m-a şocat. Nu a făcut un spectacol din asta; şi-a pus mîna la ochi preț de cîteva minute, în timp ce pieptul i se ridica şi cobora, iar umerii i se zguduiau, şi apoi, în cele din urmă, şi-a lăsat mîna jos.

Apoi a zis:

212. îmi pare atît de rău, Lexie! Ştiu că ce am făcut v-a rănit pe tine şi pe fratele tău şi îmi pare rău pentru asta.

Am vrut să persist în furia mea cînd a zis asta. Aş fi putut să-i răspund că părerea lui de rău nu era suficient de bună. Părerea lui de rău nu-l poate aduce înapoi pe Ty. Ceea ce este adevărat.

Dar furia mea era un lucru alunecos, ca un peşte pe care încercam să-l ţin şi care mi-a scăpat din strînsoare, zbătîndu-se.

M-am uitat la tata, iar el s-a uitat la mine cu ochii lui căprui, ochii lui Ty şi ai mei, şi mi-a spus:

213. Aş fi rămas. Dacă l-aş fi putut împiedica pe Ty să facă asta. M-aş fi întors.

Am clătinat din cap. Este prea derutant, prea greu de gîndit la toţi aceşti „dar dacă". Am propria mea listă de „dar dacă", fără să mai trebuiască să am de-a face şi cu ai tatei.

A spus din nou în şoaptă că îi părea rău şi a mai plîns puţin, aşa că i-am acoperit mîna cu a mea, peste masa lui Megan. El şi-a pus cealaltă mînă peste a mea şi am rămas aşa cîteva minute, pînă ce mi-am tras mîna de sub a lui şi i-am spus că trebuia să mă duc la şcoală.

214. îţi mulţumesc că ai venit! mi-a zis în timp ce mă conducea pe alee. Pentru că mi-ai spus despre fotografie. înseamnă foarte mult.

215. N-ai pentru ce, i-am răspuns şi m-am urcat în maşină.

Tata a ciocănit în geamul portierei mele şi s-a aplecat să spună:

216. Poate... poate ai să poţi să vii aici la cină săptămîna viitoare. Am putea vorbi despre MIT.

217. Poate, am replicat, deoarece MIT încă îmi lăsa impresia i .i era foarte departe şi nu ştiam - încă nu ştiu - dacă eram pregătită să fac din casa lui Megan un lucru obişnuit. Trebuie s.i plec. Am băgat Lămîia în viteză. Ai grijă de tine, tată!

218. Ai grijă de tine, Lexie! a spus.

îl vedeam în oglinda retrovizoare, stînd pe trotuar, îmbrăcat în costum

şi cu cravată, fluturînd din mîna ridicată în timp ce mă îndepărtam.

219. Alexis, mai eşti aici cu mine? mă readuce Dave la realipite, căci stau aşezată pur şi simplu, fără să răspund. Te simți bine? Vrei puțină apă?

Tuşesc.

220. Sigur că da.

Deschide minifrigiderul de sub birou şi îmi dă o Dasani. Beau.

221. A spus că îi pare rău, îi zic atunci cînd sunt gata să vorbesc din nou. Pentru divorț. Pentru felul în care ne-a rănit pe Ty şi pe mine.

Dave încuviințează din cap.

222. Nu ai de gînd să notezi asta? îl întreb. Pare important. Un progres, aşa cum ai spus.

Nu notează asta.

223. îi accepți scuzele? mă întreabă.

224. Oarecum. Poate. Probabil că nu.

225. Simți că ai început să-l ierți?

226. Nu ştiu, îi răspund. Nu cred c-ar trebui să scape aşa de uşor. Dar a fost plăcut să-l aud spunînd că-i pare rău. N-am crezut c-am să-l aud vreodată spunînd asta.

Dave îşi mîngîie barba, ceva ce face atunci cînd e pe pum $ tul de a spune ceva teribil de profund.

227. Iertarea este ceva complicat, Alexis, deoarece la sfîrşii este mai mult despre tine decît despre persoana care este iertată.

228. Ca în proverbul ăla vechi care zice că să porți cuiva pic A e ca şi cum ai bea otravă şi ai aştepta apoi ca persoana cealaltă să moară.

229. întocmai, spune Dave şi se lasă pe spate, punîndu-şi pi cioarele pe măsuța pentru cafea. Sunt mîndru de tine. Să te duci în acea casă, să stai în fața lui, să-i dai acea mică dovadă de bunătate reprezentată de fotografie, ai avut nevoie de cura). A fost un pas în direcția bună.

230. în care direcție, totuşi? îl întreb. încotro mă îndrept?

231. Spre acceptare. Care este calea spre vindecare. Spre ma turizare. Spre mulțumire.

Cuget la asta. „Nu voi mai fi niciodată fericită", a zis mama. A spus-o de parcă acum ar fi datoria ei, obligația ei de mamă, să-şi considere viața ruinată deoarece l-a pierdut pe Ty. Eu nu văd lucrurile în felul în care le vede mama, dar este dificil să mă închipui fiind din nou cu adevărat fericită.

Nu ştiu care este datoria mea.

232. Cum te-ai simțit atunci cînd ai terminat de vorbit cu tatăl tău? mă întreabă Dave.

233. M-am simțit... ceva mai bine, îi răspund lui Dave.

Asta se simte obligat să o noteze în agenda lui galbenă. Su bliniază cuvintele.

234. Ceva mai bine e un lucru bun, spune el.

Sunt de acord. „Ceva mai bine" e un lucru bun, dar nu ştiu ce ar trebui să fac acum.

235. Lex? mă atenționează Dave. Te simți bine?

236. Uneori cred că îl văd pe Ty.

Nu ştiu de unde vine asta, această mărturisire bruscă, însă, deodată, e acolo. îi arunc o privire rapidă lui Dave.

237. Uneori simt că e acolo. în casă. Şi am impresia că vrea . ova de la mine.

Mă pregătesc să fiu trimisă la spitalul de nebuni.

Dave dă aprobator din cap.

238. Asta e ceva foarte obişnuit, de fapt.

îl privesc, nevenindu-mi să cred.

239. Obişnuit?

240. Este ceva obişnuit ca oamenii să continue să-i vadă pe cei dragi care au decedat. Cînd era în viață, fratele tău a ocupat un anumit spațiu în viața ta, un spațiu fizic şi unul emoțional. Acum, că nu mai este, creierul încearcă în mod natural să umple acel spațiu gol.

241. Aşadar, nu înseamnă că înnebunesc, mă aventurez eu.

Dave lasă să-i scape un hohot de rîs.

242. Nu, Lex. Cu certitudine nu eşti nebună.

Şi nu înseamnă nici că Ty este o fantomă. Din cine ştie ce motiv, această revelație atrage după sine durerea din piept.

Se dovedeşte că, la urma urmelor, există o explicație logică.

Şi atunci, de ce nu vreau să o cred?

31

ECHIPAMENTUL PENTRU ALERGĂRI AL LUI SADIE este roz-aprins. E imposibil să o ratezi la capătul aleii mele, săritul de pe un picior pe celălalt, încălzindu-se. Spune că rozul o face să se simtă ca o bombă atomică: de fapt, *ca o explozie nucleari*l este expresia ei exactă, pronunțînd-o „nuc-cu-lară", în felul în care George W. Bush obişnuia să o spună, cu toate că ştia că o greşit, doar pentru a enerva lumea.

Cum de Sadie şi cu mine suntem prietene, tot nu ştiu.

— Vino! strigă ea la mine. Hai să ne mişcăm odată!

Alergăm. Primăvara pare să fi sosit în cele din urmă, aşa tA am început să alergăm. Azi este cea de-a doua încercare a noas tră din această săptămînă cuprinsă în programul de alergări de 5 kilometri. Sunt îmbrăcată cu pantaloni pentru yoga şi un tri cou *matlet*[38], şi nu simt nimic în genul unei explozii nucleare. Detest să alerg la fel de mult ca oricînd. E un lucru oribil pe care să ți-l faci singur. Tortura cu apă, pe bune, ar fi mai blîndă.

Există şi o parte bună, totuşi. Chiar îmi place liniştea aler gărilor de dimineața devreme în jurul cartierului nostru, singurul sunet fiind paşii

---

[38] în original, *m a t h l e t e ,* o combinație între *m a t h* şi *a t h l e t e .*

noştri pe asfalt şi respiraţiile noastre greoaie în aerul de primăvară. îmi place tihna din aer exact înainte de răsăritul soarelui. îmi plac culorile care se adună pe cer. Felul în care totul, doar pentru acele puţine momente, pare proaspăt şi nepătat.

Ceasul lui Sadie bipăie.

243. Bine, la pas! anunţă ea.

încetinim pînă la un pas de mers vioi. Asta este partea de început a alergării - înainte să simt că mor -, aşa că pot să-i răspund lui Sadie atunci cînd mă întreabă dacă am mai văzut fantoma.

244. Nu l-am mai văzut. Nu de cînd i-am spus tatei minciuna aia mare şi gogonată despre colaj. Dar tu?

Din motive bine întemeiate, nu mă pot hotărî să-i povestesc despre ce a spus Dave, că faptul că îl văd pe Ty este o manifestare obişnuită, creierul meu umplînd spaţiile pe care le ocupa înainte fratele meu.

245. Eu? zice şi mă priveşte întrebătoare.

246. Ce mai face Gregory, spiritul călăuzitor?

Rînjesc. Rînjeşte şi ea.

247. A, corect. Gregory e fabulos. Mi-a planificat toată viaţa.

Ceasul ei bipăie.

248. Alergare! comandă ea, şi pornim. De fapt, zice Sadie cînd ne aflăm în intervalul următor de mers la pas, mă gîndesc să merg la facultate. Nu la Institutul de Tehnologie din Massachusetts sau ceva de genul ăsta, spune cu un talent dramatic înnăscut care i se potriveşte, dar am căutat informaţii despre cîteva colegii comunitare, şi apoi, dacă aş vrea, aş putea să mă transfer la UNL.

249. Bravo ţie! îi spun eu, zîmbindu-i fericită, pe cît de mult sunt capabilă în situaţia asta de jogging. Ţi-am spus eu. Eşti isteaţă. Ar trebui să faci ceva cu asta.

250. Mă gîndesc la psihologie sau la consiliere. Să fiu plătii A baban ca oamenii să-mi povestească despre problemele lor.

Trecem pe lîngă una dintre vecinele noastre, bătrîna doamnă Wilson, care îşi udă florile. Ne priveşte cu suspiciune. Sadie îl face cu mîna.

Doamna Wilson se încruntă şi intră înapoi în casa

251. **Care-i treaba cu MIT? mă întreabă Sadie. Ce se mai în tîmplă cu asta?**

252. **Nu prea multe. Ar trebui să primesc un telefon de la unul dintre studenți săptămîna asta, iar luna viitoare să vizite/ campusul.**

253. **Nu pari prea încîntată.**

254. **Sunt, totuşi.**

255. **Eşti speriată, mă tachinează Sadie.**

256. **Ba nu. Pur şi simplu anticipez această schimbare uriaşă. Şi n-am fost niciodată bună la schimbări.**

M-am tot gîndit la MIT. La doar şase luni distanță. Ştiu mai bine decît oricine cîte se pot schimba în şase luni.

Ceasul lui Sadie bipăie.

257. **Alergare! urlă ea, şi sprintăm, iar eu încetez să mai gîndesc un timp şi mă concentrez asupra supraviețuirii.**

Mers.

Alergare.

Mers.

Alergare.

Am rămas fără suflu. Am un junghi într-o parte. Sunt foarte sigură că o urăsc pe Sadie. Cu fiecare pas din program, părțile cu alergarea par mai lungi şi cele cu mersul par mai scurte. După şase combinații din astea, am senzația c-am să mor.

258. **La pas, anunță ea în cele din urmă. Ultima tură.**

Slavă Domnului! Dacă aş crede în Dumnezeu.

259. **Ce face mama ta? mă întreabă Sadie printre gîfîieli în timp ce ne relaxăm. Am văzut-o la băcănie ieri şi părea...**

260. **Ceva mai bine, completez eu.**

261. **Da. Arăta mai bine.**

262. **Face bine. A renunțat la vin şi la pastile şi se duce din nou l.i biserică, ceea ce pare să-i dea ceva energie, aşa că, da. Face mai bine.**

Mama şi cu mine nu am mai vorbit despre micul meu dis- i urs din

maşină pe drumul de întoarcere de la Graceland, dar .un impresia că m-a auzit. Asta e ceva.

263. Chestia asta cu „timpul vindecă toate rănile" e un clişeu, ilar e adevărată. Clişeele sunt clişee din motive bine întemeiate, bănuiesc, zice Sadie în timp ce ne tîrîm în curtea ei din față. Hei, vrei să te duc mai tîrziu la şcoală?

Mă uit la ceas.

264. Vrei să spui cincisprezece minute mai tîrziu? Sigur.

Ar fi grozav să nu merg cu autobuzul.

265. Bine, atunci fa un duş, fă ceva cu părul ăla - zic şi eu aşa - sau ce ai tu nevoie să faci, şi ne întîlnim aici în cincisprezece minute.

Paisprezece minute mai tîrziu mă întorc la casa familiei Mclntyre. Sadie iese, cu părul încă ud, dar cu ochii perfect conturați cu tuş, şi deblochează portierele vechiului ei Jeep Grand Cherokee, a cărui vopsea roşie se scorojeşte.

încă mă gîndesc la MIT.

266. Te simți bine?

267. Da. Sunt doar geloasă că tu ai o maşină care chiar merge, răspund şi arunc o privire la bord. Aproape că ai rămas fără benzină, apropo.

Ea ridică din umeri.

268. Benzina e scumpă.

269. S-a aprins beculețul. Ai destulă cît să reuşim să ajungem la şcoală?

îşi dă ochii peste cap, enervată că trebuie să fiu atît de afu risit de practică, şi întoarce maşina. Apoi îşi desface centura de siguranță.

270. Aşteaptă aici!

Lasă portiera deschisă, făcînd să sune alarma care anunță că au rămas cheile în contact, intră în garaj şi reapare cîteva minute mai tîrziu cărînd o canistră mare de benzină.

271. Seth păstrează mereu o rezervă pentru motocicleta lui.

întinde mîna sub scaun pentru a deschide rezervorul de

benzină.

Ca la un semnal, Seth şi respectiva motocicletă trag pe alee. El opreşte lîngă Jeep, cu motorul bolborosind, şi îşi scoate casca. Părul îi este turtit şi îşi trece mîna peste el, în timp ce o priveşte pe Sadie opintindu-se să toarne benzină în rezervor.

272. **Ăăă, pot să te întreb ce naiba faci? întreabă el.**

273. **O umplu la loc după şcoală.**

274. **Aşa să faci!**

Pare că ar vrea să spună mai multe, dar mă observă stînci acolo. Zîmbeşte. Cobor geamul în timp ce el ocoleşte pentru a veni pe partea mea de maşină.

275. **Bună, Lex! mă salută. încă îți mai petreci vremea cu ratata asta?**

Pare să fie mai treaz decît a fost vreodată.

276. **Da. încerc, dar nu-mi trece nimic zeflemitor prin minte. De-abia te-ai întors de la muncă?**

277. **Dap. E timpul să înceapă petrecerea.**

Zîmbeşte din nou.

Sadie îl priveşte batjocoritor şi spune ceva. Nu aud ce, dar fără niciun dubiu este o insultă, ceea ce mi se pare de două ori nepoliticos, de vreme ce îi fură benzina.

El se reazemă de geam.

278. **Deci, spune cu nonşalanță. Ai mai văzut vreo fantomă tu ultima vreme?**

îl privesc uluită, încremenită, pînă ce îmi amintesc de povestea cu fantome pe care ne-a spus-o.

279. **Ăăă, mda, încerc să contracarez. Am văzut una chiar luna trecută, de fapt.**

280. **Mişto, zice el.**

Sadie trînteşte capacul rezervorului şi pune canistra goală tic benzină pe podeaua din spatele scaunului ei.

281. **în regulă, Sethy, acum trebuie să plecăm, îi zice pe un Ion cîntat.**

Nu vrem să întîrziem la şcoală.

Seth o ignoră.

282. Aş putea totuşi să te conduc eu.

îl privesc lung.

283. Acum?

284. Ce părere ai, Lex? Tu, eu, Georgia şi vîntul în părul tău...

Sadie sare în maşină şi porneşte Jeepul.

285. Nu azi, Seth. A rezolvat cu transportul, zice Sadie. Pa! Somn uşor!

Seth se uită la mine de parcă aşteaptă în continuare un răspuns. Tuşesc.

286. Nu azi, îi spun în timp ce maşina se pune în mişcare. Mulțumesc!

287. într-o zi, totuşi, zice el.

288. Sigur.

289. Am de gînd să te silesc să-ți ții promisiunea! strigă el după noi în timp ce Sadie şi cu mine ieşim cu spatele de pe alee.

Sunt convinsă că aşa va face.

Accelerăm pe drumul spre şcoală. Clar lucru, Sadie e vite- zomană.

290. Hei, în legătură cu Seth, mă hazardez eu.

291. Da?

292. Cumva... flirta cu mine? Sunt groaznică la interpretul asemenea lucruri. Dar tot încearcă să mă facă să merg cu pui tocicleta cu el.

Sadie pufneşte.

293.

Nu mă înțelege greşit, Lex, dar nu. Seth nu ştie cum x|l vorbească cu femeile fără să flirteze. Dar cînd îi place cu ade-l vărat o fată, rămîne mut.S

Nu ştiu dacă să mă simt insultată sau uşurată.

294. E bine de ştiut.

Ea se încruntă şi bate în indicatorul de nivel al benzinei, care continuă să se mişte spre gol.

295. Ştii, dacă ai de gînd să mergi la facultate, nu mă pot eu abține să nu o informez, s-ar putea să fie mai înțelept să în cepi să mergi mai regulat cu autobuzul. Au mai rămas - fad un calcul rapid în minte - şaizeci şi trei de zile de şcoală. Asl.i înseamnă o sută nouăzeci şi trei de

dolari şi patruzeci şi unu de cenți. Cu banii ăştia ai putea să-ți cumperi cărțile pentru următorul semestru.

Ea se uită la mine de parcă mi-aş fi pierdut mințile. ^

Chiulesc de la cea de-a opta oră, ceea ce începe să devină un obicei prost pentru mine. în schimb, mă aşez în sala de spori şi le privesc pe majorete exersînd. Aşa că sunt prezentă în acel moment în care Ashley Davenport ridică privirea şi mă vede, îmi face cu mîna şi îi fac şi eu drept răspuns, iar fluturatul meu din mînă vrea să spună: *îți mulțumesc!*

N-ar trebui să fiu surprinsă cînd Damian vine să mă caute.

296. Bună! mă salută el, apărînd în partea de sus a tribunelor. Am nişte fotografii pentru tine. **I fl**

Le răsfoiesc. Cele mai multe sunt alb-negru, cadre cu Ty pe punctul de a înscrie pe terenul de baschet, una unde duce o «Udă de apă la gură, cu fruntea strălucind de transpirație. Una /// care îi zîmbeşte unei anumite majorete.

Şi apoi, la baza teancului, o fotografie cu Damian, un selfie luat într-un unghi bizar, înclinat, astfel încît pot să-i văd pieptul şi fața, dar partea superioară a capului este retezată.

în fotografie poartă colierul negru cu colțul de rechin.

Mi se strînge inima.

297. Asta e drăguță, murmur. Eşti talentat.

îşi drege glasul.

298. Mulțumesc!

299. Am citit *Metamorfoza*, îi raportez. Ai avut dreptate. Este o carte uluitoare. Ăsta da absurd, nu?

300. Ai citit-o deja?

301. Am citit-o.

Am stat trează toată noaptea acum două nopți, fară CliffsNotes de data asta. A fost de fapt destul de mişto.

Damian îşi vîră mîinile în buzunare şi îmi zîmbeşte fericit.

302. **îmi place că nu primim nicio explicație de ce într-o bună zi se trezeşte sub formă de insectă. Pur şi simplu aşa se întîmplă.**

303. **E genial cum ne arată felul în care trupurile noastre pot deveni deconectate de minţile noastre, adaug. Gregor e o insectă, dar întotdeauna reuşeşte să-şi păstreze o parte din umanitate, chiar şi atunci cînd, insectă fiind, îi face pe toţi să-l urască. Pe dinăuntru, este încă uman.**

304. **Dar este singur, zice Damian încet. întotdeauna va fi o insectă pe dinafară. Pînă ce ei se vor decide să se descotorosească de el.**

îmi dreg glasul.

305. **Oricum, mă gîndeam c-ar trebui să ne întîlnim cîndva şi să discutăm despre chestia asta. Despre cărţi, vreau să spun. Pari să ştii foarte multe despre literatură şi la anul mă duc la MIT - şi mă simt cu adevărat intimidată de cerinţele referitoare la limba engleză. Am impresia că de fiecare dată cînd deschid gura o să sfîrşesc prin a spune ceva absolut stupid.**

306. **N-ai s-o faci, spune el. Eşti foarte deşteaptă, Lex. Pe bum**

307. **Nu sunt deşteaptă în ceea ce priveşte cărţile, îl contrazu eu. Nu ca tine. Aşadar, poţi să mă ajuţi?**

El îşi dă părul lung din ochi, dar îi cade imediat la loc pe faţă. Apoi îşi îndreaptă umerii cocoşaţi şi spune încet:

308. **Ne-am putea întîlni la Barnes & Noble. Aş putea să-ţi arăt mai multe cărţi care s-ar putea să-ţi placă.**

309. **Asta sună perfect, îi spun. Ce părere ai de mîine-seară?**

Pare surprins.

310. **Sîmbătă seara?**

311. **Da. După cină, poate? La şapte?**

Scoate un mic hohot de rîs.

312. **Bine. La Barnes & Noble SouthPointe, acolo merg mereu.**

Aş prefera să evit acel B&N anume, din motive bine întc meiate, pe care nu vreau să i le explic, dar asta este.

313. **Bine. Vrei să vin să te iau? Maşina mea e întotdeauna ca un joc de noroc, dar cred că ne-ar putea duce pînă acolo.**

Clatină repede din cap.

314. **Pot să vin şi singur cu maşina. Locuiesc pe coclauri şi n-aş vrea să te fac să baţi tot drumul pînă acolo. Ne vedem l.i şapte la librărie.**

315. **Mîine. La şapte. O să vorbim despre insecte, îi spun.**

316. **Şi cărţi.**

317. **Şi cărţi.**

318. **Acum, din păcate, trebuie să prind autobuzul.**

319. **Aşa e. Pa! O seară frumoasă!**

Spatele lui e puţin mai drept în timp ce se îndepărtează.

32

SÎMBĂTĂ DIMINEAŢĂ PRIMESC UN TELEFON de la o studentă din anul III de la MIT.

320. **Numele meu este Amala Daval, îmi spune ea. Sunt la mate principal.**

321. **Grozav, mă bîlbîi după o pauză stînjenitoare. Ce mai faci?**

322. **Studiez matematica teoretică la MIT, spune ea, cît se poate de serioasă, după cum sună. Ce crezi că mai fac?**

323. **Aşadar... bine, nu-i aşa?**

324. **Pentru genul potrivit de oameni, zice ea, ca şi cînd nu s-ar fi hotărît încă dacă sunt genul potrivit de persoană. Este uluitor!**

325. **Cine-i la telefon? mă întreabă mama de pe cealaltă parte a mesei la care luăm micul dejun.**

MIT, **rostesc pe muteşte, iar ea face ochii mari. îşi ia ceaşca de cafea şi dispare în living.**

326. **Aşadar, se pare că nu ai răspuns la invitaţia de a vizita campusul**

luna viitoare, continuă Amala.

327. O, nu, am de gînd să vin, îi spun. Doar că în ultima vreme am avut o mulțime de treburi, aşa că nu am apucat să...

328. Iei în calcul o altă şcoală? mă întreabă, fară ocolişuri.

329. Nu! răspund imediat. Nu. Pentru mine este MIT. întol deauna a fost MIT. I

330. Deoarece îți voi spune, şi nu numai pentru că este treaba mea să-ți spun asta în acest moment, dar, dacă îți place mate matica, ar trebui să vii la MIT. Ar fi o prostie să mergi în alia parte. I

331. Sunt întru totul de acord, îi spun. Ăsta este motivul pen trucare... *m*

332. Nu numai pentru că profesorii sunt fenomenali şi că vei fi provocată şi că vei lucra la nişte chestii la care nici măcar nu ai visat, dar şi pentru că îți este îngăduit să fii tu însăți aici. Nimeni nu se aşteaptă să te transformi în altcineva. Eşti admirată pentru propriul tău intelect special. Şi asta-i ceva ce nu cred că poți găsi în altă parte. Bine?

333. Bine.

334. Aşadar, înscrie-te pentru vizita din campus. Ți-l voi prezenta eu.

335. Bine. ' ii,j

336. Şi păstrează-ți mediile mari, în regulă? Sunt foarte riguroşi în privința asta. Căci da, te vor accepta pentru cine eşti aici, dar, de asemenea, se vor aştepta să dai tot ce ai tu mai bun. Ai înțeles?

337. Da, îi răspund, trezindu-mă că dau aprobator din cap, cu toate că ea nu mă poate vedea. înțeleg.

338. Ne vedem peste cîteva săptămîni, atunci, zice ea.

339. Da. Ne vedem atunci.

în minutul în care închid telefonul, mama vine repede înapoi în bucătărie. Mă întreb dacă a stat în fața uşii ascultînd, cu toate că sunt sigură că nu ar fi putut pricepe mare lucru din seria mea de „bine".

340. E totul în regulă? mă întreabă ea.

încîntarea îmi dă fluturi în stomac.

341. Chiar mă duc la MIT, spun şi, în sfîrşit, simt că este adevărat.

Trebuie să scriu eseul ăla tîmpit pentru ora de engleză, dacă doamna Blackburn îl va accepta cu o întîrziere de o lună. Trebuie să merg la domnişoara Mahoney şi să văd dacă pot să-mi îmbunătățesc nota tragică de la lucrarea de la jumătatea semes- Irului. Trebuie să le arăt că dau tot ce am mai bun.

Mama zîmbeşte şi ea.

342. Chiar te duci la MIT!

încă sunt într-un soi de şoc de pe urma telefonului de la MIT, cînd mă întîlnesc cu Damian în cafeneaua de la Barnes & Noble SouthPointe. El pare proaspăt ieşit de la duş şi e îmbrăcat cu un tricou polo negru şi jeanşi curați, nu cu hanoracul lui standard.

Comand un latte cu ceai verde.

343. E bun? mă întreabă atunci cînd iau ceaiul de la capătul tejghelei. E atît de verde! Arată de parcă ar fi iarbă tocată la blender.

344. Cu timpul, te obişnuieşti şi începe să-ți placă, îi răspund.

El comandă o moca cu caramel sărat. O vreme, stăm la masă şi discutăm despre Kafka. Damian îmi dă alte cîteva titluri de cărți pe care să le încerc: *Crimă şi pedeapsă* de Dostoievski, *Oameni din Dublin* de James Joyce şi *Moby-Dick* de Herman Melville. O vreme voi fi foarte ocupată cu cititul.

Apoi conversația se opreşte.

345. Deci, spun după cîteva minute de tăcere stînjenitoare. Asta o să sune caraghios, dar în ultima vreme am devenit interesată de poezie.

346. Ce e caraghios în privința poeziei? mă întreabă, foindu-se pe scaunul lui.

347. **Nimic! Nu e nimic caraghios în privința poeziei, dar am vrut să scriu şi eu şi am descoperit că nu sunt bună la asta. Tu citeşti poezie?**

348. **Da. Citesc poezie, răspunde încet. Şi scriu poezie.**

349. **Poate că ai putea să-mi faci nişte sugestii de poeți pe care să-i citesc şi apoi să pot să-i imit sau să-i folosesc drept sursă de inspirație, ori poate că ai putea să mă înveți tu...**

350. **Lex, mă întrerupe el. încetează!**

încetez să mai trăncănesc.

351. **Poftim?**

352. **Nu trebuie să... Zîmbeşte. Nu trebuie să inventezi modalități de a-mi atrage atenția. Se întinde peste masă şi îşi pune mîna peste a mea. înțeleg, zice. Ştiu ce faci.**

Mă înroşesc la față.

353. **Ştii?**

354. **Cînd ți-ai dat seama? mă întreabă.**

îl privesc nedumerită, apoi mă uit la mîna lui.

355. **Dat seama? repet eu.**

Rîde.

356. **Ştiam eu. Miercuri, cînd ai venit la mine şi ai vrut să vorbim despre *Inima întunericului,* m-am gîndit: ea ştie.**

Bineînțeles, habar n-am despre ce vorbeşte. E ceva în ne regulă cu felul în care se uită la mine. O căldură în ochii lui cenuşii. O aşteptare.

A interpretat totul greşit.

Sunt o proastă.

Sunt deşteaptă, sigur, dar, vai!, la capitolul romantism suni o cretină.

357. **Damian..., spun, şi nu ştiu cum să ies din asta.**

îmi dă drumul mîinii pentru a deschide fermoarul rucsa culuisău.

358. **Ți-am adus ceva.**

Scoate un trandafir făcut din hîrtie.

De data asta, e făcut din hîrtie roşie. Şi pe el sunt scrise nişte cuvinte, o poezie întreagă din care pot să citesc doar o parte:

Iubind cu adevărat şi bucuros în versuri
iubirea-mi s-o arăt încît draga de Ea
plăcere-ar putea să găsească în durerea mea
Plăcerea ar putea-o face să citească, cititul ar putea-o face să ştie[39]

359. Tu ai fost, rostesc în şoaptă.

360. Vinovat, zice el.

361. Şi anul trecut. De Ziua îndrăgostiților. Tu ai fost.

362. Am găsit un model de margaretă de hîrtie într-una din revistele vechi ale mamei, îmi spune. Şi m-am gîndit la tine. Mă bucur că ți-ai dat seama. Am vrut să-ți spun de foarte mult timp.

363. De ce nu ți-ai scris pur şi simplu numele pe el? îl întreb, copleşită.

364. Prea laş, bănuiesc. A fost mai romantic în felul ăsta, nu? Şi apoi aveai un iubit, şi păreai fericită cu el, aşa că n-am vrut să... îşi pune din nou mîna peste a mea. Dar apoi te-ai despărțit de iubitul tău, şi am început să vorbim mai mult, şi m-am gîndit... Lex?

Am închis ochii.

Nu Steven mi-a dat florile. Nu el mi-a scris acele cuvinte.

Dezamăgirea acestei revelații pare a fi un cuțit înfipt în pieptul meu - o durere puternică, ascuțită şi pătrunzătoare.

Şi ăsta este locul nostru. Librăria asta. Unde Steven m-a invitat să ieşim împreună.

Unde am spus da, iar o parte din motivul pentru care am spus da a fost floarea din hîrtie.

---

[39] Loving in truth, and fain in verse my love to show, ***sonet de Sir Philip Sydney! 1554-1586).***

Nu e corect, gîndesc. Pe lîngă tot ce simt că mi se ia.

Vreau ca Steven să fie cel care să-mi fi făcut floarea aia.

365. Lex? Damian încearcă să mă consoleze pentru toate motivele greşite. Hei! Nu e nicio problemă că nu ți-ai dat seama mai devreme. Ți-ai dat seama acum. Putem să recuperăm timpul pierdut, nu-i aşa?

Deschid ochii exact atunci cînd el se apleacă peste masă să mă mîngîie pe obraz. Mă înfior şi mă trag deoparte, iar mîna îmi alunecă de sub a lui.

366. Nu.

Zîmbetul îi păleşte.

367. îmi pare rău, icnesc. Asta nu e... N-am vrut să te fac să crezi altceva... N-am ştiut.

El se aşază la loc.

368. N-ai ştiut că eu am făcut florile.

Clatin din cap, oripilată de propria-mi prostie.

369. Dar atunci de ce ai... vorbit cu mine? Te-ai purtat de parcă erai interesată. Te-ai purtat de parcă mă plăceai.

Asta este o catastrofa.

370. Damian, chiar îmi placi, încep. Dar nu simt că... Nu e o chestie romantică. Nu despre asta e vorba în ceea ce mă priveşte.

Ochii lui cenuşii sunt ca nişte pietre reci acum. Inaccesibili.

371. Mă linguşeai, spune pe un ton coborît. Mă foloseai.

372. Ba nu.

373. Ai citit măcar *Metamorfoza*? Sau totul a fost un gen de mită? Astfel încît să te poți pregăti pentru MIT?

374. Da! Adică, nu, nu a fost mită. Am citit cartea. Mi-a plăcut. Jur.

375. Atunci, ce e? Ce vrei?

Vorbeşte atît de tare, încît oamenii încep să arunce priviri furişe spre noi.

376. Nimic, răspund încet. Am crezut că păreai singuratic, atîta tot. Am crezut că ți-ar prinde bine un prieten.

Răspuns greşit.

Damian îşi îndreaptă spatele.

377. O! Cît altruism din partea ta, Lex! De vreme ce tu însăți eşti o fată extrem de prietenoasă.

378. Hei! obiectez eu. Să nu uităm că aici ai avut şi tu motivele tale ulterioare. Ai folosit cartea ca să mă seduci, nu-i aşa? Nu mă ajutai doar din bunătatea inimii tale.

Pufneşte.

379. ***Seduci*** **este un cuvînt puternic. Şi o făceam doar pentru că am crezut că asta făceai tu. Am crezut că mă plăceai, mă acuză, scuipînd pe litera** ***t*** **din** ***crezut.*** **Chiar am crezut că mă plăceai.**

Preț de un moment, expresia lui este atît de tragică, încît ar putea să plîngă. Apoi se îndîrjeşte.

380. M-am înşelat.

Este atît de supărat, încît mîinile îi tremură în timp ce strînge cărțile.

381. Damian, te rog! îmi pare tare rău!

382. Nu, spune el tăios. N-am nevoie de mila ta. N-ai să mă foloseşti drept un caz filantropic deoarece îți pare rău că fratele tău a murit. Sunt bine.

Apoi dus a fost. Oamenii din jurul meu privesc lung preț de un minut şi se întorc la conversațiile lor anterioare. înghit.

Trebuie să trăiesc cu faptul că, în pofida bunelor mele intenții, n-am făcut decît să înrăutățesc lucrurile.

30 martie

Ultima dată cînd l-am văzut pe fratele meu - în viaţa reală, vreau să spun - a fost în dimineaţa zilei

de 20 decembrie. Dimineaţa zilei în care a murit. A început ca oricare altă dimineaţă. Mama a pregătit micul dejun. Am stat la masă împreună, mama cu ceaşca ei de cafea şi pîinea ei prăjită, uitîndu-se într-un catalog cu uni forme medicale, eu visînd cu ochii deschişi la MIT, unde tocmai trimisesem cererea, iar Ty făcînd ce făcea de obicei în timpul micului dejun: mîncînd destulă mîncare cît să alimenteze un mic sat african.

Probabil că eu am făcut nişte comentarii despre asta, despre felul în care mînca de parcă nu avea să mai primească niciodată o altă masă.

Probabil că el a făcut obişnuitul lui comentariu că era un băiat în creştere.

Partea asta nu mi-o amintesc. Ce-mi amintesc este că la un moment dat, în timpul acelei mese, Ty şi-a dres glasul şi a spus:

– Mă gîndeam că poate aş putea să am maşina mea.

Mama s-a oprit din studierea uniformelor, iar eu din imagi narea aleilor mărginite de copaci

de la MIT, și amîndouă ne-am uitat la el. Comentariul ăsta a fost cam pe nepusă masă, m-am gîndit eu. Nici măcar nu pomenise de ideea de a avea propria mașină în preajma aniversării de șaisprezece ani.

— Bine, a spus mama cu un aer gînditor. Și cum ai de gînd să-ți achiziționezi această mașină?

I-a căzut fața.

— Mă gîndeam că poate, tu și tata, ați putea să... A înghițit cu putere. N-ar fi nevoie să fie o mașină foarte drăguță.

Mama deja clătina din cap.

— Scumpule, acum nu avem acești bani. îmi pare rău.

Din cauza divorțului, am gîndit, dar n-am spus-o.

Ty s-a întors către mine pentru sprijin. Am ridicat mîinile a capitulare.

— Hei, nu te uita la mine. Am lucrat după ore timp de trei ani ca să cumpăr Lămîia. Și e Lămîia...

— Da, asta va trebui să faci, scumpule, a zis mama. Va trebui să economisești.

Ty a dat aprobator din cap, dar a fost un gen de mișcare de

resemnare. Știa că nu avea cum să-și găsească o slujbă adevărată cu toate activităţile lui extra-curriculare - baschetul fiind cea mai importantă.

Am încercat să îndulcesc lovitura:

„ Dar, pe bune, ce să faci cu o mașină?

I-au scînteiat ochii.

„ M-aș duce la școală cu mașina. Am permis. Aș scoate fetele în oraș. Aș merge în excursii, aș ieși din Nebraska măcar o dată în viaţa asta tîmpită.

Mama și cu mine am schimbat priviri îngrijorate.

Ty a închis ochii și a oftat.

„ Oricum, e în regulă. M-am gîndit doar să întreb.

Și s-a întors la îndoparea cu mîncare.

Mă gîndeam, în timp ce-mi terminam micul dejun, că aș putea să i-o dau lui pe Lămîia. Odată ce mă duceam la MIT, firește. Acolo n-aș fi avut nevoie de mașină.

Era Lămîia, dar totuși. Era o mașină. Poate că Ty ar fi putut să facă ceea ce eu nu m-am sinchisit niciodată să încerc: ar fi putut să

o repare pe Lămîia.

Dar nu am spus nimic din toate astea. Nu i-am spus lui.

Mama și-a terminat cafeaua.

„ La serviciu cu mine, a zis cu voioșie. S-a oprit în timp ce *se* ridica de la masă pentru a-i netezi un smoc de păr lui Ty care *se* ridicase la spate. Să aveți o zi bună, copiii mei frumoși!

Probabil că eu mi-am dat ochii peste cap. Ty și cu mine am terminat de mîncat și l-am lăsat să spele vasele. Deoarece era rîndul lui. Eram aproape la ușa de la intrare, cînd m-am oprit să strig ceva de genul:

„ Hei, ai face mai bine să termini cu asta sau ai să pierzi autobuzul!

Ty a apărut în pragul ușii.

„ Mă duce unul dintre amicii mei, a zis.

O minciună.

Nu știam că era o minciună. Așa că am zis ceva, nu mai știu ce, și am plecat de acasă.

Aia fost ultima dată cînd l-am văzut în viață.

Ultima dată.

Dar în ultimele cîteva luni, am

descoperit o modalitate de a reconstitui restul zilei de 20 decembrie. Pot pune piesele laolaltă. Pot să-mi dau seama ce s-a petrecut de aici încolo.

Mai întîi, Ty a terminat de strîns vasele și a pornit mașina de spălat vase. Deoarece era rîndul lui.

Apoi a așteptat ca secretara de la școală să sune acasă pentru a afla de ce lipsea. I-a spus că îi era rău, că avea enterocolită, că voma întruna și că mama uitase să anunțe, dar că avea să o roage el să sune mai tîrziu de la serviciu.

Apoi a mers 11 kilometri prin zăpadă și ger spre cea mai apropiată stație de autobuz.

A mers cu autobuzul în Lincoln și a coborît la mallul West- field Gateway.

Ăsta, potrivit unui teanc de bonuri pe care le-am găsit în buzunarul de la spate al jeanșilor săi din coșul de rufe, a fost felul în care au arătat ultimele ore ale sale:

11:17a.m. Foot Locker, bascheți Nike LeBron XI, 199,99 $ 11:33 a.m. Lids, tricou Trailblazers, 24,00 $

11:49 a.m. Sunglass Hut, ochelari de soare cu lentile polarizate Ray-Ban, 149,95 $

12:14 p.m. Panda Express, meniu cu friptură de vită Angus Shanghai, 7,95 $

12:36p.m. MasterCuts, tuns și spălat, 25,00 $

1:02p.m. American Eagle.jeanși Slim Straight, indigo-închis, 49,95 $

2:18p.m. J.C. Penney

set de 4 boxeri Hanes, 40,00 $ set de 3 perechi de șosete Gold Toe, 17,00 $ curea reversibilă Levi's, 30,00 $ portofel cu trei compartimente Dockers, 28,00 $ geacă neagră din piele ecologică Dockers, 140,00 $ ramă pentru colaj de fotografii Brighton, 60,00 $ în total a cheltuit 960,84 $, pe care, am descoperit ulterior, îi furase dintr-un borcan pe care mama îl ascunsese în fundul du-lapului ei pentru urgențe. Aproape o mie de dolari, dacă incluzi și taxele de vînzare.

De banii ăștia, aproape că ar fi putut să-și cumpere o mașină. Apoi a luat autobuzul înapoi spre casă și a mers pe jos 11 kilometri, astfel încît să poată să ajungă

acasă în jurul orei 3:40 p.m., exact la timp să răspundă la telefon atunci cînd a sunai mama să vadă ce face, lucru pe care îl făcea mereu cînd ajungea el acasă de la școală, l-a spus că avusese o zi bună.

Apoi, din cîte îmi pot da seama, a petrecut următoarele 2 orc în căsuța de joacă, lipind fotografiile în colaj.

La 6:07p.m. a comandat o pizza: șuncă canadiană și ananas, preferata lui.

Dacă a durat ca de obicei pentru a-i fi livrată, pizza ar fi ajuns cam pe la 6:45.

A mîncat trei felii, apoi a împachetat restul și l-a vîrît în frigider, pentru mine și mama.

Și-a pus farfuria în mașina de spălat vase.

A petrecut ceva timp făcînd chestii obișnuite pe internet. A dat click pe 3 linkuri la întîmplare.

Și-a așezat hainele cele noi - bascheții, șosetele, chiloții, jeanșii, cureaua, portofelul, tricoul, geaca, ochelarii de soare — într-un teanc ordonat pe patul lui, pentru a fi îngropat în ele,

asta putem doar să presupunem.

A dat 2 telefoane, ambele la niște numere pe care nu le cunosc și n-am avut curajul să sun ca să aflu.

A trimis 1 mesaj.

A scris 1 bilet.

Apoi, la 7:49 p.m., exact cînd mama era gata să-și termine tura de 12 ore, s-a dus în garaj.

A încărcat arma. A ridicat piedica.

A sunat la 911.

A apăsat pe trăgaci.

Glonțul l-a nimerit în piept, secționîndu-i artera subclaviculară.

Hemoragia a durat 30-60 de secunde.

Apoi a murit.

33

ÎN ACEST VIS, TY ŞI CU MINE NE CĂȚĂRĂM pe pietre, ceva ce nu am făcut niciodată în viața reală. Bine, nu ne cățărăm pentru distracție, presupun, după aparenta noastră lipsă de corzi şi echipament.

Ne cățărăm pe stînci.

Pe o stîncă de cel puțin o sută cincizeci de metri înălțime. O experiență de neuitat.

în visul ăsta nu vorbim. Ne concentrăm asupra urcuşului pe versantul stîncii. îmi aminteşte de Stîncile Nebuniei din filmul *File de poveste,* **cerul infinit deasupra noastră, oceanul albastru şi zgomotos sub noi. Numai că nu există un André Uriaşul care să ne ducă sus. Nu avem corzi să ne cățărăm. Trebuie să ne descurcăm pe cont propriu.**

Cînd mai sunt vreo şase metri pînă în vîrf, lespedea pe care îmi las greutatea se sfărîmă sub mine.

încep să cad. Deschid gura să țip, ca şi cum țipatul ar fi tot ce poți să faci atunci cînd eşti pe punctul de a plonja spre moarte, dar înainte ca sunetul să-mi iasă din gură, Ty mă prinde de mînă. Mă trage spre un loc sigur.

xiv **Mulțumesc! şoptesc eu.**

xv **Ai stricat totul, îmi spune.**

xvi **Ştiu.**

xvii **Nu, cu Damian. A fost un dezastru.**

xviii **Da. Da, a fost.**

xix **Ar trebui să-i ceri scuze.**

xx **Am de gînd.**

xxi **Ar trebui să exersezi în prealabil, mă sfătuieşte el. Nu eşti foarte bună la improvizat.**

xxii **O, îți mulțumesc, Ty! Mulțumesc foarte mult!**

xxiii **Nicio problemă.**

xxiv **Cum o să facem asta? îl întreb, întinzînd gîtul pentru a privi în susul stîncii.**

xxv **Nu ştiu. Fii mai atentă! îmi spune.**

De-abia a rostit cuvintele, cînd cade. Nu e la fel cum a fost cu mine cu cîteva secunde în urmă, totul numai mişcare cu încetinitorul, cînd eu am timp să țip şi el are timp să mă prindă. Ty întinde mîna şi se prinde de o piatră. Scoate un sunet tul burat,

gen *ups!* Apoi dispare.

Mă uit în jos la timp pentru a-i vedea trupul izbindu-se de stînci înainte ca un val să se spargă deasupra lui.

34

LUNI DIMINEAȚĂ.

Am un discurs. O scuză. Un plan.

Asta-i chestia nostimă în privința planurilor.

Primul lucru care merge prost este că am vrut să merg cu maşina la şcoală azi, pentru a ajunge mai devreme, pentru a avea suficient timp să-l caut pe Damian, dar Lămîia nu porneşte şi pierd atît de mult timp încercînd să o fac s-o ia din loc, încît ratez autobuzul. O sun pe Sadie, sperînd să mă ducă ea, şi - fiți atenți! - mă informează că ea însăşi a luat autobuzul. Pentru a economisi bani. Pentru cărțile de la facultate, îmi spune.

Cum să nu!

Reuşesc, în cele din urmă, să o fac pe Lămîia să pornească, dar nu ajung la şcoală decît după ce s-a sunat de prima oră, aşa că nu am timp să mă îndrept spre sala 121B cu floarea din hîrtie, lucrată grosolan, pe care am facut-o pentru el ieri şi pe care scrie *îmi pare rău* pe fiecare petală.

E jalnic. E vrednic de milă. Dar sper că va funcționa.

Apoi, în timpul prînzului, avem un exercițiu de pericol improvizat, unde toți trebuie să ne prefacem că există un trăgător în campus şi să intrăm sub mese, să încuiem toate uşile, aşa că nu-l văd nici acum pe Damian.

Dar pot să dau de el în timpul celei de-a opta ore, gîndesc eu logic.

în timpul celei de-a şasea ore, cînd toată lumea este aran jată pentru gin rummy, jocul orei, o întreb pe domnişoara Ma honey dacă putem vorbi.

xxvi **Absolut, zice ea. Ce s-a întîmplat?**

xxvii **Mă întreb dacă există credite în plus pe care să le pot primi pentru a compensa nota aia nenorocită de la lucrarea dc la jumătatea semestrului.**

xxviii **Bineînțeles. Sau ai putea să dai din nou testul, dacă vrei, spune domnişoara Mahoney fără să ezite, ceea ce este nostim, căci nu există niciun „bineînțeles" în asta. Vineri e OK? La pauza de prînz?**

xxix **Vineri e foarte bine.**

xxx **Excelent! Vineri rămîne.**

Dau să plec spre masa de joc, dar ea mă opreşte.

xxxi **Pot să te întreb de ce te-ai răzgîndit? mă întreabă. Vreau să spun, media ta inițială nu este grozavă, însă nu este importantă în marea schemă a lucrurilor. Nu trebuie să-mi dovedeşti nimic, Lex. Ştiu de ce eşti în stare. Deci nu este nevoie să...**

xxxii **Am intrat la MIT, îi spun.**

Se lasă tăcerea în întreaga încăpere. Domnişoara Mahoney rămîne cu gura căscată.

xxxiii **Adică la Institutul de Tehnologie din Massachusetts. Adică la cel mai bun program de matematică din țară, spune ea. Acel MIT.**

xxxiv **Da. Acel MIT.**

xxxv **Lex, dar asta este extraordinar! exclamă, cînd îşi revine suficient încît să vorbească, şi ce e grozav este că ştiu că o spune din suflet.**

Fața i s-a îmbujorat, aşa de încîntată este pentru mine.

xxxvi **Asta-i minunat!**

xxxvii **Există o parte în scrisoarea de acceptare care mă avertizează că oferta lor este condiționată de obținerea de note maxime în restul anului şcolar, îi explic.**

xxxviii **înțeleg. Are sens.**

xxxix **Aşa că intenționez să le dau note maxime.**

Ea arată de parcă ar Fi pe cale să înceapă să danseze.

xl **Nu mă îndoiesc că aşa vei face, Lex. Uau, MIT! Felicitări!**

xli **Vă mulțumesc!**

Apoi îmi permit să zîmbesc în legătură cu asta, pentru prima dată. îmi îngădui să o simt.

La masa de joc, prietenii mei se zgîiesc la mine cu o admirație tăcută.

xlii **Foarte impresionant, zice Eleanor în timp ce mă aşez pe scaunul de lîngă al ei. O meriți.**

Asta este ceva important, venind din partea ei. Deoarece ştiu că şi ea a trimis o cerere la MIT şi asta înseamnă probabil că fie nu a intrat, fie nu a primit încă veşti.

xliii **Mulțumesc, El!**

Beaker, pe de altă parte, pare enervată.

xliv **Nu mi-ai spus că ai intrat la MIT, mă acuză ea, amestecînd cărțile ca şi cum le-ar pedepsi.**

Hopa! Am dat de belea.

xlv **N-am ştiut cum să le spun tuturor, încerc eu să explic. Cred că am vrut ceva timp pentru ca veştile să se aşeze înainte să devină publice.**

în continuare pare enervată. E clar că scuza asta nu este destul de bună pentru ea. Ea e cea mai bună prietenă a mea. Ar fi trebuit să fie prima persoană pe care să o fi sunat.

xlvi **Dar tu? Ai primit răspuns de la vreo facultate pînă acum? încerc eu să schimb subiectul.**

xlvii **Williams College. Sarah Lawrence. Amherst. Dar încă mai aştept de la Wellesley.**

xlviii **Sunt sigură c-ai să intri, îi spun.**

Beaker a tot fantazat în ultima vreme despre Wellesley, ceva despre faptul că este numai pentru femei- şi una dintre cele mai bune facultăți de arte liberale, iar ea voia să exploreze opțiunile legate de carieră, de vreme ce, pe lîngă mate şi ştiințe, îi place teatrul şi cîntă bestial la flaut şi nu ştie ce vrea să fie cînd va fi mare.

Beaker dă aprobator din cap, însă expresia ei spune că nu mă iartă.

Ne apucăm să jucăm rummy. La cîteva minute după ce am început jocul, observ că Steven zîmbeşte. De parcă nu s-ar mai putea opri din zîmbit. Un gen secret de zîmbet.

xlix **Ce e? îl întreb în cele din urmă. Ce se întîmplă cu tine?**

Zîmbetul i se lățeşte.

l **Nimic. Doar că sunt fericit pentru tine. Sincer.**

Ia un şapte de cupă din mormanul de cărți decartate şi eta lează trei şeptari.

Eleanor pufneşte.

li **Sigur. Şi eşti fericit şi pentru tine.**

lii **El, o avertizează. Nu face asta!**

Să nu facă ce?

Ea îl ignoră şi se întoarce spre mine ca şi cum ceva se cere spus, iar ea s-a oferit să fie mesagerul.

liii **Se duce la Harvard.**

îi arunc repede o privire lui Steven, care roşeşte.

liv **Ai intrat la Harvard? icnesc.**

lv **Am intrat la Harvard, recunoaşte el.**

Asta e ceva extraordinar. Simt impulsul să-l îmbrățişez, să-l felicit din toată inima, dar asta ar fi în mod hotărît un lucru ciudat.

lvi **Ai intrat la Harvard! De ce n-ai vrut ca ea să-mi spună?**

El se scarpină la ceafa.

lvii **Am vrut să sărbătorim momentul tău, atît.**

Eleanor zîmbeşte cu aroganță.

lviii **Exact.**

Tot nu pricep de ce e atît de încîntată.

lix **Ce-i cu tine?**

Ea mă țintuieşte cu o căutătură serioasă, ca şi cînd nu ar înțelege de ce încă nu am priceput asta.

lx **MIT şi Harvard sunt ambele în Cambridge, Massachusetts. Ştiai asta? mă întreabă.**

lxi **Cred că ştiam asta, da, îi răspund, şi pricep imediat unde bate.**

lxii **Am vizitat ambele campusuri anul trecut. Sunt la trei kilometri distanță unul de altul. îşi scoate mobilul (lucru pe care nu ar trebui să-l facem în ore, dar domnişoara Mahoney ne permite de obicei, deoarece nici ea n-ar trebui să se uite pe YouTube) şi dă o căutare rapidă. Da. Sunt trei virgulă cincisprezece kilometri de la MIT la Harvard. Nouă minute de mers cu maşina. Tu şi Steven veți fi la trei virgulă cincisprezece kilometri unul de celălalt în următorii patru ani. Acum înțelegi de ce este atît de ridicol de fericit?**

lxiii **El, zău aşa, zice Steven, şi acum se înroşeşte de-adevăratelea.**

Şi eu sunt roşie la față. Mă întorc spre Steven, care îşi studiază cărțile cu meticulozitate.

lxiv **Aşadar, te duci, fireşte. La Harvard. Nu la Yale sau la Dartmouth sau la oricare altă facultate?**

De data asta, el nu mai zîmbeşte, dar zîmbetul i se citeşte în ochi.

lxv **Ăsta e planul.**

lxvi **Pun pariu că familia ta este încîntată.**

lxvii **Sunt în al nouălea cer. Sunt primul bărbat Blake care nu va fi fermier, şi n-ar putea fi mai fericiți.**

lxviii **Dar tu, asta e ceea ce ți-ai dorit?**

Ştiu că da. N-am discutat prea mult pe tema asta atunci cînd am trimis cererile. N-am vrut să punem presiune unul asupra celuilalt. Dar a fost cel mai bun scenariu în cazul nostru: eu la MIT, Steven la Harvard.

însemna posibilitatea de mai mult.

Dar asta a fost înainte.

Ochii lui calzi îi întîlnesc pe ai mei.

— în fine, ştii tu, murmură el. Am auzit că Harvard este un loc bun pentru a studia chimia.

Brusc, simt fluturi în stomac şi încerc să mi-i liniştesc. îmi umezesc buzele şi încerc să respir cum se cuvine. Cum de continuă să mă facă să mă simt în felul ăsta, în pofida a tot ce s-a întîmplat? N-ar trebui să mă simt aşa.

Mă gîndesc la ce a scris Ty în scrisoarea lui, la cum era evident că Steven şi cu mine suntem buni unul pentru altul. Că ne potrivim.

Beaker şi Eleanor s-au tot uitat de la mine la Steven şi înapoi, cu voioşie, ca şi cum le-ar fi pe plac un bol cu popcorn. Apoi Beaker îmi aruncă o ancoră de salvare.

— Hei, mai jucăm cărți sau nu? întreabă, rearanjîndu-şi cărțile din mînă. Timpul înseamnă bomboane[40].

Ne întoarcem la jocul nostru, dar Steven continuă să zîmbească.

Mi-e foarte greu să mă concentrez asupra cărților.

Sunt atît de amețită de discuția cu Steven, de ideea că merge la Harvard, încît uit să chiulesc de la a opta oră. Aşa că nu-mi amintesc de livrarea florii de hîrtie către Damian pînă ce nu sună de ieşire.

îi verific dulapul. El nu e acolo. încerc pe mobilul lui, dar intră direct în căsuța vocală.

---

[40] Aluzie la proverbul „Timpul înseamnă bani" ***(Time is money).***

Mă ciocnesc de El în sala de studiu, pe unde mişună toată lumea.

lxxi **Lex, te simți bine? Pari speriată, observă ea.**

Sunt speriată, pentru un motiv pe care nu prea pot să-l definesc. Damian ar trebui să fie aici. De ce nu e aici? Un sentiment neplăcut se înalță clocotind din stomacul meu.

lxxii **Poți să mă ajuți să-l găsesc pe Damian Whittaker? o rog pe El.**

lxxiii **Sigur. Cine este Damian Whittaker?**

Pescuiesc fotografia celor trei *amigos* din rucsac.

lxxiv **Ăsta, spun, şi i-l arăt pe Damian.**

lxxv **O, Hanoracul Gri, zice ea. îl ştiu.**

îl căutăm la bibliotecă. în sala de sport. Pornim pe coridoare, strecurîndu-ne capetele în săli aleatorii, sperînd să-l găsim. Undeva pe drum o culegem pe Beaker, apoi pe Steven, care îl caută în toaletele băieților.

Nici urmă de Damian.

înapoi în sala de studiu, El intră fraudulos în sistemul de calculatoare al şcolii pentru a verifica prezența la ore.

lxxvi **E notat ca fiind absent azi. Nicio explicație în privința motivului. Sunt absențe nemotivate, zice, din spatele laptopu- lui ei. Ceea ce înseamnă că părinții lui nu au anunțat că ar fi bolnav.**

Ăsta e momentul în care ia naştere un gînd teribil.

înşfac laptopul lui El şi îl întorc spre mine. Verific cîteva dintre paginile lui Damian de pe site-urile de socializare înainte să dau peste o nouă poezie pe unul dintre ele:

Ea face ca stelele să se stingă.
Ea face ploaia.
îi dăruiesc inima mea
ca un trandafir făcut din hîrtie,
dar ea o lasă să cadă

pe podeaua murdară.
Ea îmi dă o cupă
plină de milă şi
de durere în care
să mă înec.

Şi ăsta este momentul cînd gîndul teribil devine şi mai teribil.

lxxvii **Ce înseamnă asta? mă întreabă El peste umărul meu, citind ce scrie pe ecran.**

Poezia a fost postată acum o oră. încerc să ignor ghemul de panică din stomacul meu şi îmi scot telefonul să-l sun pe Damian pe mobil. Din nou intră căsuța vocală.

lxxviii **Bună! Ai sunat la Damian. Ştii ce să faci, zice el.**

închid. Nu cred c-ar vrea să-mi audă din nou glasul acum. Dar trebuie să văd dacă e acasă.

lxxix **Dă-mi numărul lui de acasă! îi cer lui El. Fixul.**

Ea păcăleşte din nou sistemul de evidență al şcolii şi face rost de un număr.

Telefonul sună şi sună. Nimeni nu răspunde. Niciun robot.

lxxx **Lex, cine e tipul ăsta? mă întreabă Steven.**

lxxxi **Hanoracul Gri, intervine El îndatoritoare.**

Sar în sus.

lxxxii **Trebuie să plec. Care e adresa lui?**

Ea apasă cîteva taste.

lxxxiii **West Mill Road, nr. 2585.**

Deja fug spre uşa din față a şcolii. Spre parcare. Spre maşina mea.

El, Beaker şi Steven sunt pe urmele mele.

Repet în sinea mea:

lxxxiv **West Mill Road, nr. 2585. Asta nu e prea departe, nu-i aşa? Dar Lămîia nu porneşte.**

Mă întorc spre prietenii mei, gîfîind puțin.

lxxxv **Spuneți-mi că unul din voi a venit cu maşina.**

El nu are maşină, iar Beaker pare vinovată.

lxxxvi **Nu, răspunde ea. M-a adus Antonio.**

Mă întorc spre Steven. El clatină din cap.

lxxxvii **Azi maşina e la Sarah.**

O încerc din nou pe Lămîia, dar e în zadar.

De ce? mă gîndesc. Fir-ar să fie, de ce universul nu vrea să mă lase în pace?

lxxxviii **Lex, începe Steven agitat. Ce se întîmplă? Crezi că Damian e... De ce crezi că Damian o să...**

Clatin din cap.

lxxxix **Taci o secundă, bine? Trebuie să mă gîndesc.**

Aşa că mă gîndesc mai intens ca oricînd. îmi încordez toți neuronii. Şi văd răspunsul.

Formez numărul şi duc telefonul la ureche.

xc **Haide! şoptesc. Haide! Fii treaz!**

xci **Alo? aud o voce somnoroasă. Care-i treaba?**

xcii **Seth, spun, expirînd uşurată. Sunt Lex. Am nevoie de o favoare.**

xciii **Sigur, Lex, spune el. Dorința ta-i poruncă pentru mine, frate!**

xciv **Mersi! îi întîlnesc privirea lui Steven. Seth, am nevoie de drumul ăla cu motocicleta ta.**

35

DOUĂSPREZECE MINUTE MAI TÎRZIU, zbor pe strada North 27th, ieşind din oraş, cu dinții clănțănind, cu părul vîrîl sub casca lui Seth, ținîndu-mă strîns de el, cu mîinile în jurul mijlocului

său.

Acum este mai cald, dar tot răcoare. Deasupra noastră, nori cirrostratus albi se întind în şiruri de-a curmezişul cerului, despicați de o dîră clară lăsată de un avion care coboară spre aeroportul din Lincoln.

xcv **Eşti bine acolo în spate? răcneşte Seth.**

xcvi **Putem să mergem mai repede? răcnesc eu drept răspuns.**

Deja mergem foarte repede, dar Seth apasă accelerația şi mai tare, făcînd ca stîlpii de telefon să treacă în goană pe lîngă noi cu o viteză amețitoare.

Mi-e atît de rece, încît nu-mi mai simt fața.

Cotim pe West Mill Road şi pătrundem tot mai adînc în ținutul fermelor, al culturilor de cereale şi al şi mai multor culturi de cereale. Zăpada s-a topit, lăsînd cîmpiile cafenii noroioase doar nişte mirişti pline de tulpini de porumb rămase de anul trecut. Aerul miroase a balegă de vacă, a apă proaspătă şi a lucruri care cresc.

Miroase a primăvară.

Sper că nu am întîrziat prea tare.

Seth mă întreabă din nou care este numărul şi eu zbier:

xcvii **2585!**

El încetineşte şi strigă:

xcviii **Cred că aici e!**

Intrăm pe o alee de acces lungă şi mergem pînă în fața unei case cenuşii cu etaj.

Recunosc maşina lui Damian parcată în față.

xcix **Da, asta e.**

Seth opreşte chiar la treptele de la intrare. Mă prind strîns de el în timp ce se apleacă să pună piciorul jos.

c Va trebui să cobori tu mai întîi, spune. Pur şi simplu trece-ți piciorul peste.

Descalec în cel mai neîndemînatic mod cu putință şi îmi scot casca. I-o înapoiez lui Seth. Amîndoi facem un pas înapoi pentru a privi casa.

ci Oho! exclamă Seth. Gotic. Pariez că locul e bîntuit.

***Dărăpănătură* este cuvîntul pe care l-aş fi folosit. Este o casă tipică de fermier, pe două niveluri, cu ferestre ce arată ca nişte ochi şi cu o uşă ca o gură. Are nevoie de o nouă zugrăveală şi poate şi de un acoperiş nou, şi chiar arată ca făcînd parte dintr-un film de groază alb-negru, dar are o structură sănătoasă, după cum ar zice Beaker.**

Urc pe treptele verandei şi bat la uşă.

Nu răspunde nimeni.

Bat din nou, mai tare. Găsesc o sonerie, dar cînd apăs nu se aude niciun sunet.

cii Nu cred că e acasă, zice Seth.

ciii Ba nu, e acasă. Asta-i maşina lui. I-o arăt. Bat în uşă cu latul palmei. Damian! Deschide! Sunt Lex!

Niciun răspuns.

E supărat pe mine. Poate că n-ar fi trebuit să strig „sunt Lex" atît de tare.

încerc din nou pe mobilul lui. încerc pe numărul fix de acasă.

Ascultăm cum sună în interior.

Mă simt tot mai disperată cu fiecare țîrîit.

civ Damian! strig. Haide!

Seth pare îngrijorat.

cv Lexie, care-i treaba? De ce eşti atît de... speriată?

cvi Damian a fost prietenul lui Ty. Al lui Ty şi al lui Patrick, îi explic, şi bat din nou în uşă. Damian!

cvii **Da, şi...**

cviii **Şi acum este deprimat. Iar eu am făcut ceva sîmbătă care l-a supărat, iar azi nu a apărut la şcoală şi a postat o poezie pe internet şi... Sun din nou pe numărul de fix. Haide, răspunde, Damian!**

Sună şi sună.

Seth se uită la casă cu alți ochi.

cix **Aşadar, crezi că şi-ar putea pune capăt zilelor? îmi aruncă o privire şi se strîmbă. Iartă-mă! Crezi c-ar...**

cx **Cred c-ar face-o. Trebuie să intru în casă.**

Seth bate cu putere în uşă.

cxi **Damian! Ieşi puțin afară, amice!**

Dau ocol casei, verificînd ferestrele. Sunt închise toate. încerc din nou uşa. încuiată. încerc pe cealaltă parte a casei.

Pe acea parte îmi dau seama brusc că de la o fereastră de la etaj se aude muzică. Chitară acustică. Apoi o voce masculină.

Glasul lui Robert Plant. Cîntînd „Stairway to Heaven".

cxii **Damian! urlu spre fereastră.**

Niciun răspuns. Nicio mişcare.

Nimic.

Seth vine lîngă mine. Mijeşte ochii spre casă.

cxiii **Hei, e o lumină aprinsă! spune el.**

cxiv **Aş paria că e camera lui Damian.**

Arunc o privire în jur, înnebunită. Nu există nicio modalitate de a ajunge acolo, niciun copac şi niciun burlan pe care să mă cațăr. Plîng de frustrare şi mă duc înapoi la uşa din față, cu Seth pe urmele mele.

cxv **Ai de gînd să chemi poliția? mă întreabă el precaut, ca şi cînd ar pricepe de ce ar trebui să fac asta, dar nu este prea încîntat de ideea de poliție.**

cxvi **Nu. Ar dura prea mult. Trebuie să intru în casă acum, îi**

spun, mintea mea gonind cu un kilometru pe minut. Mă întorc cu fața spre el. Sparge încuietoarea!

cxvii **Poftim?**

cxviii **El e înăuntru. Ar putea să fie mort deja. Ar putea să fie pe moarte. Chiar acum. Fă-o, Seth!**

Seth aruncă o privire spre fereastra dormitorului.

cxix **Tu crezi că se sinucide chiar acum.**

cxx **Cred că e o probabilitate foarte mare. Dacă avem noroc, nu a facut-o acum cincisprezece minute. Ştiu că în urmă cu o oră era în viață. Dar acum, nu mai ştiu.**

El îşi trece o mînă peste ceafă.

cxxi **Of, frate!**

cxxii **Sparge încuietoarea, Seth!**

cxxiii **Hei! Nu ştiu cum să sparg o încuietoare. Ce, tu crezi că doar pentru că fumez şi merg cu motocicleta şi am nişte tatuaje, asta înseamnă că sunt infractor? Hei, ce faci acum?**

Nu-mi ridic privirea din telefon.

cxxiv **Caut pe Google cum se sparge o încuietoare.**

cxxv **Eşti...**

îmi arunc rucsacul pe iarbă şi caut prin el pînă găsesc două agrafe mari pentru hîrtie. Trebuie să le modelez sub formă de şperaclu.

Uneori este rentabil să fii tocilar şi să cari din obişnuință după tine o gamă largă de rechizite de birou.

cxxvi **Oho! exclamă Seth. Nu ştiu dacă îmi place asta. E ilegal, nu-i aşa, să dai o spargere şi să pătrunzi prin efracție?**

Sunt pe verandă în acest moment, ghemuindu-mă în fața uşii.

cxxvii **Mă transformi într-un complice, spune Seth.**

împing agrafa îndreptată în încuietoare.

cxxviii **Eşti liber să pleci.**

Nu pleacă, totuşi. Mă priveşte în timp ce încerc şi nu reuşesi şi

încerc şi iar nu reuşesc.

cxxix **Bine, aşadar, nu poți să spargi încuietoarea, aşa că ce ai de gînd să faci în con...**

cxxx **Ține! îi spun şi îi întind mobilul meu. Citeşte-mi cu voce tare - partea cu scobitul. Zice că agrafa curbată este scoaba, iar cea dreaptă este şperaclul, dar apoi ce mai zice?**

El se zgîieşte la mine.

cxxxi **Lexie!**

cxxxii **Ajută-mă sau pleacă, Seth! Ajută-mă sau pleacă!**

Oftează şi îşi drege uşor glasul.

cxxxiii **„Mai întîi, introduceți şperaclul în partea de jos a încu ietorii şi apăsați puțin în direcția în care vreți să răsuciți butu cui. Apoi, luați scoaba şi introduceți-o uşor înainte şi înapoi pentru a împinge bolțurile la locul lor."**

cxxxiv **Continuă! îi cer, în timp ce îmi şterg fruntea cu mîneca. Ce urmează?**

,

cxxxv „După ce ați scobit înainte şi înapoi în butuc, smuciți iute scoaba din gaura cheii în timp ce încercați să răsuciți şperaclul. Dacă totul a mers cum trebuie..."

Se aude un declic. Răsucesc clanța. Uşa se deschide.

cxxxvi Nu-mi vine să cred că a funcționat! murmură Seth.

Deja urc treptele cîte două odată. Sprintez pe holul de la etaj.

cxxxvii Damian!

Merg după muzică pînă la ultima uşă pe stînga. Cîntecul a ajuns deja la partea de rock zgomotoasă. încerc uşa. E încuiată.

Am lăsat agrafele jos.

Mi-l imaginez pe Damian dincolo de uşa asta, cu trupul întins pe covor, cu încheieturile mîinilor tăiate, din care curge sînge, şi cu ochii deschişi, dar fără să vadă.

cxxxviii Hei, Lex, aşteaptă!

Seth vine din spatele meu, în timp ce eu ridic piciorul şi trag un şut în uşă cu putere. Uşa se crapă de la prima încercare, placajul ieftin aşchiindu-se, şi mă reped în încăpere, cu numele lui Damian pe buze.

El e acolo.

Stă aşezat la biroul lui, în boxeri, holbîndu-se la mine, cu gura căscată. Muzica este atît de tare în jurul nostru, încît nu mai aud altceva. Rămîn în picioare, gîfîind, privind țintă.

încet, el întinde mîna şi închide boxele.

Am senzația că am surzit.

cxxxix Damian! reuşesc să îngaim. Eşti în viață.

cxl Ăăă, face Seth din spatele meu. Eu sunt afară, bine?

Damian închide ochii şi îi deschide iar lent, ca şi cum probabil halucinează că mă vede.

Sunt atît de fericită că e viu, încît nu mă pot abține să nu zîmbesc.

cxii **Aşadar, spun după un minut. Asta-i penibil.**

Se scarpină pe gît.

cxiii **Poți să te întorci cu spatele, să închizi ochii sau ceva de genul ăsta, ca să pot să-mi trag pantalonii pe mine?**

cxiiii **Sigur, spun, şi îmi acopăr ochii cu palma.**

cxiiv **Nu că n-aş fi avut fantezii cu o astfel de situație, spune.**

Aud foşnetul jeanşilor şi zgomotul fermoarului tras.

cxiv **Gata.**

îmi las mîna în jos. El se aşază la capătul patului şi îşi pune un tricou şi şosete. îmi face semn să mă aşez pe scaunul de la birou, unde şedea el cu un minut în urmă.

Mă aşez.

cxivi **Bine, spune el. Hai să începem cu... ce cauți aici, Lex?**

cxivii **N-ai fost azi la şcoală.**

cxiviii **Am fost bolnav, îmi explică.**

cxiix **Nu pari bolnav.**

Se face roşu la față.

cl **M-am simțit stînjenit. Nu voiam să te văd. Bine?**

Dau aprobator din cap.

cli **Am fost îngrijorată din cauza ta.**

clii **De ce?**

cliii **Ți-am citit poezia.**

I se luminează ochii.

cliv **Mi-ai citit poezia. încearcă să-şi mențină tonul ferm, nonşalant. Ce părere ai avut?**

clv **M-am gîndit că poate... Am crezut că te simțeai atît de rău, încît...**

în cele din urmă înțelege.

clvi **Ai crezut c-aş fi ca Ty. Şi ca Patrick.**

Răsuflu prelung.

clvii **Da.**

Ochii lui înlăcrimați îi întîlnesc pe ai mei. îşi dă părul din ochi şi se apleacă în față, lăsîndu-şi greutatea pe genunchi.

cliviii **Eu nu sunt ca Ty şi ca Patrick, spune foarte rar, ca şi cum ar vrea să se asigure că înțeleg fiecare cuvînt. Nu vreau să mor. Uneori, lucrurile pot fi sumbre la şcoală. Există oameni care îi agresează pe alții, nu-i aşa?**

clix **Cei care cu stîrvuri se hrănesc, sugerez eu.**

Priveşte în altă parte, rîzînd uşor.

clx **Corect. Dar nu-mi stă în fire să... E doar liceul, frate. Tipii ăia sunt doar nişte liceeni şi peste zece ani vor lucra pentru oameni ca mine. Ştiu asta. Trebuie să mai rezist doi ani şi apoi o să fie bine, căci voi fi trecut de ce e mai greu. Jur, n-aş putea să fac niciodată ce-a făcut Ty. *Niciodată* n-aş face-o. Trage adînc aer în piept, apoi îl lasă să iasă. îmi pare rău dacă poeziile mele te-au făcut să crezi c-aş face-o, adaugă.**

clxi **îmi pare rău că eu ți-am fost inspirație pentru una din poeziile alea, îi răspund.**

Simt ceva ascuțit în buzunar, împungîndu-mă în şold. îmi amintesc ce e şi îl scot afară.

Colierul lui Ty cu colț de rechin.

1-l întind lui Damian.

clxii **Uite. Am găsit ăsta.**

îl ia şi trece cu degetele, cu blîndețe, peste muchiile dintelui.

Brusc, are lacrimi în ochi.

clxiii **Ar fi trebuit să-ți spun, zice el. M-am tot gîndit la asta, dar n-am ştiut cum.**

clxiv **Ce să-mi spui?**

înghite.

clxv **Ty m-a sunat, în seara în care a murit.**

Am senzația că inima mea a încetat să mai bată, dar ştiu că nu este aşa. Dacă inima mea ar înceta să mai bată, aş muri. însă stau aşezată aici, vie. Respirînd. Ascultînd.

Vocea lui Damian şovăie în timp ce el continuă să vorbească.

clxvi Ştiam că uneori Ty se gîndea la... ce a făcut. Acum doi ani, prima dată cînd a încercat, cu pilulele, mi-a povestit pe urmă.

clxvii Ți-a povestit?

N-am ştiut niciodată că Ty ar fi spus cuiva.

clxviii Cîntam un cîntec al lui Doors - „The End" -, iar el mi-a spus. I-am zis, ştii tu, putem vorbi despre cît de naşpa stau lucrurile şi cum părinții noştri sunt nişte ticăloşi şi cum viitorul nu este chiar atît de super senin, dar tot sunt de părere că viața merită trăită, nu-i aşa? Şi a spus, mda, ştiu asta. Şi i-am zis că dacă se va mai simți vreodată aşa, ca şi cum ar vrea să-i pună capăt, ar trebui să mă sune. Şi a zis c-o s-o facă.

clxix Şi te-a sunat, spun în şoaptă. Ai vorbit cu el.

Damian încuviințează din cap.

clxx Dar nu a spus nimic despre faptul că ar vrea să moară. Nu era atît de neobişnuit ca să mă sune, de fapt, nu chiar atît de neobişnuit încît să cred că punea ceva la cale. Am ținut legătura, cu toate că nu prea stăteam împreună la şcoală. Mă sună... mă suna cîteodată şi vorbeam despre cît de naşpa e viața şi că oamenii sunt nişte ticăloşi şi cum majoritatea nu înțeleg cum e atunci cînd viața ți se duce la vale şi nu ai ce să faci în privința asta. Cîteodată îmi citea şi poeziile. Aşa că despre asta am vorbit în acea seară. Aceleaşi chestii vechi. Damian clatină din cap. Trebuia să-mi dau seama că ceva nu e în regulă. Tocmai se despărțise de Ashley şi era cu moralul la pămînt; părea copleşit de gînduri şi trebuia să-mi dau seama că ceva era nelalocul lui. De atunci m-am tot gîndit la asta, am tot trecut înainte şi înapoi prin discuția aia, căutînd indicii pe care ar fi trebuit să le prind, dar... uneori cred că el m-a sunat doar ca să-şi ia rămas-bun.

Strînge colierul în mînă şi începe să plîngă de-a binelea. Mă duc să mă aşez pe pat alături de el şi încerc să-l îmbrățişez, iar el

mă lasă să o fac pentru puțin timp. Apoi se trage înapoi, îşi trece mîna prin păr şi oftează.

CLXXI îmi pare rău că nu l-am salvat, zice. Ar fi trebuit să încerc.

Mă doare sufletul pentru el, căci cuvintele astea sunt cuvintele mele, iar gîndurile astea sunt gîndurile mele, şi într-un final înțeleg de ce nu contează.

CLXXII Nu l-ai fi putut salva, îi răspund. Nimeni nu l-ar fi putut salva pe Ty în afară de Ty însuşi. Şi probabil că ai dreptate. Nu te sunase ca să-l convingi să renunțe la gîndul de a o face. Te sunase ca să-şi ia rămas-bun.

Damian încuviințează din cap, nefericit.

CLXXIII I-ai fost un prieten bun, îi spun şi îl strîng uşor de umăr. Şi mie. îți mulțumesc pentru asta!

Stăm preț de un minut fără să vorbim. Apoi, îl întreb:

CLXXIV Te simți bine? Ai nevoie să scrii o poezie pentru a trece peste?

Rîde.

CLXXV Am să las în pace poeziile deprimante.

Ridic dintr-un umăr.

CLXXVI Eu nu sunt critic literar sau ceva de genul ăsta, dar îmi plac poeziile tale, Damian. Cu toate astea nu ți-aş da o cupă plină de milă şi de durere în care să te înec. Am rămas fară milă.

Mă ridic şi mă duc spre fereastră. Afară, soarele apune peste cîmpuri, o pîclă minunată de portocaliu înflăcărat şi de violet regal. Urmăresc cu privirea un stol de păsări mari în formă de V - cocori siberieni, cred - zburînd prin aer.

Migrînd spre casă.

Există atît de multe înăuntrul meu în acest moment, încît simt că voi exploda. Atît de multe înțeleg azi ce nu am înțeles ieri! Am atît de multe de spus!

cixxvii **Lex? mă întreabă Damian din spatele meu. Ce-ai de gînd să faci acum?**

Mă întorc.

cixxviii **Te deranjează dacă împrumut un pix de la tine?**

31 martie

Trebuie să-ți povestesc despre acea seară. Știu că deja cunoști amănuntele. Ai fost acolo. Dar trebuie să vezi lucrurile din perspectiva mea, astfel încît să înțelegi de ce am făcut ce am făcut.

în acea seară am luat cina la Imperial Palace. Tu ai luat pui cu lămîie, așa cum faci mereu, iar eu am comandat pui kung pao. în timpul cinei am vorbit despre MIT și Harvard și despre Beaker, care avea să se ducă poate la Wellesley, și cum mai aveam cel puțin 70 de zile pînă să primim vreo veste și cît de greu e să aștepți. în seara aia, aveam impresia că martie era la eoni distanță.

După cină m-ai dus la muzeul de istorie naturală de la UNL. Era închis, fiind seară, dar pentru că sora ta lucrează acolo, ne-a lăsat să intrăm. Știu că plănuiai ceva

spectaculos după expresia de pe chipul lui Sarah, după felul în care continua să îmi zîmbească. M-ai lăsat în sala elefanţilor, privind cu ochii pierduţi la oasele uriaşe, fosilizate, ale mamuţilor, cămilelor şi rinocerilor preistorici care cutreierau pe cîmpiile ierboase ce se întindeau în mijlocul ţării cu sute de mii de ani în urmă, în timp ce tu cu Sarah aţi dispărut un timp să aranjaţi lucrurile.

Apoi ai venit şi m-ai luat. M-ai legat la ochi, dar mi-am dat seama că mă conduceai la planetariu. Pe bune, cîte spectacole am văzut acolo, Steven? M-ai aşezat jos, pe o pătură moale. Am simţit mirosul de ceară de lumînări şi al loţiunii tale după ras. Se auzea muzică - Mozart, cred; va trebui să-mi spui cîndva ce anume era o serenadă dulce interpretată la pian şi la vioară.

Mi-ai scos legătura de la ochi.

Şedeam pe o pătură roşie în carouri, ca şi cînd am fi fost la un picnic în pădure, cu două lumînări scurte, albe, arzînd în mijloc, cu o sticlă de cidru spumos pus într-o găleată cu gheaţă şi două pahare din plastic pentru şampanie. Pe tavanul plane- tariului, mii de luminiţe albastre îşi revărsau strălucirea asupra noastră: nu stele sau constelaţii, ci particule.

[clxxix] E din spectacolul despre materia întunecată.

Mi-am înălțat gîtul pentru a privi lung.

clxxx Am crezut că materia întunecată e invizibilă.

Te-ai lăsat pe spate și m-ai cuprins cu brațul, trăgîndu-mă la pieptul tău, și m-am relaxat în căldura corpului tău.

clxxxi E invizibilă, ai spus tu. Mă rog, teoretic este. Vezi tu, oamenii de știință nu au putut niciodată să demonstreze că materia întunecată există.

Știam.

clxxxii Putem doar să ne formăm o idee despre faptul că există acolo după modul în care galaxiile se comportă în timp ce se mișcă prin univers și după cum lumina se va curba mereu în jurul său.

Ți-ai schimbat centrul de greutate al corpului pentru a veni mai aproape de mine. Mi-ai privit buzele. Știam că aveai de gînd să mă săruți. Respirația ta, care mirosea a lămîie, îmi scălda fața. Te-ai uitat în ochii mei.

clxxxiii Oricum, ai murmurat. E drăguț.

M-ai sărutat. Mi-am făcut mîna căuș la ceafa ta, simțind părul moale sub degetele mele, și te-am sărutat și eu. Luminițele albastre se

răsuceau deasupra capetelor noastre. M-ai sărutat pe colțul gurii. Pe obraz. Pe ureche.

Am zîmbit.

clxxxiv Așadar, e romantic.

clxxxv Da. Am vrut să fie romantic. Ți-ai împletit degetele cu ale mele. E douăzeci decembrie, ai anunțat.

clxxxvi Da?

Mi-ai dat o șuviță de păr după ureche.

clxxxvii Pe douăzeci iunie, acum șase luni, am început acest mic experiment. Intr-o librărie, care n-a fost cel mai romantic loc, ci doar cel mai bun pe care l-aș fi putut găsi în acel moment. Atunci nu am crezut că voi putea să te aduc aici. Și pe douăzeci iunie te-am sărutat pentru prima dată.

clxxxviii A fost un sărut bun.

clxxxix Spectaculos, ți-ai amintit tu.

cxc Aniversare fericită de șase luni! am spus.

cxci Aniversare fericită de șase luni! Ceea ce înseamnă exact 183 de zile, ai precizat, consultîndu-ți ceasul. Ceea ce înseamnă 4 392 de ore. Ceea ce înseamnă 263 520 de minute. Care au fost cele mai bune minute din viața mea. Pînă acum.

Dumnezeule, erai sexy!

Irezistibil.

Ți-am tras capul în jos să te sărut din nou, dar deodată mi-a sunat telefonul.

L-am scos și m-am uitat la el.

Era un mesaj.

Nu ți-am spus niciodată de la cine era. N-am spus niciodată „E fratele meu". Niciodată nu ți-am spus ce scria în mesaj.

Tot acest timp, și niciodată n-am spus nimănui.

Dar îți voi spune acum.

Scria: Hei, surioară, poți vorbi?

Asta este partea unde realitatea se clarifică pentru mine, partea unde am închis telefonul și l-am împins departe de mine și ne-am întors la sărutatul nostru.

Dar există o versiune alternativă a ceea ce s-a întîmplat în acea seară. Întotdeauna va exista, pentru mine. în această versiune alternativă a realității primesc mesajul și îți spun „Stai un pic" și te sărut scurt, o dată, pe gură, dar apoi mă ridic și iau telefonul și ies pe hol și îl sun pe Ty. în acea realitate - care știu că nu este realitate, ci o fantezie, gînduri inspirate de dorințe, o rugăciune care rămîne fără răspuns Ty îmi spune ce trebuie să știu. Că este trist. Că e captiv în prezent. Că nu are o perspectivă. Că a pierdut viitorul.

Apoi eu îi spun că e destul de puternic încît să-și depășească tristețea.

li spun că nu vreau să trec prin această lume strîmbă fără el și îi spun că am nevoie de el.

îi spun că mama are nevoie de el.

îi spun că pînă și tata are nevoie de el-poate nu înțelege asta chiar acum, dar o va înțelege, cîndva.

îi spun că peste 5 zile va fi Crăciunul și îi reamintesc că asta este sărbătoarea lui preferată și că ne vom trezi devreme și vom sări în sus și în jos pe patul mamei așa cum făceam atunci cînd eram mici, și că vom cînta tare „Silver Bells" în timp ce ne vom duce grăbiți jos, la bradul de Crăciun, și că ne vom desface darurile, și că anul ăsta i-am luat ceva bun, și că nu vrea să afle ce e?

îi spun că avem un minimum de 63 de Crăciunuri rămase pe care să le petrecem unul cu celălalt și că nu vreau să ratez niciu- nul dintre ele. Nici măcar unul singur, îi spun că îl iubesc.

Iar faptul că eu îi spun acele lucruri este destul pentru a-i nimici demonii.

Și el supraviețuiește nopții.

El trăiește.

Dar, în loc de asta, mi-am închis telefonul și te-am sărutat. Ne-am întins sub materia întunecată, acea chestie invizibilă, improbabilă, care leagă universul, și m-am uitat la tine, încadrat tot de luminițele albastre, și ți-am spus că te iubesc.

Ochii ți-au licărit de surprindere. Nu te așteptai ca eu să o spun. Ai crezut că eu nu credeam în iubire.

Dar nu ai ezitat să-mi răspunzi.

[cxcii] Și eu te iubesc, ai spus. Atît de mult!

[cxciii] Este imposibil de estimat cît de mult, am șoptit.

Tu ai încuviințat din cap.

[cxciv] Absolut imposibil de estimat.

Am băut cidrul și am vorbit despre materia întunecată și am vorbit despre cum suntem toți făcuți din praf de stele, acel minunat citat din Cari Sagan. Noi suntem cu toții parte din univers.

Apoi, cumva, conversația a trecut la subiectul cocorilor siberieni.

Cum în fiecare an, în martie, dacă vremea bună ține, 80% din populația lumii de cocori siberieni traversează această parte din Nebraska, milioane de păsări în același timp, și cum trebuie să fie o priveliște incredibilă, și cum trăiserăm amîndoi toată viața noastră în Nebraska și nu văzuserăm niciodată cocorii. Aveam să mergem, am hotărît. înainte să mergem în Massachu- setts sau oriunde avea să ne poarte soarta, aveam să mergem să vedem cocorii. împreună.

Ne-am sărutat apoi, iar timpul s-a curbat în jurul nostru. Timpul s-a îndepărtat.

Dar undeva în acele secunde lipsă, fratele meu a intrat în coconul întunecat al garajului cu vechea pușcă de vînătoare a tatei și cu un glonț care trebuie să-mi fi scăpat mie.

Dar îți voi spune acum.

Scria: Hei, surioară, poți vorbi?

Asta este partea unde realitatea se clarifică pentru mine, partea unde am închis telefonul și l-am împins departe de mine și ne-am întors la sărutatul nostru.

Dar există o versiune alternativă a ceea ce s-a întîmplat în acea seară. întotdeauna va exista, pentru mine. în această versiune alternativă a realității primesc mesajul și îți spun „Stai un pic" și te sărut scurt, o dată, pe gură, dar apoi mă ridic și iau telefonul și ies pe hol și îl sun pe Ty. în acea realitate - care știu că nu este realitate, ci o fantezie, gînduri inspirate de dorințe, o rugăciune care rămîne fără răspuns -, Ty îmi spune ce trebuie să știu. Că este trist. Că e captiv în prezent. Că nu are o perspectivă. Că a pierdut viitorul.

Apoi eu îi spun că e destul de puternic încît să-și depășească tristețea.

îi spun că nu vreau să trec prin această lume strîmbă fără el și îi spun că am nevoie de el.

li spun că mama are nevoie de el.

îi spun că pînă și tata are nevoie de el - poate nu înțelege asta chiar acum, dar o va înțelege, cîndva.

îi spun că peste 5 zile va fi Crăciunul și îi reamintesc că asta este sărbătoarea lui preferată și că ne vom trezi devreme și vom sări în

sus și în jos pe patul mamei așa cum făceam atunci cînd eram mici, și că vom cînta tare „Silver Bells” în timp ce ne vom duce grăbiți jos, la bradul de Crăciun, și că ne vom desface darurile, și că anul ăsta i-am luat ceva bun, și că nu vrea să afle ce e?

îi spun că avem un minimum de 63 de Crăciunuri rămase pe care să le petrecem unul cu celălalt și că nu vreau să ratez niciu- nul dintre ele. Nici măcar unul singur, îi spun că îl iubesc.

Iar faptul că eu îi spun acele lucruri este destul pentru a-i nimici demonii.

Și el supraviețuiește nopții.

El trăiește.

Dar, în loc de asta, mi-am închis telefonul și te-am sărutat. Ne-am întins sub materia întunecată, acea chestie invizibilă, improbabilă, care leagă universul, și m-am uitat la tine, încadrat tot de luminițele albastre, și ți-am spus că te iubesc.

Ochii ți-au licărit de surprindere. Nu te așteptai ca eu să o spun. Ai crezut că eu nu credeam în iubire.

Dar nu ai ezitat să-mi răspunzi.

[cxcv] Și eu te iubesc, ai spus. Atît de mult!

[cxcvi] Este imposibil de estimat cît de mult, am șoptit.

Tu ai încuviințat din cap.

[cxcvii] Absolut imposibil de estimat.

Am băut cidrul și am vorbit

despre materia întunecată şi am vorbit despre cum suntem toţi făcuţi din praf de stele, acel minunat citat din Cari Sagan. Noi suntem cu toţii parte din univers.

Apoi, cumva, conversaţia a trecut la subiectul cocorilor siberieni.

Cum în fiecare an, în martie, dacă vremea bună ţine, 80% din populaţia lumii de cocori siberieni traversează această parte din Nebraska, milioane de păsări în acelaşi timp, şi cum trebuie să fie o privelişte incredibilă, şi cum trăiserăm amîndoi toată viaţa noastră în Nebraska şi nu văzuserăm niciodată cocorii. Aveam să mergem, am hotărît. înainte să mergem în Massachu- setts sau oriunde avea să ne poarte soarta, aveam să mergem să vedem cocorii. împreună.

Ne-am sărutat apoi, iar timpul s-a curbat în jurul nostru. Timpul s-a îndepărtat.

Dar undeva în acele secunde lipsă, fratele meu a intrat în coconul întunecat al garajului cu vechea puşcă de vînătoare a tatei şi cu un glonţ care trebuie să-mi fi scăpat mie.

Pentru a strica totul, gîndesc uneori.

Pentru a muri.

Ne-am venit în fire doar atunci cînd Sarah s-a năpustit în planetariu şi am ştiut în secunda în care i-am văzut expresia că ceva era

teribil, teribil de în neregulă, și că acel ceva mă privea.

îmi amintesc că a spus „Ea e chiar aici" înainte să-mi întindă telefonul.

îmi amintesc că a fost glasul tatei cel pe care l-am auzit atunci, ascuțit, ca și cînd aș fi dat de necaz pentru ceva ce făcusem, ca și cînd m-arfi pedepsit.

– E vorba de Ty, a spus glasul ascuțit.

Nu-mi mai amintesc ce altceva.

Mă uitam la tine. El îmi spunea ce s-a întîmplat. A început să-mi tremure mîna - nu să-mi trepideze, nu să mi se zbată ușor, ci să se scuture, violent, de parcă aș fi avut un atac de apo- plexie. Nu mi-o puteam controla.

Tu te-ai întins și ți-ai pus mîna peste a mea. Mi-ai dat stabilitate.

După ce am închis, m-ai condus pe hol spre parcare. Mi-ai pus paltonul pe umeri. Ai îngenuncheat alături de mine atunci cînd m-am abătut brusc din drum, m-am aplecat și am vomitat puiul meu kung pao pe trotuarul acoperit de zăpadă, lîngă statuia gigantică a mamutului din fața muzeului. M-ai ajutat să mă ridic în picioare. Mi-ai netezit părul și mi l-ai dat de pe față. Te-ai întins peste mine să-mi legi centura de siguranță, odată ce m-ai urcat în mașină.

Erau lumini de Crăciun înșiruite

printre copaci pe tot drumul spre morgă, roşii şi verzi şi albe.

Tot timpul, ochii tăi erau mari şi neîncrezători, ca şi cînd asta nu se putea întîmpla cu adevărat.

La morgă, ai aşteptat în hol în vreme ce directoarea firmei de pompe funebre ne-a luat pe mine, pe mama şi pe tata în biroul ei

w

și ne-a pus să ascultăm o înregistrare. Ty sunase la 911, cu cîteva secunde înainte de a apăsa pe trăgaci. Mi-au trebuit cîteva zile să pun cap la cap și să înțeleg de ce a făcut asta, dar a fost o dovadă de bunătate, am conchis, astfel încît mama sau eu să nu venim acasă și să-l găsim atunci cînd deschideam ușa de la garaj.

l-am ascultat glasul și am confirmat că era Ty.

A spus: „Există o persoană decedată în garajul casei verzi de la colțul străzii Nickols cu strada Second. S-a sinucis."

Asta a fost tot. A închis. A fost cu 12 minute înainte ca ambulanța să ajungă acolo, dar el deja murise.

Nu părea speriat, în înregistrare. Nu părea trist. A fost scurt și la obiect.

Ne-au dus într-o încăpere din spate, unde trupul lui Ty zăcea pe o masă din oțel, acoperit cu un cearșaf pînă la gît. Am stat un minut într-un semicerc strîns doar uitîndu-ne la el - tata în costumul lui cu cravată, apoi eu, apoi mama în uniforma de asistentă medicală -, ultima dată cînd am fost cu adevărat o familie împreună.

Apoi mama a pășit în față și și-a

pus mîinile tremurînde pe pieptul lui Ty, ca și cînd poate că ar fi putut să-l trezească, și cînd el nu s-a mișcat, și-a dat capul pe spate și un sunet a ieșit din ea, un sunet ce era durere pură - un amestec de urlet și plînset care nici măcar nu mai semăna cu vocea ei, care nici nu mai părea uman. Sunt sigură că ai auzit și tu de acolo de unde te aflai.

Tata și-a pus mîna la gură și a închis ochii și s-a împleticit îndărăt, spre un scaun aflat la perete.

Sunetul a continuat să iasă din mama și era de nesuportat în felul în care îmi umplea urechile și capul și solidifica totul.

Fratele meu era mort.

Pe mama au lăsat-o genunchii. Am prins-o înainte de a se izbi de podea și am tîrît-o spre scaunul de lîngă tata,

iar ea s-a oprit din urlat și a început să plîngă în izbucniri fără suflu, sacadate.

Nu aveam unde să mă așez lîngă ei. Tot ce am putut să fac a fost să rămîn în picioare și să-l fixez cu privirea pe Ty.

Arăta ca și cînd era făcut din ceară. Unul din ochi era semi-deschis. Avea gene frumoase - dese și negre și perfect curbate - și între marginile cu gene era o fîșie de cenușiu deschis, asemenea zăpezii murdare. Buzele îi erau aproape negre. Asta a fost înainte ca tu să-l vezi, înainte de machiaj, de haine formale și de mîinile țepene împreunate. Pe gît avea o pată de sînge, care dispărea sub cearșaf. Am simțit brusc un impuls de a-i trage cearșaful și de a-i vedea rana care îl omorîse, ceva ce ar fi explicat acest mister groaznic ca el să fie obiectul ăsta gol, cînd tocmai îl văzusem cu douăsprezece ore mai devreme, la micul dejun, și era bine.

M-așfi uitat, dar mama și tata erau acolo. M-am dat înapoi și am stat în picioare alături de mama, ținînd-o de mînă și plîngînd cu ea pînă ce n-am mai putut să plîngem.

Eu nu mai pot să plîng. Cred că acea parte din mine s-a stricat.

Cînd a venit momentul să plecăm, mama nu a vrut să plece. Ar fi vrut să rămînă cu Ty toată noaptea,

toată ziua, pînă ce aveam să-l îngropăm. Dar au convins-o să meargă înapoi în biroul lui Jane pentru a semna niște hîrtii și pentru a vorbi despre următorii pași din procesul de a-și pierde copilul.

Tu încă așteptai în hol. Te-ai ridicat atunci cînd am deschis ușa. Ai spus că acum credeai.

Acela a fost momentul în care mi-am amintit de mesaj.

Am scos telefonul din buzunar și am verificat, iar mesajul încă era acolo.

Hei, surioară, poți să vorbești?

Am înghețat. Groază. Amorțeală. Am vîrît telefonul la loc în buzunar. M-am uitat la tine. Am gîndit: asta-i vina ta.

Dacă nu m-ai fi sărutat.

Dacă nu mi-aifi distras atenția.

Dacă nu aș fi fost atît de prinsă în sentimentele pe care le aveam pentru tine, acele sentimente nepractice, i-aș fi răspuns la mesaj.

Af fi oprit asta.

Și m-am gîndit iar: este vina ta.

Am gîndit: mi-aș dori ca întoarcerea în timp să fie o opțiune viabilă. Dacă aș putea face o mașină a timpului, m-aș întoarce la acel moment și i-aș răspunde la acel mesaj.

L-aș salva.

înțeleg acum că nimeni nu l-ar fi putut salva peTycu excepția lui Ty.

Nu există nimeni altcineva care să poată fi învinuit. Nu tu. Nu eu. Ty avea în mînă toate atuurile.

înțeleg asta acum.

Inima mea încă dorește mașina timpului. Va trebui să-mi fac inima să ne ierte pentru acea seară.

Pot să te iert cu mult mai multă ușurință decît mă pot ierta pe mine.

Și sunt multe pentru care te-aș ruga să mă ierți tu:

Pentru că te-am scos din viața mea.

Pentru felul în care am încetat să mai vorbesc cu tine.

Pentru motivul absolut stupid pe care ți l-am dat pentru despărțirea noastră.

Nu m-am despărțit de tine din pricina spermatozoizilor tăi. Ori pentru că nu mergea treaba între noi, căci mergea. A mers.

Meriți adevărul.

Fie că alegi să mă ierți, fie că nu, meriți să știi că am vorbit serios. Ceea ce am spus în acea seară.

Te iubesc.

Am încercat din răsputeri să n-o fac. Habar nu ai cît de tare am încercat.

Sau poate că ai, totuși, o oarecare idee.

Dar te iubesc.

Dacă nu știi ce să faci cu informația asta, e în regulă.

Pur și simplu am vrut să-ți spun

tot, dacă vrei să auzi. Dacă vrei să știi.

Voi începe cu asta.

36

CÎND IES DIN CASA LUI DAMIAN, Seth stă aşezat pe verandă şi fumează o țigară.

cxcviii **E totul în regulă cu puştiul? mă întreabă.**

cxcix **Da. O să fie bine.**

cc **Bun, zice, simțindu-se sincer uşurat. Eram cît pe ce să intru să te iau. Trebuie să plec. întîrzii la muncă.**

cci **Ar trebui să pleci, îi spun.**

ccii **Ai nevoie să te duc undeva?**

Strîng rucsacul la piept.

ccIII **Mă descurc. îți mulțumesc, Seth! Pe bune. Mulțumesc!**

cciv **A fost un fleac, spune, şi trage un fum lung. O să te sun dacă am nevoie să sparg vreo încuietoare. Fir-ar!**

Rîd şi îi scot țigara din gură, apoi o strivesc cu piciorul.

ccv **Ce naiba?**

ccvi **Azi încerc să-i împiedic pe toți să se sinucidă, îi explic.**

Pufneşte şi îmi aruncă un zîmbet arogant, pe jumătate iritat. Apoi se suie pe motocicletă, îşi pune casca şi o porneşte pe Georgia turînd motorul. îi fac din mînă în timp ce se îndepărtează.

Nu-mi vine să cred că am mers pe chestia aia.

îmi scot mobilul. Mama mai are o oră pînă ce îşi termină tura.

Inspir adînc şi formez alt număr.

ccvii **Bună, tată! spun atunci cînd el răspunde. Poți să vii să mă iei? Totul e în regulă - sunt bine, dar am nevoie să mă ia cineva cu maşina.**

Tata trage în fața casei lui Steven şi opreşte maşina. Privim amîndoi atent prin parbriz, preț de un minut. Casa familiei Blake este o casă de fermier albă, pe două niveluri, cu o verandă mare de jur împrejur, ca o versiune bine întreținută şi îndrăgită a casei lui Damian. Toate luminile sunt aprinse. Ferestrele sunt luminoase şi casa pare caldă.

Steven este norocos să locuiască în casa asta, cu mama, cu tatăl şi cu surorile lui, cu toții sub acelaşi acoperiş.

Mă străduiesc din răsputeri să nu fiu supărată pe el din cauza asta.

Sun la uşă. Răspunde Sarah. îmi dau seama după expresia ei că nu ştie ce să creadă despre faptul că mă aflu la uşa lor acum.

cclviii **Steven este acasă? o întreb.**

Ea deschide uşa larg şi se dă la o parte ca să-mi facă loc să intru.

cclix **Steven! strigă în timp ce se îndepărtează. Te caută cineva.**

Inima începe să-mi bată repede cînd el apare la capătul holului. Preț de aproximativ 2,5 secunde aproape că îmi vine să dau bir cu fugiții.

cclx **Bună! spune el blînd. Ce face Damian? Am fost foarte îngrijorat toată ziua. Dar îmi închipui că ai fi sunat dacă...**

cclxi **Damian este bine. Alarmă falsă.**

Steven respiră uşurat.

cclxii **Bun. Pfui! Bun. îşi înclină capul într-o parte, confuz acum în privința motivului pentru care mă aflu acolo, şi mă priveşte intens, înainte să pară că hotărăşte ceva. Vrei să iei cina cu noi? De-abia ne-am aşezat la masă.**

cclxiii **O, mulțumesc, dar nu! Tata mă aşteaptă în maşină.**

cclxiv **Tatăl tău?**

cclxv **Am trecut doar ca să-ți dau asta.**

îi întind jurnalul.

Mă priveşte cu chipul lipsit de orice expresie.

CCXVI **Ar trebui să ştiu ce...**

CCXVII **Nu. Este un experiment, oarecum. A început ca o sarcină dată de terapeutul meu, spun şi descopăr că nu pot să-l privesc în față în timp ce ține în mînă jurnalul meu. Vreau să-l citeşti. Adică, dacă vrei să-l citeşti. Nu eşti obligat. Dave... terapeutul meu... a spus că aveam nevoie de un destinatar pentru scrisul meu, aşa, ca un public. Şi în seara asta mi-am dat seama... am ajuns la concluzia că destinatarul meu eşti tu. Dacă vrei să-l citeşti. Dacă nu vrei, înțeleg asta, şi pot să-l iau...**

CCXVIII **O să-l citesc, zice, făcînd un pas înapoi ca şi cînd aş fi putut să i-l iau din mînă.**

Mă gîndesc: o, Doamne, ce-am făcut?

CCXIX **Bun, spun, dînd cu spatele spre uşă. Să ai o seară frumoasă!**

Tata mă conduce acasă. Nu-mi pune întrebări, lucru pe care îl apreciez. Cînd ajung la uşa din față, mama iese să mă întîmpine. Pare puțin agitată. îl priveşte pe tata plecînd cu maşina fără să comenteze nimic.

CCXX **Vreau să ştiu? mă întreabă.**

CCXXI **Nu. E ceva de mîncare? Mor de foame.**

Găseşte o cutie de macaroane cu brînză, pe care le pregăteşte pe plită, apoi taie nişte felii de crenvurşti în ele. Mă simt de parcă aş avea cinci ani în timp ce le mănînc, dar le devorez. Mama mă priveşte pînă ce termin.

CCXXII **Lexie, te simți bine? mă întreabă, întinzîndu-se peste masă şi luîndu-mă de mînă. Vrei să vorbim despre asta? Sunt aici pentru tine, scumpo. Ştiu că a fost o perioadă grea, dar sunt aici pentru tine. întotdeauna voi fi aici pentru tine.**

îi strîng mîna.

ccxxiii **Ştiu. Ştiu că eşti. Inspir adînc. Am fost acasă la Damian în după-amiaza asta. El a fost unul dintre prietenii lui Ty.**

ccxxiv **Da, îl cunosc pe Damian, spune. Ştiai că el a pus cel mai frumos trandafir din hîrtie în sicriul fratelui tău? N-am mai văzut niciodată ceva asemănător.**

Uau, lucruri pe care nu le-am ştiut şi care mi-ar fi fost de mare ajutor!

ccxxv **în orice caz, am crezut că Damian ar fi putut să se simtă ca Ty şi ca Patrick şi că s-ar fi putut să aibă nevoie de ajutorul meu. Dar s-a dovedit că el m-a ajutat pe mine.**

Ea încuviințează din cap.

ccxxvi **E nostim cum funcționează lucrurile.**

ccxxvii **îmi pare rău pentru cum m-am purtat.**

Ea clipeşte surprinsă.

ccxxviii **Cum te-ai purtat? Nu e nimic în neregulă cu felul cum te-ai purtat. Ai făcut față situației pe cît de bine ai putut.**

ccxxix **în fine, îmi pare rău pentru cum m-am purtat în maşină pe drumul de întoarcere de la Graceland. Asta nu a fost OK.**

ccxxx **Ai spus ce aveam nevoie să aud, îmi zice. Mă bucur c-ai făcut-o. Mi-am dat seama de situație, de ceea ce-ți făceam ție în timp ce îmi acordam mie atît de multă atenție.**

ccxxxi **Mamă...**

ccxxxii **L-am tot simțit pe fratele tău alături de mine, spune, oftînd, privind în jos, în poala ei. Uneori îi simțeam mirosul sau îi auzeam paşii pe scări şi încercam să beau ca să uit, Lexie, şi pentru asta îmi pare rău. N-am s-o mai fac.**

ccxxxiii **Bine.**

ccxxxiv **Acum vreo săptămînă, mă întorceam acasă de la serviciu, spune, şi am simțit o prezență alături de mine, în maşină.**

Hopa! Fantomă în maşină. Niciodată un lucru bun.

ccxxxv **Plîngeam, aşa cum... fac uneori, şi apoi am simțit foarte clar că cineva era acolo cu mine.**

Clatină din cap ca şi cînd tot nu i-ar veni să creadă.

ccxxxvi **Şi apoi ce? o îndemn să continue.**

ccxxxvii **Apoi am auzit vocea.**

O privesc lung.

ccxxxviii **Şi ce a zis Ty?**

îmi aruncă o privire, surprinsă.

ccxxxix **Nu era Tyler, scumpo.**

ccxl **Nu era?**

Acum eu sunt cea derutată.

ccxli **Era o altă voce. Şi a spus: „Vrei să-ți laşi fiul în mîinile mele?"**

Am înghițit cu putere.

ccxlii **Mamă...**

ccxliii **Şi am spus da, murmură ea. îşi lasă din nou capul în jos, dar nu plînge. Am spus da.**

O văd cum trage adînc aer în piept, genul de respirație pe care o ai atunci cînd o greutate ți-a fost luată brusc de pe umeri.

ccxliv **De atunci nu l-am mai simțit pe Ty, îmi zice.**

îi acopăr mîinile cu ale mele.

A fost o zi nebună.

Sună la uşă. Eu şi mama ne privim.

ccxlv **Răspund eu, îi spun.**

Mă duc la uşă şi o deschid. De cealaltă parte este Steven, cu jurnalul în mînă. Pare răvăşit, cu ochii roşii şi înlăcrimați, iar părul de pe frunte este tot umflat, de parcă ar fi tras de el.

Steven citeşte foarte repede. Am uitat asta.

ccxlvi **Bună! şoptesc.**

El plînge. Se năpusteşte pe uşă şi mă cuprinde în brațe,

plîngînd.

ccxlvii îmi pare rău. îmi pare rău. îmi pare rău, zice, şi suspină în părul meu.

Ceva înlăuntrul meu se rupe. Se frînge.

ccxlviii Şi mie îmi pare rău, spun, şi atunci plîng şi eu, în sfîrşit, ca şi cînd s-ar fi deschis stăvilarele, şi ne agățăm unul de altul, plîngînd, în timp ce apa curge şi curge.

37

ÎN VIS, ACEST ULTIM VIS, joc *solitaire* într-o încăpere întunecată. E ca o scenă de interogatoriu dintr-un film, cu o măsuță de jucat cărți şi două scaune, cu o lumină slabă atîrnînd deasupra. Mă simt confortabil aici. întorc cărțile cu fața în sus, una cîte una, fară să pricep ceva. Cîteodată le văd ca pe nişte Post-it galbene. Continui să întorc cărțile: un popă de cupă, un as de pică, şi apoi bilețelul pentru mama: *îmi pare rău, mamă, dar mă simțeam tare pustiit.*

Pun cartea asta în teancul celor defosate.

Apoi, Ty este acolo, dincolo de cercul aruncat de lumină.

ccxlix Cum ai intrat aici? îl întreb.

ccl Nu ştiu. E visul tău. Tu să-mi spui.

Se aşază pe scaunul aflat în fața mea. Nu arată ca o fantomă. Pare real. Pare chiar mai înalt decît mine şi mai mare ca vîrstă, de parcă ar fi îmbătrînit cît timp a fost plecat. Nu e chiar Ty cel pe care îl cunosc.

ccli îți aminteşti cum se joacă războiu? mă întreabă.

îi arunc o privire gen: O, *te rog!*

cclii **întotdeauna ai trişat, spune el.**

ccliii **Ba nu.**

ccliv **Ba da.**

îi întind cărțile. îi urmăresc degetele lungi care le amestecă cu uşurință. împarte pachetul de cărți în două teancuri egale şi îmi dă mie unul. Apoi începem să etalăm cărțile cîte trei pentru a ne război unul cu celălalt. Numerele cele mai mari le bat pe cele mai mici. Valetul de pică bate nouarul de caro. Cinciul de cupă bate doiul de pică. Aşii bat totul. Scopul este să cîştigi tot pachetul.

cclv **Ce primesc dacă am să cîştig? mă întreabă deodată.**

Tocmai mi-a luat trei cărți.

cclvi **Ce vrei?**

cclvii **Mă gîndesc, răspunde fără nicio emoție, că, dacă am să cîştig, va trebui să încetezi să mă mai priveşti murind. E puțin cam morbid.**

încă trei cărți pe care mi le ia.

cclviii **Dar tu ce vrei? mă întreabă. Dacă ai să cîştigi.**

Mă uit lung în ochii lui. Vreau să răspund acelui mesaj la timp, mă gîndesc. Vreau să te salvez. Dar sub toate acestea este:

cclix **Vreau să am şansa de a-mi lua rămas-bun. N-am apucat să-mi iau rămas-bun. Nu mi-ai oferit şansa asta.**

Scoate un hohot de rîs.

cclx **Bine. Ne-am înțeles. Dacă tu cîştigi, poți să-ți iei rămas-bun.**

Asta pare improbabil. El cîştigă jocul. Are cea mai mare parte a pachetului de cărți. Ştiu că se va isprăvi curînd şi sunt îngrozită c-am să mă trezesc şi n-am să-l mai văd niciodată, că n-am să mai pot vorbi niciodată cu el.

-Ty...

cclxi **Oamenii pe care îi iubim nu pleacă niciodată cu adevărat, spune el. N-ai aflat asta?**

cclxii **O, să nu-mi spui că îl asculți pe Dave!**

Mă priveşte cu fermitate şi-mi mai ia un set de cărți.

cclxiii Dar ți-ai luat rămas-bun, să ştii. Nu-ți aminteşti?

cclxiv Poftim?

cclxv în acea dimineață. Mi-ai zis c-am să pierd autobuzul. Eu ți-am răspuns că mă lua un prieten cu maşina.

cclxvi Ceea ce a fost o minciună, am adăugat.

cclxvii Da, a fost, recunoaşte el. Dar apoi ai spus: „Bine, ne vedem mai tîrziu!" şi eu am spus: „Te iubesc, surioară!" Iar tu ai răspuns: „Şi eu te iubesc, frățioare! Pa!"

cclxviii Am spus asta?

cclxix Ai spus asta.

îmi amintesc. îmi amintesc.

Şi, cum stau eu aşezată acolo, amintindu-mi acel mic moment din timp, sunt brusc copleşită de alte amintiri cu Ty.

Amintiri frumoase.

Atît de multe amintiri frumoase! Făcînd primul om de zăpadă în curtea din față cu Ty. Ajutînd-o pe mama în grădină. Ty încercînd să mănînce porumb fiert fară ajutorul celor doi dinți din față. Adunînd frunze cu grebla împreună cu Ty. învățîndu-l să conducă. Agățîndu-mă de brațul lui atunci cînd am închiriat în secret *Jurassic Park* pe cînd aveam doisprezece ani. Felul nostim în care rîdea. Ziua cînd a încercat să se tundă singur. Bărbatul masculin. Ziua cînd aveam patru ani şi l-am îmbrăcat cu hainele mele vechi şi i-am pus o perucă şi l-am plimbat prin cartier, prezentîndu-l drept noua mea soră, Vikki. Felul în care în fiecare an, în prima zi de şcoală, mama ne punea să stăm pe veranda din față în acelaşi loc, iar ea ne făcea o fotografie, an după an după an.

Prima mea zi de grădiniță, cînd el s-a agățat de mîna mea şi nu a vrut să-mi mai dea drumul atunci cînd am încercat să mă duc la şcoală fară el.

cclxx Ia-mă cu tine! m-a implorat.

cclxxi Nu pot. Trebuie să rămîi acasă, i-am zis. Dar îți promit

că mă întorc. Şi apoi ne jucăm.

CCLXXII Vezi? zice el acum. îi răspund:

CCLXXIII Mi-e dor de tine! Mereu îmi va fi dor de tine.

CCLXXIV Şi mie mi-e dor de tine, spune. Fie că mă crezi sau nu.

Pun jos un popă de treflă, pe care mi-l ia cu un as, şi un zece de caro, pe care îl ia cu valetul lui de cupă. Mai am o singură carte.

CCLXXV Rămas-bun, Ty! îi spun în şoaptă.

Zîmbeşte şi îşi întoarce cartea cu fața în sus.

Nota autoarei

Fratele meu s-a sinucis în 1999. Avea şaptesprezece ani şi era elev în clasa a XI-a la liceu; eu aveam douăzeci de ani şi eram în anul al III-lea la facultate. Mi-e dor de el în fiecare zi. Astea sunt datele.

Acestea fiind spuse, țin să precizez că acest roman este o operă de ficțiune. Datele mele nu sunt cele care se întîlnesc între paginile acestei cărți. Ty nu este fratele meu, iar eu nu sunt Lex. Nu sunt un geniu în mate - măcar atît ar trebui să fie evident. Mama nu a reacționat la moartea fratelui meu apucîndu-se de băut (ceea ce ar fi constituit un dezastru, de vreme ce mama mea este o persoană care nu cîntăreşte mult), tata nu este un contabil plictisit (şi niciodată nu a onorat puntea vreunui vas, din cîte ştiu eu), iar mama mea vitregă nu este, aşa după cum formulează Lex, un clişeu ambulant (în realitate, mama mea vitregă este o persoană grozavă, mare amatoare de cărți, ceea ce ne-a prins bine în decursul anilor). Aş mai vrea să spun că, spre deosebire de unii prieteni ai lui Ty din carte, fratele meu a avut nişte prieteni

nemaipomeniți, grijulii. Voi fi mereu recunoscătoare pentru felul în care comunitatea noastră de prieteni şi de vecini a încercat să aibă grijă de familia noastră în zilele de după moartea lui, şi pentru felul în care au continuat să ne arate dragostea şi sprijinul lor de atunci încoace.

Aşadar. Cu acest avertisment spus, am o mulțime de oameni cărora să le mulțumesc pentru că au făcut posibilă această carte:

Ericăi Sussman. îți mulțumesc pentru că ai rîs la glumele lui Lex şi ai plîns la lacrimile lui Lex şi te-ai asigurat întotdeauna că înțelegeam pe deplin ce ți-a plăcut la această poveste, chiar şi atunci cînd drumul editării acestei cărți a fost lung şi dificil. Eşti cel mai genial editor pe care îl cunosc.

Echipei care găseşte mereu noi căi de a ului de la Harper-Teen: Stephanie Stein, Christina Colangelo, Kara Brammer, Ray Shappell, Melinda Weigel, Alison Donalty şi Karen Sherman. Voi mă faceți să arăt bine ca scriitoare atunci cînd cea mai mare parte a slujbei mele implică păr încîlcit şi pantaloni yoga.

Lui Katherine Fausset. Spun acest lucru la fiecare carte, dar continuă să fie adevărat. Eşti cea mai bună agentă la care ar putea spera un scriitor. Aş pluti în derivă pe un ocean de îndoieli fară tine. îți mulțumesc!

Prietenilor mei:

Lui Amy Yowell. Uau, am atît de multe lucruri pentru care să-ți mulțumesc, încît nici măcar nu ştiu cu ce să încep. Pentru că eşti pe apelare rapidă în chestiuni de mate. Pentru sprijinul tău neabătut în privința acestei cărți, pentru că ai citit-o şi pentru părerea ta sinceră, chiar dacă ştiu că a fost deosebit de greu să faci asta. Pentru că eşti întruchiparea unui prieten adevărat. Pentru că m-ai dus cu maşina acasă în acea zi.

Doamnelor mele Anna Carey, Veronica Rossi şi Tahe- reh Mafî. Nu ştiu dacă această carte ar fi existat dacă nu ar fi fost acea

noapte tîrzie în Miami cînd voi trei aţi citit primele cincizeci de pagini pe telefoanele voastre şi nu am fi avut o discuţie aprinsă legată de ce i-ar fi trebuit. M-aţi făcut să mă gîndesc, m-aţi făcut să rîd şi sunteţi grozave!

Lui Brodi Ashton. Pentru că ai fost prezentă într-o zi ploioasă în Idaho, cu toate că nu te cunoşteam, şi din nou într-o zi ploioasă în Texas, treisprezece ani mai tîrziu, cînd te cunoşteam, şi prezentă în atît de multe alte zile după aceea. Dacă ar fi să aleg o persoană care să fie alături de mine într-un *montagne russe* în întuneric, întotdeauna te-aş alege pe tine.

Lui Jodi Meadows. îţi mulţumesc pentru că eşti un asemenea izvor tăcut de încurajări. Şi pentru că iei asemenea notiţe excelente atunci cînd te tîrăsc la sesiunile mele de cercetare cu Miss Penny. Sunt atît de fericită să te numesc prietena mea!

Şi, în cele din urmă, celei mai vechi şi mai dragi dintre prietenele mele cele mai bune, Sarah McFarland. Cea care mă duce la Jamba Juice în toiul unei crize. Cea care este pur şi simplu acolo, indiferent ce, indiferent cîţi kilometri ne despart.

Familiei mele:

Mamei mele, Carol Ware. îţi mulţumesc pentru că m-ai lăsat să vorbesc mai mult anul acesta despre acea perioadă sumbră din viaţa noastră, chiar dacă doare. întotdeauna ai fost prima persoană cu care vreau să vorbesc ori de cîte ori se petrece ceva minunat sau ceva groaznic, şi mă bucur că avem asta. Te iubesc! De asemenea, vreau să-i mulţumesc lui Jack Ware, pentru că este o dovadă vie a faptului că sfîrşiturile fericite sunt posibile chiar şi în cele mai triste poveşti.

Tatălui meu, Rod Hand. Mereu îmi spui că pot să fac orice, iar apoi te dai deoparte ca să mă laşi s-o fac singură. îţi sunt foarte recunoscătoare pentru asta şi te iubesc!

Lui John. M-ai ajutat să înţeleg că, în pofida a cît de imposibil

părea, chiar aveam tăria în mine de a scrie acest roman.

Lui Maddie. îți mulțumesc pentru că întotdeauna ai vrut să fiu eu cea care îți cîntă pînă adormi şi pentru cît de repede ai învățat să spui: „Şi eu te iubesc, mami!" Aveam nevoie de asta.

Lui Will. Băiețelului meu. Cînd ai auzit că am avut un frate care a murit, te-ai dus şi ai făcut în curtea din spate o piatră de mormînt din carton pentru el şi ai pus flori pe ea. Se prea poate ca vecinii să fi considerat asta puțin cam morbid, însă eu am socotit că a fost cel mai frumos gest de compasiune pe care mi l-aş fi putut imagina, şi te iubesc atît de mult, şi mi se frînge inima că fratele meu nu este aici ca să poată să te cunoască.

Departamentul de Vînzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, Bucureşti, cod poştal 010517 Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Pentru comenzi şi informații, contactați: GRUPUL EDITORIAL CORINT

Format: 16/54x84;

Coli tipo: 24 Tiparul executat la:

Calea Plevnei nr. 145, sector 6, Bucureşti, cod poştal 060012 Tel.: 021.310.15.30 E-mail: vanzari@edituracorint.ro Magazin virtual: www.edituracorint.ro

EVEREST :£r TIPOGRAFIA

ISBN: 978^06-793-9786067934

427

274